

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAYLA KLUVER

Sisters Planet

ALERA

KRALLIĞIN KADERİ

TELAFİSİ OLMAYAN KAYIPLAR, SONU GÖRÜNMEYEN BAŞLANGIÇLAR VE YIKIMLARIN ARASINDA AYAKTA KALMAYA ÇALIŞAN BİR AŞKIN FİNALİ...

Çökmüş bir ülkenin kraliçesi olan Alera, düşmanına âşıktır.
Shaselle ise katledilen bir babanın kızı, amacı olan bir asidir.

Biri eski Hytanica Sarayı'nın duvarları ardına sığınıp çok sevdiği
ülkesinde barışın bozulmaması için bıçak sırtında yaşamaktadır.

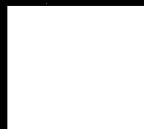
Diğeryse savaştan harap olmuş sokaklarda, ailesinin başına
gelen trajedinin intikamını almak için, isyan fısıltılarının izini
sürmektedir.

Alera ve Shaselle, onları sevdiklerinden ayıracak seçimlerle karşı
karşıya kalırlar. Hikâyeleri kesişirken, ortada dönen bir komplo,
kölelik, ölüm ya da yepyeni bir özgürlükle sonuçlanabilecek
olayların fitilini ateşleyecektir.

Tabii ikili, gerekli fedakârlıkları göze alabilirse...

"Bir solukta okuyacağınız, heyecan dolu olaylar ve aile trajedisiyle
benzerlerinden sıyrılıyor."

RT Book Reviews

Pegasus Yayınları: 1230
Gençlik: 224

Alera 3 - Krallığın Kaderi

Cayla Kluver
Özgün Adı: Sacrifice

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Sibel Yıldız
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2015
ISBN: 978-605-343-732-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Cayla Kluver, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla Taryn Fagerness Agency LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CAYLA KLUVER

ALERA

KRALLIĞIN KADERİ

İngilizceden Çeviren:

Burcu Bingöl

PEGASUS YAYINLARI

GİRİŞ

Muhafız Alayları'nın Kumandanı dönüp gayriihtiyari arkasına bakarak sarayın üçüncü katındaki koridorda kendisini takip eden düşman askeri olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Aslında kimsenin Hytanica'lıların ihanet etmesini beklemesi için bir sebep yoktu, hele ki ülke işgal edileli daha bu kadar kısa bir süre geçmişken. Ancak Cokyri'liler şüphelenmekte usta, güvenmekte acemiydiler. Bu yüzden, Cannan koridorun sonunda nöbet tutmakta olan Cokyri'li askere ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra hasta odasının kapısını bir kez daha açtı.

Beklendiği üzere odada tek bir kişi vardı. Ölümün elinden sayılamayacak kadar çok kez inatla yakayı kurtarmayı başarmış birine gayet uygun olarak London daha hastalıktan kalkmasının üzerinden bir gün geçmesine rağmen ayağa kalkmış, deri cepkenini giyyordu. Ulubey'in elinden çektiği işkencelerin ardından iki buçuk hafta kendine gelememişti; onu hayatta tutansa Başrahibe'nin olağandışı iyileştirme becerileri olmuştu. Bunları düşündükçe Cannan'ın midesine ağırlar saplanıyordu, hayatında yapacağı son şey olsa bile, Başrahibe'ye olan borçlarının ödendiğini görmeden gözünü kapayıp bu dünyadan ayrılmayacaktı.

London çizmelerine uzandı, birini ayağına geçirirken birden ısırapla irkildi ve Kumandan kapıyı ardından kapatarak ona doğru ilerledi.

"Bu akıllı adam işi mi?" diye sordu Cannan endişeyle.

"Boş boş durmaktan çok sıkıldım," diyen London çizmesinin diğer tekini de öbür ayağına geçirdi, tokalarını sıktı sonra çivit mavisi gözlerini Kumandan'a çevirdi. "Sanırım sen de sıkılmışsındır."

Cannan başıyla onayladı. En dipteki duvarda yer alan pencereden anavatanından geriye kalanları görebiliyordu; yıkık dökük binalar, harap olmuş surlar, birbirine girmiş caddeler ve yeni vilayetlerine damgasını vurmak için göndere çekilmiş Cokyri bayrakları. Hem bu sadece ilk bakışta görünenlerdi. Bunların altında yitirilen sevdiklerinin ölümleri kalplerinde daima kanayacak yaralar açmış olan parçalanmış aileler vardı. Cannan'ın yüreğiye, tıpkı oğlu ve ailesi gibi katledilmiş kardeşi için kaniyordu. Hytanica'nın feda edebileceği daha başka bir şey yoktu, bu yüzden kaybedecek bir şeyi de yoktu.

Krallıkları aylarca kuşatma altında kalmış, halk dehşet içinde bir hayat sürmüştü. Cokyri'lilere yenilmişlerdi; Ulubey ölmeden önce ettiği mezalim ve kötülükler sırasında askeri liderlerini de koyun keser gibi katletmişti. Umutsuzluğa karşı direnmeye çalışmış, halklarına yardım edebilmek için dağlarda saklanmışlardı ve sonunda olaylar halihazırda düşman boyunduruğu altında yaşayacakları bu noktaya gelmişti. Fakat bu savaşın sona ermemesi gerekiyordu. Artık yeniden başlamalıydı. Artık kaybedilenleri tekrar kazanma vaktiydi.

Kumandan tekrar içinde bulundukları ana dönerek, "Bazı fikirlerim var," dedi.

Ayağa kalkan London kumandanın kara gözlerinin içine baktı. "Bir planım var."

ALERA

1. BÖLÜM YÜZ YÜZE

Derin bir nefes alıp tutup bir solukta bıraktım ve heyecanımı yen-
nebilmek için bunu üç kez tekrar ettim ama bekleneceği üzere
başarılı bir sonuç elde edemedim. Sol tarafımdaki koridora açılan kapıya
bakarak, misafirlerimin içeri girdiğini hayal ettim ve sonra da yaptığım
şeyin ne kadar tehlikeli, aptalca ancak gerekli olduğunu belki de bininci
kez idrak ettim. Patlamaya hazır bir ortam yaratıyordum ve kuru otlara
yıldırım düştüğünde olduğu gibi sonuçta azıcık bir kıvılcım mı, yoksa
her yöne yayılan bir yangın mı çıkaracağımı bilmiyordum.

“Saat kaç?” diye sordum, boğazım kurumuştı.

“Geç kalmadılar yani eğer bunu öğrenmek istiyorsan.”

Tekrardan korumam olarak göreve atanmış olan London hemen
arkamdaki duvara yaslanmıştı ve işini çok ciddiye alıyordu. Başrahibe
tarafından bana Hytanica vilayetinin Başamiri unvanı verilmiş olsa da,
London Cokyri'lilerin bana hak ettiğim saygıyı göstereceklerinden emin
değildi ve ben evvelce olduğundan daha fazla korunmaya ihtiyacını
olduğunu hissediyordum.

Uzunca bir süre düşünüp taşındıktan sonra, bu görüşme için kralın
kabul salonunun en uygun yer olduğuna karar vermiştim, en tarafsız böl-
genin burası olacağına inanıyordum. Cokyri'liler tarafından adı Bastion
olarak değiştirilen sarayın her yerinde anılar ve acılar kol geziyordu ama
bu oda, örneğin Kraliyet tahtlarımızın, eski kralların portreleriyle birlikte
tahrip edildiği krallar salonuyla, stratejilerin geliştirildiği taktik odasıyla

ya da daha önceleri kral olan Steldor, Muhafızlar Alayı'nın Kumandanı Cannan ve Saray Muhafızları Komutanı Galen'in ofisleriyle karşılaştırdığında, daha aleladeydi ve kimseye fazla bir şey çağrıştırmayacaktı.

Krallığımdaki en nüfuzlu erkekler, işgalden sonra ilk kez Cokyri birliklerinin Kumandanı Narian'la yüz yüze gelecekti. Onlar kuşatma sırasında beni güvenli bir yere götürmeyi başarmış ve Niñeyre dağlarındaki sığınagımızda bu durumdan sıyrılmanın bir yolunu ararken kahramanlıklarını defalarca ortaya koymuş adamlardı. Sevdiğim adam Narian'sa büyük bir baskı altında olduğu halde Ulubey'in esiri olan kız kardeşimin hayatı üzerine bir pazarlık yapmış, onu ve birliklerimizi koruyabilmek adına elinden geleni esirgememişti ama yoldaşlarımın acıları hâlâ tazeydi. Cannan'ın çok sevdiği erkek kardeşi Baelic sırf onunla olan kan bağı yüzünden Ulubey'in elinde ölene dek işkence görmüştü. Seçkin Muhafızlar'ın komutan vekilleri ve kız kardeşimle benim korumalarım olan London ve Halias, Ulubey'in kendi deyimiyle "hiç kimseye söyleyemeyecekleri acılara" göğüs germişler ve yine sadık kumandan vekillerimizden Destari, London'ın gözleri önünde katledilmişti. Nefret beslemek söz konusu olduğunda ne dostlarımı suçlayabilir ne de kendi hislerimi inkâr edebilirdim ancak ben Narian'dan nefret etmiyordum.

En sonunda bakmakta olduğum kapı açıldı ve Hytanica'lı erkekler; boyları posları birbirine denk, aynı siyah gözler ve saçlara sahip olan Cannan ve Steldor içeri girdiler, gerçi bu benzerliğin dışında Steldor'un yüz hatları çok güzel bir kadın olan annesininkileri andırıyordu. Yine yanlarında saç ve göz rengi can dostundan biraz daha açık olan, genelde affetmeye daha meyilli karakter yapısı savaştan sonra tamamen değişen Galen'la birlikte, içleri parıldayarak hep munis bakan o mavi gözlerine haşın bakışlar yerleşmiş, hemen her şeye kolayca uyum sağlayan o eski sakin yapısını yitirdiği kısa kesilmiş kumral saçlarından belli olan Halias vardı.

Hepsi önümde Kraliçe Alera diye beni hüzünlere gark eden bir şekilde eğildikten sonra London'ı da başarıyla selamlamaları birbirlerine karşı saygılarını gösteriyordu.

"Bana Kraliçe dememelisiniz," diye onlara sesimi alçaltarak hatırlatmada bulundum ne de olsa bugünlerde yerin kulağı olabilirdi. "Ben

artık başamırım. Sanırım unvanlar gibi önemsiz bir husus hakkında Başrahibe'ye büyüklük gösterisi yapmamız gerekmiyor.”

“Bu önemsiz bir husus değil,” diye birden çıktı Cannan. “Siz tahtın haklı vârisi olan bir Kraliyet ailesi üyesi ve *bizim* kraliçemizsiniz. Başrahibe'nin bizim küstahlığımıza müsamaha göstermekten başka çaresi yok çünkü size başka bir şekilde hitap etmeyeceğiz.”

Dudağımı ısırđım, bu durumdan bunalmıştım ama bana sadakatleri nedeniyle bunu nasıl dile getirmem gerektiğini bilemiyordum.

“O zaman oturmaz mıydınız?” diyerek onlara birkaç koltuğı işaret ettim.

“Hayır. Gelecek olan *delegeye* hakaret etmek istemeyiz.”

Konuşan Steldor oldu, meşhur öfkesi Narian'a atıfta bulunurken her zamanki gibi gün yüzüne çıkmak için fırsat kolluyordu ancak bu öfke kendisinin benim isteğıme saygı göstererek kilise tarafından lav edilmesini istediğı fırtınalı evliliğimiz sırasındaki gibi değildi. Hayır, bu öfkenin kökleri çok daha derinlere uzanıyor; acı, mezalim ve Hytanica'nın mahvından kısmen de olsa sorumlu olduğunu bildiğı adamdan kaynaklanıyordu.

Cannan oğluna anlayış ve ihtar karışımı bir bakış attıktan sonra hislerini daha medeni bir şekilde dile getirdi.

“En azından Narian gelene kadar ayakta kalacağız.”

Bu kararı kabul etmekten başka seçeneğim olmadığından, garip bir sessizlik içinde beklemeye devam ederken her geçen dakikayla gerginliğim daha da artıyordu çünkü Narian'ın ne diyeceğini biliyordum. Bu görüşmeyi onun isteğı üzerine ayarlamıştım, ikimiz de vilayetin yönetimiyle ilgili düzgün bir başlangıç yapabilmek için bu talebin benden gelmesi gerektiğı konusunda hemfikiridik.

Narian'ın geldiğini bir sestten değil de sırtların dikleşmesinden anladım. Hytanica'lı erkeklerin içeri girdiğı kapının tam karşısındaki taht odasına ya da bir zamanlar taht odası olan yere açılan kapıya döndüm ve orada karşımda duruyordu. Diğerleri gibi o da benden birkaç santim uzundu ve daha yapılı bir vücudu vardı ancak hepimiz gücünün fiziksel sınırların ötesine geçtiğini biliyorduk. Derin mavi gözleri bir an bana kaydı, sonra da bakışları itidallerine rağmen husumetlerini bastırmakta zorlanan eski askeri liderlere çevrildi, ardından da sessizce kapıyı kapattı.

“Beyler,” dedi Narian, bu kelimeyi fazla düzgün bir şekilde ifade etmişti. “Başamir Alera.”

Bu tür görüşmelerde Narian mevkii nedeniyle bana gayet resmi davranıyordu. Aramızdaki ilişkiyi onarmayı başarmıştık ama vilayet bunu öğrenmeye hazır değildi ve o an orada hazır bulunan herkes aramızda bir gönül bağı olduğunu bilse de bunu kabul etmeye razı değildi.

Odadaki diğer kişilerden hiçbiri kendisini selamlamasa da ben onu başımla selamladım. Gayet kendine hâkim ve neredeyse bir kusur olarak addedilebilecek kadar kontrollü olan Narian uzun bir süre önce bu adamlarla dost olabileceği fikrini bir kenara bıraktığından sergiledikleri saygısızlığı görmezden geldi.

London da gruba dahil olurken Narian, “Size Başrahibe’den bir mesaj getirdim,” diyerek belli belirsiz aksanlı sesiyle odada ilerledi. “Bence oturun. Mesajı oldukça uzun.”

Kimse kılımı kıpırdatmayınca, örnek teşkil edeceğimi düşünerek koltuklardan birine geçtim. Ama oturmadılar ve ben bu öneri Cokyri’li komutandan gelmiş olmasa oturup oturmayacaklarını düşündüm.

Yine bu küstahlıklarına aldırmadan Narian belindeki deri kemerden bir ferman kutusunu çözüp içinden bir parşömen çıkardı. Kalbim sanki odadaki herkesin damarlarından kan pompalıyormuş gibi atarken elindeki fermanı açıp okumaya başladı.

“Cokyri’lilerin Hytanica Vilayeti’ni yönettiği bu ilk senenin mayıs ayının on ikinci gününde, aşağıda yer alan kanunlar yürürlüğe girecek ve Hytanica’nın yöneticilerine doğrudan tebliğ edilecektir...” derken Narian fermanın hitap ettiği etrafına toplanmış erkekleri başıyla işaret etti “...ve hiçbir vatandaşın bu kanunlardan bihaber olduğunu iddia etmemesi için şehirde ve kırsal alanlarda duvarlara asılarak duyurulacaktır. Tebliğ ve ilan edilen kanunlara riayet edilmemesi halinde işlenen suçun cezası bedensel yaralama, hapis ya da idam suretinde tecelli ettirilecektir.”

“Kanun Bir. Başamir’in koruması dışında herhangi bir Hytanica’lı erkek, kadın veya çocuğun üzerinde savaş silahı taşıması kesinlikle yasaktır. Tüm bu tür silahlar derhal Cokyri birliklerine teslim edilmelidir. Tarım için kullanılan çiftçilik alet edevatı ve hane başına odun kesmek için bir balta, çatal bıçaklar, inşaat için kullanılan malzemeler ve kabza

kısından ucuna kadar boyu on beş santimi geçmeyen bıçakların kullanılmasına izin verilecektir.”

Cannan başıyla Steldor ve Galen’a işaret verdiğinde ikisi de ona sessizce meydan okuyan gözlerle baktıktan sonra aynı anda çizmelerinin sağ yanına eğilip bu kanuna aykırı olan bıçaklarını çıkardılar. İkisi de kamalarını teslim etmeden ellerinde çevirip kabzalarından tutup Narian’a uzattıklarında kendilerine buz gibi bakışlar atarak silahlarını teslim alan Narian’a aynı husumetle baktılar. Kamalarını benim oturduğum sandalyenin hemen yanında masanın üzerine bıraktıktan sonra Narian parşömeni tekrar açtı.

“Kanun İki. Cokyri şehrin giriş ve çıkışları konusunda tam kontrolü sağlayacaktır. Cokyri’li askerler şehrin kapısına konuşlanacak ve kapıdan geçen herkesi bir neden göstererek ya da göstermeksizin arama ve tutuklama yetkisine haiz olacaklar.

“Üç. Hytanica vilayet surlarının inşası sırasında ve sonrasında vilayet sınırları Cokyri’li askerler tarafından korunacaktır. Hiçbir vatandaş sınırdan vilayetteki Cokyri birliklerinin kumandanından izin almadan geçemeyecektir, bu izin Başrahibe’nin mührünü taşıyacaktır.”

Narian’ın sağ elindeki yüzüğe bakarken London’ın da bu yüzüğün Ulubey’e ait olduğunu bildiğinin farkındaydım, ne de olsa esirken bu yüzüğü çalmış ve on yedi yıl boyunca takmıştı. Yüzüğün bir eşi Başrahibe’nin parmağındaydı; böylelikle Narian onun mührünü vurabiliyordu.

“Dört. Hytanica vilayetinin kendine ait bir askeri gücü olmayacaktır. Daha önceden askeriye kullandığı kışla yalnızca Cokyri’li askerlere tahsis edilecek ve hem şehirde hem de kırsalda huzurun tesisini yalnızca onlar sağlayacaktır. Askeri okul yalnız ve yalnızca akademik amaçlarla vilayetin genç erkek ve kadınlarının eğitimiyle entelektüel gelişimlerine hizmete devam edecektir.

“Beş. Vilayetin ekonomisinin tekrardan hızla canlandırmak için vilayet seddinin örülmesinin hemen ardından dış ticaret yeniden başlayacaktır. Ancak tüm tüccarlar aranacak ve üzerinde izinsiz maddeler bulunduranlar geri çevrilecektir.

“Altı. Av partileri, izinlerin ve gerekli silahların temini için Cokyri’li silahtara kayıt ettirilecektir. Av partisinin sonunda, tüm silahlar Cokyri kontrolüne iade edilecektir.”

Bu kısıtlamaları hakaret olarak algılayacaklarını bildiğim adamlarımıza baktım ama içlerinden iki genç üyenin gözlerinde har har yanan kin dışında bir tepki göremedim. Cannan’ın bakışları bir anlığına bile hislerini ele vermedi, tamamen ifadesiz bir şekilde bakmaya devam ediyordu. Duygularını bastırmak için alışkanlıklarına güvenen Halias ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde hazır olda beklerken Kumandan’ın arkasındaki bir noktaya gözlerini sabitlemişti, Narian görüş açısında bile değildi. Ama London’ın hali beni şaşırttı çünkü kaderine boğun eğmiş bir tavır vardı ve ben şimdiye dek onun otoriteye başkaldırmadığı bir anı hatırlamıyordum.

“Yedi. Hasadı yapılan ekinlerin yüzde yirmisi Cokyri’ye teslim edilirken geriye kalan yüzde seksen vilayet sınırları içinde kalacak ve ekimle çiftçilik işlerini Özel Cokyri Temsilcileri koordine edeceklerdir.

“Ve sekiz: Ticaret ve alım satıma Cokyri’li vergi memurun tesis edeceği hükümler çerçevesinde kazancın yüzde onu tutarında bir vergi konulacaktır.”

Ardından öyle kesif bir sessizlik oldu ki Hytanica’lılar bir şey demeyi reddediyorlardı, Cannan’ın hiçbir surette karşılık vermemelerini emrettiğine şüphe yoktu. Başrahibe, Hytanica’nın artık bir askeri gücü olmamasına hükmetmiş olabilirdi ama bu adamlar hâlâ bir emir komuta zincirine bağlıydılar.

“İnsanlar size saygı duyuyorlar ve sizin yaptığımız şeyi yapacaklardır,” diye sözlerini bitiren Narian adamlara tek tek bakarak parşömeni tekrar rulo haline getirdi. “Bu kanunlara uyarsanız vilayetiniz kalkınır. Hytanica’lılar da huzur içinde yaşarlar.”

“Yani rahat rahat yarı ölü bir hayat yaşayabileceğimizi söylüyorsun,” diye sert bir yanıt verdi Steldor. Ölümle burun buruna geldikten sonra çok değişmişti ancak öfkelenildiğinde yine de dilini tutmakta zorlanıyordu.

“Şimdilik, rahat, beklemeye hakkınız olandan çok daha fazlası. Topraklarınız fethedildi ve Başrahibe gerçekten de istisnai bir şekilde cömert davranıyor.”

Galen elini arkadaşının omzuna koydu, ne o ne de Steldor bu görüşme boyunca bir kez olsun gözlerimin içine bakmıştı. Belki de bu konudaki fikrimin ne olduğunu bildiklerinden böyle davranmışlardı. Halkımın arasından bu kanunları ilk gören ben olmuştum ancak her ne kadar gözümü korkutmuş olsalar da Hytanica ve Cokyri arasında işbirliğinin sağlanmasından ben sorumluydum. Ulubey ile yaptığım pazarlık sonucunda boyunduruk altına girmelerindense göçebe bir hayat sürmelerini yeğleyerek halkımı fethedilmiş topraklardan çıkarıştım ancak sonrasında Başrahibe'yle halkımın topraklarına geri dönmesine izin veren bir anlaşma imzalamıştım. Ama artık bir Cokyri vilayeti-yidik ve bu durum bazı kısıtlamalar getiriyordu. Zaman içerisinde bu kısıtlamalar azalacaktı ve daha fazla imtiyaza kavuşacaktık. Herkesin iyiliği için bu zor dönemi atlatarak daha iyi bir sürece adım atmamızı sağlamam gerekiyordu.

Bu minvalde bir şey söylemek için ayağa kalktım ama London araya girdi

“Narian haklı. Ulubey sağ ve hükümdar olsaydı, muhtemelen kölesi olacaktık.”

Narian'ın yüzünden bir minnettarlık ifadesi geçtiğine yemin edebilirdim çünkü London diğerlerine on sekiz yaşındaki bu çocuğun beni korumak için efendisine meydan okuyarak Ulubey'in ortadan kalkmasına yol açtığını hatırlatıyordu. Ancak kardeşinin şeytani güçlerinin kontrolünden çıktığını fark ettiğinde Narian'ın hayatını kurtarmak için kardeşinin boğazını keserek son darbeyi indiren de Başrahibe olmuştu. Diğerleri istemeden de olsa London'ın haklı olduğunu teslim etmek zorunda kaldılar ve Narian görüşmeye devam etti.

“Ele almamız gereken bir konu daha var; siz beylerin Hytanica'da alacağı yeni pozisyonlar. Başrahibe sizi kendi halinize bırakmanın akılcı olmayacağını düşünüyor.”

Bunun bir uyarı olduğu belliydi ve Narian devam etmeden önce bir süre durup söylediklerini idrak etmeleri için onlara zaman tanıdı.

“Şu andan itibaren hepinizin bazı görevleri olacak. London Alera'nın koruması olarak görev yapmaya başladı zaten ve bu görevde kalacak. Cannan, siz eski makamınızda vilayet yönetimini öğrenirken Alera'ya

danışmanlık yapacaksınız. Geri kalanlarınızsa, şehrin acilen tekrardan imar edilmesi gerektiği malumunuzdur ve sizler de bu görevi üstleneceksiniz, bu konuda size destek verecek Cokyri'lilerle birlikte çalışacaksınız. Steldor, seni şehrin güney kesimine tayin ediyorum. Galen batıdan sorumlu, Halias da doğudan sorumlu olacak. Kuzeyse benim yetki sınırlarımda olacak.”

Steldor'un infial içinde olduğunu hissedebiliyordum, çok gururluydu ama Galen daha zor sinirleniyordu. Cannan, Halias ve London'ın ise karşı karşıya kaldıkları durumla baş edecek sağduyuya ve yılların tecrübesine sahipti. Ancak hiç biri mevcut durumdan memnun değildi ve hislerini böyle bastırmaya ne kadar devam edebileceklerini bilemiyordum.

“Bizi neden idam etmiyorsunuz ki?” diye sorarken çenesi kaskatı kesilmiş olan Steldor hiç şüphesiz Hytanica teslim olduktan sonra Amcası Baelic'in başına gelenleri aklından geçiriyordu.

“Halkı galeyana getirmemek için,” diye birden çıktı Narian.

“Pekâlâ,” dedi Cannan oğlunu dizginlemek için bir elini havaya kaldırarak. “Sanırım hepsi bu, öyle değil mi?”

Cannan'ın sözleri bir sorudan çok karşısındaki kişinin huzurundan çekilebileceği hissini yaratarak Narian'la aynı ortamda bulunmaktan ne kendisinin ne de adamlarının haz etmediğini ona sert bir dille hatırlatıyordu. Bir an için ortam gerildi ve ben bunun ardında inanılmaz bir iktidar savaşının yattığını hissedebiliyordum.

“Evet. Gidebilirsiniz.”

Cannan, dışarı çıkmaları için Steldor, Galen ve Halias'a bakıp başının ucuyla arkalarındaki kapıyı işaret etti. Üçü de tek kelime dahi etmeden itaat ettiler, kapı kapandıktan sonraysa bir kez daha Narian'a döndü.

“Başrahibe doğru düşünmüş. Biz kendisi için tehlike arz ederiz.” Kumandan genç komutanı gözleriyle süzerken yüzünde garip bir ifade vardı, tam olarak ne olduğunu çıkaramasam da aklından bir şeyler geçiyor gibiydi. “Ama sanırım yeterince çok şey kaybettiğimi biliyorsun ve oğlumu da kaybetmek gibi bir arzum yok. Ben Steldor ve diğerlerini dizginlerim. Bir problem çıkarmayacaklardır.”

Narian başıyla tasdik edince Cannan'ın gözleri bir an her zamanki gibi duvara yaslanarak bildik pozunu alan London'a kaydı. Bana başıyla

selam verdi, bu da benim halen Kraliçe olduğumu ima ederek, Narian'a biat etmediğini gösterip saygısızlık etme niyetiyle yapılmışsa hiç uygun kaçmamıştı, ardından da adamlarının peşi sıra koridora çıktı.

“Müsaadenizle,” dedi Narian elindeki fermanı havaya kaldırarak. “Bu kanunların derhal halka ilan edilmesini sağlamam gerekiyor.”

“Elbette.”

Steldor ve Galen'in masada bıraktıkları kamalarını alıp geldiği yoldan Münacat Salonu'na giderek beni başladığım yerde, London'la birlikte kabul salonunda bıraktı.

“Bu görüşmeyi iyi hallettin,” dedi kaşlarından birini havaya kuşkucu bir şekilde diken eski bir Seçkin Muhafız olan korumam.

Benimle dalga geçmesini veya onun esprilerini kaldıracak halde olmadığımdan, “Yani ne demek istiyorsun?” diye diklendim.

Benim ses tonuma aldırmadan, “Yani herkesi bir araya toplamakla iyi bir iş yaptığını söylemeye çalışıyordum,” diye yanıtladı. “Gelecekte de Başamir'in böyle davranmasını mı beklemeliyiz diye merak ediyorum?”

“Peki, gelecekte Başamir'in nasıl davranmasını bekliyorsunuz?”

Gülerek yaslandığı duvardan ayrıldı.

“Seni tanıyorum, Alera, belki de herkesten daha iyi. Ne kadar cesur ve ne kadar becerikli olduğunu gördüm. Senin nasıl bir lidere dönüşebileceğini, nasıl bir lidere dönüşmek *istediğini* biliyorum. Ancak dizginleri baştan ele alman gerektiğini anlamalısın. Bunu yapmazsan, sen kendini hazır hissettiğinde, dizginler ellerinden kayıp gitmiş olur ve bir başkası tarafından yönlendiriyor olursun.”

“Narian mı demek istiyorsun?”

Omuzların silkip bir eliyle söz dinlemez saçlarını düzeltmeye çalıştı.

“Kanunlarda sana çok katı gelen bir şey olmadı mı? Onları toplantıdan önce görmüş olmalısın. Değiştirmek isteyebileceğin bir şey yok muydu?”

Ona boş gözlerle baktım, sonunda ne demek istediğini anlamaya başlamıştım.

Bir zamanlar Kral'ın çalışma odası olan ofisime gidebilmem için Münacat Salonundan geçmem için kapılarını açarken “Dizginleri ele almalısın,” diye tekrar etti. Ben onun yanından geçip giderken o karak-

teristik hınzır sırtışıyla, “Cokyri’de kadınlar da pantolon giyebiliyorlar.” diye ekledi.

Akşam olduğunda nesiller boyunca kral ve kraliçelere ait olmuş olan daireme döndüm ve içeri girmeden önce London’a izin verdim. Hytanica’nın artık ne bir kralı ne de bir kraliçesi vardı ancak Başrahibe geleneklerimize saygı göstererek benim ikinci kattaki bu kısımda kalmamama müsaade etmişti. Eşyalar Cokyri işgalini fazla ağır bir hasar olmadan atlamiş olsalar da vaktimin büyük çoğunluğunu yatak odamda geçiriyordum çünkü görüşme salonunda da onun yatak odasında Steldor’u görür gibi oluyordum. Aslında bu daire hem kendi çocukluğumdan hem de evliliğimden anılarla doluydu. Buraya tekrardan yerleştiğimden beri, Kral’ın odası olan odaya girmemiştım bile ve kapalı duran o kapı bana hiç bir yere açılmıyormuş gibi geliyordu. Ancak arada bir kendimi görüşme salonunda oturmaya zorluyor, hemen yatağa girmiyordum. Kitap okumaya çalışıyordum fakat zihnimi meşgul eden kaygılar ve sorumluluklar odaklanmama mani oluyordu. Bu gece de yatağa girmeye hazırlanırken üzerime bir gecelik ve sabahlık geçirmiş, sonra da gidip deri kanepeye oturup Cokyri’li askerlerin işgali altındaki bir sarayda elimden geldiğince rahat ve evimdeymişim gibi hissetmeye çalışmışım.

Steldor’un kız kardeşimin kaçırılmasının ardından bana hediye ettiği ev hayvanım Kedicik az sonra yanıma zıpladı. Siyah ve grili, tekir kedi aklımı kurcalayan sorunlardan habersiz mutlu mesut bir şekilde yanımda yerini aldı. London tarafından kurtarılmadan önce aylarca Cokyri’de tutulan Miranna’yı düşünerek sırtını okşadım. İki hafta önce kaçırılma hadisesi sırasında nişanlısı olan Temerson’la evlenmişti fakat hâlâ eski neşeli haline kavuşamamıştı. Temerson’la onu ebeveynlerimle birlikte sarayın üçüncü katında yaşadıkları için sık sık görüyordum. Ama çok geçmeden Temerson, Ulubey tarafından katledilen subaylarından biri olan babasından miras kalan parayla bir ev alacaktı. Kraliyet ailesi üyelerinin saraydan ayrılması çok alışlagelmiş bir uygulama olmadığı halde, artık bildiğimiz anlamda bir saray hayatı yoktu. Bastion’dan taşınmak Miranna’ya iyi gelecekti, burada düşmanla burun buruna yaşıyorduk, anılarımız ve korkularımızla devamlı yüzleşmek zorunda kalıyorduk.

Yatak odamdan bir ses geldiğini duyunca açık kapısından içeri baktım ama çok paniklememiştim çünkü bu Narian olmalıydı. Beni görmek için pencereden içeri girmesini izledim, hiçbir sarsaklık göstermeden gayet çevik bir şekilde hareket etmesi, ben veliaht prensesken ilk kez odama geldiği zaman ödümü patlatmıştı; beni tekrardan korkutmamak için elinden geleni yapıyordu. Çok önceleri böyle gizli kapaklı yürütmüş olduğumuz bir ilişkiyi hâlâ aynı şekilde devam ettirmemiz garipse de tedbirli olmamız şarttı. Halkımızın da Cokyrililerin de ilişkimizden haberdar olmaları için daha çok erkendi. Biz birbirimize güvensek de Başrahibe'nin bizimle ilgili şüpheleri Narian'a olan güvenini sarsmıştı ve halkım onu düşman olarak görüyordu. Her iki kültürü de anladığından bu görev için en uygun adam olmasa, Başrahibe onu bu göreve atarmıydı, bilemiyordum. İlişkimizi aylar boyunca babamdan sakladıktan sonra, şimdi de Narian'ı büyüten kadından saklıyor olmamız bana çok manidar geliyordu.

Ayağa kalkarak onu karşılamaya gittim, yüzünü yalnızca aralık bıraktığı perdelerin arasından süzülen ay ışığı aydınlatıyordu.

"Seni özledim," dedi usulca çünkü Bastion'ın dışında çalışmıyordu ancak farklı görevlerimiz olduğundan genellikle çok sık bir araya gelemiyorduk, zaten kimsenin bize fazla bir mahremiyet tanıdığı da söylenemezdi.

Bana doğru birkaç adım atıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve parmaklarımı gür sarı saçlarında gezdirdim. Ellerinden biri enseme doğru yol alırken diğer eli sırtımdan aşağı kalçalarıma doğru kayınca birden arzuyla titrediğimi hissettim. Dudaklarımız istemeye istemeye de olsa birbirlerinden ayrıldıklarında, alınlarımızı birbirine dayayıp aynı anda soluk alıp vererek öylece durduk.

Bir anlık bir huzurlu sessizliğin ardından ona, "Sence bu durumu iyi karşıladılar mı? Yani Cannan ve diğerleri," demek istedim.

Toplantının nasıl geçtiği hakkında endişelerim vardı, umarsızca artık daha fazla can kaybı yaşanmayacağına inanmak istiyordum. Erkeklerin halkımızı korumanın tek yolunun bu olduğunu anlamaları için dua ediyordum.

"Beklenen tepkiyi verdiler," diye cevapladıktan sonra sesinde kuşkuyla, "Özellikle de London."

Yüzünü inceledim, alnı hafifçe kırışmıştı. “Sorun nedir?”

“Yok bir şey,” dedi yatağa yerleştirilmiş yastıkların üzerine uzanmadan önce belindeki silah kemerini çıkarıp komodinin üzerine koydu.

Yanma uzanıp başımı omzuma yasladığımda kolunu belime doladı. Bu kadar samimi bir pozisyon Hytanica standartlarına uygun değildiyse de Narian’a olan güvenim bunu önemsiz bir hale getiriyordu. Benim ona inancımı asla suiistimal etmezdi, hazır olmadığım bir şeye beni zorlamazdı. Vakti geldiğinde bana canını sıkanın ne olduğunu anlatacağını bilerek bekledim.

“London’ın yenildiğini kolay kolay itiraf edebilecek biri değil ve bu benim biraz, ne bileyim... Garibime gitti.”

“Ama *zaten* yenildik,” diye hüzünle dikkatini çektim. “Bunu ne inkâr edebilir ne de bu konuda bir şey yapabilir. Hem bizim gibi bunu Hytanica’nın geleceğine yön vermek için bir fırsat olarak da görebilir. Başrahibe bana Başamir unvanını vermek zorunda değildi. Kendisine yakın kadın komutanlardan birini bu göreve atamış olsa durumumuz çok daha kötü olacaktı.”

Düşünmeye devam eden Narian cevap vermedi. London’a bir türlü tamamen güvenememişti; Narian’ın Hytanica’yı fethedeceğine dair efsaneyi ve ilişkimizi ortaya çıkarıp bizi birbirimizden ayıran London olmuştu. Üstelik savaşın sonuna doğru Ulubey’le pazarlık yapabilmemizi sağlayan hamleleri yapan da o olmuştu, ne de olsa Başrahibe’yi kaçırmayı planlayan ve başaran oydu. Bu yüzden de Narian’ın eski komutan vekilini bir tehdit olarak algılaması için birçok neden vardı. Kalbimin yerine mantığımın sesine kulak verdiğim anlardan birinin London’ın ordudan çıkarılması gibi önemli bir sonuç doğurmuş olduğunu hatırlayıp korumam hakkında aklıma gelebilecek tüm kuşkuları zihnimden kovdum.

Bu ciddi konuyu bir kenara bırakan Narian yana dönüp bana bakınca o masmavi gözleri benim koyu kahverengi gözlerimle buluştu. Beni tutkulu bir şekilde öperken bedeni benimkine hafifçe değince Steldor’la beraberken karşı koymaya çalıştığım hisler bana acı veren bir şekilde tekrar yüzeye çıktı. Kendisinin de duyduğu özlemle iç geçirip benden uzaklaşıp elini başıyla destekledi.

“Bir süredir ofisimi Bastion’a taşımaya düşünüyorum,” diye itiraf etti. “Başrahibe’nin kanunları, her ne kadar katı olsalar da eyaleti kındırmayı amaçlıyor. Ofisimi buraya taşımak Hytanica’lıların yalnızca beni bir fatih olarak görmekten vazgeçip bir lider olarak benimsemelerine yardımcı olabilir.”

Bunun bizim birlikte daha çok vakit geçirmemizi sağlayacağını bildiğimden şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açılarak, “Burada mı yaşayacaksın?” diye sordum. Halihazırda eskiden şehir muhafızlarının komutanına ait olan ofiste çalışıyordu ve oradan beni görmeye gelmesi çok daha zor oluyordu.

“Belki üçüncü kata ya da diğer kanattaki ikinci kata yerleşebilirim.”

“Ne zaman?”

“Hiç vakit kaybetmeden.” Elini uzatıp parmaklarının arkasıyla yanağımı okşadı. Elimi eline götürüp orada tutup sıcaklığını yüzümde hissettim. “Başrahibe bunu sorgulamaz. Bana Cannan ve London’dan gözümü ayırmamamı özellikle tembih etti.”

“Bu yüzden mi onlara güvenmiyorsun?” diye sordum, onunla aynı hisleri paylaşıyormuşum gibi davranarak. “Başrahibe onlara güvenmediği için mi?”

“Şu aşamada onlara güvenmek mantıksız olur.”

Söyledikleri karşısında biraz gücendim çünkü bu onları hâlâ düşmanı olarak gördüğü anlamına geliyordu. Benim tek isteğim, halklarla halkları, insanlarla insanları birbirlerine düşürebilecek bu türden önyargılı yaklaşımların gelecekte tekrar savaş çıkması ihtimaliyle birlikte ortadan kalkmamasıydı.

Elinin üzerindeki elimi çekip yatağa koyarken, “Senin de amacının benimki gibi iki ülkeyi bir araya getirmek olduğunu sanıyordum,” diyerek onu suçladım.

Ona kızdığını biliyordu; onun aksine ben hislerimi saklama becerisine sahip olmadığım gibi buna gerek de duymuyordum. Duygularını maskeleyemeye başladığını sezinledim.

“Benim amacım da bu, Alera. Ama gerçekçi olmamız gerekiyor. Bizim için ideal olan, bazıları için tahayyül edebilecek en kötü son. Hem bu adamların tabiatı bu. Bir faydası olacaksa, Cannan’ı samimi

bulduğumu söyleyebilirim. Ancak bu ondan çekinmememiz gerektiği anlamına gelmiyor, yakın bir gelecekte ona güvenmeye başlayabileceğimizi hissediyorum.”

Bu konuda haklı olduğunu kendime itiraf etmekten nefret ediyordum. Hayallerimin birlikte yaşadığım ve çalıştığım, hayatımı kurtarmış ve benim de hayatlarını kurtardığım insanlardan farklı olması fikri canımı acıyordu. Onlarla bu yoldaşlık bağımı kaybedemezdim. Bunu yapamazdım, *yapmayacaktım*. İlişkileri onarmanın, Narian’ın kuşuklarını gidermenin yolları vardı. Bu kaygılarının soruna dönüşmemesini sağlamam gerekiyordu.

Sohbet etmeye devam ettik ve bir süre sonra lambayı söndürdüm. Bir kez daha öpüştük, sonra sırtımı göğsüne dayayıp yanına kıvrıldım, o da elini belime sardı. Steldor’un yanındayken, özellikle de evliliğimiz boyunca, hep gergin ve temkinliydim fakat Narian’ın yanında, kendimi öylesine huzurlu ve rahat hissediyordum ki yalnız yattığım zamanlardan çok daha kısa bir sürede uykuya daldım. O benim için o güç ve emniyet; ateş ve arzu; huzur ve mutluluktı. Uzun lafın kisası o sevdiğim adamdı.

SHASELLE

2. BÖLÜM HÜZNÜN AĞIRLIĞI

“**U**murumda değil!” diyerek dışarı fırlarken beni kimin duyacağına aldırımıyordum, neredeyse herkesin, kardeşlerimin, hizmetkârların hatta bütün krallığın beni duymasını istiyordum.

Kabul salonunda tam karşımda oturan annem bileğini alnına dayadı. Ona baskı yaptığım için neredeyse ateşi çıkmış gibi beti benzi atıp yüzüne ter basmıştı, gözlerinin altında sanki günlerdir uyumamış gibi halkalar oluşmuştu. Soğuk ve boş bir yatakta uyumanın kolay olmadığı tahmin ediyordum ayrıca küçük erkek kardeşimin babamın ölümüyle ilgili gördüğü kâbuslar da durumu daha da zorlaştırıyordu. “Bir hanımefendi bağırmasın, Shaselle!” Annem beni kınarken ne gariptir ki sesini benim kadar yükseltiyordu. “Birkaç saat içerisinde Cannan gelmiş olacak ve insan içine çıkacak bir hal alsanız iyi olur.”

Bunu söylerken açık kahverengi saçlarından bir tutam topuzundan fırlayıp yüzünü çevreleyen dağınık tutamların arasına karıştı. Normalde o kadar tertipliydi ki onu böyle üzerinde sırf hizmetçimiz işini layıkıyla yaptığı için temiz ve ütülü gözüken basit bir bluz ve etekle görmek beni huzursuz ediyordu. Birden içimde ona duyduğum sevgi öyle bir kabardı ki kızgınlığımla kapıştı ama her zamanki gibi öfkeme yenik düştü.

Ayaklarımı açıp yere sağlam basıp ellerimi belime koyarak, “Hayır,” diye mırıldandım. “Sana umurumda olmadığını söyledim. Neyin uygun, saygıdeğer ya da kadınsı olduğu umurumda değil. Amcam ve sen beni

kime vereceğinizi konuşurken burada güzel kıyafetler giyinmiş bir halde oturmayaçım.”

Bitkinliğe yenik düşen annem sonunda kanepeye çöktü ama konuştuğunda sesi kuvvetli çıkıyor, kınayan gözleri beni delip geçecekmiş gibi bakıyordu.

“Bu kadarı yeter. Sen genç bir kadınsın ve artık baban öldüğüne göre sana destek olacak birine ihtiyacın var. Bu uygunsuz faaliyetleri bir kenara bırakman gerekiyor yoksa hiçbir erkek seni eşi olarak istemez. Bundan sonra ata binmek, serserilik etmek ve *pantolon giymek yok.*” Üzerimdeki kıyafetleri işaret ederek. “Artık çocuk değilsin, Shaselle. Hayat bu, *sen de bunu kabulleneneceksin.*”

Odaya şöyle bir göz gezdirirken umutsuzluk ve nefret içimi kemiriyordu. Ondan, bu yerden, burayla ilgili acı anılarımdan ve bana dayatmaya çalıştığı *hayattan* nefret ediyordum. Anlamıyordu. Hiç anlamamıştı. Evlilikleri boyunca annem ve babamın üzerinde anlaşamadıkları tek konu babamın zaman zaman at binmeme ve erkek çocukları gibi giyinmeme izin vermesiydi ve bu konuda hatırlayamadığım kadar çok kez tartışmışlardı.

“Babamın benim için ifade ettiği her şeyi elimden almaya çalışıyorsun.” Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülmeden önce ağlamak üzere olduğumu anlamıştım. “Onun benim için istediği şeylerin senin için *hiçbir* anlamı yok!”

Annem ayağa kalkıp aslında hiç de düzeltmesi gerekmeyen eteğini düzeltirken daha anlayışlı bir sesle, “Beni dinle lütfen,” dedi. “Bu senin için acı verici olsa da baban seni *şımartmıştı*. Seni bu işlerin içine sokarken bana hep sana kendisi gibi destek olacak bir koca bulacağını söyleyip durdu. Ama Baelic bu sözünü artık tutamayacak. Sana uygun bir eş bulma görevi benim üzerime kaldı.”

Sesinin titremesine mani olmak için derin bir nefes aldı çünkü kocasını kaybetmenin acısı hâlâ çok tazeydi. “Artık birilerini suçlamak için çok geç, bu yüzden de bana yardım etmek için yapabileceğin en basit şey *üzerine bir elbise geçirmek.*”

Gözyaşlarımdan akmasına mani olmak için başımı arkaya yatırdım ve bir perdeymişçesine saçlarımdan arkasına saklandım.

“Hayır,” diye direttim. “Bunların hiçbirini istemiyorum.”

“Shaselle.”

Ona bakmıyor olsam bile beni teskin etmek için yanıma yaklaştığını biliyordum. Burnumu çekerek gözyaşlarımı kollarıma sildim ve o bana yaklaşmadan ona arkamı döndüm çünkü bana yaklaşmasını istemiyordum. Bu duygusal patlamadan utandığımdan, kabul salonundan hole çıkarken kapıyı arkamdan çarptım, sonra da açık havaya çıkınca beni takip etmemesi için koşmaya başladım. Patika evimizin önünden geçen caddeye çıkıyordu.

Her yerde erkeklerimizin verdiği savaşın ve Cokyri’lilerin zaferinin izleri vardı, yıkıntılarla dolu caddelerde hafif bir bahar meltemiyle düşman bayrakları dalgalanıyor ve düşman askerleri mahallelerde devriye geziniyordu. Anacaddenin batısında kalan varlıklı ailelerin yaşadığı mahallelerde bile, evlerin cephelerinden kopmuş olan taş parçaları, parçalanıp kıymıklarına ayrılmış ahşap kirişler, mobilya parçaları ve diğer ev eşyalarından geriye kalanlar, kendi kaderine terk edilmiş çocuk oyuncakları inşaat ekipleri tarafından hendeklere atılmıştı ve Cokyri’lilerin yaktıkları ateşlerden geriye kalan, birkaç kez yağan yağmurla her şeyin içine işleyen kül, ortalığa ağır bir koku yayılmasına neden oluyordu ve caddeler çamur gibi kaygan bir maddeyle kaplamıştı. Biz pek çoğundan daha şanslıydık çünkü ailemin evi bizimle aynı bölgede olan evlerle karşılaştırıldığında çok daha az hasar almış ve şehrin bu kısımda yeniden imar planlarını yürütmekle görevlendirilen Galen’in ısrarı üzerine ilk onarılanlardan biri olmuştu.

Aslında ekipler hızla ilerleme kaydediyorlardı. Gün geçtikçe caddelerdeki yıkıntılar ortadan kalkıyordu ve Cokyri’lilerin işgali sırasında tahrip edilen evler, Hytanica’lılar ve düşman halkın elbirliğiyle yavaş yavaş onarılacak eski hallerini almaya başlamıştı. İşçilerin ikinci kata merdivenler ve vinç sistemleri ile malzemeler çıkarırken birbirlerine seslendiklerini duyabiliyordum, onların sesleri zorlanan yük atlarının çıkardığı seslerle, çekiç sesleriyle ve taşın taşa sürtünme sesiyle yarışlıyordu.

Asıl sorun yağmaydı, evlerden ve işyerlerinden barınacak bir yeri olmayan kişilerce eşyalar ve erzak çalınıyordu. Cokyri’li barış gücü askerleri bir düzen sağlamak için ellerinden geleni yapsalar da kendi

vatandaşımız olan Hytanica'lıların bizim için ülkemizi işgal eden askerlerden daha büyük bir tehdit oluşturuyor olması çok üzücüydü. Çaresizlik iyi insanları yoldan çıkarabiliyordu. Bunlar kaderin onlara sunduklarını hak etmeyen insanlardı.

Daha fazla ileri gitmenin emniyetli olmayabileceğini düşünerek caddenin ortasında durdum. Şehirde, ailemin yaşadığı mahalle de dahil, her şeye rağmen hâlâ sakin olan bazı mahalleler vardı. Diğer yerlerde, özellikle de kuzeyden güneye uzanarak şehri ortadan bölen anacadde civarındakilerde hâlâ küçük çaplı da olsa isyanlar çıkıyordu, Cokyrı askerleri bu isyanları kanlı bir şekilde bastırıyorlardı.

Gözlerimdeki yaşlar sonunda akşamüstü güneşinde kurumuşlardı ancak içimdeki boşluk hissi büyümüştü. Ne yaparsam yapayım, bu hasta edici korkunç boşluk bir türlü dolmak bilmiyor, babasız geçirdiğim her saniye gittikçe daha da büyüyordu. Bunları, babamın Ulubey'in ellerinde nasıl can verdiğini, buna şahit olmak zorunda kaldığımı, beni derinden sarsan bu zulmü daha fazla düşünmek istemediğimden zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Caddenin kenarındaki bir binanın duvarına yaslanarak, sırtımı kaydırıp çömeldim, eve dönmek istemiyordum. Sesler ve hareketlilik olan bu ortamda gerçeklerin farklı olduğuna kendimi inandırmak daha kolaydı. Evimiz de olduğu gibi bu caddelerde babamın hayaleti gezmeyordu. Ama kısa bir süre sonra dönmem ve annemin isteklerini yerine getirmem gerekecekti, ne de olsa babamın abisi Cannan'a saygısızlık edemezdim.

Gün gelip evleneceğimi daima biliyordum, buna ne karşıydım ne de bundan korkuyordum ama bu, babam hayattayken, evleneceğim adamın nazik, anlayışlı, gönül gözü açık, beni hayatta gerçekten çok sevdiğim bir şeyden, ata binmekten, alıkoymayacak biri olmasını sağlayabilecekken geçerliydi. Savaşta kayıplarımız nedeniyle evlenilebilecek bekâr erkek sayısındaki azalma ve annemin daha tutucu kafa yapısı nedeniyle, birinin eşi olma fikri bana hem korkunç geliyordu hem de bu durumda babamı hatırlamanın en iyi yolundan vazgeçmek zorunda kalacağımı biliyordum. Bunu düşününce öfke yine içimde kabarıp tekrardan gözyaşlarına boğulmama neden oldu.

Yanımdan bir atlı araba geçerek üzerime küllü çamur sıçratıp kıya-fetimde leke bıraktı ve ben ayağa kalkıp eve dönmeden önce arabanın ardından yere bir tekme savurup arabanın arkasından çamur fırlatmaya çalıştım. Babamın partiler vermeyi sevdiği konağımızın balo salonun olduğu ikinci kat görülmeye başlandığında evimizin arka tarafına doğru yöneldim. Orada kimse beni görmezdi ve kendimi toparlamak için biraz vakte ihtiyacım vardı. Hiç düşünmeden, babamla at binip, kaşağı yaptığım ve ikisini nasıl özenle yapacağımı öğrenmek için saatlerimi, günlerimi geçirdiğim ahırlara gittim.

Sağlam taş binanın içine girdiğimde birden yıkıcı ve kavurucu bir özlem seline kapıldım. Deri ve samanın kokusu çocukluğumu anımsatı-yordu. Bütün bunlar çok *yanlıştı*, babamın elinde eyerle beni ve kardeşimi at binmeye hazırlamak için bir daha asla kaşağı odasından çıkmayacak ve bir daha asla at binmeyecek *olduğunu bilmek*.

Adı Briar olan babamın her zaman bebeğim dediği, doru renkli bir kısırağın durduğu yere, soldaki ilk kapıya yöneldim. Briar babam yanına geldiğinde kulaklarını dikleştirir ve göğsünden gelen derin bir kişneme çıkarırdı. Ellerimi kapının üzerine koyunca yanıma yaklaşp yüzünü okşamama izin verdi ama hiç sesini çıkarmadı. O bile dünyamızın altüst olduğunun farkındaydı. Benim ufak tefek kısırağımla, kardeşimin atının ve bazen Kraliçe Alera'nın da bindiği en iyi acemi binek atımız Alcander'in durdukları bölmelere bakıp derinden bir iç çektim. Bundan sonra ata hiç binebilecek miydim?

Sırtıma bir elin değdiğini hissettiğimde olduğum yerde neredeyse zıpladım, kimsenin geldiğini duymamıştım. Başta, aşına olduğum yüz hatları, siyah denilebilecek kadar koyu kahverengi saçları, derin bakışlı kara gözleri görünce birden irkildim. Sonra yanımda duranın inanılmaz derecede benzediği babam değil, amcam olduğunu anladım.

Halimi görmemesini sağlamama imkânım yoktu, dağılmış du-rumdaydım, tükenmişim, gözlerim şişmişti, pejmürde bir haldeydim ve Kumandan'ın beni böyle görmesinden nefret ediyordum. Oradan gitmem gerektiğine dair bir şeyler geveledikten sonra onun yanından geçip gitmeye çalıştım ama beni dirseğimden yakalayp bana babamı anımsatan o güçlü kollarıyla beni sarıp bağrına bastırdı. Öyle yorgundum

ki güçsüz bir şekilde karşı koymaya çalıştım, sonra da başımı göğsüne yasladım, bir süre sonra bir çocuk gibi gömleğine yapıştığımı fark ettim.

Beni uzunca bir süre öylece tuttu, sonunda onun kollarından ayrıldığımda ahşap zemine bakıyor başımı kaldıramıyordum. Nasıl görünüyor olabileceğimi düşündüğümde yüzüne bakmak istemedim, kim bilir hakkımda neler düşünecekti. Bir aile reisi yeğeniyle evlilik planlarını konuşmaya geldiğinde, normalde evlilik çağındaki genç kızın misafirlerinin karşısına çıkma nezaketini göstermesi beklenirdi.

“Utanma, Shaselle,” dedi Cannan hak ettiğimden çok daha fazla bir anlayış göstererek. “Bu aile bir trajedi yaşadı.”

Yıllardır, özellikle de Steldor ve Galen gibi onun da konuya doğrudan girmesi beni hep germiş olsa da bu kez böyle davrandığı için minnettardım. Bana kızmamıştı.

“Annenin neredeyse aklını kaçırmak üzere olduğunu biliyor olmalısın,” diyerek söze girdi.

Bu bir soru değil gerekli bir hatırlatmaydı çünkü benim kafası çalışan bir kız olduğumu biliyordu. Elbette annem endişeleniyordu, krallığımız darma duman olmuşken kim endişelenmezdi ki? Yine de bendeki garip bir araz nedeniyle kendimi suçlu hissetmiyordum.

“Amca, lütfen.” Ela gözlerimi kaldırıp yalvararak yüzüne baktım. “Bütün bunlar bekleyemez mi?”

“Bütün bunlar derken?”

“Evlilik,” daha da çekinerek devam ettim, “daha çok erken. Yapamam... Hazır değilim. Anlıyorsun, değil mi?”

Başıyla onaylıyordu. Bu iyiye işaretti. Bir süre sanki küçük erkek kardeşini hatırlar gibi ahırda etrafına bakındı, sonra bakışlarını bir kez daha bana çevirdi, gözlerinin derinliklerine bakınca bir karara vardığını anladım.

“Shaselle, annen bu durumla bildiği en iyi yöntemle baş etmeye, geçmişte yaşamamaya çalışıyor. O hayatına devam ediyor. Acın hâlâ taze, biliyorum ama onun öyle davranması gerekiyor.”

“Biliyorum,” diye mırıldanırken insanın bir gün içerisinde kaç kez hüznü seline kapılabileceğine şaşırarak elimi ağzıma götürdüm. Yirmi yıllık kocasını kaybeden annem de benim gibi hissediyor olmalıydı. Bu

hiç de adil değildi, hüziin dayanılmaz bir ağırlıkla insanın üzerine çullanıyordu, buna kimsenin dayanma şansı yoktu.

Sonunda bir yılan gibi içime çöreklenen kahıra rağmen, “Peki, benim isteklerim bu kadar mı önemsiz?” diye sordum.

“Hayır değil ve sana ihtiyacın olan vakti tanıyacağım. Ama annen sağduyulu davranıyor. Dahnath daha on sekiz yaşında olmasına rağmen nişanlandı ve artık senin de bir koca bulman gerekiyor. Baban sağ olsaydı da böyle olacaktı.”

Söyledikleri gayet mantıklı olduğu halde başımı iki yana salladım. “Anlamıyorsun. Babam bana değer veren, beni *olduğum gibi* kabul edecek bir koca bulacaktı.”

“Babanın standartlarına uygun birini bulabilmek için elimden geleni yapacağım.” Cannan bir an durdu ama söylediklerini tasdik etmeyerek beni daha fazla teskin etmesini istedim. “Shaselle?”

Titreyerek içime bir nefes çektim. “Söz mü?”

Benim bir hanımefendiye hiç de yakışmayan bu tavrım karşısında amcamın kaşları çatıldı ama soruma bir cevap istiyordum, ayrıca hanımefendi gibi davranmanın da canı cehennemeydi.

“Sana elimden geleni yapacağıma dair söz veriyorum.” Temkinli bir yanıt vermişti ama yine de iyi gelmişti, hem Muhafızlar Alayı Kumandanı şimdiye kadar neyde başarısız olmuştu ki? Cokyri’ye yenilgimizin bile tam bir zafer olmamasını sağlamıştı, sonuçta bir anlaşma imzalanmıştı ve anavatanımıza geri dönmüştük.

Birlikte eve doğru yürürken annemin görüşme salonun penceresinden bize baktığını görebiliyordum. Bizi karşılamak için hole indi, beni sağ salım görmenin onu rahatlatmıştı belliydi. Başım önümde yanından geçip gittim, tek yapmak istediğim halimi görmemesini sağlamakken kuşkusuz bunu saygısızlık olarak algılamıştı. Bunun üzerinde fazla durmaması beklenirdi ama yine de Cannan’ın ona beni kendi halime bırakmasını söylediğini işittim. Merdivenleri çıkıp yatak odama yönelmek üzere sola döndüm, ayak seslerinden görüşme salonuna girdiklerini anladım, büyük ihtimalle orada benimle ilgili konuşacaklardı.

Sığınağımın kapısını kapatıp tuttuğum nefesi verdim. O anda tek istediğim yalnız kalmaktı ve burası bunu yapabileceğim sayılı yerlerden

biriydi. Yatağımın ardında karşımdaki duvarda yer alan çift kanatlı pencerelerden dışarı bakarken ağaçlarda şakıyan kuşlar kadar özgür olabilmeyi diledim. İç geçirip makyaj masama yöneldim ve düz, açık kahverengi saçlarımı tutan fırketeleri çıkarıp belime kadar sarkıttım.

Süngerini ıslatıp şöyle üstünkörü bir temizlendikten sonra üzerime mavi sade bir elbise geçirdim, savaşın ardından siyahlara bürünmek geleneğinden vazgeçilmişti. Birini kaybetmiş olan herkes geleneğe uyarsa, şehrin sakinleri surların ardından kalan kömüre dönmüş toprakları andırmaya başlayacaklardı. Herkes yastaydı; insanlar birbirlerini anlıyorlardı.

Odamdan dışarı çıktığımda baba tarafımdaki tüm kadınlar gibi güzel ve alımlı bir kadın olan ablam Dahnath koridordaydı. Bir şey demeyince biraz rahatladım ama evden kaçtığımı biliyor olmalıydı. Munis ve gayretli bir insandı ancak açıksözlülüğüm ve fevri çıkışlarımla belli durumlarda kendimi dizginleyemem konusunda beni sürekli paylıyordu. Babam hep bir erkek çocuğu olarak doğmuş olmam gerektiğini söyleyip beni eleştirir dururdu, ailem de bu konuda onunla hemfikirdi ve bu durumu onaylayıp onaylamadıklarını anlamak güçtü.

Annem kardeşlerimi yemeğe çağırmıştı ve biz yemek salonuna girdiğimizde hepsi maun masasının etrafına toplanmıştı. Aralarında tatsız bir konuşma geçmiş olduğu annemin babamın sandalyesinin arkasında durup ondan destek alarak Cannan'a bakıyor olmasından belli oluyordu.

“Benim için bunu yapar mısın lütfen?” derken sesi yakarır gibi çıkıyordu.

Kendisinden hiç de beklenmeyen bir kararsızlık anından sonra Kумandan onayını, sandalyenin arkasına elini koyarak ve başını öne eğerek verdi. Amcamın annem ve hayatın devam etmesinin gerektiği hakkında söyledikleri beynimde cirit atarken masanın etrafında yerlerimizi aldık. Cannan babamın yerine geçmişti. İnanılmazdı ama bunun için ondan nefret etmiyordum, belki de bunun nedeni o sandalyenin boş durmasının her dem acılarımızı tazelemesi, babam ve Cannan'ın kardeşten de öte, birbirlerinin en yakın dostu olmalarıydı, bu da bir nebze de olsa babam aramızdaymış gibi hissetmemi sağlıyordu.

Hizmetkârlar ellerinde lezzetli yiyeceklerle dolu tepsilere çıkageldiler ve önce Cannan ve anneme, sonra da çocuklara, yani Dahnath ve

banası, Cannan ve babam gibi esmer olan ve daha on altı yaşında olmasına rağmen kızların en güzeli olan Tulara'ya, on dördünde olmasına rağmen hâlâ bebek gibi bodur ve kilolu, tombul yanakları açık kahverengi dalgalı saçlarla çevirili olan Lesette'e, çocukluğundan beri hep hasta olan ve on üç yaşına gelmesine rağmen hâlâ hassas bir bünyesi olduğu halde açık kahverengi saçlarıyla ve zarif güzelliğiyle başların kendisine çevrilmesini sağlayan Ganya'ya, bakışları, hali tavrıyla babamın bir kopyası olan ve belki de aramızda babamın ölümünden en kötü şekilde etkilenen Celdrid'e servis yaptılar. On bir yaşındayken resmen babama tapardı; ailenin tek oğlu ve en küçüğü olarak ona genellikle özel muamele yapılırdı. Her zaman neşeli ve canlı, herkes tarafından çok sevilen bir erkek çocuğu olmuştu ancak babamın ölümünün ardından bütün neşesini kaybetmiş, az konuşur ve çok daha az uyur olmuştu. Geri kalanlarımız gibi o da bizimle birlikte zorla, babam dahil Hytanica'nın tüm subaylarının Ulubey tarafından sırayla katledildiği askeri sahaya götürülmüştü, Ulubey elinden kaçıp kurtulan Kumandan'a inanılmaz derecede benzeyen babamı işkenceyle yavaş yavaş öldürmüştü. Annem Celdrid'in gözlerini kapatmaya çalıştıysa da işkence altında ölmekte olan adamların çığlıklarını işitmemek olanaksızdı.

Yemekte fazla bir sohbet edilmedi, bunun en büyük nedeni hakkında konuşulacak memnuniyet verici fazla bir gelişme olmamasıydı. Cannan konuşmaktan çok gözlemlemekle ilgileniyor gibiydi. Ne de olsa artık bizden o mesuldü. Celdrid'in mirasını korumak, zamanı geldiğinde bütün yeğenleri için uygun koca adayları bulmak ve anneme ömrü boyunca bakmak zorundaydı. Diğer her şeyde olduğu gibi amcam görevlerini gayet ciddiye alıyor ve aramızdan kimsenin şartların gerektirdiğinden fazla bir yük taşımamasını sağlamaya çalışıyordu.

Biz masaya oturalı bir yirmi dakika geçmiş geçmemişti ki kardeşim önündeki tabağı ittirdi, yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayayıp yüzünü avuçlarının içine gömdü. Son zamanlarda iştahı kapandığı gibi, hiçbir şeye de aldırmaz olmuştu, onu daha da çok sevmemize neden olan iyi huylarını da kaybetmeye başlamıştı ama hiç birimiz onu azarlamaya kıyamıyorduk, hele de böyle melankolikken.

Onun bu halinden huzursuz olan annem “Celdrid?” diye sordu ama aslında onu böyle gördüğüne hiç şaşırılmıştı.

Gözlerini dikiği masadan başını hiç kaldırmadan, siyah saçlarının arasından geçirdiği elleriyle başını iki yana salladı.

“Aç değilim,” dedi zar zor duyulan bir sesle.

Annem, “Yemek yemen gerekiyor, Celdrid,” diye ısrar ederken Cannan’ın kaşları hafifçe çatılmıştı.

Kardeşim kendini iyi hissediyor olsa buna “hayır” diye yanıt verirdi. Dirsekleri masanın kenarına kayınca alnını küt diye masaya vurmayı son anda kendini toparlayarak başardı.

Zihni bulanmış bir şekilde, “Babam ne yiyorsa ben de onu yemek istiyorum,” diye mırıldandı.

Kendisini affetmesi için Cannan’a mahzun bir şekilde tebessüm ettikten sonra annem tekrardan sandalyesini geri çekip ayağa kalktı. “İzninizle.”

Masanın ucuna Celdrid’in oturduğu yere doğru ilerledi. yanağına dokunup sandalyesinden kaldırmak için ona sarıldı.

“Tamam, hayatım,” dedi usulca ve dizlerinin bayağı çözüldüğünden ayaklarının üzerinde durmakta zorlanan kardeşimin odadan çıkmasına yardımcı oldu.

Kapı arkalarından kapandıktan sonra odaya garip bir sessizlik çöktü. Hiçbirimiz ne söyleyeceğimizi ne yapacağımızı, yemek yiyip yememeye devam edip etmemiz gerektiğini bilmediğimizden bakışlarımızı ablama çevirdim.

Sonunda kucağımdaki peçetenin ucuyla oynarken, “Son zamanlarda pek uyku uyuyamıyor,” dedim. “Sonra bir şeyler yer.”

Cannan hiçbir şey demedi. Annem geri döndüğünde, sohbetimiz eskisinden daha da yavanlaşmıştı ve ben Kumandan’ın bizler hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

O gece amcam gittikten ve ev sessizliğe gömüldükten sonra, örtüsü açılmamış yatağımın üzerine uzanmıştım ve odamın penceresinden içeriye sadece gri bir ay ışığı süzülüyordu. Hiç uykum yoktu ve hayatımda ilk kez, pencereye bakıp bu odadan, bu evden, bu hayattan nasıl kaçabileceğimi

düşündüm. İçinden geçebileceğim kadar büyüktü ve pencereye yaslanan evin yanındaki koca meşe ağacının dalma uzanabilir, oradan da ağacın gövdesi üzerinden aşağı inebilirdim. Annemi endişelendirecek olsam da diğer herkese iyilik yapıyor olacaktım. İşte tam da o sırada, kapımın hemen dışında birinin burnunu çektiğini sonra da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığını işittiğimde ailemin bensiz rahat edeceğini düşünmekle ne kadar yanıldığımı anladım.

Yanıma dönüp yatağımdan çıkıp kardeşimin odasına yöneldim, kapı ardına kadar açıldı. Annem kendi gözlerini mahmurlukla zor açabiliyor olsa da Celdrid'i uyandırıp kollarının arasına almıştı. Celdrid hıçkırıkları arasında nefes almaya çalışarak başta annemi itip kendisinden uzaklaştırmaya çalıştıysa da sonrasında kollarının arasında eriyip gitti, dudakları ses çıkarmasa da *baba baba* deyip duruyordu. Arkalarından onlara doğru yaklaşıp elimi usulca annemin omzuna koyup sessizce yerini almayı teklif ettim. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ve Celdrid'i kimin kucakladığının bir önemi yoktu, ne de olsa onu tutacak olan kişi kendisine sarılmasını istediği kişi değildi.

ALERA

3. BÖLÜM

HUZURSUZLUKLAR

Sabah olduğunda, Narian gitmişti. Beraber geçirdiğimiz gecelerin ardından hem alışkanlıkları yüzünden hem de yokluğunu kimse-nin fark etmemesi için ya da daha kötüsü onun kollarında olduğumun ortaya çıkmaması için erkenden kalkıp gidiyordu. Uyandığımda güneş tüm bedenimde ve hiç açmamış olduğum yatak örtüsünde dans ediyordu, Narian gece boyunca beni sıcak tutmuştu. Ayrıca bir de nereden geldiğini anlayamadığım, hiç kesilmeden devam eden bir uğultu vardı.

Yataktan kalkıp üzerime sade bir elbise geçirdim. Tekrardan inşa edilen yeni Hytanica'da pantolon giyebilirdim ama bunu yaparsam düşmandan yana olduğum düşünülürdü. Halkımdan Hytanica'lı bir kadının kendilerini yönetmesini kabul etmeleri bekleniyordu, bu bizim krallığımızda bir ilkti; en azından yaşam tarzımızın geri kalan kısmına göre hareket edebilirdim.

Ses yükselirken ben de mahmurluğumu üzerimden atarak yavaş yavaş ayrılmaya başlamıştım, biz mağaradaki sığınağımızdayken kestiğim ve tekrar uzayan koyu kahverengi saçlarımı hemen şöyle bir üstünkörü taradım. Güne hazır bir halde, görüşme salonundan koridora çıktığımda London'ın yerinde olmadığını gördüm.

Büyük merdivenlere vardığımda, ses iki katma çıkmıştı ve haklı olarak endişelendim çünkü içimde nereden gelebiliyor olacağına dair bir his vardı. Hızlı adımlarla birinci kata indim. Çokyı'lı askerlerin ana girişte birbirleriyle endişeli bir şekilde konuştuklarını görünce savımın

doğru olabileceğini anlayarak Muhafız Alayı Kumandanı'nın makam odasına yöneldim. Ben daha kapıyı çalamadan London dışarı çıkmak üzere kapıyı açtı. Yüz yüze geldiğimiz halde ikimiz de birbirimize selam vermedik, sonra da korumam içeri girebilmem için kenara çekildi.

Cannan'ın odası hiç el değmemiş gibi görünüyordu, içerdeki mobilyalar tıpkı bu makamın adamı gibi koyu renk ve ürkütücüydü. İçeride askeri strateji, silahlar, şahincilik, avcılık, siyaset ve benzeri konular üzerine yazılmış gayet iyi durumda kitaplarla dolu camlı vitrinler vardı; bir misafirin oturabileceği yegâne rahat yer kapitoneli tekli bir koltuktu; duvarda sınır komşularımız olan güneyde Gourhan ve Emotana Krallıklarıyla, batıda Sarterad'ı gösteren Recorah Nehri Vadisi'nin büyük bir haritası, Kumandanın hep arkasına geçip oturduğu ve önünde benim hala sorgu sandalyeleri olarak algıladığım, yüksek sırtlı ahşap bir kaç sandalye bulunan temiz ve tertipli bir masa vardı. Tek eksik, eskiden içinde kumandanın özel silah koleksiyonunun bulunduğu camlı vitrinleri olan dolaplardı.

Cannan ayağa kalkıp bana doğru yaklaştığında daha eşikten içeri yeni adım atmıştım. Selamı sabahı bir kenara bırakıp yüzünde ciddi bir ifadeyle bana, "Halka hitap etmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, yani gerekiyorsa elbette," diye kendimden çok da emin olamadan ellerimi endişeyle ovuşturarak cevap verdim çünkü Cannan o anda uğultunun nereden kaynaklandığı hakkındaki korkularımı doğrulamış oluyordu.

"Vatandaşlarımız sarayın duvarlarının dışında toplanmaya başladı. Bütün şehirde Başrahibe'nin astırdığı fermanlar duvarlardan sökülüp yerlere atılıyor ve yakılıyor. Halk galeyana geldi ve birinin onları işittiğini bilmeye ihtiyaçları var, bir isyan çıkmadan evvel onları yatıştırmamız *gerekıyor*. İşler çığırından çıkarsa Cokyri'liler ne yaparlar bilmiyorum ama kan döküleceğinden eminim. Hadi, benimle gel."

Beni ofisinden çıkardı ve birlikte tekrar ikinci kata yöneldik. Biz oraya doğru ilerlerken başta Bastion'da görevli olan Cokyri'li askerler olmak üzere peşimize takılanlar oldu ama Cannan beni doğu kanadındaki kraliyet balo salonuna yönlendirdi. O sırada koridorda ilerleyen babamı, annemi, kız kardeşimi ve Temerson'ı gördüm.

Balo salonunu geçerek London'ın bizi beklediği balkona yönelirken peşimizde belki de yirmi kişilik bir grup vardı. Cannan kollarımı yukarıdan kavrayıp odaklanmamı sağlamak için beni kendisine doğru çevirdi.

“Ne diyeceğini biliyor musun?” diye sorduğunda *hayır* cevabını versem bana ne diyeceğini merak ettim. Beynimde onlarca fikir dönüyordu ve kızgın bir topluluğu sakinleştirebilecek en doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum.

Arkamızda yarım bir hilal oluşturan insanlara, tedirgin olduğunda bile güzel görünmeyi başarabilen kız kardeşime, onu teskin etmek ister gibi kolunu beline saran Temerson'a, ellerini kaygıyla birbirine sürterken bir sinek kuşunun kanat kırpışları gibi gayet heyecanlı bir şekilde ortamı benimkiler gibi koyu renk gözleriyle tarayarak durumu değerlendiren babama ve yüzünde huzurlu bir ifadeyle bir yandan bal rengi saçlarını düzeltirken, bir yandan mavi gözlerindeki bakışlarla bana cesaret vermeye çalışan anneme bakıp yutkundum.

Dikkatimi tekrardan kumandana vermeye çalıştım, yüzündeki ciddi ifade böyle bir kıyamet ortamıyla yüzleşmeye hazır olup olmadığını tartmaya çalıştığını gösteriyordu. Aslında böyle bir şeye hazırlanmak için ne vakit ne de bir yol vardı. Düşünceler içinde elbisemin kemeriyle oynarken titreyerek bir nefes alıp başımı hafifçe öne eğerek hazır olduğumu bildirdim.

London kapıları iki yana açarken o ve Cannan beni dışarı çıkardılar. Peşimizden gelen askerler hemen arkamıza geçerek ardımızdaki eşığın arkasında sıralandılar; açık havaya benimle birlikte çıkma cesaretini sadece ailemin üyeleri sergileyebilmişlerdi.

Bahar ayı alışılmadık derecede durgun ve sıcaktı. Bastion'ın duvarlarının ardında metreler boyunca yığılmış insanlar vardı ve bir an bayılacakmışım gibi hissettim. Duvara yakın olanlar demir parmaklıkların yarısına kadar tırmanmış, diğerleriyse parmaklıkların arasından ellerini ve arzuhallerini uzatıyorlar ama Cokyr'i'li askerler onlara kılıç kabzalarıyla vuruyordu. Hepsi bağırıp çağırıyordu. Genel uğultunun arasından kızgın bağrışlar duyuluyor ve arada sırada onların konuşmacıları da bir savaş veriyorlardı. Vatandaşlar özgürlük isteyerek isyan ediyordu ama ben balkona çıktığımda söyleyeceklerimi duymak için sustular.

“Haykırışlarımızı duyuyorum,” diye bağırdığımda London kolumu hafifçe dürterek sesimi daha fazla yükseltmem gerektiği konusunda beni uyardı. Boğazımı temizledim, sonra da hiçbir işime yaramayan kararsızlığımın son kırıntılarını da üzerimden atıp ciğerlerimi havayla doldurdum. “Haykırışlarımızı duyuyorum,” diye daha yavaş ve üstüne basarak yineledim. “Bunaldığınızı hissedebiliyorum. Sizler benim dostlarım, ailem, halkımsınız ve sizin acı çektiğinizi görmek... Beni kahrediyor.”

Bir an durup konuşmaya nasıl devam etmem gerektiğini düşündüm, her kelimemin ne kadar önemli olacağının ve ne türden olumlu ya da olumsuz etkileri olabileceğinin farkındaydım. Sonunda düşüncelerimi toparlayabilirdim ve devam ettim.

“Siz bu topraklar için en iyisini istiyorsunuz. Huzur ve mutluluğun yanı sıra aileleriniz için istikrarlı bir ortam talep ediyorsunuz. Ancak bunu bu şekilde elde edemezsiniz. Evlerinize dönün, sakin olmaya çalışın.”

Benim yakarışıma karşılık kalabalıkta uğultu halinde homurdanmalar olunca kendime güvenim sarsıldı. London’a baktım, yüreklendirmek için başıyla beni tasdik ettiğini görünce azimle devam ettim.

“Biz güçlü insanlarız. Ancak bu gücümüzü bizden talep edilenleri yerine getirerek ve şartlarımıza uyum sağlayarak göstermeliyiz. Bizi huzura ve daha çok özgürlüğe götürecek yol budur.”

Vatandaşlarının yüzlerinde şoke olduklarını ve kafalarının karıştığını gösteren bakışlar vardı, insan denizi sanki yekvücut bulmuş bir beyin gibi benim Cokyri mezalimi karşısında neden cesaretimi yitirdiğimi anlamaya çalışıyordu. Ancak onların anlamaya çalışma arzuları bir kez daha konuşmama neden oldu.

“Size söz veriyorum, kaderimiz hala kendi ellerimizde. Ama şimdilik, bu yolu izlemeliyiz. Hepinizin benim ve benimle birlikte hareket edenlerin muhakeme becerisine güvenmenizi rica ediyorum. Şimdiye dek sizi yüzüstü bırakmadık ve bundan sonra da bırakmayacağız, size söz veriyorum. Lütfen dağılın ve ailelerinizin yanına dönün.”

İnsanlar hâlâ birbirleriyle fısıldaşıyorlar, arada bağrıışmalar oluyordu ama kızgın haykırışlar artık duyulmuyordu ve durumu kabullenerek anlayış gösterip dağılmaya başladılar, bir kısmıysa yere ya da duvarların öte yanında yer alan Cokyri’li muhafızların yüzlerine tükürüyorlardı.

Cannan'ın elinin hafifçe omzuma dokunduğunu hissettim, beni ve ailemi tekrar içeri almadan önce başını saygıyla eğerek bizleri selamladı.

Bizi balo salonuna kadar takip eden Cokyri'liler hâlâ peşimizdelerdi ama aralarına bir kişi daha eklenmişti. Ben konuşurken, Narian gelmiş ve kendi birliklerinden bir kaç adım ötede durarak gözlerini benden hiç ayırmadan beni izlemişti. Bunu fark eden babam onun bana bakmasına engel olmak için öne doğru çıkarak beni görmesini engellemeye çalışıp beni tebrik etmek üzere ellerimi avuçlarının içine almıştı. Tekrar baktığımda askerlerine yerlerine dönmelerini söyleyen Narian bana sırtını dönmüş uzaklaşıyordu.

Krallığımız yani *vilayetimizdeki* huzursuzluk gün boyu devam etti ancak Bastion'da yaşayan bizler görevlerimizi ihmal edemezdik. Cannan evrak işlerini halletmek üzere ofisine dönerken ben de yerlerinden yurtlarından uzak düşen köylülerin ve şehir içindeki evsizlerin yerleştirileceği barınakların inşaatlarıyla ilgili planları gözden geçirmek üzere çalışma odama döndüm. London gözlerini karşıya dikmiş benimle yürürken farkında olmadan ona sormak istediğim soruyu sormamı zorlaştırıyordu, belki de bunu güçleştiren aslında vereceği cevaptan korkmamdı.

“London, ben şeyden emin olamadım...”

Kaşlarından birini havaya dikerek aklımdan neler geçtiğinin farkında olduğunu belli edince rahat bir nefes aldım.

“Doğru şeyleri söyledim mi? Bence söyledim, ama insanlarımız onlara üstünlük tasladığımı ve küstahlık ettiğimi düşünebilirler. Ne de olsa ben bir kadını ve bu yüzden Hytanica beni lider olarak görmek istemiyor. Peki ya... İşlerin daha da kötüye gitmesine neden olduysam ne olacak?”

London bir kahkaha atıp, “Eğer bu ülkede bazı şeylerin daha da kötüye gitmesini sağlayacak kapasitede olduğunu düşünüyorsan, kendine bayağı bir paye veriyorsun demektir,” dedi ama sonra yüzündeki ifade ciddileşti. “Alera, sen zaten insanların kalbini kazanmıştın, kimse senin niyetinden şüphe etmiyor. Ama sana güvenmelerini istiyorsan kendini kanıtlaman gerekiyor. Bence bu sabah bu anlamda büyük bir adım atmış oldun.”

Bu övgüsü karşısında yanaklarım kızardı. Yüreklendirildiğim için bir endişemi daha dile getirdim. “Peki ya sen, sen de yapmaya çalıştığım şeye inanıyorsun, değil mi?”

London’ın eli belinden sarmakta olan çift uçlu bıçağının kabzasına doğru kaydı ve ben yüzündeki ifadenin kararsızlık mı yoksa söylediklerimi tam olarak anlamak için bir anlık bir duraksama mı olduğundan emin olamadım.

“Seçtiğin yol insanlarını koruyacak bir yol. Halkımızın iyiliği benim için her zaman en önce gelir.”

London’ın beyanatı insana güven verebilecek olsa dahi, özellikle de Narian’ın söyledikleri yüzünden bir an duraksamama neden olmuştu.

“Narian sana güvenmiyor, London,” dedim biraz iğneleyerek. Benim hedeflerimi destekliorsa kendisinden şüphe ediliyor olmasını umursamazdı.

Hiç umurunda değilmiş gibi omuz silkti. “Narian’a *kim* güveniyor ki?”

“O sana *güvenmeye* hazır oysa. Ama Cannan gibi bunu yapması için ona bir neden vermelisin.”

London elini benim dairemin kapısına yaslayarak durdu, bana buruk bir şekilde tebessüm etti. “Amacım size hakaret etmek değildi, Majesteleri.”

Sonra kapıdan geçip, izin almandan içeri girmiş birileri olup olmadığını kontrol etti, bense belki de bininci kez söylediklerinde samimi mi yoksa küstahlık mı ediyor diye düşünüyordum. Sohbetimizden hiç bir tat almamış bir şekilde, ona daha fazla baskı yaptım.

“Görünüşe göre çekincelerin var, hem benim hem de Narian hakkında.”

“*Seninle* ilgili bir çekincem yok ama Cokyri’liler söz konusu olduğunda, yaşam tarzımızı korumak için sarf edeceğin çabaların başarılı olacağına körü körüne inanamıyorum.”

Bu konuşmanın bir yere varmayacağını anlayınca kaşlarını çatıttım. London kollarını göğsünde kavuşturup beni incelemeye başladı, beni öyle bir süzüyordu ki bakışlarından rahatsız olmaya başlamıştım.

“Anlaman gereken şu, Alera, Cokyri güce saygı gösterir ve zayıflığı küçümser. Topraklarımızı işgal etmekle kalmayıp bizi yendiklerini

düşünürlerse, bizi daha sıkı bir şekilde yönetecek ve zulmetmeye başlayacaklardır. Onlar kurt ve gözlerine koyun gibi görünemeyiz. Böyle bir şey olması halinde kökümüzü kazıyacaklardır. Elbette aynı şekilde bizim onlara karşı sergileyeceğimiz hiçbir küstahlığa müsamahama göstermeyeceklerdir, tıpkı bir efendinin hizmetkârlarının yapacağı saygısızlığa katlanmayacağı gibi.”

London’ın çivit mavisi gözleri, söylediklerinin önemini perçinlemek istercesine bakıyordu ancak ben yine de söylediklerinin ne kadar önemli olduğunu kavrayamamıştım.

“Anlamıyorum, London. Cokryi’nin bize daha ne gibi bir zarar verebileceğini düşünüyorsun?”

“Başrahibe güçlü ama sağduyulu bir lider. O bizim alın terimizi değil ülkemizim zenginliklerini istiyor. İlki olmadan ikincisini alabilse alır. Nantilam ile Ulubey arasındaki en büyük fark burada. Ulubey olsa bütün gücünü ortaya koyarak insanlarımızı köleleştirirdi, bir kısmına burada bir görev verir, diğerlerini ise Cokryi’ye gönderirdi. Nantilam’da bunun gerekli olduğunu düşünmüyor. Ama başına bela olursak, sabrı tükenmeye başlayacak ve bu yöneme başvuracaktır. İşte senin Başamir olarak atanman bu yüzden çok önemli. Başrahibe seni ya da başka bir Hytanica’lıyı bu yüzden vilayette tam yetkili bir göreve atamadı, ama bize yine de sesimizi duyurma şansı vermiş oldu. Fakat şansımızı fazla zorlarsak seni görevden alıp yerine tek amacı bizim üzerimizde egemenlik kurmak olan birini atayacaktır.”

“Yani onların her dediklerine boyun eğsek ya da onlara başkaldırırsak, Cokryi’liler bizi ezip geçecek ve yaşam tarzımız yerine kendilerinininkini dayatacaklar, öyle mi?”

Başıyla onadı. “Yerinde olmak istemezdim.”

“Peki, bu durumda ne yapmam gerekiyor?” Rolümün tam olarak önemini artık idrak etmiş olduğumdan, feci şekilde korkuya kapılmıştım. Göz göre göre fırtınanın ortasına da ilerleyemezdim, bulanık sularda debelenmezdim. Ama elimde bana yön gösterecek ne bir harita ne de pusula vardı.

“Halkın hayatını etkileyebilecek kararların alınma sürecinde rol oyna. Endişelerini dile getir, önemli konularda hakkımızı savun. önemsiz

olanlarda ise uzlaşmaya çalış, bunu yaparken de hem aklını kullan hem de kalbinin sesini dinle.”

Başımla onayladım ve karşıma geçti, yüzündeki ifade yumuşamıştı. “İçgüdülerin sağlam, Alera. Onlara güven.”

Önümde eğilerek beni selamladıktan sonra, odadan dışarı çıkıp beni evimizin tekrardan inşasıyla ilgili düşüncelerden çok daha fazlası hakkında kafa yorar bir halde bırakıp gitti.

Kraliyet ailesinin ikinci kattaki yemek salonunda öğle yemeğimi hızla yedikten sonra, London’la bir zamanlar sadece Kraliyet ailesinin kullandığı, Bastion’ın kuytusundaki helezon merdivenlerden hızla aşağı indim ve Miranna’yla Temerson’ın beni beklemekte oldukları Kral’ın kabul odasına girdim. İlk talebimden sonra, Miranna halkın ricalarını dinleme konusunda bana yardımcı olmayı adet haline getirmişti, ne de olsa bu zorlu ve zaman zaman da insanın kalbini parçalayan bir süreç oluyordu. Çocuklar barınacak bir yer arıyorlardı; evleri harap olmuş erkekler ailelerini geçindirebilmek için yakarıyorlardı; kocalarını kaybettikleri için sefaletе düşmüş dullar birbiri ardı sıra gelip ya para ya da başlarını sokacakları bir dam dileniyorlardı. Bazen boş gözlerle bakıyorlardı, vücutlarında ne yiyecekten ne de duygudan eser yok gibi görünüyordu. Bazen de hiç durmadan ağlıyorlardı. Öyle olduğunda ben de onlarla ağlamak istiyordum, Miranna da o küçük narin elini omzuma koyup benim yerime onları avutmaya çalışıyordu.

Dördümüz birlikte münacat salonuna, yani artık tahtların bulunmadığı taht odasına girdik ve Miranna’yla ben tahtların yerine yerleştirilen ahşap oyma sandalyelere geçtik. Birkaç dakika içinde, bekleme odasının kapıları açıldı ve vatandaşlarımız tek tek huzuruma çıkmaya başladılar. Temerson’la ayaküstü birkaç dakika konuşan London da gelip yanımda yerini alırken kız kardeşimin tarçın renkli saçlı kocası salondan çıktı. Korumam başımla verdiğim işaretle salonun ucundaki Cokyri’li nöbetçilere bekleme salonundaki ilk ricacıyı içeri almalarını işaret etti.

O gün görüştüğümüz pek çok erkeğe balkonda söylediklerimi yinelemem gerekti: İsyân çıkarılmasını tasvip etmediğim gibi buna *göz de yummayacaktım*. En mantıklısı buydu. Bu benim için yorucu olmaya

başladıysa da sabrımı korudum ve zaman içinde aynı gündemle çıkagelen kişilerin sayısı azalmaya başladı. Bu da yas tutanların içeri girmesini sağladı ve gün bitip de akşam olduğunda, tükenmiş hissediyordum, içinde bulunduğumuz şartlar eziyet çekenlere bir huzur ortamı sağlamadığından bu bitkinliğim kendimi daha da suçlu hissetmeme neden oluyordu.

Daireme gidip yemek yiyip yatmaya girmeye hazırlandım. Görüşme salonunda oturup kitap okumaya çalışamayacak kadar yorgun olduğumdan, yorganımın altına kıvrılıp Narian'ın gelmesini umarak ışığımı açık bıraktım. Bir ara dalıp gitmiş olmalıyım, uyandığımda başım göğsüne yaslanmıştı ve beni kollarıyla sarıp sarmalamıştı. Başımı kaldırıp ona baktığımda beni usulca öptü.

“Şişşt,” diye mırıldandı. “Uyumana bak.”

Esnedim sonra da ellerimi güneş ışıkları yayan saçma götürdüm. “Günün nasıl geçti anlatsana.”

“Nasıl istersen,” dedi yan yatıp bana bakarak. “Emrimdeki memurlara Bastion’a taşınmamız için hazırlıklara başlamalarını emrettim ama hâlâ bizim için en uygun yerin neresi olduğu konusunda bir karara varamadım. Senin çalışma odana ve Cannan'ın makam odasına yakın, içerisinde kendime ait bir ofis için bölme ayrıldığında bile ekibim için yeterince geniş bir alan kalacağından taktik odasını düşündüm.”

“Bu iyi bir fikir. Yakınımda olman güzel olurdu hem bir başkasının ofisine yerleşiyor olmazsın.”

“Rava'ya gelince, sanırım eskiden Saray Muhafızları Kumandanı'nın kullandığı odayı da ona vermek en doğrusu. Ne de olsa halihazırda boş duruyor.”

Emir komuta zincirinde Narian'dan sonra gelen kişinin adı geçince birden gerildim, bahsi geçen kişi bizden altı yedi yaş büyük, çok zeki, bronz rengi saçlı bir kadındı. Onu ilk gördüğüm andan beri hiç hoşlanmamıştım, bunun en önemli nedenlerinden biriye her şeye tepeden bakan tavrıydı, zaten onun hakkında daha fazla bir şey de bilmiyorum. Ruh halimdeki değişikliği sezen Narian hafif bir kahkaha attı.

“Onun da buraya taşınması gerekiyor, Alera ama aramıza bir miktar mesafe koymayı tercih ederim.”

Başım la onayladım ve günümün geri kalanında olanları ona anlatmaya devanı ettim. Bir dakikadan kısa bir sürede sonunda üçüncü kez esnediğimde, dudaklarını dudaklarıma değdirip uzunca bir süre çekmeyince, vücudum ona karşılık verme arzusunda olduğunu ortaya koydu. O anda Narian'ın benimle yorganın altında değil de üstünde yatmakta olduğuna memnun oldum. Tutkumuzun bizi nereye sürükleyeceğini ya da ona karşı koyma gücünü kendimde bulup bulamayacağımı bilemiyordum. Her zaman olduğu gibi kollarının arasına iyice sokuldum ve o neden böyle davrandığını anlamasa da durumu kabullenerek beni kollarının arasında tutmayı sürdürdü.

Doğaçlama konuşmamın vilayetteki gidişatı yoluna koyacağını düşünmek fazla iyimser olurdu. Hayatları altüst olmuş, kafası karışık, veryansın eden ve kendilerine yapılacak herhangi bir yardıma kucak açacak kadar müşkül duruma düşmüş bir halk söz konusu olduğunda, bir sonraki hafta meydana gelen olayların vuku bulması kaçınılmazdı ve doğrusu durum tahminlerimden çok daha kötüydü.

Her sabah olduğu gibi danışmanım la bir toplantı yapmak üzere Cannan'ın ofisindeydim ama birkaç dakika geçmeden toplantımız kapıyı çalmadan içeriye dalan ve gözlerinde çok uzun zamandır görmediğim buz gibi bir bakış la bizlere bakan Narian tarafından bölündü.

“Onları kontrol altında tutma niyetinde olduğunu sanıyordum,” dedi kaptanın masasına yürüyüp oturduğum sandalyenin tam arkasına geçti.

Uzunca bir parşömeni ahşap masaya çaldı, hareketlerinde alışılmadık bir gerilim vardı. Açık kalan kapıya baktığımda Rava'yı gördüm. Bir elini kapının pervazına dayamış kendisine verilecek emirleri beklerken gözlerinin önündeki manzarayı izliyordu.

Cannan'm gözleri parşömene kaydı ama uzanıp eline almadı uzaktan içeriğine göz atmayı tercih etti. Sonra da kılı kıpırdamadan Narian'a baktı.

“Bunu hazırlayacak kapasitede bir düzine adamın adını sayabilirim.”

“Ama bundan kimin sorumlu olduğunu biliyorsun.”

Cannan durum değerlendirmesi yaparak arkasına yaslandı. “Kesin olarak senin bildiğinden daha fazlasını bilmiyorum. Oğlum ve dostları hakkında sabit bir delil olmadığından sen ve dostlarının bu konuya mizahi

bir yaklaşım geliştirmesini tavsiye ederim.” Sonra Kumandan’ın ses tonu değişti ve daha tehditkâr bir hal aldı. “İsyan çıkmasını önleyebilirim, Narian. Ama buna alışmanız gerekecek.”

Ne olup bittiğini anlayabilmek için parşömeni bir hışımla masadan aldım. Ben sessizce içeriğini okuyup dehşete kapılmış bir şekilde ağzımı hayretle açarken erkekler yazılanları okumayı bitirmemi bekledi.

Cokyri’lilerin Hytanica Vilayeti’ni yönettiği bu ilk senenin mayıs ayının on ikinci gününde, aşağıda yer alan kanunlar haşmetmapah-ları Başamirin Cokyri’lileri topraklarımızda ağırlama çalışmalarına yardımcı olmak ve düşmanlarımızın bir asır sonunda kazanmayı başarmış oldukları zaferlerini yüzlerine gözlerine bulaştırmamaları için yürürlüğe girecektir.”

Kanun Bir. Tüm Hytanica vatandaşları ortalıkta avare bir şekilde dolanan ve şerefelerini hiçe sayarak şehrimize girmiş olan Cokyri’li askerlerin geldikleri bu yolun aynı zamanda gidecekleri yol olduğu konusunda aydınlatılmasına yardım etmeye gönüllü olmalıdırlar.

Kanun İki. Çiftçilerimizin tüm büyükbaş hayvanlarını toprakla-rımıza giren düşman imparatorluk askerlerinin kafalarının karışıp bunlarla çiftleşmeye kalkışabileceklerini düşünerek saklamaları ge-rektiği önemle hatırlatılır.

Kanun Üç. Üzerinde anlaşmaya varılan düzenlemeler dahilinde, Hytanica topraklarında yetişen mahsulün yüzde ellisi Cokyri’yle bölüşülürken kalan yüzde yetmiş beşi eyalet yurttaşlarının olacaktır; Cokyri’liler hesaplamalarındaki kafa karıştırıcı sapmanın nedenini bulmaya çalışırken Hytanica’lılar kanunen sabırla beklemek zorunda kalacaklardır.

Kanun Dört. Tarım ve hayvancılık çalışmalarıyla ilgilenmek üzere görevlendirilen Cokyri’li görevliler yavaş ama emin bir şekilde sağ ve solu birbirinden ayırmayı öğrenecekleri gibi sapla samanı birbirinden ayırmayı da öğrenmek zorunda kalırlarken Hytanica’lıların sabrına ihtiyaç duyacaklardır.

Kanun Beş. Vilayet seddi bir Cokyri girişimi olduğu halde, Hytanica’lılar, tekrar inşa edilmekte olan surların son taşı da yerine yerleştirildiğinde, düşmana seddin hangi tarafında durması gerektiğini,

içeri girecek bir yol bulamayacakları için kimsenin kendini talihsiz bir şekilde dışarıda kapana kısılmış bir halde bulmaması adına hatırlatmaları nazik ve anlayışlı bir davranış olacaktır.

Kanun Altı. Sonunda dış ticarete tekrar izin verildiğinde, Hytanica'lılar komşu krallıkların ülkemize girmek istemeyebileceğini anlayışla karşılamalıdır, ne de olsa Cokyri'lilerin yaydığı koku göçmen kuşların bile topraklarımızdan geçmesine mani olacaktır.

Kanun Yedi. Bu kokuya rağmen hala gerçekleştirebilmekte olduğumuz az biraz ticaretten alınması şart koşulan yüzde onluk vergi bozuk para, şekerleme ve parlak objelerle ödenebilir.

Kanun Sekiz. Ne yazık ki Hytanica'lıların Cokyri'li askerleri yuhalamaları, sınırı bozulan Cokyri'li erkeklerin ağlayabilecek, kadınların da tükürebilecek olmaları nedeniyle yasaktır.

Kanun Dokuz. Cokyri'li yüksek mevkili kişilerle, örneğin çocuk fatih veya saygıdeğer Başrahibe de dahil olmak üzere karşılaşılması halinde kendilerini en iyi selamlama yönteminin arkasını dönüp eğilerek onlara kışınizi göstermek olduğu bilinmelidir.

Yazılanların sonuna geldiğimde öfke ve sinirden ellerim titriyordu. Sonunda başımı kaldırıp gözlerinin içine baktığımda Narian benim soramadığım soruyu cevapladı.

“Başrahibe'nin kanunları astığımız her yerden sökölüp yerlerine bunlar asılmış.”

Başını benden çevirip Cannan'a döndü. “Kanunlar yürürlüktedir ve halkınız bunlardan haberdar olsa da olmasa da gereği yapılacaktır. Başrahibe'nin kanunlarıyla dalga geçme olayına karışmış *olabilecek* herkesi bu küçük oyunlarının yurttaşlarını daha büyük bir tehlikeye attığı konusunda uyarın.”

Cannan bu emrin karşısında sessiz kalırken, Narian kendisine cevap verilmesini beklemedi. Başını saygıyla kısaca eğdikten sonra hemen peşi sıra seğırtten Rava ile çıktı gitti ve ofisin kapısı arkalarından çarpılarak kapandı.

Hâlâ elimde tutmakta olduğum parşömene bakakalmıştım, ellerimin titremesine mani olamıyordum, gözlerim buğulanıyordu. Bundan

alınmam aptallıktı çünkü bu darbe bana indirilmemişti ancak yine de evraktaki küstahlık canımı yakmıştı.

“Bu Steldor ve Galen’in başının altından mı çıktı?” diye sordum.

“Görünüşe göre öyle.”

“Peki ama neden?” Boğazım kurumuş, çenem gerilmişti. “Bunu neden yapıyorlar, benim yetkimi zayıflatmak için mi? Benim yapmaya çalıştığım şeyi ayaklarının altına alıp çiğnemişler. Cokyri’liler öfkeden deliye dönecektir. Üzerimizdeki baskıyı daha da artıracaklardır.” Gözlerimdeki yaşları silip kendimi sakinleştirmek için derin derin nefes aldım. “Bunun ne işe yarayacağını umuyorlar?”

Cannan iç geçirip öne doğru eğilip daha babacan bir tavır takındı. “İnsanların muhalefet etmesini sağlıyorlar. Onlara hâlâ gülebileceğimizi ve unutulmadıklarım göstermeye çalışıyorlar. Yöntemlerini onaylamıyorum ama bu yaptıkları o kadar da kötü olmayabilir.”

Kendimi söylediklerini başımla onaylamaya zorlarken, duygularıma gem vurmaya çalışıyordum. İşin zor kısmının daha başlamadığını biliyordum ancak elde etmeyi başardığım şeyin, Cannan’ın beni bütün bu olan bitenin olumlu bir şekilde karşılanacağı hususunda teskin etmesine rağmen ayaklar altına ve dalgaya alınması acı veriyordu. Sonra aklıma London’ın bana ne fazla işbirlikçi ne de fazla meydan okuyan bir tavır sergilememek gerektiği konusunda söyledikleri geldi. Belki de korumamın kastettiği buydu, direniş ama ölçülü bir şekilde.

“Haklısın,” dedim sonunda. “Bu belki de o kadar da kötü değildir, tabii işlerin çığırından çıkmaması gerekiyor.”

“Sana katılıyorum. Ancak yine de onlarla konuşacağım.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım o da kalkıp beni kapıya kadar geçirdi. Çalışma odama yönelip Münacat Salonu’nun kapısından geçerken acaba Steldor’la ben mi konuşsam diye düşünüyordum ama konuyu ona ben açarsam bu olayla herhangi bir bağlantısı olmadığını söylerdi. Hayır, babasının sözlerine kulak asma olasılığı daha yüksekti. Krallığı etkileyebilecek konularda benim de fikrimi almaya *ne zaman* yanaşmıştı ki?

Revize edilen kanunların yarattığı karmaşanın bir gün ardından Narian, Bastion’a yerleşip burayı yeni harekât merkezi olarak ilan etti. Onunla

ve Rava'yla başlayan emir komuta zincirinde altı kişi daha bulunuyordu ama aralarından sadece bir erkek vardı. Narian taktik odasına yerleşirken, Rava Galen'in eski ofisine geçmişti, bu oda da Cannan'ın odasından sadece güney kanadında yer alan Münacat Salonu'nun bekleme odasıyla ayrılıyordu.

Gerilim bekleniyordu ancak sonraki birkaç hafta boyunca Steldor'la Galen şehir dışında olduklarından ve benim yakın çevrem de gidişatın sorunsuz bir şekilde ilerlemesini istediğinden yaşananların dozu yüksek olmadı. Tabii hem Hytanica'lılar hem de Cokyrı'liler birbirlerine temkinli ve nahoş bakışlar atıyorlardı ama herkes bir şekilde huzur içinde bir arada yaşamayı başarıyordu.

Bütün ehliyetine ve pratik zekâsına rağmen, Rava beni endişelendiriyordu. Narian'dan sonra en yetkili kişi olarak seçildiğine göre Başrahibe'nin Seçkin Muhafızları arasında yer alıyor olmalıydı ve bu benimle çalışan insanlar da dahil olmak üzere herkese yukarıdan bakmasından belli oluyordu. Giysilerine ve boyun eğen tavırlarına bakarak kadınların halini aciz ve acınası buluyordu; erkekleriye takındıkları tavır yüzünden ve Hytanica kanı taşıdıklarından kendinden aşağı görüyordu.

Sorun çıkarma ihtimali, orta yaşlı bir kadın hizmetkâr ana girişten pürtelaş bir vaziyette Bastion'ın hizmetkârlara ayrılan bölümüne yöneldiğinde yanlışlıkla yanından geçmekte olduğu Cannan'ın koluna kazaen çarptığında kendisini gösterdi.

Kadın, "Ah, affedersiniz, Kumandan!" diye özür diledi.

Benimle ve Hytanica'nın eski askeri lideriyle görüşmekte olan Rava elini gözlerimin göremediği bir hızla uzatıp kadının koluna yapışıp onu öyle inanılmaz bir kuvvetle kendine çevirdi ki kadıncağız neredeyse kucagında taşımakta olduğu garip görünüşlü bohçayı yere düşürüyordu. Rava'nın gözleri tutsağının tombul suratını dikkatle incelerken hizmetkârın yüzündeki ifade teyakkuzdan paniğe döndü ve ben huzursuz bir şekilde yerimde kımıldanıp kadının ne gibi bir kabahati olmuş olabileceğini düşündüm. Hizmetkâr kadını korkmuş bir tavşana çevirmeyi başaran Rava bakışlarını Cannan'a çevirdi.

Kadının suratına tükürür gibi, “O bir kumandan değil,” derken sesindeki iğrenmenin aşağılamakta olduğu kişiyi hedef aldığı belli oluyordu. “Artık değil.”

Cannan, Rava’ya aynı buz gibi bakışlarla karşılık vermekten başka bir tepki göstermedi ve hizmetkâr kadın ikisinin arasında durup tedirgin bir şekilde bir ona bir öbürüne bakarken Rava’nın tutmakta olduğu kolu morarmaya başladı. Bir kenarda durduğum için yalnızca ben dikkatini zavallı kadına çeviren Cannan’ın çenesinin gerildiğini gördüm.

Veciz ve aksi bir tavırla, “Haklı,” dedi.

“Elbette, efendim,” dedi hizmetkâr zar zor duyulan bir sesle Rava’ya bakarak, ardından da “Hanımım, efendim, Komutan,” diye ekledi.

Rava mesajını aldığından emin olduğundan onunla daha fazla bir işi kalmayınca tuttuğu kolundan itip uzaklaştırdı hizmetkâr kucağındaki bohçaya hayat memmat meselesi gibi sarılarak hızlı adımlarla koridor boyunca ilerledi. Gözümün ucuyla, büyük merdivenlerin son basamağında duran Narian’ı gördüm, bir eli ince gövdeli Cokyri kılıcının kabzasında dıgieriyse tirabzanda, kendisinden bir mevki aşağıdaki kişiyi mesafeli ancak gördüklerinden hoşlanmamış bir şekilde izliyordu.

Aileme, yani ebeveynlerim ve Miranna’yla Temerson’a üçüncü katta mahremiyet tanımak adına, Narian eskiden benim yaşam alanımın bulunduğu ikinci kattaki daireye yerleşmeye karar vermişti. Tabii burayı tercih etmesinin bir sebebi de benim daireme gizlice gelebilmek için daha az koridor arşınlayacak olmasıydı ama yine de içeri pencereimden girmekte ısrar ediyordu. Uzun zaman evvel, beni ziyaret etmek için sarayın çatısına nasıl çıkılacağını keşfetmişti ve bunun onda bir alışkanlık haline geldiğini tahmin ediyordum. Bu yöntemin yakalanma şansımızı azalttığını bildiğimden bundan şikâyet etmiyordum.

Ana girişte cereyan eden olayı ona anlatırken benim yatağında yüz yüze oturuyorduk.

“Rava’nın insanlarıma saygı duymasını sağlayamam ama bugün sergilediği tutum insanların ağırlarına gidecektir ve bu anlamda yeteri kadar derdimiz var. İleride bizim için daha büyük sorunlara yol açabileceği

konusunda endişelenmeden edemiyorum, yani yapmaya çalıştığımız şey konusunda, belki de bizim idrak edebileceğimizden daha fazla.”

Narian söylediklerini dalgın dalgın düşünürken, sağ elinin parmaklarıyla beni kurtarmak için Ulubey’le tutuştuğu kavgada kırılan bileğini ovuyordu. Savaş beyi Narian’ı öyle disiplinli yetiştirmişti ki hislerini hiçbir şekilde ele vermiyordu, huzursuz olup olmadığı da belli olmuyordu ancak farkında olmadan böyle bir şey yapması onun da kendini yanımda benim onun yanındayken hissettiğim kadar rahat hissettiğini anlatmaya yetiyordu.

“Rava mı?” dedi, farklı bir ihtimal karşısında nasıl bir tutum takınılması gerektiğini düşünür gibi. “Diplomatik biri değildir, bu konuda haklı olduğunu söyleyebilirim. Ama o Başrahibe ne istiyorsa onu yapar. Haddini bilir diye düşünüyorum aşmaya çalışacağını da sanmam. Her neyse, o benim emirlerime tabii, gerekirse onu kontrol altına alırım.”

“Peki, Başrahibe’nin ne istediğini bildiğine emin misin?”

“Hytanica bir asır kadar önce Cokyri’ye saldırıp savaşı başlatmadan önce, Cokyri’nin tek isteği mahsul ve sulama kanallarıyla tarım hakkında bilgi edinmektir. Bunları elde etmek için ticaret yapmaya da hazırдық.”

Savaşın çıkışını betimleyişi beni biraz gerdi. Aslında, Hytanica’nın veliaht prensi Narian’ın üstü kapalı olarak geçiştirdiği anlaşma hakkında görüşmeler yapmak için Cokyri’ye gittiğinde hükümdarlarına hakaret ettiği gerekçesiyle idam edilmişti. Yine de konuşmamızın farklı bir yöne kaymasını istemediğim için dilimi tuttum.

“Zaman içerisinde, savaşı kazanmak bir gurur meselesi haline gelmeye başlamıştı çünkü Cokyri asla geri adım atmaz. Ancak artık böyle bir durum geçerli olmadığından, Başrahibe açısından bakıldığında, Hytanica’ya haddi bildirildi. Şimdiye daha çok mahsul ve bilgiye ihtiyacımıza odaklı ve bu topraklardan başkaca bir beklentisi yok, biz dağ insanlarıyız, vadilerde yaşamaya alışık değiliz ve bizim imparatorluğumuz da kendince varlıklı bir imparatorluk.”

“Ulubey’in aksine, Başrahibe Cokyri’nin ihtiyaçlarını en etkin biçimde elde edecek ve mümkün olduğu kadar az Cokyri’nin kanının dökülmesini sağlamaya çalışacaktır. İnsanlarınızı ezip geçebilirse geçer. Ancak hedefleriyle çakışmadığı sürece Hytanica yaşam tarzına

müşamaha gösterecektir. Burada görevlendirilmiş olan Cokyri'lilerin hepsi, Rava da dahil olmak üzere bunu biliyorlar. Ayrıca emrindeki biri haddini aştığında Başrahibe'nin bağışlayıcı olmayacağını da biliyorlar. Rava itaatsizlik etmeyecektir.”

“London da geçen gün buna benzer şeyler ifade etti: Başrahibe'nin fazla şikayet etmemiz ya da isyan çıkarmamız halinde günlük hayatımıza müdahale etmeyeceğini söyledi.”

“London mı?” derken Narian'ın gözleri kısılmıştı ve korumuma hâlâ güvenmiyor olmasına alınmamaya çalıştım. “Bazen Cokyri düşünce tarzı hakkında çok fazla şey bildiğini düşünüyorum.”

“Onunla birlikte Başamir olarak rolüm hakkında konuşuyorduk.”

“London'm söylediklerine şüpheyle yaklaşmalısın. Kendince bir şeyler tasarlıyor olabilir.”

“Bu hepimiz için geçerli olabilir. Yine de ben London'ın fikrini almak istedim, o da bana bu cevabı verdi. Beni maksatlı olarak yönlendirmeye çalışmıyor. Ona güveniyorum, Narian, sen güvensen de güvenmesen de.”

Başıyla onayladı ama konuyu daha fazla da kurcalamadı. Sessizliğine bakıp konunun kapandığını düşünerek başka bir mevzuya geçtim.

“Canın mı yanıyor?”

“Hımm?”

Elini işaret ettim. “Bileğin. Ovuşturup duruyorsun. O bileğin kırılmıştı, değil mi?”

Bileğini ovuşturmayı bırakıp sağ elini bacağına yerleştirdi ve söyleceklerini ispatlamak için diğer elini kasıp bıraktı.

“Hayır, canım yanmıyor. Alışkanlık... haline geldi, sanırım.”

Sesindeki şaşkınlık karşısında yüzüm mütebessim bir gülümsemeyle ışıldadı. Ulubey'in tahakkümü altında edindiği alışkanlıklar, üzerinde silah taşımadan ortalıkta dolanmamak ve her girdiği odayı çıkış noktaları ve düşman varlığı açısından gözleriyle taramaktı. Sırf benim yanımda olduğunda olsa bile, onun bu canavarca tahakkümün pençelerinden kurtulabildiğini görmek beni mutlu ettiğinden dudaklarımı dudaklarına dokundurup onu uzun uzun öptüm. Öyle içten ve hevesli bir şekilde karşılık verdi ki birlikte yan yana uzanırken artık sohbet etmeye ihtiyacımız kalmıyordu.

SHASELLE

4. BÖLÜM: HAYATA DÖNÜŞ

Cıgık evin içinde hatta zannımca sokakta bile yankılandı. Annem hiddetli erkek kardeşimi zapt etmeye çalışırken, “Celdrid!” diye bağıııyordu.

Banyo yaptığım için hâlâ ıslak olan saçlarımı geriye atıp yüzümden uzaklaştıırarak koridora çıktım. Bir elimi merdivenin tırabzanına koyarak yukarıda olan bitene kulak kabarttım.

“Hayır! O *aptal* cepkeni giymeyeceđim!”

Alık pembesi tuvaletimin eteklerini düzeltirken, kııafet seçimlerimize itirazına katılıyordum. Ama bu onun için alışılmadık bir tepkiydi, Celdrid özel günleri hep sevmiştir. O da babam gibi tatlı dilliydi ve ne kadar hoş görünürse yetişkinlerin ona o kadar ilgi göstereceğini gayet iyi biliyordu. Ama bu itirazdan da öte bir şeydi, annemin bahsi geçen kııafetlerle yanma bile yaklaşmasına tahammül edemiyordu.

“Hiç de *aptal* değil,” diyerek annem onu kandırıp sakinleştirmeye çalışıyordu. “Fazla süslü bile denemez. Buraya geldiklerinde amcanın ve Steldor’un karşısına çıktığında yakışıklı görünmeni istiyorum.”

“Nasıl göründüğüm kimin umurunda?”

Bu kadar hırçın davrandığına inanamıyordum. Hemen arkamda, nişanlısı Lord Drael ile birlikte dışarı çıkıp misafirlerimiz eve gelmeden kısa bir süre önce eve dönen ablamın ayak seslerini duıydım. Benim gibi o da dikkatini yukarıda cereyan eden tartışmaya vermişti.

Dahnath, “Celdrid niye?..” diye sorarken sözleri bir tuz buz olması sesiyle bölündü.

“Beni rahat bırak!”

“Ama tatlım, ben sadece...”

“Bana tatlım *deme!*”

Dahnath ve ben birbirimize bakıp sessizce işlerin çığırından çıkmak üzere olduğunu ve benim müdahil olmam gerektiği konusunda anlaşmaya vardık. Ben babama daha yakın olduğum için Celdrid de kendini bana daha yakın hissediyordu.

Hemen yukarı koştum ama ben erkek kardeşimin koridorun sonundaki odasına doğru ilerlerken üzerinde tam iliklenmemiş beyaz bir gömlek ve pantolon olan kardeşim koşarak yanımdan geçip gitti. Annem ona giydirmeye çalıştığı cepkenle peşinden giderken bir elini alnına koymuştu.

“Celdrid!” diye seslenip arkasından koşmaya başladım, evden çıkıp gitmeden ona yetişme derdindeydim. Ama ben merdivenleri indiğimde Dahnath’ın da yanından geçip gidip kapıya varmıştı bile.

Dahnath da, “Buraya gel!” diye çıkışıp bu komediye katkıda bulunmuş oldu.

Kapıyı açmış tam dışarı çıkıyordu ki Steldor’un eli bileğine yapıştı.

“Yavaş ol bakalım, asker!” diyen şaşkın kuzenimiz bileğini sıkıca kavradı.

Celdrid, Steldor sonunda onu pazularından tutup yüzüne bakacak şekilde kendine çevirene dek elinden kaçıp kurtulmaya çalıştı. Büyük saygı beslediği kuzenimizin gözlerinin içine bakmak zorunda kalınca erkek kardeşim cesaretini yitirdi ve sakın bir şekilde yere bakmaya başladı. Steldor bir dizinin üzerine çömelip ne yapacağını bilmiyormuş gibi yanında duran Cannan’a baktı.

Celdrid, “Bırak beni... Lütfen,” diye bir şeyler geveledi.

“Peki, nereye gideceksin?” diye sorarken Steldor’un sesinde bu durumu komik bulduğunu belli eden bir eda vardı.

“Ben... Ben bilmiyorum,” derken burnunu çeken erkek kardeşimin öfkesi sonunda sorunun asıl kökeni olan üzüntüsüne yenik düştü.

Tekrardan ayağa kalkan Steldor kardeşimin koyu renk saçlarını eliyle karıştırdı. “Hadi burada kalalım. Hem sana bir şey getirdim.”

Celdrid ağırlığını kâh bir ayağına kâh diğerine verdikten sonra sonunda başıyla onayladı.

“Merhaba, amca,” diyen Dahnath, Cannan’ı neşeyle karşıladı, benden daha çabuk toparlandığından istemeden de olsa kabalık etmişim gibi bir izlenim bırakmıştı.

Cannan, “Merhaba, Dahnath, Shaselle,” diyerek bizleri başıyla selamladığında kendimi affettirebileceğimi umarak kocaman gülümsedim.

Amcam ve benim ahırda yaptığımız konuşmadan sonra, ciddi manada, daha mantıklı hareket etmeye çalışıyordum. Akşam yemeğine benim için münasip buldukları müstakbel koca adayım katılacağı halde, neredeyse üç haftadır anneme ne sesimi yükseltmemiştim ne de ağzımdan saygısızca bir kelime çıkmıştı. Daha sempatik ve anlayışlı davranmanın hayatımı bir nebze olsun kolaylaştıracağını düşünmüştüm ama şimdiye dek bir işe yaramamıştı.

Annem ikinci katın sahanlığında görüldüğünde, Celdrid’le aralarında geçen tartışmadan sonra üstüne başına çekidüzen vermek için kendine bir iki saniye ayırdığı belliydi, hâlâ evde olduğunu görünce gerginliği içine su serpildiği belliydi.

“Cannan, Steldor, geldiğinize çok sevindim,” diyerek yanımıza inerken biraz soluk soluğaydı. “Ancak böyle bir tartışmanın sonuna şahit olmak zorunda kaldığınız için de üzgünüm.”

Muhafız Alayı eski kumandanı, “Özür dilemene gerek yok,” derken Celdrid’e bakarak başının belada olduğunu da ona ifade etmiş oldu. Sonra da, “Steldor,” diye seslendi.

Steldor anneme, “Onunla ben ilgileneneceğim,” derken Celdrid’in alelacele üzerine geçirdiği kıyafeti işaret edip onu ustaca yanımızdan geçirip merdivenlerden yukarı çıkardı.

Annem bir elini alnına götürdü. “Onunla ne yapacağımı bilmiyorum, Cannan.”

Endişeli yüzünü incelerken hislerini bu kadar açık bir şekilde ifade etmesi karşısında şaşkınlığa düşmüştüm. Onun da dertlerini biriyle paylaşması gerekiyordu ve elbette bunun için aile reisinden daha iyisi

olamazdı ama çocuklarının önünde genelde bu kadar açıksözlü olmazdı. Böyle davranarak yaşca daha büyük olan genç kızların daha fazla sorumluluk almaya başlaması gerektiğine mi dikkat çekiyordu?

Kumandan gayet sakin bir şekilde, “Yapabildiğini yap,” dedi. “Steldor ve Galen onunla vakit geçirecekler, ben de elimden geleni yapacağım. Bunun kolay bir yolu yok.”

“Bu evdeki tek gerçeğin bu olduğundan korkmaya başladım.”

Sözlerinin ardında buruk bir acı gizleniyordu ve kız kardeşimle ben onunla amcam dışında her yere bakıyorduk.

“Hadi gel, Lania,” dedi Cannan sessizliği bölerek, “seninle görüşmem gereken bazı maddi konular var.”

Hytanica’lı kadınlarla genelde para mevzuları konuşulmazdı ama annem durumumuzu bilmek istiyordu ve Cannan ona bu bilgiyi vermeye hazırdı. Aslında paramız yok denemezdi ama eve ekmek getiren bir erkek olmadığından harcamalarımıza dikkat etmek zorundaydık.

Cannan ve annem görüşme salonuna çekilirlerken Dahnath ve ben de tamamen giyinmiş olan Celdrid ve Steldor’la bir araya geldik. Dördümüz birlikte sıcak ancak esintili haziran havasında dışarı çıktığımızda, Dahnath ve Steldor gölgelik alandaki bir banka yerleşirlerken Celdrid ve ben de çimenlere oturduk.

Steldor, “Gözüm üzerinde, terbiyeni takınsan iyi edersin,” diye göz kırparak erkek kardeşimle iğneleyici bir şekilde dalga geçerken Celdrid’in yüzünde bir tebessüm belirdi. Her şey umutsuzken bile yirmi iki yaşındaki kuzenim ortamı şenlendirmeyi başarıyordu.

Steldor ve en yakın dostu Galen’a her zaman hayranlık beslemiştim. Genç bir kızken nereye giderlerse gitsinler beni yanlarında isteseler de istemeseler de peşlerine takılır, onlarla ağaçlara tırmanır, at yarışı yapar ve başımı belaya sokardım. Yaşım ilerledikçe onların sohbetleri bana annemin, kız kardeşlerimin ya da soyluların yaptıkları sohbetlerden daha cazip gelmeye başlamıştı ve her ne kadar zaman zaman beni ne tam bir kız ne de erkek çocuğu olmadığım için paylasalar da onlarla sohbet etmekten hep zevk almıştım.

Savaşın ardından Steldor’a hayranlığım daha da artmıştı. Cesurdu, korkusuzdu ve kendini kimseye ezdirmezdi. Ayrıca krallığımız bağımsızlı-

ğını kaybetmiş dahi olsa hâlâ Cokyri otoritesine boyun eğmiyordu çünkü bütün Hytanica'lılar onun ve Galen'ın ne yaptığını biliyorlardı. *Revize* edilen kanunlar meselesinde onların parmağı olduğundan kimsenin şüphesi yoktu, bu sayede herkes Başrahibe'nin kanunlarını yüzlerinde manidar sırtışıyla okuyordu. Benim ciddi ve sağduyulu amcam bile Steldor'u yurttaşlarını fişeklemekten alıkoyamamıştı ve hem oğlunu korumak için hem de Kraliçe Alera'yla birlikte çalıştığından Cannan'ın bunu engellemeye kalkışmış olduğundan emindim. Ancak Steldor korunup korunmadığıyla ilgilenmiyordu ve ben onu anlayabiliyordum.

Dahnath, Celdrid ve ben, Steldor'un yanında güzel bir saat geçirdik ama en küçüğümüzün sıkılmaya başladığını hepimiz anlamıştık. Son zamanlarda küçük erkek kardeşimi oyalamak zor zanaattı, her şeyden hemen sıkılır olmuştı.

"Aklıma bir fikir geldi, Celdrid," dedi Steldor bana ve Dahnath'a manalı bakışla atarak.

On bir yaşındaki ufaklık yılmakta olduğu çimenlerden başını kaldırdı ama bir şey demedi.

"Neden kız kardeşlerini burada bırakıp sana getirdiğim şeye bakmaya gitmiyoruz?"

Bunu duyan kardeşim birden canlandı. "Nerede? Yani, şey aslında, bana bir şey getirmek zorunda değildin ama getirdiğine göre..."

"Ahırda," diye gülen Steldor başıyla müstemilatın olduğu tarafı işaret etti. Ne yapmaya çalıştığını anladım, büyük ihtimalle bu fikir Cannan'ın başının altından çıkmıştı. Celdrid babamın ölümünden sonra ne at ne de ahır kelimelerini duymak istemez olmuştı. İlk adım onu bu içgüdüsel ve kendini korumaya yönelik tepkiden kurtarmak olacaktı.

Celdrid bahsi geçen binaya bakarak bir an tereddüt edip altdudağını ısırdı. "Buraya getirmen mümkün mü?"

"Herhalde, *getirebilirim*," derken Steldor lafı uzatarak ağzını eğe eğe konuştu. "Ama asıl meselesinin kızları saf dışı bırakmak olduğunu sanıyordum."

Bunu söylerken Dahnath ve beni işaret edince, ablam takılarak koluna hafifçe vurdu.

Dahnath, “Ne yaparsan yap, Celdrid, büyüyünce onun gibi biri olma da ne olursan ol,” diye dalga geçince Celdrid sırttı.

“Hem, hediyen bir sır,” diye ekledi Steldor. “Benim dışımda kimse ne olduğunu bilmiyor.”

Gözleri fal taşı gibi açılan Celdrid, “Cannan amca bile mi?”

“O bile.”

Steldor ayağa kalkıp elini erkek kardeşime uzattı ve çevik bir hareketle onu da ayağa kaldırdı. İki birlikte bizden uzaklaşırlarken, Dahnath ve ben tekrar içeri girdik, o küçük kız kardeşlerimizin süslenmesine yardımcı olmaya giderken ben de talibimin karşısına çıkmadan önce kendime çeki düzen vermeye gittim. Ayrıca elbisemin arka tarafı çamur olmuş mu diye de bakmam gerekiyordu.

Her ne kadar üzerimi değiştirmem gerekmesi de Dahnath ve annem saçımı şekillendirmeye çalışırlarken olduğum yerde sıkıntıdan bayılacakmış gibi somurtarak oturmam gerekti, saçlarımı banyodan sonra dağınık ve ıslak bırakmakla büyük bir hata yapmıştım. Bu nemli gün boyunca saç tellerim kabarıp birbirine karışmıştı ve bir atın kuyruğunu andırır hale gelmişti.

Annem, “Diğer kızlara bir bakmam lazım,” diyerek Dahnath’ı bu savaşta yalnız bıraktı. Kardeşlerimi aşçıya yardım etmeleri için yanma göndermişti ve hiçbirimiz ne becerilerine ne de dikkatlerini hararetle bir işe sarf edebileceklerine güveniyorduk. Bu mücadeleden yorulan ablam saçlarımı tekrardan ıslatarak tek bir örgü haline getirip sarkan tutamları da araya ilaştırdı. Yarın sabah kalkıp saçlarımı açtığımda pırasa gibi dümdüz saçlarım dalgalı bir hal almış olacaktı.

Biz aşağı ininceye dek Steldor ve Celdrid de eve dönmüştü ve herkes misafirimizi karşılamaya hazırды. Tam zamanında, saat altıda çıkageldi. Cannan kapıya bakarken aile bireylerimle birlikte yemek masasının etrafındaki sandalyelerimizin arkasında yerlerimizi almıştık. Genç adamı yemek salonundan içeri buyur ettiğinde Steldor kendisini karşılamak üzere yanlarına gidip tanıştıklarına memnun oldukları gibi bir şey söyledi, bu da kuzenimin onu tanımadığı ve talibimin onun haylaz arkadaş grubundan biri olmadığı anlamına geliyordu, bir nebze de olsa

hayal kırıklığına uğramıştım ama belki de bu iyi bir şeydi, hatta annem için kesinlikle öyleydi.

Cannan, “Lord Taether, evin hanımı, Leydi Lamia,” diyerek bizleri tanıtmaya başladı. “Oğlu, Lord Celdrid’le büyük kızları Leydi Dahnath ve Leydi Shaselle.”

Alışlageldiği üzere, küçük kız kardeşlerimizin tanıştırılmasına gerek yoktu çünkü yemek boyunca pek konuşmayacaklardı. Kendimi tanıtmak için sandalyemin arkasında durduğum yerden bir adım geri atarak kibar bir şekilde reverans yaptım. Lord Taether hemen yanıma gelip elimi avcunun içine aldı ve beni başını ve vücudunun ön kısmını yere hafifçe eğerek selamladı.

“Sizinle tanışmak benim için bir onurdur, leydim.”

“Benim için de... Lordum.”

Nedense uygun kelimeleri bulmakta zorlanmış, tutuk kalmıştım. İçimden bir ses, hemen onun yanından ayrılıp oradan çekip gitmemi söylüyordu. Aslında böyle bir tepki göstermeme neden olacak hiçbir davranışta bulunmamıştı ama yine de onun yakınında olmak istemiyordum. Kendimi nefes almaya zorladım ve aslında oldukça çekici biri olduğunu da kendime itiraf etmem gerekti. Çikolata rengi kıvrıkcık saçları koyu renk kaşlarına dökülüyordu ve o kaşlarının altında da masmavi güzel gözleri vardı. Burnu da ilk anda bana görüldüğü gibi kocaman değildi ve pembe dudakları da gayet biçimliydi. Ama içimde onları öpmek için hiçbir dürtü uyanmamıştı.

Bir an öyle garip bir şekilde durup birbirimize baktık, sonra Cannan mutfak kapısının yanında duran hizmetkâra servise başlamasını işaret etti. Hepimiz yerlerimize geçerken, Lord Taether yanıma oturmadan önce benim için sandalyemi çekme nezaketini gösterdi. En iyi tabaklarımız ve çatal bıçak takımımızla servis edilen yemek, leziz bir sebze çorbasıyla başladı, ardından böyle bir dönemde temini gayet zahmetli olan Cannan’ın getirdiği yaban domuzu servis edildi. Elbette sokaklarda yaşayanlar için çayla sıkça yediğimiz bisküviler bile lükse kaçıyordu.

Uzunca bir süre Cannan ve Steldor’la sohbet ederek onları etkilemeye çalışan Lord Taether birden bana dönerek, “Evet, Shaselle, söylesenize,” dedi, “ne tür hobileriniz var?”

“Ben şey...” Tabağıma bakarak kucağımdaki keten peçeteyle oynamaya başladım. “Doğruyu söylemek gerekirse... Aslında pek bir hobim yok.”

Cevabında kararlıydım. Yalan söyleyip dikişte iyi olduğumu söylemek istemiyordum, herhalde çoraplarını yamamamı isterdi. Doğruyu söyleyip ata binmek de diyemedim.

Ağızından dökülenler karşısında Cannan’ın kaşları hafifçe havaya kalkarken annem dudaklarını büzünce Taether kıkırdadı. En azından bu konuda muzip davranıyordu.

“Hadi ama hoşça vakit geçirmek için bir yönteminiz mutlaka vardır. Belki de en çok zevk aldığınız şeyi birlikte yaparak bir gün geçirebiliriz.”

Yine içime yanından koşarak uzaklaşmak hissi geldi. “Aslında yemek yemeyi severim. Özellikle de akşam yemeğini. Yemeğimizi yesek iyi olur.”

Cannan ölçülü bir şekilde öksürdü ama annem tüm nezaketini bir kenara bırakarak adımı fısıldayarak beni uyardı.

“Pekâlâ,” dedi Taether şaşırdığı halde kibarlığından bir şey kaybetmeden. “O zaman, başka bir akşam yemeğinde sizinle sohbet etme şansına nail olacağımı umarım.”

Başım la onaylarken çıkarabildiğim tek ses umursamaz bir “Hımm!” oldu.

Benim neyim vardı böyle? Kasten sinir bozucu bir tavır takınmıştım ve o bunu hak etmiyordu, ama Tanrı yardımcım olsun diyerek, içimden benden hoşlanmamasını ve bir daha onu görmek zorunda kalmamayı diliyordum.

Taether ve ben artık birbirimizin yüzüne bakacak halimiz kalmadığından masadakilere bakarken, Steldor’un halinde tavrındaki gariplik gözüme çarptı, bir şeyler karıştırıyordu. En güzel masa örtümüzün peçetelerinden birinin uçlarını katlayıp bir bohça haline getirmişti ve gözlerinde şeytani bir kamaşmayla bir peçeteyi bir de tabağını işaret ediyordu.

Cannan oğlunun ne işler karıştırdığından bihaber, annemle mülkümüzün idaresi hakkında sohbe dalmıştı. Şaşkın gözlerle olan biteni izlerken, başımı hafifçe yana doğru eğerek Steldor’un arsız bir şekilde sırtıtmamaya çalışarak peçetesine soslu etler koymakta olan Celdrid’e baktığımı gördüm.

Kardeşim bir sonraki talimatını beklerken, Steldor’un el çabukluğuyla fark ettirmeden Lessette’in peçetesini alıp yerine kirli peçeteyi bıraktığını

gördüm. Celdrid de onu taklit ederek kendi kirli peçetesini Ganya'nınkiyle değiştirirken ikisinin de yanakları heyecandan al al olmuştu.

Birkaç dakika geçmeden Ganya peçetesini alıp ağzını silmeye kalktı. Ufak bir çığlık atarak peçetesini tabağına düşürdüğünde et sosuna bulanmış eline ve çenesine bakarken yanakları kırmızı güller gibi al al oldu. Celdrid kıkırdamaya başlayınca hâlâ böyle bir ses çıkarabildiğini gören ablalarının yüzlerine sırf bu sebepten bir gülümsemenin yerleşmesine sebep oldu.

Annem, "Ganya, Tanrı aşkına..." diye başladı ama önündeki rezalete ve küçük kızının yüzündeki utanç ifadesine bakınca cümlesi yarım kaldı.

"Ben... Ben bilemiyorum, Anne..." diye kekelerken Dahnath hemen ona yeni bir peçete uzattı. "Bunu ben yapmadım!"

"Sesini yükseltme!"

Ganya oturduğu yerde büzülüp kalırken annemin gözleri oğluna kilitlendi, en çok gülen o olduğu için bu işin onun başının altından çıktığı belli oluyordu.

"Celdrid?"

Annemin uyarıcı ses tonu karşısında, "Hiçbir fikrim yok, anne," diye yanıt verdi. "Belki de yanlış peçeteyi kullanmışımdır?"

Steldor masanın öbür ucundan ona göz kırptı.

"Evet, öyle olmuş olduğuna eminim," dedi annem daha munis bir ses tonuyla. "Ganya, boş ver, hayatım. Gidip ellerini yıkayabilirsin."

Aramızdan hiç kimsenin içinden Celdrid'i azarlamak gelmiyordu, hele ki sanki yıllar gibi gelen bir süreden sonra ilk kez böyle içten bir kahkaha atmışken. Ama sonra hiç beklenmedik bir şey oldu.

"Ne olduğunu size ben anlatabilirim." Söz alan Taether'dı, şoke olmuş bir hali vardı. "Genç Celdrid bir oyun oynamak istedi belli ki yalan söyleyerek bu işten sıyrılabileceğini sanıyor. Ben her şeyi gördüm."

Bütün gözler müstakbel eş adayma çevrilmişken, birden başını öne eğmiş masa örtüsüne bakarken alt dudağı titreyen küçük erkek kardeşime döndü.

"Tamam, Celdrid," diye araya girdi Steldor yüzünde haylaz bir gülümsemeyle. "Affedersin, Ganya, onu buna ben teşvik ettim. Ona öğretilecek en uygun şey olmayabilir ama kesinlikle eğlenceliydi."

Kumandanın gözlerinin içinin güldüğünü görebiliyordum ve Celdrid yine kıkırdamaya başladı. Ancak Taether, iştahının kesildiğini belli ede-

cek şekilde çatalını masaya bıraktı. Belli ki böyle muziplikler ona göre değildi. Cannan anneme hizmetkârlardan tatlı servisini başlatmalarını istemesini söyleyene dek gergin bir sessizlik oldu ve tekrardan akıl sağlığımızın yerinde olduğunu ortaya koyacak masa adabına dönüş yaptık.

Yemeğin ardından görüşme salonunda şarap içtik, sonrasındaysa Taether'le bir süre vakit geçirmem bekleniyordu. Bu güzel akşamda dışarı çıkıp biraz hava almamızı önerince nezaket icabı teklifini kabul ettim ancak üzerime bir şal almam gerektiğini, odama gidip döneceğimi söyleyerek beni bağışlamalarını rica ettim. Ben daha ikinci kata varmamışken arkamdan ayak sesleri geldiğini işitince hızla odama girip kapıyı kapatıp tehlikeyi bertaraf etmiş olmayı umdum. Ama annemden kurtuluş yoktu.

Odaman kapısını bile tıklatmadan içeri dalarak, "Shaselle, gece boyunca Lord Taether'a kaba davrandın," diye tehditkâr bir şekilde tısladı.

Bu tartışmak için hiç de iyi bir zamanlama olmadığından dilimi ısırdım, sonra da bir şal almak üzere giysi dolabıma yöneldim.

"Evlilik fikrine daha sıcak bakmaya başladığını sanıyordum," diye devam etti.

"Daha sıcak bakmıyorum. Sadece bir sorun teşkil etmek istemedim ama belli ki hal böyle olamıyor. Demek ki sorun bende."

Uzun bir süre durup bana baktı, sonra gidip yatağıma oturdu, yüzü solgundu.

"Sen hiçbir zaman bir sorun olmadın," dedi daha sakın bir sesle. "Benim için değil. Babamın ölümünden sonra çok üzerine geldim, biliyorum ama... Ben de kendimde değildim. Bir süre ben de onunla birlikte ölmüş olmayı diledim ama bunlar geçmişte kaldı. Sizler benim hayatımın odağı, mutluluğumsunuz. Umarım sana karşı davranışlarım için beni affedebilirsin."

Şalı elimde tutarak, berbat bir kız evlat gibi, öylece olduğum yerde kalakaldım. Onun pişman olmasını nasıl dilemiş olabilirdim? Onu canından bezdirecek şeyler söyleyerek bunu ona nasıl yapmaya çalışmışım?

"Ben de çok üzgünüm," diye bir şeyler geveleyip giysi dolabımın kapısını kapadım. "Ona karşı nazik olacağım."

Ben hızla aşağı inerken annem daha ağır adımlarla arkamdan geliyordu. O dirayetli ve zarif bir insandı; bense sarsak ve gürültücü. Aklım

başımdaydı olsaydı onu biraz daha oyalardım, böylece Taether'la fazla vakit geçirmek zorunda kalmazdım ve onun yanında geçirmeyeceğim her an, onunla geçireceğim zamanı biraz daha azaltmış olurdu. Ancak bu hiç de yakışık alacak bir tavır değildi. Bu düşünceler annemin yalçın bir kaya gibi sert olmasını isteyen yanımdan kaynaklanıyordu; bu Cannan'ın tekrar babama kavuşabilmem için ölen kardeşiyle yer değiştirmesini isteyen yanımdı; Steldor'un krallığımızı geri almak için bir isyana liderlik etmesini isteyen yanımdı. Bu yanımla iyiliği hak etmeyen yanımdı.

Derin bir nefes alarak kötü yanımla susturmaya çalıştım ve gecenin geri kalanı boyunca bir leydi gibi davranmaya karar verdim. Taether'a hoşsohbet olabileceğimi, iyi yetiştirilmiş bir kız olduğumu ve benimle vakit geçirmekten hoşlanabileceğini ispatlayacaktım. Geleceğe odaklanacaktım ve bu adamla evlenip evlenemeyeceğime ciddi bir şekilde kafa yoracaktım.

Yürüyüşümüzün sonuna geldiğimizde kararım kesinlikle hayırdı. Steldor ile Celdrid'in masadaki davranışları Taether'ın içinde uyumakta olan bir canavarı uyandırmış ve Cannan'ın görmüş olduğundan şüphe ettiğim bir yanını ortaya çıkarmıştı; bu yanını görmüş olsa amcam beni bu adamla yan yana hayatta hayal edemezdi. Sanki ikimizin tavırları birbirleriyle yer değiştirmiş gibiydi, ben bir gösteri sahnelerken o rol yapmayı bırakmıştı.

Yürüdüğümüz sırada ansızın, "Duruşunuz bir Kraliçeyi utançlara salabilir," dedi. Bu iltifatını biraz garip bulduysam da, gayet iyi huylu bir şekilde başımı hafifçe yana eğerek tıpkı annemin isteyeceği şekilde kabul ettim.

"Ancak adımlarınızın aralığı bir leydinin adımlarına yakışık almayacak kadar büyük."

Kafa karışıklığı, hakarete uğramışlık ve espriden hoşlanmak hisleri arasında tam ben sonuncusunda karar kılarken bize eşlik eden Dahnath bir kahkaha koyuverdi. Ablam benim hep tam bir oğlan çocuğu gibi davrandığımı söylerdi, Taether'ın bu sözlerini yersiz olduğu için gülünç bulmuş olma ihtimali yoktu.

Elimden geldiğince zarif bir şekilde, "Size ayak uydurmaya çalışıyorum, Lordum," dedim.

“Aslında *size* ayak uydurmak benim *görevim* olmalıydı. Benim bir centilmen gibi davranmama müsaade etmeniz gerekir.”

“Madem öyle arzu ediyorsunuz, daha ağır adımlarla ilerleyelim.” Daha küçük adımlar atmaya itina ederek bana adap-ı muaşeret dersi vermeye çalışmasına içerlesem de bunun üzerinde durmamaya çalıştım. Hytanica’da gelenek ve göreneklerin icap ettirdiği üzere erkeklerin mesul oldukları ister kardeşleri, ister kızları, ister yeğenleri isterse nişanlıları olsun, tüm kadınların davranışlarına müdahale etmeleri kanıksanmışsa da doğuştan gelen hangi hatam beni tez canlı kılıyorduydu aynı zamanda onun yaptığı türden eleştirilere tahammül edemememe de sebep oluyordu.

“Akşam yemeği boyunca sorularıma yanıt vermekten kaçındınız,” diye devam etti kolundaki elimin üzerine elini koyarak. “Lütfen bana karşı dürüst olun. Ben adap-ı muaşeret hakkında bir kitap okumak değil, bizzat sizi tanımak istiyorum.”

Bu davetindeki kinayeye rağmen az önce aramızda geçenlerin ardından isteğini yerine getirmeye karar verdim.

“Kitap okumayı severim.”

“Ne okursunuz?”

Bir an düşündüm. Beni gerçek anlamda tanımak istediğini söylemişti.

“Şiirler ve hikâyeler. Özellikle de atlar hakkında okumayı severim.”

“Atlar mı?”

“Evet, bence atlar muhteşemler. Çok güçlü ve güzel hayvanlar, hayat dolular.”

O bu bilgiyi sindirmeye çalışırken yürümeye devam ettik.

“Ata biniyor musunuz?” diye sorarken şoke olmuş bir hali vardı ama beni yargılıyor mu yoksa sohbet hiç beklemediği bir yönde ilerlemeye başladı diye mi tedirgin olduğunu anlayamadım.

“Evet, bazen,” dedim dürüst olmaya karar vererek. “Bana babam öğretti. Bu faaliyetten vazgeçmeyi istemiyorum.”

Nefesi tutukluk yaparak şaşkın bir kahkaha atıp elime hafifçe eliyle vurdu ve beni eve doğru yönlendirdi. Yürüyüşümüzün daha uzun süreceğini düşünmüştüm ama birlikte geçireceğimiz vaktin azalmasına itiraz edecek değildim.

Taether, “Benim hızımda yürüyelim mi, ne dersiniz?” diye önerdiğinde aslında ne kastettiğini bilerek bu önerisini kabul ettim.

Bütün misafirler gittiğinde, Annem daha küçük olan çocukları yatırmak için yukarı çıktı. Ben de geceliğimi giymek üzere odama çıktıktan sonra tekrar birinci kata dönüp sıcak çay bulabileceğimi umduğum mutfığa yöneldim çünkü annem çay içmeye bayılırdı. Eski bir kupaya bir miktar çay koyduktan sonra, onu elime alıp görüşme salonuna yöneldiğimde gariptir ama her yanımı ağırıyordu.

Kapitone bir koltuğa oturup ayaklarımı altına kıvrıp artık buz gibi olmuş ve hiç de o kadar arzu edilesi bir hali kalmamış çayımı yudumlamaya başladım. Bu gece olan biteni düşündüğümde, bütün bunlara gülüp geçmek istesem de canımın sıkıldığını fark ettim. Belki de annem eğer değişmezsem hiçbir düzgün adamın beni karısı olarak görmek istemeyeceği konusunda haklıydı. Gözlerime yaşlar hücum ederken kendimi yeniyetme düşüncelere kaptırdım. *Ben bir adamın karısı olmak istemiyorum.*

Halının üzerinde ayak sesleri işitince gelenin Dahnath ya da annem olabileceğini düşünerek üzüntümü saklamak için başımı öteki yana çevirdim. Ne bu geceyi ne de davranışlarımı onlarla tartışmak istemiyordum.

“Shaselle?”

Bu küçük insanın sesini duyunca başımı çevirdim. “Celdrid, neden kalktın?”

Üzerinde pamuklu uzun ve bol bir gece elbisesiyle yanıma gelmişti. Siyah saçları bu sabah olduğu gibi tepesinde havaya dikilmişti bu da yataktan sürünerek çıktığı anlamına geliyordu; belki de tamamen ayılmamıştı bile.

“Ganya pek iyi hissetmediğini söyledi, bu yüzden annem onun yanına gitti. Benimle ilgilenmiyor.”

“Bu onun sözünden çıkmanı gerektirmez,” diyerek bir prensibi savunmaya çalışırken ikiyüzlü davranmakta olduğumu fark ettim.

Omzunu silkip yerde karşıma geçip bağdaş kurdu. “Sorun ne?”

Babam gibi kardeşim de lafi dolandırmayı sevmiyordu. Bu sorunun sorulması bile boğazımın tekrar düğümlenip neredeyse ağlayacak hale gelmeme sebep oldu.

“Bir şey yok,” dedim onu avutmak istercesine. “Sadece yorgunum, belki de biraz üzgün.”

“Sen bir şey olmazsa üzülmezsin.”

Düz mantığı, öyle tatlıydı ki daha fazla dayanamadım.

“Çok hızlı yürüyorum!” diyebildim hıçkırarak, gözyaşlarımı daha fazla tutamamıştım.

Bir an duraksadıktan sonra Celdrid gülmeye başladı. “Lord Taether sana yetişemiyor muymuş?”

“Hayır, hepsi bu değil, bana katlanamadı. Onun bir leydiden beklediklerine uymuyormuşum. Benimle yürümek yanında aksak ve çirkin bir danayla yürümek gibiymiş.”

“Çok hızlı yürüyen aksak ve çirkin bir dana mı?”

Esprisi karşısında gözlerimi devirdim. “Sen dehşetengiz bir şeysin, biliyorsun değil mi? Annem seni aramaya çıkmadan gidip yatsan iyi olur.”

Ayağa kalktı, sonra tereddüt etti, aklımdan bir şey geçiyor gibiydi.

“Senden hoşlanmadıysa, Shaselle, sen onu her zaman bir kavgada alt edebileceğin içindir. Ayrıca, sofrada insana kendini kötü hissettiren biri bu ailenin bir parçası olmayı hak etmiyor.”

Bilerek ya da bilmeyerek, Celdrid beni güldürmeyi başardı. İçtenliğinden şüphem yoktu ama etkileyici kuzeniyle geçirdiği bir günün ruh halini epeyce iyileştirdiği belliydi. Onun bu hınzır yanının tekrardan ortaya çıktığını görmek benim de daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

“Söylesene. Steldor bugün sana ne verdi?”

“Bir kılıç... Cannan amca uzun bir sürelğine bir yere gittiğinde babamın ona vermiş olduğu bir kılıç. Babam ona cesaretini kaybetmemesi gerektiğini hatırlatması için, ona babamın göz kulak olacağını söyleyerek vermiş.” Celdrid’in dudakları titredi, sonra gülümsedi ve lafını bitirmek için, “Steldor bana da cesur olmayı hatırlatması için verdiğini ve bundan böyle bana onun, Galen’in ve Cannan amcamın göz kulak olacağımı söyledi.”

“İyi geceler, Celdrid,” deyip ona sarıldım, sonra bana arkasını dönüp salondan dışarı çıktı.

Bir süre arkasından bakakalıp bana söylediklerini düşündüm. Haklı olduğunu anladım. Yas tutan küçük bir çocukla uğraşan kimse için zamanımı harcamaya değmezdi.

ALERA

5. BÖLÜM SEVGİ VE ÖZLEM

Narian bir kez daha Cokyri'ye gitmek üzere hazırlıklara başlamıştı; resmi yetkili olarak, zaman zaman ana imparatorluk ve vilayet arasında seyahat etmesi gerekiyordu. Zorlu ve uzun bir yolculuk olacağından o gece beni görmeye gelmesini beklemiyordum, bu yüzden de yatak odama çekildiğimde ışığı açık bırakmadım. Onun yerine hafızama ve ay ışığının kılavuzluğuna güvenerek makyaj masama ilerledim.

Koyu kahverengi saçlarımdaki firketeleri çıkardım, henüz arkada topuz yapacak kadar uzamamışlardı ama öyle açık bırakmakta pek pratik olmuyordu, elbisemin dantellerine takılıyordu. Saçlarımı, ülkenin kalkınması adına tekrardan işe almış olduğumuz hizmetkârların arasında olan oda hizmetçim Sahdienne'nin yardımı olmadan çıkarmak hiç de kolay değildi. Bunalıp iç geçirdikten sonra ayağa kalktığımda onu çağırmaı düşünüyordum ama sonra arkadan belime sarılan sıcacık eller hissettim. İç sıkıntım bir anda dağıldı ve gözlerimi kapatıp başımı yalçın kayalar gibi bir göğse yaslayıp varlığını içime çektim. Narian gelmişti.

Saçımı ensemden çekerken, parmaklarımı tenimde hissetmek bedenimin titremelerle sarsılmasına yol açtı, sonra da benim yarım bıraktığım işi tamamlamaya koyuldu. Elbisem yere düşüp de iç gömleğimle kalınca beni usulca boynumdan ve omuzlarımdan öptü. Gömleğimi omuzlarımdan kaydırıp aşağı düşürürken ona yaslandım, dizlerimin bağı çözülmüştü, dudaklarının al al olmuş tenime her değışıyle hevesim artıyordu.

Kalbim küt küt atıyordu, yüzüne bakmak için ona doğru döndüm ve onu öyle derinden öptüm ki geriye doğru adım atarak beni yatağa doğru götürmekte olduğunun farkına bile varmadım. İkimiz pek de zarif olduğu söylenemeyecek bir şekilde yatağın üzerine düştük ama o anda nasıl görüldüğümüz ikimizin de umurunda değildi. Üzerime çıktı, o da benim gibi kesik kesik solumaya almaya başlamıştı ve benim yukarı toparlanan gömleğimi başımdan çıkarmaya çalıştığı zaman aklım başıma geldi. Ellerimi omuzlarına koyup başını iki yana sallayınca inleyerek gerisin geri kendini yatağa, yanıma attı.

Birkaç dakika sonra kendini toparlayıp, dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktığında o büyüleyici gözlerinde hala arzusun kor alevlerini görebiliyordum.

“Alera? Sen... İyi misin?”

“Narian, bunu yapamayız.” İkimiz için de biraz şaşırmıştım.

Kaşları çatıldı ve elini darmadağın olmuş saçından geçirdi. Derin bir nefes aldıktan sonra ağzını açtı ama sonra durdu belli ki tam olarak ne diyeceğini bilemiyordu.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü,” dedim yattığım yerden doğrularak, “evli değiliz!”

O da doğrulup yatağın yanındaki komodinde duran lambayı yaktı. Gömleğimi tekrar aşağı indirip dizlerimi karnıma doğru çekip kollarımla sardıktan sonra vereceği tepkiyi bekledim.

“Ve evlilik, bu... Senin için... Bunun için mi önemli,” diye durumu özetlerken itirazımın dayanak noktasını anlamaya çalışıyordu.

“Evet,” dedim ona hiddetle. “Senin için önemli değil mi?”

Sanki az sonra ağzından çıkacak şeylere hiç de hoş olmayan bir tepki vermemi bekliyormuşçasına yatak örtüsüne baktı.

“Aslında, hayır. Cokyri’de evlilik diye bir şey yok.”

Kaşlarını havaya kalkmıştı. “Sizde... Evlilik yok mu? Pekâlâ, o zaman sen... Yani o zaman... Çocukları kim yapıyor?”

“Bir eş seçiyoruz sadece,” dedi sorumun abesliğine aldırmadan. “Bir kadın bir erkek seçiyor ve o da bunu kabul ederse pazusuna bir dövme yapıyor. Dövme büyük bir onurdur, Cokyri’li erkekler onu taşımaktan gurur duyarlar.”

“Peki ya kilise?”

Artık vereceğim tepkiden korkmadığından omuz silkti. “Cokyri’nin resmi bir dini yok. Bazıları evlenmek için Başrahibe’nin onayını alıyor ama bunu kendileri isterlerse yapıyorlar. Yani, bu bir seçenek.”

“Yani... Benimle birlikte olmak için tek ihtiyacın bir dövme mi?” dedim çekinerek, söylediklerini hazmetmeye ve anlamaya çalışıyordum.

“Benim bir başkasına değil sadece sana ait olduğumu göstermesi için. Yani bunu ikimiz de istiyorsak.”

Son sözleri yeterince açık olsa da, benden onay bekler gibiydi ve çelik mavisi gözleri sevgi ve özlem doluydu.

“Seni seçtim,” dedim ona doğru eğilerek ve o anda ağzı dudaklarına öyle bir yapıştı ki aklım tekrar başıma geldi. Ben üzerinde olacağım bir şekilde yatağa uzandı ve ondan uzaklaşmak için bütün irademi kullanmam gerekti.

“Ama önce evlenmeliyiz.”

Bir süre beni inceledikten sonra söylediklerime gerçekten de inandığıma kanaat getirdi.

“Tamam, o zaman hadi gidip evlenelim.”

“Şimdi mi?” derken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

“Şimdi evlenmemizin nesi var?”

“Duyuruların düğünden altı hafta önce yapılması gerekiyor!”

“Duyurular mı?” derken beni üzerinden alıp yüz yüze bakacağımız şekilde yana yatırdığında sesinde kuşku vardı.

“Duyurular düğünümüzü ilan edecek.” Biraz durup düşündüm, Hytanica geleneklerine tolerans göstermeye hazır halini örselemek ya da hevesini kırmak istemiyordum. “Bizim birlikteliğimize itirazı olabilecek birinin ortaya çıkması için zaman tanınmış oluyor.”

Sözcükler daha ağzımdan dökülürken sorunun ne olduğunu anlamıştım ama bunları ilk dile getiren o oldu.

“Peki ya, bütün vilayet buna itiraz ederse, o zaman ne olacak?” Yattığı yerden doğrulup oturdu, sonra ellerimi avuçlarının içine alıp beni onun yanında oturur pozisyona getirdi. “Alera, bu tören senin için ne kadar önemli?”

Bunu ciddi bir şekilde düşünürken pencereden dışarı bakıyordum, Narian'ın hayat tarzını ve buna uyum sağlayıp sağlayamayacağımı düşünüyordum. Uyum sağlamak istiyordum ama bir yanımdan, yetiştirilme tarzıma aykırı şeyler yapmaktan korkuyordu. Ben krallığının dinine gerçekten inanıyordum. Ayrıca bana inanmalarını ve beni bir lider olarak görmelerini istiyorsam halkımın değer verdiği geleneklerini de korumam gerektiğinin farkındaydım. Şimdi Cokyri geleneklerine uygun davranırsam bana olan güvenlerini kaybedebilirlerdi.

Sonunda yüzüne bakmadan, "Bu çok önemli," diye yanıtladım.

"Utanma," dedi avcunun arasına aldığı çenemi kaldırıp gözlerimin içine bakarak. "Senin inançlarına saygı duymasam seni hak etmezdim."

Beni usulca öperek aramızda bir sorun kalmadığını anlatmaya çalıştıysa da asıl sorun yerli yerinde duruyordu.

Ona, "Halkım seni ne zaman kabullenecek bilmiyorum," derken pişmandım, "ama arkalarından iş çeviremem. Bu uzun bir bekleyiş olabilir."

Narian'ın yüzünde kararlı bir ifade vardı. "O zaman bekleriz."

Tavrı hoşuma gittiği için kendimi daha iyi hissetmeye başlayınca aklıma harika bir fikir geldi. "Rahiplerimiz sır saklamaya yeminlidir, nişanlanabiliriz."

"Ve nişan bu krallıkta duyuru ya da düğün ya da tören gibi bir şey gerektirmiyor, öyle mi?" Benimle dalga geçip kararımdan memnun olduğu konusunda beni temin etmeye çalışıyordu.

"Hayır," diye güldüm. "Sadece birbirimize yüzük takacağız. Ben benimkini boynumda taşıyacağım."

"Ben de benimkini olması gerektiği gibi elime takarım. Askerlerim bir şey anlamaz." Sonra da sırtarak ekledi: "Hem böylece yurttaşlarının benim cahil olduğum konusundaki sözlerini de haklı çıkarmış olur."

Gözlerinin içine, orada parıltıyan sevgiye baktım ve mutlu mesut beni kollarına alması için başımı göğsüne yasladım.

Narian birkaç gün boyunca Cokyri'de olacaktı. Eyaletin durumu hakkında Başrahibe'ye bilgi verecek ve Steldor'la Galen'ın kanunları revize etme meselesini görüşecekti. Ayrıca ona benim askeri okulla ilgili hazırladığım bir öneriyi de sunacaktı. Başrahibe'nin kanunları çerçevesinde, okul artık

kadınların ve erkeklerin eğitimi için yalnızca akademik amaçlara hizmet edecekti. Böyle bir değişiklik olduğuna göre artık yatılı bir okul olması gerekmiyordu, hem aileler kızlarının kendilerine evde yardımcı olmasını isterlerdi ve binaların yeri çocukların güneşli kat edebilecekleri bir mesafeden fazla uzaktaydı. Sonuç olarak, ben şehrin farklı bölgelerinde dört okul açılması için bir öneri getirmiştım. Gayet mantıklı bir plandı ve maddi anlamda karşılanabilecek bir rakama mal olacaktı, Cokyri'liler bu ikisine de büyük önem veriyorlardı, bu yüzden de Nantilam'ın buna onay vereceğinden emindim. Bu ziyaretler sırasında başka neler görüştüklerini ve Narian'm Başrahibe'yle nasıl bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum, tek bildiğim Narian'm hayatındaki tek anne figürünün o olduğuydu. Ayrıca Hytanica'ya her zaman gayet dinlenmiş bir şekilde dönüyordu.

Narian'ın yokluğunda, bir gece ikinci kattaki kraliyet ailesi yemek salonunda ebeveynlerimle, kız kardeşim ve kayınbiraderimin katıldığı bir akşam yemeği daveti verdim. Bu basit olsa da sıklıkla tadamadığım bir hazdı çünkü başamir olarak mesaim günün belli saatleriyle sınırlı değildi. Ancak Miranna kısa bir süre önce on sekiz yaşma basmıştı, benimse on dokuzuncu yaş günüm vilayeti tekrardan imar etme çalışmaları arasında unutulup gittiye de onun hayatının dönüm noktalarının hiçbirini atlamasını istemiyordum.

"Alera, seni aramızda görmek ne büyük bir şeref," dedi Kral selefi içeri girerken. "Son günlerde seni fazla göremiyoruz."

Babam benimle eskisine göre çok daha resmi bir havada selamlaşmıştı, bu da son dönemde bana karşı takındığı kayıtsız tutumunu gözler önüne seriyordu. Son birkaç yıldır onunla ilişkilerim oldukça fırtınalıydı, beni Steldor'la evlenmeye zorlamış, Kraliçe olarak yönetimimden memnun kalmamış, daha üstün bir pozisyona geçtiğimi ilan ettiğimde benden iyice uzaklaşmış ve ben Ulubey'le onun ve annemin hayatı için pazarlık yaparak anlaşmaya vardığımda bana minnettar kalmıştı. Yine de geleceğe dair hayallerimde ilişkimizin böyle bir boyut alacağını asla tahmin edemezdım ancak şimdi bulunduğum bu göreve getirileceğimi de tahayyül etmem mümkün değildi.

Yemek servis edildikten sonra babama, "Bastion'daki çalışmalar nasıl gidiyor?" diye sordum.

“Bu iş çok zor ama sürekli ilerleme kaydediyoruz.”

Bakışları tekrardan inşa projesinde birlikte çalıştıkları Temerson’a kayınca yardıma ihtiyaç duyduğu izlenime kapıldım.

Temerson, “Cokyri’li görevliler gayet bilgililer ancak bazen yaklaşımları bizimkinden farklı oluyor,” diye bir açıklama getirirken sesindeki özgüvenle gençken ki eski çekingen hali birbiriyle çelişiyordu. “Biz binayı eski ihtişamına kavuşturmak isterken onlar daha işlevsel bir hale gelmesini istiyorlar.”

“Narian’la proje hakkında görüşebilirim,” diye atılırken sevdiğim adam hakkında araya birkaç iyi kelime sıkıştırma fırsatını kaçırmak istememiştim. “Sizin yapmak istediklerinize destek çıkacağından eminim.”

Babam, “Hayır,” diye aniden sert bir şekilde çıktı. “Cokyri’lilerle kendi kendimize baş etmeliyiz.”

Onu onaylarken verdiği tepkiye biraz şaşırmıştım. Bu konu onu rahatsız mı etmişti? Yoksa asıl sebep Narian’ın adının geçmesi miydi?

“Aslında Kral Adrik birlikte çalışmakta olduğumuz görevlilerin saygısını kazanmak istiyorsak bunun için Narian’dan medet umamayız demek istiyor,” diyerek konuya açıklık getirdi Temerson.

Başımla onayladım çünkü söyledikleri akla yatkındı ancak huzursuzlanmalarından bana her şeyi söylemediklerini anladım.

Zarafetinden asla ödün vermeyen annem, “Peki, başamir olmanın stresıyla nasıl baş ediyorsun?” diye sorarak kesif sessizliği böldü.

“Kolay olmuyor ama Cannan bana rehberlik ediyor ve Narian da fikirlerimi dinlemeye hep hazır.” İnsanların oturdukları yerde sırtlarının gerilip dikleştiklerini gördüğüm halde devam ettim. “Krallığımızın ülkesiyle mümkün olan en barışçıl yöntemlerle birbirine bağlanması arzusunda.”

Narian’dan söz etmemle sohbetimiz bir kez daha kesintiye uğradı sonra annem düşüncelerini ortaya koyarak mevzuyu kapattı.

“Yine de kendine dikkat et. Yorgun görünüyorsun ve lider unvanını taşımak zordur.”

Yine rahatsızlık veren bir sessizlik oldu çünkü halkımın kabul etmek zorunda bırakıldığı bir gelişmeye daha parmak basmıştı, Cokyri’dekinin aksine bağımsız bir Hytanica’da kadınların hükümdarlık etmesine izin verilmiyordu. Ancak beni yoran sorumluluk almak değildi; beni bu beklenti

harap ediyordu. Başamir olarak görevde kalabilmem için Başrahibe'nin bana duyduğu güvene layık olmam gerekiyordu; aynı zamanda, halkımın nezdinde de bir lider olarak rüştümü ispat etmeliydim. Her iki tarafı da hayal kırıklığına uğratmayı göze alamazdım ama her ikisinin beklentilerini de nasıl karşılayacağımı bilmiyordum.

Sohbet daha gündelik konulara kaymaya başlayınca herkes biraz olsun rahatlamıştı. Ancak aslında aile içinde sohbet ediyor olmamıza rağmen, Miranna'nın ağzını bıçak açmıyordu. Yanakları hâlâ al aldı, çilek kızılı saçları bir kez daha omuzlarından dökülmeye başlamıştı ancak duygusal olarak kendini ne kadar toparlamış olduğunu tahlil etmek zordu. Annemle beraber epey vakit geçirdiler çünkü Ulubey hükümdarken Kraliçe de Cokyri'lilerin elinde ağza alınmayacak zulme maruz kalmıştı. Ancak benzer tecrübeler yaşamamıza rağmen bizi asıl endişelendiren Miranna'ydı.

Yemekten sonra hepimiz kendi işimize koyulmak üzere masadan kalkarken kız kardeşimden daireme kadar bana eşlik etmesini istedim. Onu başıboş bırakmamaya çalışsak da kaçınılmaz olarak bir başına geçirmesi gereken zamanlar oluyordu ve benim aklımda bu soruna kısmi bir çözüm olabilecek bir şey vardı.

Temerson koridorda bekleyip London'la ayaküstü sohbet etmekten memnun görünürken Miranna benimle birlikte görüşme salonuna geldi. Akşamın bu erken saatinde, yüzünden ve duruşundan yorgunluk akıyordu ve ona kanepeye oturmasını söyledim. Sonra da pisipisi demeye başladım.

"Kedicik!" diye seslenirken sesimi biraz yükseltmiştim.

Sırık gibi uzun boylu, iyi huylu tekir kedim başını yatak odamın kapısından dışarı uzattı ve bana doğru hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde gelmeden önce bir süre durup sırtını esnetti. Mırıldanmasının titreşimlerini hissederek onu kucağıma alıp kız kardeşime götürdüm.

Bana umarsızcasına güvenen kedimi ona teslim ederken kulaklarının arkasını kaşıyarak, "Al, Mira," dedim. "Bir süre, yani en azından şimdilik sende kalsın. İyi bir can dostudur. Sen... sen yokken bana o arkadaşlık etti."

Hüzünle gülümsedim çünkü yaşadıklarından bahsederken ne kadar hassas davransam olanları hatırlamak istemediğinden benden

uzaklaşmıştı. Vücut dili bana söyleyebileceği herhangi bir şeyden çok daha yüksek sesle duygularını anlatıyordu.

“Teşekkürler, Alera,” diye mırıldanarak kedinin yumuşak tüylerini yanağına yaklaştırdı. Kedicigi bir eliyle tutarak ayağa kalktı ve bana yarım yamalak sarıldı. “İyi geceler.”

Tek kelime dahi etmeden gidince bir an kalakaldım, böyle aniden gitmesi beni şaşırtmıştı, sonra gidip kapıyı açtım. Bir elimi kapının pervazına yaslayıp koridorda ilerleyen Temerson’la kız kardeşime bakarken kız kardeşimin ardında bıraktığı görünmeyen izin bana ruh hali hakkında bir şeyler ifşa edeceğini ümit ediyordum. London kollarını göğsünde kavuşturup sırtını duvara yaslamış, insanın içini okuyan çivit mavisizi gözleriyle bana bakıyordu.

“Durumu nasıl?” diye sorarken kaşlarından biri havaya kalktı. “Sanırım kediyi ona *verdin*.”

Ona görüşme salonuna girmesini işaret ederken kız kardeşimden bahsetmek istiyordum ama bunun yanı sıra yalnız da kalmak istemiyordum.

Her zamanki gibi duvara yaslanmadan önce birkaç tane lamba yaktı, bu sefer şöminenin yanını tercih etmişti. Az önce Miranna’nın kalkmış olduğu kanepeye otururken onun ayakta durmasından hiç de rahatsız değildim. Her daim gözünü açık tutmak onun göreviydi, hep öyle olmuştu.

“Hâlâ Mira’nın başından neler geçtiğini bilmiyorum,” derken ayağımın altındaki zarif desenli halıya bakıyordum, göğsüm sıkışıyordu. “Belki de Temerson’a veya anneme neler yaşadığını anlatmıştır ama onlar da bana durum hakkında hiçbir şey söylemedi. Her şeyi içine attığını düşündükçe kahroluyorum.”

Başrahibe’nin yaklaşık bir yirmi yıl kadar önce London’ın Cokryi’deki on aylık esaretini anlatmasını hatırlayarak London’a baktım. Bu krallıkta benden başka hiç kimse tam olarak nelere göğüs germek zorunda kaldığını bilmiyordu, bu anıları zihninin derinliklerine gömmüş ve kimseyle paylaşmamıştı ama Miranna onun kadar dirayetli biri değildi. London bu dehşetengiz anıları içine atıp yaşayabiliyordu ama benim tatlı kız kardeşimin bu durumla baş edemeyeceğinden korkuyordum.

“Kendini hazır hissetmeden sana açılmaz,” dedi usulca. “Bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Her zamanki gibi zihnimi okumuştı, onun devam etmesini bekledim, bu sefer beklediğimden çok daha temkinli bir şekilde konuştu. “Sen, Temerson ve annenle babam doğru olanı yapıyorsunuz. Onu yalnız bırakmayın. Yalnız hissetmesine izin vermeyin.”

Başımla onaylayınca London kapıya doğru ilerledi. Ben daireme çekildikten sonra görevi bitmiş oluyordu, yanımda oyalanmak kendisine ayırabileceği zamanı kısaltıyordu.

Yatak odamdan gelen bir gürültüyle ayağa fırladım, aklıma Narian ve onunla London’ın karşılaşmasının doğurabileceği sonuçlar gelmişti. Hemen akabinde, Narian’ın Cokyri’de olduğu aklıma geldi ama çok geç kalmıştım, korumam meraklı gözlerle beni izliyordu.

“Rüzgâr bizi burada yakalayamaz,” diye imalı bir espri yaptı.

Kuşkularını doğrulayacak şekilde yanaklarım kızarmaya başlamıştı. Yatak odama bakarak omuz silkti ve parmaklarıyla pazularına vurmaya başladı. “Aklından biri mi geçiyor?”

“Ben mi... Hayır,” dedim duraksayarak ve yanaklarım iyice kızardı. London’a asla yalan söyleyemiyordum.

“Narian beni Cokyri’den kurtardı,” diye bana hatırlatmada bulununca Cokyri’li kumandanın kafasını epey kurcaladığı izlenimine kapıldım. “Miranna’nın ve senin de hayatını kurtardı. Ona âşık olduğunu da biliyorum. Bütün bunlar yüzünden de onunla bir ilişki yaşamayı garip karşılamıyorum.”

Kelime seçiminde, her zaman olduğu gibi ihtiyatlıydı ve ben şahsi fikirlerini, yani Narian’la yakınlığım hakkındaki düşüncelerini kendine sakladığı izlenimine kapıldım ve bu bana her şeyi anlatmaya yetti.

Minnettarlıkla, herhangi bir yurttaşım la sohbet ederken Narian’dan bahis açıldığında sık sık hissettiğim alınganlık duygusu arasında kalarak kasten imalı bir soru sordum.

“Kendini borçlu hissediyor musun?”

“Hiç de değil. Ona çok minnettarım. Ancak Narian’la üzerinde anlaşmaya varamayacağımız konular olacaktır. Birçok açıdan da birbirimizin önünde engel teşkil edebiliriz.”

Sözleri karşısında bir an tüylerim diken diken oldu, sonra sessizce durup bu konuyu daha fazla düşünmemeye karar verdim.

“London, bir şeyler mi planlıyorsun?” Yorgun ses tonumun bir-birimize düşüyormuşuz gibi bir izlenim yaratıyor olmasından nefret ediyordum ama güldü.

“Planlıyor olsaydım, ne yapardın?”

“Bundan vazgeçmeni isterdim.” Gergin bir şekilde elbisemin etekleriyle oynadım çünkü bunda gülünecek bir şey bulamıyordum. “London...”

“Korkma, Alera.”

London kelime seçmeyi gerçekten de iyi biliyordu çünkü bana korkulacak bir şey *olmadığını* söylememişti. Ama bu konuşma bir yere varmayacaktı, anlamıştım. Bu yüzden arkama yaslandım ve bir kez olsun *onun* hayatıyla ilgili sorular yöneltmeye karar verdim, bu nadiren yaptığım bir şeydi.

“Söylesene, Tanda nasıl? Tekrar barıştınız mı?”

Benim böyle ağzını arayan bir soru yöneltmem karşısında kaşları havaya dikilmişti. London ve Leydi Tanda, yani Temerson’ın annesi, gençliklerinde, London Cokyrililer’e esir düşmeden kısa bir süre önce nişanlanmışlardı. Onun öldüğüne inanıldığı için Tanda bir başkasıyla evlenmişti. Kocasını Ulubey tarafından canı alınan subaylardan biriydi, bu trajedi ne gariptir ki eski bir aşkın küllerinin tekrar alevlenmesinin yolunu açmıştı.

“Leydi Tanda ve ben... iyiyiz,” diye yanıtladı.

“Miranna’yla Temerson’ın düğününe katılmadın,” diye devam ederken dikenli yollara sapmakta olduğumun farkındaydım. “Tanda yüzünden mi gelmedin? Mira’nın gelmiş olmanı istediğini biliyorum ve garip bir durum yaşanmaması ya da...”

Ben ısrar edince London, “İnan bana,” diye lafımı böldü, “Leydi Tanda ile aramız iyi. Miranna’nın düğününü kaçırdığıma üzüldüm ama bazı işlerim vardı.”

“Anlıyorum.”

Bir an ona baktıktan sonra başımla onaylayıp açıklamasını kabul ettiğimi gösterdim. Düğün Ulubey’in işkencelerinin arından London’ın kendisine gelmesinden birkaç hafta sonra *yapılmıştı*. Göğüs germek zorunda kaldığı onca acıyla baş etmenin yansıra şehrin durumunu ve içinde bulunduğumuz şartları da değerlendirme anlamında bizden geri

kalmıştı. Ayrıca dostlarının ve askeri camiadan yaşlılarının kaybıyla da yüzleşmek zorunda kalmıştı ki bu kişilerin arasında en yakın dostu Destari de vardı.

Ayağa kalkıp ona kapıya kadar eşlik ettim. Geriye dönüp hafifçe eğilip beni selamlarken son bir düşüncemi onunla paylaştım.

“Kendine daha fazla vakit ayırmalısın, London. Son birkaç aydır Bastion’da işler yoluna girmeye başladı. Zaman zaman korumasız da dolaşabilirim.”

Omuzlarını silktikten sonra bana iğneleyici bir şekilde, “Çöpçatanlık etmeye hevesli olduğumu görüyorum,” dedi.

“Bu konuyu bir düşün lütfen?”

“Bunu düşüneneğim. Söz veriyorum.”

Birbirimize iyi geceler diledikten sonra ben aklım hala London’da olsa da yatak odama çekildim. Onun Tanda’yla gerçekten bir bağ kurmasına fırsat tanımak istiyordum. Her zaman her şeyle başa çıkabilen, dokunulmaz biri gibi görünmesine rağmen saklandığımız zaman yaşadıklarımız sırasında, etrafımdaki herkesin içinde gizlenen hem o inanılmaz gücü hem de insani zayıflıklarını görebilir hale gelmiştim.

Yatağıma kıvrılıp lambamı kapatırken London’ın yalnız kalmasını istemediğimi düşünüyordum çünkü ben yalnız kalmak istemiyordum, Narian’ı öyle özlüyordum ki göğsümde dayanılmaz bir boşluk var gibi hissediyordum ve o boşluk durmadan sızlıyordu.

Bir sonraki gün akşamüzeri Narian geri döndüğünde Hytanica’da bir kuyumcuya gidemeyeceğimizi bildiğinden Cokyrı’dan yüzükler getirmişti ve o akşam doğu kanadının birinci katındaki kraliyet şapelinde buluşmaya karar verdik. London’a o gün için artık izin verdiğimden Narian’dan önce gelmiştim ve rahibe kendisinden ne istediğimi anlattım.

“Bir nişan töreni gerçekleştirmenizi istiyorum.”

“Elbette, Majesteleri, nişan törenlerinin kutlanması gerekir. Ama ne zaman? Ve kiminle nişanlanacaksınız?”

“Hemen şimdi. Sözlüm birazdan bize katılacak.”

Ben daha bir şey diyemeden, Narian şapelin kapısından içeri girince rahibin yaşlı yüzünde beliren şok ifadesi yerini tasvip etmeyen bir bakışa bıraktı. Din adamına çenemi sıkarak gergin bir şekilde talebini

isterse reddetmesi için meydan okuyarak baktım. O bir şey demeyince Narian'a döndüm.

“Yüzükler sende mi?”

Elini belindeki kemere asılı bir keseye attı, sonra da yüzükleri avcunun içine bıraktı. Bir an nefesim kesildi çünkü inanılmaz güzelliklerdi. Üzerlerine yakutlar, zümrütler, safirler ve elmaslar kakılmıştı.

“Bunlar muhteşem,” diye mırıldanırken artık duygularıma gem vuramaz olmuşum.

Yüzükleri rahibe uzattığımda istemeye istemeye de olsa onları alırken çekindiği belli oluyordu.

“Başlayın,” diye gergin bir şekilde talimat verdim. “Tören bittikten sonra da bunu bir sır olarak saklamanızı istiyorum.”

Rahip bana göz ucuyla baktıktan sonra Narian ve benim Tanrı'nın huzurunda birbirimizle evlenmeye söz verdiğimiz basit bir tören gerçekleştirdi. Verdiğimiz sözü loş ışıktaki bir öpücükle mühürledik çünkü bu gizli törenimizin yapıldığı ortam tek bir mumla aydınlanıyordu.

Narian'la şapele giden koridoru tekrardan geçerken tek kelime etmedik ancak rahibin kendisine karşı tutumuna canının sıkıldığını görebiliyordum. İnsanların kendisine karşı tavrı takınmasına alışık olsa da bu, söz konusu tutumun onda açtığı yaralara merhem olmuyordu.

Merdivenleri tırmanıp ikinci kata çıkınca farklı taraflara yöneldik ve ben daireme beni ziyaret etmeye geleceğinden emin değildim. Seyahat onu yormuş olmalıydı ve bu tören onun nazarında benimkinden olduğu kadar önemli değildi. Halkım onu, kalbini gerçekten tanımadığı için buruk bir acıyla karışık da olsa böyle bir adımı atmış olduğumuz için sevinerek yatağa girdim. İçimden sessizce bu dünyanın adaletsizliğine isyan ederken sonunda sayvanlı yatağın içinde kendimi yapayalnız hissederek uyuyakaldım. Sabah uyandığımda yanımdaydı, kollarını belime dolamıştı. Gür sarı saçları alnından yüzüne düşmüştü ve onları geri atıp parmağımı onu yakışıklı bir adam yapan çıkık elmacık kemiğinde dolaştırdım. Onu nadiren bu kadar huzurlu ve savunmasız görüyordum. Ayrıca onu bu halde gören tek kişinin ben olduğumun da farkındaydım. Usulca ve düzenli bir şekilde nefes alıyordu ve o gün yerine getirmemiz gereken görevlerimiz olmasa burada sonsuza kadar yanında yatmak isterdim.

SHASELLE

6. BÖLÜM

İNSANI DEHŞETE DÜŞÜREN BİR BENZERLİK

Sabah uyandığımda bir gürültü ortalığı yıkıyordu ve ben caddeden gelen bu sesin kaynağını bulmak için ihtiyatı bir yana bıraktım. Bu karmaşaya neyin neden olduğunu anlamam uzun sürmedi, bir huzursuzluk çıktığında olan bitenler kulaktan kulağa hem Cokyri'liler hem de Hytanica'lılar arasında hızla yayılıyordu. Madrabazların yine bir işe kalkıştığını duyan bütün düşman askerlerinin suratı asılmışken Steldor'la Galen'in bu sefer neler karıştırıyor olabileceğini düşünmek bile halkımızın keyfini biraz olsun yerine getiriyordu.

Koşar adım anacaddeye doğru ilerlerken, yanımda hiç tanımadığım bir sürü insanla ordumuzun ortadan kaldırılmasından beri atıl durmakta olan kuzeydeki askeri sahaya yöneldik. Çılgın kalabalığın arasından güçbela ilerledikten sonra çanak şeklindeki yazın yemyeşil dingin çimenleriyle kaplı alanın artık boş olmadığını gördüm, tam ortasında, üzerine Cokyri üniforması giydirilmiş nahoş görünümlü bir korkuluk vardı.

Yanımdan beni ite kaka dürterek geçen, gururla göğüsleri kabarmış insanlara aldırmadan tepeden aşağı baktım. Bu kesin *benim* kuzenimin işiydi. Bir tek o ve arkadaşları böyle bir şey yapacak cesareti kendilerinde bulabilirlerdi.

Cokyri'liler Hytanica'lıların tepeden aşağı inmesine engel oluyor, bizi koyun gibi geriye doğru ittirerek dağılmamızı sağlamaya çalışıyorlardı.

Askerlerden biri yanımdan geçerken çizmelerine tükürdüm ve kılıcının kabzası alnımı sıyırıp geçerken bir adım geriye atmayı başararak bu darbeyi savuşturabildim. Ona pis pis sırtırtırken birisi arkadan ellerini omuzlarıma koyunca birden irkildim.

“İnsan merak ediyor, değil mi?” dedi o çok iyi tanıdığım kelimeleri yayarak ama korkusuz ses tonuyla. “Yani şu yaratığa üzerindeki üniformayı vermek zorunda kalan zavallı askerin başına neler geldiğini?”

Ben daha arkamı dönmeden, Steldor beni kalabalığın içerisinden gerisin geriye sürükleyip tehlikeden uzaklaştırdı. Beni bırakıp hızla anacaddede ilerlemeye başladığında ona yetişmek için arkasından koşmak zorunda kaldım.

Nefes nefese, “Bunu nasıl başardınız?” diye sorarken o soylu yüz hatlarını inceliyordum. Benden birkaç santim daha uzundu ve başımı kaldırıp ona bakmak, ona ayak uydurmak ve etrafımdaki insan selini yarararak geçmekte zorlanıyordum. Oysa insanlar ona yol veriyordu, iri yarı yapısıyla fark edilmemesi imkânsızdı ve son zamanlarda yaptıkları sırtının sıvazlanmasına neden oluyordu.

“Gerçekten de burada olmamalısın, Shaselle,” diye cevap vererek sorumu geçiştirdi. Bana baktı ve sonrasında söylediklerine rağmen koyu kahverengi gözlerinin içi gülüyordu. “Ayrıca Cokyri’lilerin çizmelerine de tükürmemelisin.”

“Sen onların yüzüne karşı gülebiliyorsun, peki ben neden çizmelerine tüküremiyorum?” diye ona diklendiğimde sırtıp omuzlarını silkti.

“Belki de... Ev senin için daha uygun bir yerdir?”

Sözlerinin ardında iğnelemeye rağmen bir ciddiyet vardı.

“Demek babanla aynı fikirdesin?” diye son cümlemi sarf ederken yine üzerime geçirdiğim pantolonun ceplerine ellerimi soktum, tüm neşem kaybolmuştu. Daha önce hiç bu kadar sık pantolon giymemiştım ama bu kıyafet Cokyri’li kadınların üniforması gibiyse ben de giymek istiyordum. Benim için ata binmeyi ve babamla geçirdiğim zamanı sembolize ediyorlardı ve bu anılara umarsızca tutunmaya çalışıyordum.

“Olmak zorundayım ancak sanırım bu durum senin hiç de hoşuna gitmiyor.”

Bu sefer omuz silken bendim ama nedendir bilmem... Belki de içinde bulunduğum ruh halini bu kadar iyi gözlemleyebilmiş olması nedeniyle

içim bir nebze de olsa iyimserlik duygusuyla kaplanıp rahatlamıştı. En azından, bir yanım yardım etmek istediğine inanmak istiyordu.

Kendimi, “Amcam benimle bir konuşma yaptı,” demeye zorladım. “Aslında, mantıklı tabii yani evlenmek filan.”

“Ama...” dedi Steldor eliyle sanki kılıcını çekiyormuş gibi yaparak.

“Ama bundan nefret ediyorum. Hem de her şeyden çok. Lord Ta-ether bunu anlamamı sağladı.”

Steldor başıyla onaylayıp biz anayola neredeyse varmışken beni gölgede kalan bir dükkânın soğuk taş duvarına doğru çekip aralarından geçmeye çalışmak yerine yanımızdan geçenleri izlemeye başladı.

“Üzgünüm. Yani sadece bunun için değil... Her şey için.” Dönüp bana baktığında yüzünde pişmanlık, anlayış ve kendi acısının izleri vardı.

Babamın Steldor için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Dört yaşındaki erkek kardeşinin Cokyrî’liler tarafından kaçırılıp öldürülmesinin ardından Steldor altı aylığına yengesi ve amcasının yanına gönderilmişti. Babamla aralarında gelişen bağ o delişmen çağlarındayken de sürmüştü ve o zamanlar evimiz onun sığınağıydı. Steldor’un öz babasıyla arasındaki bağ güçlü ve eşsizdiyse de benim onunla ve Cannan’la olan ilişkim daha çok yakın arkadaşlık ve sırdaşlık seviyesindeydi. Babam gayet üstünkörü bir şekilde her iki tarafın da dinlenmesi gerektiğini birçok kez dile getirmişti ve her zaman iki kişiyi de ayrı ayrı dinlerdi. Steldor da benimle aynı acıyı paylaşıyor olmalıydı.

Gayet düz bir şekilde, “Ben de üzgünüm,” derken dokunsanız ağlayacak halde olduğumdan kendimi toparlamaya çalışıyordum. Ahırda Cannan’ın gözleri önünde ağlamayı nasıl istememiştiysem, Steldor’un önünde ağlamayı da hiç istemiyordum. Araya giren sessizliği fırsat bilerek konuyu değiştirdim.

“Steldor, belki de babanı bu kadar kısa sürede benimle evlenecek birini bulmaktan sen vazgeçirebilirsin, sen de biliyorsun, acım hâlâ taze. Bir iki yıl daha geçmesi büyük bir sorun olur mu?”

Hiç de içten olmayan bir kahkaha attı. “Babamı vazgeçirmek mi? Shaselle, babam bir kez kararını vermişse onu durdurmaya çalışmak, üzerine dörtnele gelen bir at sürüsüne Çüşüş demekten öteye geçmez.”

“Ama bu seni durdurmuyor,” diye mırıldanırken kollarımı göğsümde kavuşturup bir of çektim.

Yine manidar bir şekilde kıkırdadı. “Durduruyor, seni temin ederim.”

“Hayır, durdurmuyor.” Taş duvardan kendimi öne doğru ittirerek yüzüne baktım. Bu günlerde çok çabuk nevrım dönüyordu ve annemle kız kardeşimi çileden çıkararak o bağdaşmaz tavrım yine su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Caddenin ilerisini işaret ettim. “Madem o kadar itaatkârsın, bana şu korkuluğu açıklasana! Kanunlarınızı asma fikri konusunda babanla tartıştığını biliyorum ama bu seni durdurmadı, yine de bildiğini okudun, hem de onun izni olmadan.”

Steldor eliyle ağzımı kapadı, diğeriyle de boyumu tutuyordu ve bana yaklaşıp, “Bu iki olayla da aramda herhangi bir bağ kurulmamasını tercih ederim,” diye tısladı.

Yanaklarım alev alev yanıyordu, elini ittim. “Affedersin. Bu çok aptalcaydı. Ama bu konuda yapabileceğin bir şey yok mu? Kumandan seni dinler.”

“Bana ilgi gösterir,” diye düzeltirken özrümü kabul edip aramızda geçen bu tatsız olayı bir yana bıraktığını ifade ediyordu. “Özellikle olmasa da zaten önümüzdeki bir iki hafta boyunca benimle ilgilenecektir. Yani sana ayıracak vakti olmayacak.”

“Başka bir şeyler mi planlıyorsun?”

Göz kırptı. “Benle Galen’in böyle elimiz kolumuz bağlı duracağımızı mı sandın?”

“Ben de yardımcı olabilir miyim?”

Sohbetimiz inişli çıkışlı bir şekilde ilerlerken başını şiddetle iki yana salladı.

“Bu yapmakta olduğumuz şey çok tehlikeli. Güliyoruz ama bunlar çocuk oyuncakı değil. Yakalanırsak hapse gireceğiz ve Cokyri’liler hoşgörülerıyla tanınmıyorlar. Hırslarına rağmen babamın bu yaptıklarımızı onaylamamasının sebepleri var.” Kendi savunmasını çürütürken söylediklerini sindirmem için bir an durduğunda yanaklarım kızarmaya başladı. “Hadi eve git, Shaselle. Üzerine bir elbise giy. Bir leydi gibi davranıp başını beladan uzak tut. Anlaşıldı mı?”

“Ben de onlardan nefret ediyorum, biliyorsun,” dedim, beni böyle başından savması ve aşağılaması canımı çok sıkıyordu. “Cokyri’liler sa-

dece *senin* yurdunu işgal etmediler, burası benim de anavatanım. Hem o aşâğılık yaratıklar babamı öldürdüler.”

“Kaltaklar,” diye eklerken beni hazırlıksız yakalamıştı. “Kadınları yok saymak olmaz.”

Buna ne cevap vereceğimi bilemediğimden, o anacaddenin parke taşlarına doğru adım atana dek ağzım beş karış açık ona bakakaldım.

“Hadi gel. Seni eve götürüyüm.”

Evimizin bulunduğu şehrin batısındaki yerleşim bölgesine doğru hiç konuşmadan yürüdük ama bizim sokağın başına gelince durdu, bana eşlik etmedi.

“Buralarda görünmemeliyim. Burası Galen’in idaresinde olan bölge, Cokyrı’liler büyük ve küçük planlar yapmamamız için bizi ayrı tutmaya çalışıyorlar ve ikimizi aynı bölgede görürlerse şüphelenebilirler.”

Başım la onaylayıp gitmek için arkamı döndüm ama kolumu yakaladı.

“Nasıl hissettiğini biliyorum, Shaselle. Bir şeyler yapmak istediğini biliyorum, ayrıca bir şeyler yapabileceğine de eminim. Ama bu işlere bulaşmana izin veremem, kendi iyiliğin için,” dedikten sonra, “benimki için de,” diye ekledi. “Bana yardımcı olmana izin verirsem ve başına bir şey gelirse babam beni öldürür. Bu yüzden lütfen bunlarla uğraşmayı bırak ve sana söz veriyorum evlilik meselesi hakkında onu ikna etmek için elimden geleni yapacağım.”

Artık mantıklı düşünebildiğim için ona yardım önermemin ne kadar gülünç olduğunu görebiliyordum; at binmek dışında hiçbir özel becerim yoktu ve askeri eğitim de almamıştım, bu yüzden de Steldor’un önerisini kabul etmekle aslında ödün vermiş olmuyordum.

Kuzenimden dört yol ağzında ayrılıp eve yöneldim. Yolda bayağı oyalandım çünkü aslında eve dönüyor olmayı hiç de istemiyordum, bu yüzden de sokağımızdaki düşman askeri sayısının arttığını normalde olabileceğinden daha geç fark ettim.

Adımlarımı sıklaştırdım, birden eve gitmek istedim ama hiçbir şey eve vardığımda karşılaşacağım manzaraya beni hazırlayamazdı. Herkes ahırın yanında dışarıdaydı. Annem kollarını onu zapt etmek için Celdrid’in omuzlarına koymuş, Dahnath ve küçük kız kardeşlerim de onların etrafına toplanmışlardı. Ben öne doğru atılırken, Galen taş binadan çıktı. Beni gördüğünde yüzünde dehşet bir acıma ifadesi belirdi.

“Üzgünüm,” dedi.

Neden özür dilediğini çok geçmeden anladım çünkü ikisi kadın biri erkek siyahlar içindeki üç Cokyri’li peşi sıra dışarı çıktılar. İlk kadının elinde bir ferman vardı, diğer kadınla adam da birer atı dışarı çıkarıyorlardı. Biri babamın en sevdiği aygırdı, öbürüyse babamın sevgili kısırağı Briar’dı, onu kendi elleriyle beslemiş, büyütmişti. Bu pis Cokyri’lilerin babamın atlarına ellerini sürüyor olması hissi bile midemi bulandırmaya yetmişti.

Elinde ferman olan görevli, “Götürün,” diye emir verdi. Gözleri açık mavi, bronz rengi saçlarının çevrelediği yüzünde, burnunun üzerinde çiller vardı, o burnu kırmak istiyordum.

“Hayır!” diye haykırarak öne atılıp paha biçilmez atları onların elinden almaya çalıştım. Onlar babamındı; onları kaybedemezdim, onları götürmelerine izin veremezdim. Atlarını severdi ve yalnızca onlara bakarken babamın sesini duyar gibi oluyordum. Ama Galen beni belimden yakaladı, var gücüyle zapt etmeye çalıştı. Cokyri’liler babamın sevgili atlarını alıp giderlerken ona vurup tekme attım.

“Durun!” diye haykırırken kendimi kaybetmişim, öfke ve umutsuzluk beni soluk soluğa bırakmıştı. “Hayır!”

Galen benim çığlıklarımı bastırmak için sesini yükselterek, “Shaselle, yapabileceğimiz hiçbir şey yok!” dedi bağırdı. “Cokyri’liler savaşta pek çok at kaybettiler ve Başrahibe kendi askeri güçlerine katılmak üzere en iyi atlarımızın alınması emrini vermiş. Baelic’inkiler en iyileri.”

Artık gücüm takatim kalmadığından derin derin ve kesik kesik soluyarak kollarında hareketsiz kaldım. Sonra omzundan geriye baktığımda, bronz saçlı görevli orada durmuş, elindeki rulo halindeki fermanı diğer eline vuruyordu.

“Tanrı şahidim olsun, seni buna pişman edeceğim,” diye yemin ettim.

Bir an durdu bana baktı, fazla etkilenmemişti.

“Yüce Başrahibemiz işbirliğiniz için size teşekkür ediyor,” diye bizi bilgilendirirken sesindeki o üstünlük taslayan tavır sinirlerimi iyice bozmuştu. Yanımdan geçip giderken, saçımın dağılmış tutamlarından birini kulağımın arkasına yerleştirip bana küçük bir kız çocuğundan öte bir şey olmadığını ima etti.

ALERA

7. BÖLÜM

GARİP BİR SABAH

Steldor ve Galen bir kez daha iş başındaydılar ancak bu kez Cokyri’li bir korkuluk hazırlamış olmaları karşısında gülmeden edemedim. Ayrıca nişan töreninin ardından hiçbir şey keyfimi kolay kolay kaçıramazdı. Narian ve ben, Tanrı’nın huzurunda birbirimize söz vermiştik ve her ne kadar gizli kalmış olsa da bu bence hayatımın en önemli olayıydı. Bundan sonra hiç ayrılmayacaktık.

Bu sabah her zaman olduğu gibi ilk randevum Cannan’laydı. Dairemin dışındaki koridora adım attığımda mutlu mesut bir şekilde boynumdaki zincirden sarkan yüzükle oynarken London’a rastladım. Bastion’dan biraz uzaklaşma önerimi dikkate almıştı, bu yüzden de gününe başlarken beni daha nadir kapıda karşılıyordu.

“Beni korkuttun,” dedim gergin bir şekilde gülerek hemen nişan yüzüğüyle oynamayı bıraktım. Elim bir an hiç de zarif olmayan bir şekilde havada asılı kaldı ve kulaklarıma kadar kızardım. London bana şöyle bir baktı sonra uzanıp yüzüğü eline aldı ve incelemeye başladı.

London, “Ne kadar güzel,” diye yorumda bulunurken hiç kıpırdamadan öylece durdum. “Farklı.”

“Ben... Onu satın aldım,” diye kekeledim. “Dün. Sen yokken.”

Aptal olmadığını bana anlatmak için kaşlarından birini havaya kaldırdı ama Tanrı’ya şükürler olsun yalan söylediğimi anladıysa da konuyu daha fazla kurcalamadı.

“Gitsek iyi olur, Majesteleri. Cannan sizi ofisinde bekliyor.”

Bencilliğimden sıyrılıp büyük merdivenlere doğru ilerlerken kordorda London'ın önünden gidiyordum ama birden biri hızımızı kesti.

“London, konuşmalıyız.”

Arkamı döndüğümde Halias'ın elinin korumamın omzunda olduğunu gördüm. Çok yorgun görünüyordu ama yine de açık mavi gözlerinde bir kararlılık vardı ve Bastion'a geldiyse bunun mutlaka bir nedeni olacağını biliyordum.

“Elbette,” diyen London birden ciddileşti.

Halias bana saygıyla selam verdikten sonra, London beni Kumandan'ın ofisinin kapısına kadar bıraktı ve iki eski komutan vekili sık adımlarla uzaklaşıp gittiler. Nişan yüzüğümü başka kimsenin görmemesi için elbiseimin boyun kısmından içeri soktum ama sonra bir an kararsız bir halde olduğum yerde öylece durdum, artık insanların öncelikler listelerinin ilk sıralarında yer almıyordum. Sonra içimi bir endişe kapladı. London yüzüğün benim için ne ifade ettiğini anlamıştı, buna emindim. Bu ileride bir sorun haline gelebilir miydi? Edindiği bu bilgiyi başkalarıyla paylaşırmıydı? Elbette herkesin Narian'la aramdaki ilişkiyi öğrenmesini istemezdi çünkü böyle bir haber, halkın arasında infial yaratırdı. Ama birine söylerse bu haber kulaktan kulağa yayılabilirdi. Ya da başka biri konuşulanlara kulak misafiri olabilirdi. Cannan'ı birkaç dakika daha bekletebileceğime karar verip Narian'ın hâlâ dairesinde olabileceği umuduyla gerisin geri büyük merdivenlere döndüm.

Batı kanadındaki koridordan aşağı, eskiden bana ait olan dairenin olduğu yere doğru yürümeye başladım ama kulağıma bazı sesler gelince yavaşladım. Ailemin yemeklerini yediği küçük salona girdim ve nefesimi tuttum, Rava'yla Narian şiddetli bir şekilde tartışıyorlardı. İkisinin de beni fark etmiş olduğunu sanmıyordum, bu yüzden de kalıp konuşmalarına kulak kabartmaya cüret ettim.

“Emirleri *ben* veririm.”

“Emirler Başrahibe'nin emirleri ve ikimiz de bunları yerine getirmekle yükümlüyüz,” diye karşılık verdi Rava. “Emir verirken bu kadar tereddütlü davranmasan, senin yerine bir sorunun üstesinden geldiğime sevinmen gerekirdi.”

“Sen bir sorun *yarattın*, Rava. Alera ve ben insanların biraz olsun toparlanması için çalışıyoruz...”

“Alera, Alera. Senden tek duyduğum şey *Alera*.”

“Ama o hedeflerimize varmamızda kilit bir rol oynuyor, öyle değil mi?”

Narian savunmaya geçmişti ve ben Rava’nın sesindeki belli belirsiz değişikliği algılamamış olmasını umuyordum. Genelde hislerini saklamak konusunda çok becerikliydi ama şu durumda hazırlıksız yakalanmıştı. Rava aramızdaki ilişkiyi öğrenirse neler olurdu bilemiyordum, bunu öğrenmeye de hiç niyetim yoktu.

Rava, “Öyle,” diyerek hakkını teslim edip konuyu daha fazla kuralamayınca Narian’ı benim kadar iyi tanımıyor olmasına şükrettim.

Narian, “O zaman duruma açıklık getireyim,” diye bastırdı. “Başrahibe’nin emirlerini yerine getireceğiz ancak bu emirlerin nasıl ve ne zaman uygulanacağı benim sorumluluğumda olacak. Atlarını çalarak bu insanları öfkeliendirmekle, onların isyanlarını bastırma konusunda *benim* kat ettiğim gelişmelere ket vurmuş oluyorsun. Ve bir daha herhangi bir emri benim bilgim dışında yerine getirirsen seni görevden aldırırım.”

Gergin bir sessizlik oldu sonrasında Rava aynı tonda sinirli bir şekilde yanıt verdi.

“Sence bunu yapabilir misin, Narian? Beni görevden aldırabilir misin? Başrahibe için bir silah ve sorun olmaktan öteye geçebildin mi?”

“Burada başarmaya başladığımız şeyleri mahvetmene izin veremeyeceğim, Rava.”

Bir kapının kapandığını işittim ve Rava’nın tüy gibi ayak seslerinin bana doğru ilerlemekte olduğunu anladım ve kapının yanından geri çekilip sırtımı duvara yasladım, yakayı ele vermek istemiyordum. Saklandığım kapının önünden beni fark etmeden geçip gittikten sonra koridor boyunca büyük merdivenlere ilerledi.

Bir dakika daha bekleyip arkasından gittim. Ön kapıların kapanması yüzünden ikinci katın sahanlığında yüzümü hafif bir meltem yaladı ve tırazanlara dayanıp bakınca dışarı çıktığını gördüm, belki de üstüyle yüzleştikten sonra kendini toparlamaya ihtiyacı vardı. Yine de dışarı çıktığını görünce sevindim. Sonra Cannan ofisinden çıkıp etrafına ba-

kındı, beni aradığımı anladım. London'la ilgili endişelerimin beklemesi gerektiğini anlayıp, merdivenlerden inip kumandanla buluştum.

“Yanaklarınız al al olmuş, Majesteleri. Bir şey mi oldu?”

“Hayır, hayır olmadı. Sadece biraz garip bir sabahtı.”

“Anlıyorum. Buyurun ofisime geçelim de rahat rahat konuşalım.”

Başımınla onayladım ve ikimiz birlikte doğu kanadındaki münacat salonunun yanında yer alan Cannan'ın ofisine gitmek üzere üzere bekleme odasından geçtik. Her zamanki gibi masasının arkasındaki koltuğuna yerleşti, ben de son günlerde kapitoneli koltuğa iliyor olsam da bu kez karşısındaki sandalyeye oturdum. Oraya oturmak bende gözetim altında olmaktan çok birlikte çalıştığımız hissini uyandırıyor.

Cannan her zamanki gibi havadan sudan konuşmaktan imtina ederek, “Bana bu sabahın neden garip olduğunu anlatmak ister misiniz yoksa doğrudan işimize mi bakalım?” diye sordu.

Son bir saatimi gözden geçirdikten sonra bir konuda beni aydınlatılabileceğini düşündüm.

“Bir mevzu var. London'la ben buraya gelmek üzereyken Halias'la karşılaştık. London'la konuşmak istedi ve ikisi birlikte ayrıldılar. Ancak Halias'ın halinde beni huzursuz eden bir şey vardı... Üzgün ve yorgundu, sanki kendinde değildi. Bu da bende London'la ciddi bir konu hakkında konuşma istediği izlenimini uyandırdı. Ancak vilayette ikisinin görüşmesini gerektirecek bir durumun meydana geldiğinden haberim yoktu. Ne hakkında konuşuyor olabilecekleri hakkında bir fikriniz var mı?”

Cannan sandalyesini öne doğru çekip kollarını masasına dayadı. “Kuşkulanmış gibisiniz, Alera. Onlara güvenmiyor musunuz?”

Ensemden yanaklarıma kadar kızardığımı hissedebiliyordum. “Hayır... Hayır, konu bu değil. Onlara canımı emanet ederim ama Steldor ve Galen gibi bir şeyler çeviriyor olabileceklerinden korkuyorum.”

“Anlıyorum. Onların gün görmüş geçirmiş Seçkin Muhafızlar olduklarını ve çocuk oyunları ile kaybedecek vakitleri olmadığını size hatırlatmak isterim.”

“Elbette, böyle bir şeyi kastetmemiştim.” Gittikçe daha da huzursuzlanıyordum ve içimden bu konuyu açmamış olmayı diledim.

“Ancak sorunuza yanıt vermek adına, ikisini ilgilendiren resmi bir mevzunun cereyan edip etmediğinden haberim yok. Halias’ın da hepimiz gibi son günlerde pek gülecek hali kalmadı. Öte yandan, London’la sıkı dostlar ve Halias kendisiyle bir av partisi gibi basit bir mevzuyu da görüşmek istemiş olabilir. London sizin korumanız olduğuna göre, bunu görüşmeyi yapmak için Bastion’a gelmesi gerekir. Avlanma erkeklerimizin halen yapabilmelerine izin verilen birkaç aktiviteden biri, böylece biraz olsun onurlarını koruyabiliyorlar.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bütün askeri kuvvetlerimiz, Seçkin Muhafızlar, Saray ve Şehir Muhafızları da dahil olmak üzere dağıtıldı. Bizim büyük değer verdiğimiz atlarımıza ve diğer varlıklarımıza Cokyrililer el koydular. Ne türden olursa olsun silah taşımamıza izin verilmiyor. Üstümüz ve evlerimiz zaman zaman aranıyor, ayrıca şehre rahat rahat giriş çıkış yapamıyoruz. Bizleri, kendimizi ve sevdiklerimizi koruyamayacak bir hale koyup tüccar ve tarım işçisi haline getirmeye çalışıyorlar. Ava çıktığımızda en azından biraz temiz hava alıp ormanda ve dağların eteklerinde dolaşıp ailelerimize et bulabiliyoruz ve evlatlarımıza silah kullanma hakkında bir şeyler öğretme fırsatımız oluyor.”

Başımınla onaylarken Başrahibe’nin kanunlarının moral yıkıcı etkisini yeni idrak ediyordum. Cannan’ın gözünden bakıldığında, bu kısıtlamalar bizim hayat tarzımıza müdahale anlamı taşıyordu, bense sadece birkaç imtiyazımızın kaldırılması olarak algılamıştım. Bu kanunların erkeklerimizi kadınlarımızdan çok daha derin bir şekilde etkileyeceğini daha önce hiç düşünmemiştim.

“Başka bir şey var mı, Alera?” diye sordu Cannan.

“Hayır, her zamanki işler güçler.”

Gülümseyerek konuyu değiştirmeye çalıştım. Ama Cannan masasındaki kâğıtları toparlarken, erkeklerin arasındaki gerginlik çığırından çıkmadan önce London’ın tavsiyesine kulak vererek dizginleri ele almam gerektiğini anladım.

SHASELLE

8. BÖLÜM

HYTANICA RENKLERİ

Ben zavallı küçük bir kız çocuğu değildim. Ayrıca Steldor ve Galen bunu başarabiliyorlarsa ben de yapabiliirdim. Belki daha ufak çaplı bir şey olurdu, yetkililerin dikkatini çekip fazla ses getirmezdi; daha çok bir eşek şakası olarak algılanabilirdi. Askeri eğitimim olmadığı için basit bir şey olmalıydı. Sonraki birkaç gün boyunca kafamın içinde bu düşünceler dönüp duruyordu. Ancak bir türlü bir yere varamıyordum. Zavallı küçük bir kız olmadığımı ispatlamak ve Cokyri'lilerden intikam almak için bir fikre ihtiyacım vardı. Bir aksiyon planı geliştirmeliydim.

İlham garip bir yerden geldi. Annem küçük kız kardeşlerime gündelik kıyafetler dikebilmek için ince pamuklu bir kumaşı boyamakta hizmetçimize yardım ediyordu. Yapılması gereken tek şey boyayı iyice emene dek kumaşı boyalı suya batırmaktı; kumaş ne kadar suda kalırsa o kadar koyu bir maviye dönüşüyordu. Boya kumaşın her yanının iyice renk alması için kullanılan sopaları da renklendiriyordu ve eğer dikkatli olmazsanız elleriniz de boyanıyordu. Ben bu süreci izlerken rengin koyulaştıkça Hytanica bayrağının rengini aldığını gördüm. Rüzgârda dalgalanmasını seyretmeye hasret kaldığım bayrağımızın, askeri üniformalarımızın ve atlarımızın eyerlerinin altına serdiğimiz battaniyelerin rengiydi. İşte plan kafamda o zaman şekillenmeye başladı. Boya kumaşları, sopaları ve elleri boyuyorsa, saçları da boyayabilir miydi? Özellikle atların kıllarını da boyar mıydı?

Annem ve hizmetçimiz kumaşı suyun içinde dinlenmeye bırakana kadar bekledim, sonra da bir kupa alıp sıvının içine batırdım ve kupayı dikkatlice dışarı taşıdım. Ahıra yöneldim ve kupayı Alcander'in bölmesinin önüne bıraktım, ne de olsa onun rengi bu iş için benim kırağıım ya da Celdrid'in atının renginden çok daha uygundu. Dönüp bana bakınca boynuna dokunup onu sakinleştirdikten sonra krem rengi yelesinden birkaç tel kopardım. Aşağı eğilerek, at yelesi telinin boyayı emip emmeyeceğini ve bunun ne kadar süreceğini anlamak üzere kupaya batırdım. On beş dakika boyunca sabırsızlıkla bekledikten sonra, onları kontrol ettiğimde gerçekten de mavi rengi aldıklarını görünce mutlu oldum. Yeterince koyu bir maviye dönüşmeleri biraz vakit alacaktı ancak atın yele ve kuyruk kılları oldukça kalındı. Acaba vücudundaki kıllarda daha çok işe yarar mıydı? Bir kaşağı fırçası alıp Alcander'in bölmesinin içine girdim, sonra da arka ayaklarından birini kaldırıp beyaz topuklarını ve topuk tüylerini kaşağılamak için yukarı kaldırdım. Fırçanın üzerine yeteri kadar boya aldığımdan emin olduktan sonra tekrar denedim. Bu sefer daha belirgin ve daha kolay bir şekilde renk almıştı. Gülümsedim çünkü aklıma gelen şey yapılabilirdi. Boyayı bulmak ve buraya getirmek kolaydı, atlarla da aram iyiydi ve kışlanın yerleşim planım iyi biliyordum. Asıl sorun bu işin bir saatten uzun sürebilecek olmasıydı ama en azından sessizce yapılabilen bir şeydi.

Sonraki iki gün boyunca kimseye çaktırmadan boyadan aşırıp aşırıp bir yere sakladım, en azından bir kova dolusuna ihtiyacım olacağını düşünüyordum. Ayrıca her fırsatta evden çıkıp kışlanın etrafında dolanıyor, uzak bir mesafeden ahırlardaki faaliyeti gözlemliyordum. Babam bir süvariye, bu yüzden ahırların yerleşim planına aşinaydım, o hayattayken onunla birçok kez bu ahırlara gitmiştim. Ancak nöbet değişimlerinin ne zaman gerçekleştiğini ve hangi binalara nöbetçi yerleştirilmediğini öğrenmem gerekiyordu.

Tam tahmin ettiğim gibi, akşam geç vakitlere kadar ahırların civarı oldukça faal oluyordu. Ancak gün boyunca binek aracı olarak kullanılan atların hepsi ahırlara sokulup beslendikten sonra ışıklar söniyor, kapılar kilitleniyor ve ortalık sakinleşiyordu. Görünürde nöbetçi filan yoktu.

Kışladaysa durum bambaşkaydı, sadece devriye gezen nöbetçiler vardı. Ahırların civarından da yarım saatte bir geçiyorlardı, ahırlara kör noktadan, sarayla kışlayı ayıran elma bahçesinin olduğu taraftan yaklaşmak mümkündü. Çoğu yanmışsa da hâlâ arkasına saklanacak birkaç tane ağaç vardı.

Temelde bu planın nasıl işleyeceğini kafamda belirledikten sonra, yeterince bulutlu bir akşamı bekleyip planımı hayata geçirdim. Saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra, merdivenlerden aşağı inip arka kapıdan dışarı sıvıştıktan sonra ahıra gidip oraya sakladığım mavi boyayı aldım. Tam içeri girerken beni kamufle edeceğini umarak elime biraz çamur alıp elime, yüzüme ve alnıma sürdüm. Kaşağı odasına girdim, kovayı elime alıp normalde atların kollarını temizlemek için kullandığımız birkaç kumaş parçasını da yanıma aldım. Yapacağım şeyin tehlikeli olduğunu o anda idrak edip bir an her şeyi unutsam mı diye düşünüp tereddüt ettim. Bu eşek şakasını yapmaya değer miydi? Yakalanırsam ne olacaktı? Sonra Cokyrı'lilerin babamın atlarını götürmeleri aklıma gelince içim nefretle doldu ve bu da bana harekete geçme cesaretini ve başarılı olacağım hissini verdi.

Dikkat çekmemek için binanın kenarından saraya doğru ilerledim, sonra da devriyeler geçip gidene kadar elma ağaçlarının arasına saklandım, böylece ilk yarım saatimi bana vermiş oldular. Derin bir nefes aldıktan sonra, açık kahverengi saçlarımı kukuletamın altına saklayıp fikrimi değiştirmeme fırsat vermeden önce öne doğru atıldım. Aygırların, tayların ve eğitim ahırlarının yanından geçtikten sonra binek atlarının bulunduğu ana binaya yöneldim.

Buraya kadar sorunsuz gelmiştim ama ilk problemimle de yüzleşmem gerekiyordu, binaya nasıl girecektim? Ancak bu binanın içinde geçirdiğim zaman zarfında panjur şeklindeki çift kanatlı kapıların alt kısmının ayrı bir kilit mekanizması olmadığını ve pek de emniyetli olmadıklarını öğrenmiştim. İçeri doğru açılana kadar omzumla abandıktan sonra elimde boya dolu kovayla altından geçtim. Gözlerim loş ışığa alıştıktan sonra ilk bölmeye yaklaştım. Atın yelesi ve kuyruğu koyu renkliyse de iki ayağı beyaz tüylerle kaplıydı ve bunları boyamak kolaydı. İki bez parçasını boyaya daldırdım ve bölmenin içine girip ata belimdeki kemere asılı

keseden biraz yulaf verdim. Bunlar gayet iyi yetiştirilmiş süvari atları olduklarından tek yapmam gereken arka ayağından elimi kaydırıp ıslak kumaşı ayaklarının beyaz tüylerle kaplı kısmına bastırmak oldu, sonra da aynı şeyi ön ayaklarından birine uyguladım. Ardından yine bu işe uygun başka bir hayvan bulmak için bu bölmeden çıktım.

Koridorun ucunda bir yerde beyaz bir at duruyordu ve ben birden şansıma inanamadım. Boya kovamı oraya taşıdım, yakınlardaki bir fırçayı kapıp atın bölmesine girdim. Kısrak yulafları yerken fırçayı boyaya daldırdım ve atın yelesiyle kuyruğu üzerinde çalışmaya başladım, onları ıslak bıraktım, öyle ki sular atın boynuna ve arka bacaklarından akıyordu. Bir adım geriye atarak çıkardığım işe bakarken suratıma kocaman bir sırtış yayıldı. Bu çok eğlenceliydi, çok tatlıydı ve bu Cokyri atları Hytanica mavisine bürününce harika görüneceklerdi.

İlk atın yanına gidip bezlerimi aldım ve koridor boyunca ilerlemeye devam ettim. Daha hızlı çalışmam gerekeceğine karar verdikten sonra beyaz ayaklara ve yelelere odaklandım, boyayı iyice emdiklerinden emin olmaya çalıştım. Ahır kapısının önünden gelen bir ses bana yarım saat geçmiş olduğunu söylüyordu ve ben bölmelerden birinin içinde çömelip nöbetçinin koridorun sonuna kadar gelmemesi için dua ettim. Neyse ki bir lambayı yukarı kaldırıp etrafına şöyle bir bakındıktan sonra çıkıp giderken kapıyı arkasından kilitledi. Artık bir yarım saatim daha vardı.

Kovam kısa sürede boşaldı ama altı yedi atı boyamayı başarmıştım. Kaç tane atı “güzelleştirebileceğimi” başta bilemediğimden, sonuçta elde ettiğim rakamdan memnundum. İşim neredeyse bitmişti ve atların kişnemeleriyle zaman zaman toynaklarını yere çalarak çıkardıkları gürültüden başka bir ses yoktu.

Kovamda kalan sıvıyı şöyle bir çevirdim, sanırım bir hayvanı daha boyayacak kadar boya vardı ve o sırada gözüme koridorun karşı tarafında çok güzel bir gri at ilişti. Usulca gayet tatlı bir şekilde onunla konuşarak bölmesine girip bir avuç dolusu yulaf uzattım. Elimi burnuyla ittirip kişnedi, belli ki ilgilenmiyordu, aslında işte o anda bunun iyi bir fikir olmadığını anlamalıydım.

Atın belki az biraz huysuz olduğunu düşünerek sağrısına elimi koydum, bana alışması için ona zaman tanımak istiyordum. Daha ben

ne olduğunu anlamadan bana döndü, kulaklarını geriye yatırmıştı. Ben donup kaldım, sonra gerisin geri gidip ön bacaklarını ben yana doğru kaçarken üzerime indirmeye çalıştı. Bu da durumun farkına varmam için ikinci ipucuydu.

At etrafında döndü, bana çifte atıyordu, nalları ahşap bölmesini gök gürültüsü gibi dövüyordu. Tamamen savunmasız olduğumdan, boya kovanını elime aldığım gibi çıldırmış atın üstüne boca ederken, boya ondan çok benim üzerime geldi. O anda oradan kaçıp gitmekten başka bir şey düşünmediğimden bölmenin kapısına doğru atıldım. Dışarıda ellerim ve dizlerimin üzerine düşerken at hâlâ deli gibi etrafını çifte-liyordu. Olduğum yerde öylece kaldım, neredeyse bayılacaktım. Kesik kesik soluk alıp veriyordum, ellerim ayaklarım titriyordu, işte o anda birinin genzini temizlediğini duydum.

Yere baktığımda dört tane siyah çizme gördüm. Sonra da bir kılıcın ucunun çenemin altına değdiğini hissettim, başımı kaldırdığımda halime gülen iki tane Cokyri'li muhafız ile göz göze geldim. İşte o anda birden tamamen demoralize oldum çünkü onca planın arasında yakalanırsam duruma nasıl bir açıklama getireceğimi hiç düşünmediğimi fark ettim.

“Bakın hele, burada kim varmış,” dedi bir kadın sesi.

“Bana kalırsa oldukça paçoz bir Hytanica'lya benziyor. Belki de bir Hytanica tayıdır, yani şu haline bakılırsa öyle olmalı.” Bu konuşan bir erkekti, belli ki kadın olan rütbece daha üstündü.

“Hayır, bence sonunda ait olduğu yeri öğrenmiş biri bu, yani ayaklarımızdaki çamur olduğunu.”

Ne kadar korkmuş olursam olayım, içimde öfke kabarıyor ve cildimin gözeneklerinden dışarı çıkmaya yelteniyordu.

“Sen kızla başa çıkabileceksen,” diye beni gösterdi kadın, “ben de gidip bir lamba alayım da neler karıştırdığını anlayalım.”

Koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyerek, her iki taraftaki bölmelere baktı, bazen elindeki lambayı atları daha iyi görebilmek için onlara yaklaştırıyordu. Dizlerimin üzerinde durdum ama artık dimdik duruyordum, bir kaçış yolu ararken ter ensemden aşağı süzülüyordu. Kusarsam beni serbest bırakırlar mıydı? Bunu başarabileceğimden emindim çünkü o anda midem çok feci bir şekilde bulanıyordu. Ama bunun için artık

çok geçti çünkü kadın ortaya çıkardığım sanat şaheserlerini görmüştü. Kısa bir süre sonra geri döndüğünde, her bir ayak sesi kafamın içinde yankılanıyordu.

“Görünüşe göre elimizde şu malum eşek şakalarını seven biri var. Birkaç atımızı rezil etmiş. Rava ondan hışmını bizden de takdirlerini esirgemeyecektir.”

“Ayağa kalk,” diye emretti adam ve ben hemen dediğini yaptım, o sırada keşke hiç böyle aptalca bir fikir aklıma hiç gelmeseydi diye düşünüyordum çünkü o zaman böyle bir işe hiç kalkışmazdım ve kendimi at tezeğinin içinde iki Cokyri’linin ayakları dibinde bulmazdım. Kadın ellerimi arkamda bağlamak için beni kolumdan tuttuğu gibi çevirdi ve ip bileklerimi keserken bir an irkildim.

O, “Bu çok eğlenceli olacak,” derken dizlerimin bağı öyle bir çözüldü ki yürüyebileceğimden emin olamadım. Steldor ve Galen cesurlardı, otoriteye meydan okurlardı, onlar korkuyla baş edebilirdi. Benim böyle niteliklerim yoktu. Başıma gelebilecekleri düşündükçe paniklemeye başladım. Bir daha gün ışığını görmeyebilirdim bile.

ALERA

9. BÖLÜM

İKTİDAR MÜCADELELERİ

Akşamüzeri için planlanan görüşmelerimi normalinden daha erken bir saatte bitirip kralın kabul salonuna yöneldim, niyetim oradan geçip Miranna'yı bulmaktı. Son birkaç aydır adet edindiği üzere münacat salonunda bana katılmamıştı ve ben pekiyi hissetmiyor olabileceğinden endişe ediyordum. Ancak onun durumuna bakmak için çok fazla uzağa gitmem gerekmedi çünkü koridora çıktığımda burun buruna geldik. neredeyse çarpışıyorduk. Korkup ufak bir çığlık attı ve yanında duran en yakın arkadaşı Semari'nin eline yapıştı.

"Alera," dedi Miranna soluklanmaya çalışırken yanakları kızarmıştı. "Beni korkuttun!"

"Sanırım birbirimizi korkuttuk," diye cevap verip güldüm. sonra da Semari'yle selamlaştım ve işte o anda kız kardeşim için neyin halkımızın hal ve ahvali dinlemekten daha önemli olduğunu anladım.

"İkiniz neler planlıyorsunuz?" diye sorarken Miranna'nın sosyalleşmeye başladığını gördüğüme sevinmiştim.

"Bahçede çay içmeyi düşünmüştük," diye yanıtlarken Semari'nin sesinden ve hal tavrından onu son gördüğümünden beri epeyce büyümüş olduğunu anladım. Yakında on yedi yaşına basacaktı, acaba babası onun için de uygun bir koca adayı aramaya başlamış mıydı?

Miranna diğer elini uzatıp benim elimi de tuttu.

"Sen de bize katılır mısın? Eski günlerdeki gibi."

"Zaten ben de seni aramaya çıkmıştım. elbette size katılırım."

Yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle, Miranna bizi Bastion'ın sonunda bahçelere açılan kapılardan geçirdi.

Akşamüzeri hava ılık ve güneşliydi; dışarıda olmak pek keyifliydi. Bahçenin ortasına yerleştirilmiş olan fıskiyelelerden birine doğru ilerledik, hizmetkârlar burada üzerinde buharı tüten bir demlik çay olan bir masa hazırlamışlardı. Birlikte masaya geçtik, ev sahibemiz olarak Miranna bize servis yaparak tavşankamı çaydan üç fincana doldurdu. Hal hatır sorma faslından sonra sohbetimiz Semari'nin aklından geçirdiğini düşündüğüm konuya, müstakbel eş adaylarına geldi.

“Bu hiç de kolay değil,” diye bir gerçeği ortaya koydu. “Savaş yüziünden evlenilebilecek genç kız sayısı, erkek sayısının iki katı. Babamın aklında beni tanıştırmak istediği birkaç kişi var ama açıkçası ne beklemem gerektiğini bilmiyorum.”

Suratımı astım çünkü Semari gibi iyi yetiştirilmiş bir kızın koca bulamaması içinde bulunduğumuz zor koşullarda bile neredeyse imkânsızdı. Babası, Baron Koranis, zengin bir adamdı ve evlendiğinde damat zengin bir drahomaya konacaktı.

“Bence biraz abartıyorsun. Senin gibi iyi bir aileden gelen bir kızla evlenmek isteyecek birçok uygun damat adayı olduğuna eminim.”

Semari omuz silkti. “Tabii bir de *o mesele* var. Yarısından çoğu benden korkuyor.”

Bir kız kardeşime bir arkadaşına baktım, aklım karışmıştı. “Erkekler senden neden korksun ki?”

“Şey, Narian'm ağabeyim olduğunu biliyorlar ve sanırım bu da onların gözlerinde kanımı lekeliyor. Ya da bilmem, belki de bizi rahat bırakmayacağını düşünüyorlardır.”

“Narian'ın sizi rahat bırakmayacaklarını mı düşünüyorlar?” diye yinelerken duyduklarımı inanamıyordum. “Narian'm ne olduğunu sanıyorlar, cana...” durdum ve hepimiz başlarımızı önümüze eğdik.

“Üzgünüm,” diye nefes aldım ve elim ben farkında olmadan boynumdaki nişan yüzüğüne gitti.

Miranna konuyu değiştirme fırsatını kaçırmadan, “Bu harika kolyeyi nereden aldın?” diye atılınca iyice gerildim.

Meraklı kız kardeşimin dilinden başka türlü kurtulamayacağımı bildiğimden, “Satın aldım,” diye kekeledim. O gerginlikle elim tersiyle çay fincanına çarpınca çay masa örtüsüne ve Semari’nin üstüne döküldü. Hemen ayağa fırladı benle Miranna da onun ardından ayağa fırladık.

Telaş içinde, “Çok üzgünüm,” derken Miranna arkadaşının elbisesindeki çayı silmeye çalıştığı sırada yüzüğü hemen elbisemin boyun kısmından içeri soktum.

Semari gayet nazik bir şekilde, “Hayır, sorun değil,” dedi. “Çok az bir şey geldi, leke bırakacağını hiç sanmam.”

Bir kez daha yerlerimize oturduk, kız kardeşim yine kibar bir sohbet açmak için çaba gösterdi ama benim tadım kaçmıştı bir kere. Belki de insanlar Narian’ın hep bir şeytan olduğuna inanacaklardı. Bu beni öfkelenlendirmekten çok hüznümlere gark ediyordu çünkü ben onu herkesten daha iyi tanıyordum.

Çaylarımızı bitirdikten sonra, masif meşe kapılara doğru ilerleyerek tekrar Bastion’dan içeri girdik; tam o sırada Narian helezon merdivenlerin sahanlığında görüldü ve ben iyi insan lafı üstüne gelir diye düşündüm. Hepimiz bir anda durduk, sanıyorum o anda her birimiz ağabeyle kız kardeşin ilk kez karşılaştığı o günü anımsamıştı, Semari ve Narian tıpkı o gün olduğu gibi karşılıklı durmuş birbirlerine bakıyorlardı, yüzlerinin birbirlerine inanılmaz derecede benzemesi Narian’ın bir Hytanica’lı olduğunu anlamamızı sağlamıştı. Ancak şimdi de o zaman olduğu gibi yüzlerinde birbirleriyle tamamen zıt ifadeler vardı. Narian öyle uzakmış gibi duruyordu ki aklından geçenleri ben bile anlayamazdım.

Sonunda başıyla bizi selamlayarak, “İyi günler,” dedi.

Semari hafifçe tebessüm ederek çarçabuk reverans yaptı. Narian’ın bakışları bana kaydı ama ne yapmamı ya da ne dememi istediğini bilmiyordum. Tek kelime dahi etmeden topuklarının üzerinde arkasını döndü ve Bastion’ın içine doğru ilerlemeye başladı.

Semari, “Burada olacağını bilmiyordum,” diye fısıldayınca Miranna elini omzuna koydu. Ben de bir şey demedim, bir şey diyemeyecek kadar üzgündüm.

Miranna ve Semari’den ayrıldıktan sonra çalışma odamda vakit geçirdim, sonra da hafif bir akşam yemeği yemek için daireme döndüm.

Kız kardeşim ve arkadaşıyla yaptığım sohbetin ardından üzerime çöken hüznün bulutunu büyük bir çaba sarf ederek dağıttım, ne de olsa insana kontrolü dışındaki konulara kafa yormak fazla iyi gelmiyordu. Ayrıca bu durum hakkında ne hissedersen hissedeyim, Narian yıllar önce aile bağları, daha doğrusu olmayan aile bağları hakkında kendince bir karara varmıştı, tıpkı Cannan, Steldor, London ve diğerlerinin kendisini nasıl gördükleri hakkındaki kanaati gibi.

Narian'ın beni ziyarete gelmesini umarak, geceliğimi giyip elimde bir kitapla kabarttığım yastıkların üzerine, yatağıma kuruldum. Çok geçmeden pencereden içeri girdi ve ben kitabımı bir kenara bırakıp ona gülümsedim. Kılıcının asılı olduğu kemeri çıkarıp yatağın kenarına iliştiğinde her zamankinden biraz daha durgundu, sonra dizlerinden birini göğsüne çekip bana döndü.

"Nasılsın?" diye sordum, vücut dili ya benim yanımdayken kendini daha rahat hissettiğini ya da bir şeye üzgün olduğunu gösteriyordu. Ben ilki olmasını umut ederken, tecrübelerim bana büyük ihtimalle ikinci savımın doğru olduğunu söylüyordu.

"İyiyim," derken bu tek kelimesi bile bana bir şeylere sıkkın olduğunu anlatıyordu.

"Kafanı kurcalayan bir şey var gibi," diyerek eğer konuşmak istiyorsa durumu onun için daha kolay bir hale getirmeye çalıştım.

Sözlerim onu etkilemiş olmalıydı çünkü ayağa kalıp bana arkasını dönerken aynı anda kollarını göğsünde kavuşturup içine kapanık bir tavır takındı.

"Sence bu?.." Sesi yitip giderken başını iki yana salladı. "Boş ver."

Tekrar yatağa oturup bu kez bana baktı, bu da kendisini memnun eden bir karara vardığını gösteriyordu.

"Sorun nedir?" diyerek elini avcumun içine alıp onu cesaretlendirmeye çalıştım.

"Önemli değil."

"Bence önemli."

"Alera, önemli olmadığını söylüyorsam değildir. İnan bana."

“Güven bana.” Birbirimizin gözlerinin içine bakarken bir an öylece kaldık, hangimiz pes edecek diye birbirimizi sınıyorduk sanki. “Sorun neyse benimle paylaşabilirsin, Narian. Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Derin bir of çekti ama neredeyse gülüyordu ve gözlerini benden kaçırdı. “Bunu biliyorum ama senin sandığın kadar kolay değil.”

“Senin sandığın kadar zor olduğunu da sanmıyorum,” diyerek uzanıp saçlarını okşadım. “Söyle lütfen. Sana söz veriyorum bu sırrını otoritelerle paylaşmayacağım.”

Ben onunla dalga geçiyor olsam da aslında konuşmaya çekiniyor olması gülünecek bir şey değildi. Ulubey, Narian’ı duygularını köreltecek biçimde yetiştirmişti; ona duygularını belli etmemeyi öğretmekte başarılı olmuştu. Bir kez olsun bu lanet olası içgüdülerini bir yana bırakması için dua ederek bekledim.

“Sence, artık çok mu geç... Yani ailemle bağlarımı pekiştirmek için? Bunun için geç kalmama bir sürü şey neden oldu zaten. Yani yeterince şey yaptım.”

“Kendini suçlamaktan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?” diye sorarken bunun beni ne kadar üzdüğünü sesime yansıtmamaya çalışıyordum.

“Sadece onların gözlerinden bakıyorum, Alera.”

“Biliyorum.”

Onun yalnızca beni istediğini bana inandırmak için bu kadar çaba sarf etmesine rağmen, o aileyi, bir anne, baba ve kardeşleri olmasını istediğini anlayıp iç geçirdim.

“Seni ailenin yanında gördüm,” dedi beni düşüncelerimin sonucunda vardığım bu kanıdan sıyrarak. “Bu bağlar Hytanica’da çok önemli, burada kabul edilmek için yapabileceğim her şey bizim yararımıza olacaktır. Ama belki de bunun için artık çok geç.”

Gözlerinin içinde o küçük erkek çocuğunu gördüğümünden, gerçekte neler hissettiğini anladığımdan haberi yoktu. Ben de konuyu kapatmasını istemediğinden, bu konuda konuşmayı sürdürdüm.

“Hayır, çok geç değil,” derken aslında hissettiğimden daha kesin bir ifade takınmışım ve birden yüzü aydınlandı. “Babanı, yani Koranis’i bilemem.” Baron’a hitabımı düzelttim, bu konuşmada duygusal bağları fazla kurcalamamaya çalışmalıydım, zaten Narian’da bunu yapmaya

çabalıyordu. “Ama Alantonya. Sen dağlardayken, yani kayıpken, onunla konuşmuştum. Senin için çok endişeliydi. Geri dönmeni istiyordu ve hayatta olman için dua ediyordu. Seni sevmekten hiç vazgeçmediğine eminim.”

Aslında neredeyse hiç kıpırdamamasına rağmen, kendini geriye çekmekte olduğunu hissedebiliyordum, sanki biri bir mumu söndürmüş de beni karanlıkta bırakmış gibime geliyordu.

“Narian?” diye ağzını aradım ama aklımdan neler geçtiğini çözemiyordum.

“O beni hiç sevmedi.”

Bu öyle buz gibi bir laftı ki birden içim titredi, onun için sevilip o sevgiden mahrum kalmış olmak yerine hiç sevilmediğine inanmanın daha kolay olduğunu anlamak birkaç saniyemi aldı.

Ertesi sabah erkenden kalktım ama Narian’ı uğurlayacak kadar erken kalkmamıştım. Bütün gece yattığı yerde dönüp durmuştu, belli ki konuştuklarımız aklına takılmıştı. Ona daha iyi öğütler verebilmiş olmayı dilerdim; ailesiyle arasındaki bağı tekrar nasıl tesis edeceğini bilemiyordu ve dünkü konuşmanın sonunun nasıl geldiğini düşündükçe bu konuyu bir daha da açacağını sanmıyordum. Beni şaşırtmıştı ve yapabileceğim daha başka bir şey olmadığının ayrımında, elim kolum bağlı, öylece kalakalmıştım.

Üzerime bir şeyler geçirip kumandanın ofisine gitmek üzere dairemden çıktım, genelde onunla daha geç bir saatte görüşüyor olsak da bir şeyler yaparak zihnimi oyalamalıydım. Ben büyük merdivenlerden aşağı inerken Cannan odasının kapısında durmuş Cokyrî’li bir muhafızla bir şeyler konuşuyordu ama geldiğimi duyunca kadını gönderdi. Biz tam ofisine geçecekken ön kapılar ardına kadar açıldı ve Steldor içeri girdi, yüzünden endişe akıyordu.

Eski kocam bana selam vermemiştir, Cannan’ın gözlerinin içine bakıyordu. Bu da bir şeylerin ters gittiğini anlatmaya yetti çünkü genelde benim yanımda ya haddinden fazla kibar ya da aileden biriymişim gibi bir tavır takınıyordu. Beni yok saymak tarzı değildi. Kapıda Cokyrî’li nöbetçiler varken konuşmak istemediğinden babasının yanına yaklaştı.

“Sana bir şey söylemem lazım,” diye bir şeyler gevelerken Steldor’un sesinden konunun ne kadar mühim olduğu anlaşılıyordu.

“Ofisime geçelim.”

“Vakit yok.” Steldor bir an kendini kaybedip sesini yükseltirken Cannan’ın koluna yapıştı. Çok zorlanarak da olsa sesini alçaltarak anlatmaya başladı. “Shaselle tutuklanmış. Ona ne yapacaklar bilmiyorum ama her şeyi onun üzerine yıkacaklarından eminim... Bizim şimdiye kadar yediğimiz her haltı. Sen bir şeyler...”

Cannan oğlunun elini kolundan silkti ve tek kelime dahi etmeden ön kapıya yöneldi.

Steldor arkasından, “Ne yapacaksın?” diye seslendi.

“Bilmiyorum.”

“Seninle geliyorum.”

Bunu duyan Cannan’ın sesi bir kırbaç gibi şakladı. “Sen burada kalıyorsun. Kendini kaybeden birinin bir faydası olmaz.”

“Ben de kendimi kaybetmem.”

“Senden yapmanı istediğim şeyleri yapmış olsaydın bu durumda olmazdık.”

Eski askeri lider çekip giderken, oğlu ardından çenesi kasılmış bir şekilde bakakaldı. Steldor Cannan’ın peşi sıra gidince merdivenlerin dibinde bir başıma kaldım ve duyduğum şeyleri anlamaya çalıştım. Shaselle? Tutuklanmış mı? Cokyri’liler’in ona yapabileceklerini düşününce ellerim titremeye başladı. Zaten gergin bir ortam vardı, cezaları bir fırıncının hamurunu yoğurduğu gibi veriyorlardı; bütünüyle, var güçleriyle, her gün.

Bana şüphyle bakan Cokyri’li muhafızlara aldırış etmeden, Narian’ın hâlâ dairesinde olmasını umarak büyük merdivenlerden koşarak yukarı çıktım. Cannan ne yapabilirdi ki? Hytanica vilayetinde hiçbir yetkisi yoktu, Cokyri’lilerin adaleti uygulama yöntemlerine müdahale etmesi imkânsızdı, ben de edemezdim. Shaselle’i idam etmeye karar verirlerse ederlerdi. O zavallı aile zaten yeterince büyük bir kayıp vermişti.

Adabı da protokolü de hiçe sayarak Narian’m görüşme salonuna daldığımda onu şöminenin yanında, kolundaki pazubandına bir bıçak

yerleştirir halde buldum. Bir an hayret içinde bana bakakaldı ve nefes nefese az önce duyduklarımı ona aktardım.

“Yardım etmelisin,” diye yalvardım. Yanımdan geçip koridora çıkarken arkasından seslendim.

“Bekle, seninle geleceğim!”

Durdu bana baktı ve kaşlarını çatı.

“Hayır, Alera, gelemezsin. Başrahibe ikimize farklı sorumluluklar verdi. Senin görevin burada sarayda bulunup Hytanica halkının refahını sağlamak. Benimki ise barış kuvvetlerine kumanda etmek ve kanunlarını uygulamak. Bu benim işim, senin değil. Benimle gelersen nüfuzuma halel gelebilir.”

Başımınla onayladım ve o giderken arkasından baktım, bana umut vaat etse de ne yapma niyetinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

SHASELLE

10. BÖLÜM

HİÇ DE İYİYE İŞARET DEĞİL

Durumu her açıdan değerlendirmiştim ve nereden bakarsam bakayım başımın ciddi anlamda belada olduğu belliydi. Benim yerleştirildiğim odanın ortasında ahşap bir masa ve içeriye ışık girmemesi için tahtalarla kapatılmış bir pencere vardı. Ben bir yanda, ellerim sandalyenin ayaklarına prangalanmış bir şekilde duruyordum ve karşımda iki tane Cokyri’li kadın vardı, yüzlerindeki o ciddi ifadelere bakılırsa beni konuşturmaya niyetli oldukları belliydi.

Hayır, bu hiç de iyiye işaret değildi.

Gömleğim ve pantolonumda mavi lekeler vardı, suçüstü yakalanmışım, bu sürtükler de bunun farkındaydı.

“Sen kendini akıllı bir şey sanıyorsun, öyle mi?” dedi kısa kahverengi saçlı olanı. “Komik bir oyun oynayan küçük bir kız. *Biz* oyun oynamayız.”

“Askeri liderlerimizi öldürmek sizin için bir oyun değil miydi?” diye karşılık verirken, içinde bulunduğum şartlar düşünüldüğünde haddinden fazla cesur davranıyordum ve salise sektirmeden ikinci askerin sillesi suratıma indiğinde neredeyse yere yuvarlanıyordum. Bir anlığına, hissizleştim, kendimi kaybedecekmiş gibi oldum, sonra yanağım yanmaya başladı ve dudağımın şişmeye başladığını hissettim. İntikam planım hiç de tasarladığım gibi gitmemişti.

“Şimdiye dek gayet dikkatli hareket ediyordun,” dedi kahverengi saçlı olanı alaycı bir edayla. “Bu gece niye böyle bir aptallık yaptın? Duygularına mı yenildin yoksa?”

Dilim tutulmuştu, kalkıştığım bu küçük oyunun şimdiye dek yapılan her şeyden beni mesul tutmalarına neden olması karşısında dehşete kapılmışım.

Kahverengi saçlı olan çenemi kavrayıp beni gözlerinin içine bakmaya zorladı, öyle bir sıkıyordu ki çenem kırılacak sandım.

“Seninle konuştuğum zaman yüzüme bak, ufaklık.”

Çırpındım, boğazımdan yukarı doğru yükselen kusmuğu kontrol etmeye çalışıyordum. Çok ama çok aptal bir kızdım. Şimdi de bunun bedelini ödeyecektim.

“Lütfen,” dedim zorlukla, yüzümü öyle bir sıkı tutuyordu ki konuşmakta zorlanıyordum.

“Lütfen?” Kadın güldü, beni bıraktığında öyle bir hızla geriye savurdu ki, omurgam sandalyeye çarptı ve ufak bir çığlık attım. “Bizim ahırlarımıza sızıyorsun, atlarımızın kuyruklarını ve toynaklarını sizin yenilmiş krallığınızın rengine boyuyorsun, yakalanıyorsun ve şimdi de aman dilenecek kadar aptal mısın? Umarım öldüğünde o aptal cennetinize gidersin ama o zamana dek bu yaptıkların için sana cehennemi yaşatacağım.”

Dehşet içindeydim ve midem bulanıyordu, bağlarımdan kurtulmanın bir yolunu arıyordum. Ama yoktu. Onların insafına kalmıştım ve subaylarımızı nasıl katlettikleri göz önünde bulundurulduğunda merhametin ne demek olduğunu bilmedikleri ortadaydı.

“Onları ben yapmadım,” dedim burnumu çekerek, ağlamayı bırakıp Steldor gibi cesur olmayı istiyordum. Kapının kapanıp açıldığını hissettim; içeri giren beni idama ya da zindana götürecek bir başka Cokyri’li olmalıydı.

Kahverengi saçlı olan burnumun dibine girip ela gözlerimin ta içine bakarak, “Evet, sen yaptın,” diye ısrar etti. “İtiraf edersen, bu suçlarının cezası olarak idam edilirsin. Etmezsen çok daha kötü biçimde cezalandırılırsın.”

Tam ben gururu bir yana bırakıp hıçkıra hıçkıra ağlayıp kendimi alçaltacakken, içeri henüz girmiş olan ve yaşça benden fazla büyük olmayan erkek asker konuştu.

“Bu işi böyle ağzına yüzüne bulaştıran biri diğerlerini yapmış olamaz. Bunun sizin tarzınız olmadığını biliyorum ama biraz merhamet göstermeye çalış, Corza. Onu neredeyse korkudan öldüreceksiniz.”

Kahverengi saçlı olanı bir an dondu kaldı, bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Başını çevirip yüzüne bile bakmadan yeni gelene, “Sen burada ne arıyorsun, Saadi?” diye sordu.

“Rava onun kırbaçlandıktan sonra tekrar buraya getirilmesini ve dilinin çözülüp gerçek suçluların kimliği hakkında bir şeyler bilip bilmediğine bakılmasını söyledi. Cezasını ben keseceğim.”

Corza dudaklarını büktü, genç adamın işine karışmasından rahatsız olmuştu. Ama kılını kıpırdatmadı.

“Al götür onu.”

Adam yanıma gelip beni sandalyeden çözerken, açık mavi gözleriyle beni süzüyordu. Kolumdan çekip ayağa kaldırdı ama kırbaçlanma fikri beni dehşete düşürdüysen de ona karşı koymadım, bunu atlatabilirdim. Ancak tecrübelerime göre idamdan kurtulan pek yoktu.

Beni iki kadının yanından geçirip koridora çıkardı. İkinci bir kapıdan geçtikten sonra Cokyri'liler yönetimi devralmadan önce Saray Muhafızları Komutanı'nın odası olduğunu fark ettiğim Şehir Muhafızları'nın ana karargâhı olan odaya götürdü. İçinde bir sürü düşman askerinin yanı sıra tanıdık bir yüz de vardı, beni görme talebinde bulunan Cannan amca da oradaydı. Muhafız Alayları eski komutanı beni gördüğü anda konuştuğu düşman subayın yanından ayrılarak yolumuzu kesti.

“Shaselle, iyi misin?” diye sorarken sesi az sonra fırtına çıkacakmış gibi gürüldüyordu.

Başım la onayladım, bir şekilde beni kurtarabileceği umuduyla kalbim ritmi bozuk bir şekilde atmaya başlamıştı ama bu günlerde Cannan'ın bile yapabileceği fazla bir şey yoktu. Ben bir şey demeden Saadi araya girdi.

“Zarar verdiği sekiz at için sekiz kere kırbaçlanacak. Bırakıldığı zaman size haber veririz.”

Amcam, “O daha küçücük bir kız, bir asker değil, bir savaşçı hiç değil,” diye tartışmaya başladı. “Sinirlenmiş, aptal olduğundan bir şeyler yapmak istemiş. Ama üstlerinizin bunu anlayışla karşılayacağından eminim.”

“Aslında ben kendisinin bu kararlarına saygı duyuyorum.”

“O zaman ondan almak istediğiniz başka bir bilgi var.”

“Bizim meselelerimiz ve niyetlerimiz gizlilik içerir, eminim siz de Muhafız Alayları komutanıyken aynı düsturdan hareket ediyordunuz.”

“Bana ondan ne istediğinizi söyleyin, ben size bu bilgiyi sağlarım.”

Saadi beni bırakıp kollarını göğsünde kavuşturup amcama baktı. Çok iri yapılı biri olmasa da benden birkaç santim daha uzundu ama yine de Cannan ona yukarıdan bakacak cüssedeydi.

“Bir anlaşmaya varabiliriz,” dedi Saadi. “Siz Yüce Başrahibe’nin kanunlarıyla alay eden ve o iğrenç korkuluğu yaratmak üzere Cokyri’li askere saldıran kişiyi bize teslim ederseniz, biz de bu kızı cezalandırmadan salıveririz.”

“Bunu yapabilecek yetkiniz var mı?”

Saadi daha fazla bir şey demeden başıyla onayladı.

“Pekâlâ. Sorumlu kişi benim. Onu bırakın ve beni tutuklayın.”

Ağzım beş karış açık kalmıştı, tam dudaklarımdan bir itiraz yükseleceksen, sözüm bir başka erkeğin sesiyle kesildi.

“Senin sorumlu olmadığını biliyoruz, Cannan. Onu tutuklamayın, yalan söylüyor.”

Saadi, Cannan ve ben arkamızı dönüp bakınca şu meşhur çocuk fatih Kumandan Narian’ın bize yaklaşmakta olduğunu fark ettik. Onu gördüğüm anda içim nefretle doldu. Babam ve diğerleri idam edilmek üzere sıraya dizilirken Ulubey’in yanında duruyordu ve bunu durdurmak için kılını bile kıpırdatmamıştı.

Saadi onu, “Kumandan,” diyerek selamladı ama Narian onu görmezden gelip emirler yağdırmaya başladı.

“Bundan elde edilecek bir şey yok. Onu serbest bırakın.”

“Rava bundan hiç de memnun olmayacaktır,” diye uyardı Saadi. “Başrahibe de hoşnutsuz olacaktır.”

“Benimle tartışmakta olduğun her an daha da *sinirleniyorum*. Hytanica’lıların genç bir kızı ibret olsun diye cezalandırmamız karşısında nasıl bir tepki göstereceklerini sanıyorsun? Bırakın onu. Bu olayı Başrahibe’ye ben bildiririm.”

Beni esir alan Cokyri’li bana baktığında bu sefer meydan okur gibi yüzüne bakmaya cesaret edince saçlarının bronz rengi olduğunu ve

burnunun üzerinde çiller olduğunu fark ettim. Mağrur bir şekilde yerimde kıpırdanırken nasıl göründüğümü düşündüğüme inanamıyordum. Cokyri'lilerden de çillerinden de nefret ediyorum.

Saadi ellerimi alıp prangalarımı çözerken zincirlerime taktıkları garip kilide bakıyordum. Küçük metal tekerleklerden yapılmıştı, Hytanica'da kullandıklarımıza hiç benzemiyordu. Tekerlekler doğru karakterleri sergilemek üzere döndürüldüğünde, prangalarım yere düştü ve artık hürdüm.

Bir anlığına. Saadi ve Narian'a başını azıcık eğerek selam verdikten sonra Cannan beni bileğimden tuttuğu gibi kapıdan dışarı, işlek ana-caddeye sürüklemeye başladı. Ne benimle konuşmak ne de bacaklarıma dinlenme fırsatı vermek için durmadı, ta ki birisi adını haykırp ona sesleninceye dek.

"Cannan!"

Narian kalabalığı yarararak hemen arkamızdan geliyordu ve amcam onu beklerken sabrını kaybetmek üzere olduğu belli oluyordu.

Düşman kumandan yanımıza geldiğinde Cannan, "Yaptığın şeyi takdir ediyorum," dedi. "Ama bunun için sana teşekkür etmemi bekleme."

Normalde eski Kumandan bu kadar soğuk bir tavır takınmazdı ama aslında bana kızgındı ve bu tavrına yansiyordu.

"Peşinizden teşekkür beklediğim için koşmadım. Seni uyarmaya geldim. Onu beladan uzak tutun, Steldor ve Galen'ın da ipin ucunun size varmasına neden olacak hiçbir delil kalmasın. Başrahibe'yi şimdilik oyalayabilirim ama bunu daha fazla yapamayacağım bir gün gelirse, hepiniz ölürsünüz."

Narian'ın söylediklerini anlamaya çalışırken beynim de bedenim de donakaldı. Başrahibe'nin gözünde biz bu kadar büyük bir tehlike miydik? Düşünmeden yaptığım bu şeyler yüzünden amcamın ve kuzenimin ölümüne sebep olabilir miydim?

"Biliyorum." Amcam sadece bunu söyledi ama bileğimi canımı daha da yakacak şekilde sıktı.

Narian başıyla onayladı ve iki adamın gözleri bir an birbirine kilitlendi, sonra Cannan beni arkasından sürükleyerek bir kez daha yola koyuldu.

“Amca...” Konuşmaya çalışıyordum ama durmaya niyeti yoktu, beni dinleyecek halde de değildi; ayrıca evimizin civarına gelene dek bana tek kelime dahi etmedi.

“Ahıra gidip beni orada bekle,” diye emretti. “Annenle konuşmalıyım.”

Beni bıraktığı anda ahıra doğru yalpalayarak ilerledim, içeride hâlâ üç atımız vardı ama babamın sevgili atları olmayınca ahır yavan ve boş geliyordu. İçeri girdim, böyle aşağılanmış olduğum için midem bulanıyordu, yorgunluktan şakaklarım zonkluyordu, amcamın gazabının korkusundan arka pencereden kaçıp gitmek istiyordum. Belki de kaçarsam onunla bir daha yüzleşmem gerekmezdi. Sokaklarda yaşayıp Cokyri surlarının civarında barınırdım ve gerçekten de özgür *olurdum*. Ama aslında kaçarsam hayatta kalma şansım yoktu.

Gözlerime yaşlar doluyordu ve yarısı arpayla dolu bir kovayı tekmeleyip Briar’ın boş bölmesinden içeri fırlattım, içindekiler yerlere saçıldı, ahırın kapısının açıldığını duyunca arkamı döndüm ve Cannan’la yüz yüze geldim, içimdeki kavga bir kez daha uyanmıştı.

Kumandanın aklından neler geçtiği anlaşılmıyordu ama gözleri beni delip geçiyordu, öyle bir bakıyordu ki neredeyse canım yanıyordu. Ağzını açtığındaysa sesinin şiddetinden karşısında yüz asker olsa yere yatarlardı ama ben boyun eğmeyi reddettim.

“Bir kez daha haddini aşacak olursan seni bir hafta içerisinde sana göz açtırmayacak bir adamla evlendiririm ve inan bana, gözünü bile açamazsın.”

“Denesin de görsün bakalım,” diye karşılık verirken bana vurmaya başladığından emin olsam da ikimizin arasındaki mesafeyi koruyordum.

“Burada senin hayatından daha önemli şeyler söz konusu, Shaselle. Aklından neler geçiyordu, anlayamıyorum.”

Saçlarımı yolarcasına çekip o sinirle böğürdüm. “İşe yaramazın teki olmadığımı düşünüyordum! Babamın öldüğünü ve onun intikamını almak için kimsenin bir şey yapmadığını düşünüyordum. Cokyri’lilerin karşısına dikilebilecek kadar cesur olan tek kişinin Steldor olduğunu ve bunun yine de *yetersiz olduğunu düşünüyordum*. Bu yüzden de kaybedecek neyim var ki diye *düşündüm*?”

“Hayatın!” diye kükredi Cannan. Bana doğru yaklaşıp tepeme dikildiğinde o köpüren halinden eser kalmamıştı. Demek ki boyun eğmemek o kadar da kötü bir fikir değildi.

“Böyle ortadan kaybolmanın annene ne yaptığını biliyor musun? Steldor’un ona olan biteni anlattığında elimizden hiçbir şey gelmediğini söylemesinin ne demek olduğunu? Narian’ın iyiliksever bir gününe denk geldiğin için şanslısın çünkü bizim artık *nüfuzumuz yok*. O olmasa, çok acı verecek bir şekilde ciddi biçimde kırbaçlanacaktın, belki de idam edilecektin.”

“Biliyorum, amca ve üzgünüm. Ama ne yapmamı istiyorsun? Burada elim kolum bağlı böylece oturup başka bir şekilde ölmeyi beklememi mi? Boynumun vurulmasından başka çarem var mı? Etine dolgun, sefil bir ev hanımı mı olacağım?”

“Nasıl yetiştirildiysen o olacaksın.”

“Babam beni *böyle yetiştirmed*i. Beni onun olmamı istemediği birine dönüştürmeye hakkın yok.”

Cannan derin bir nefes alıp gözlerini kapadı ve burnunun alnına değdiği yeri tutarak öfkesini bastırıp anlayışlı davranmaya çalıştı.

“Shaselle, babam *erkek* olmanı istemiyordu. Savaşmanı ya da kendini tehlikeye atmanı istemiyordu. Bundan böyle, bu işlere burnunu sokmayacaksın. Yerini bileceksin.”

Gözlerinin içine baktım ama karşılık vermedim.

“Beni anlıyor musun, kızım?” Sesi o kadar sertti ve çatırdıyordu ki eski hiddetini geri kazanmıştı.

“Anlıyorum,” diye yanıtlarken birden uysallaştım.

“Güzel. Şimdi evine dön ve annenin sana vereceği cezaya razı ol. Durumu ona detaylarıyla anlattım ve şu an hiç de mutlu değil, yani bu en basit tanımıyla böyle.”

“Peki, amca.” Yanından geçip gittim, sonra durup arkamı döndüm. “Yardıma koştüğün için sana teşekkür ederim.”

Başıyla beni kısaca tasdik etti, ben de ön kapımıza giden patikaya yöneldim, az sonra iştirmek zorunda kalacağım nutka rağmen sıcak yuvama gireceğim için mutluydum.

ALERA

11. BÖLÜM

İMKÂNSIZ BİR SEÇENEK

Saatler geçti ama ne Narian ne de Cannan Bastion'a dönmedi. Shaselle'le ilgili endişelerimi bir kenara bırakmaya ve her zamanki günlük işlerimi yoluna sokmaya çalıştım ama mektuplara cevap verip birkaç toplantıya katıldıktan sonra bu duruma daha fazla katlanamadım. Narian ofisinde olmayabilirdi ama Rava'nın ofisinde olma ihtimali yüksekti.

Başımı dik tutarak yüzümde kararlı bir ifadeyle çalışma odamdan çıkıp münacat salonunun önünden geçerek artık Rava'nın ofisi olan Saray Muhafızları eski komutanının ofisine yöneldim. Kapı açıktı ama içeride Narian'dan sonra en yetkili kişi değil bir başkası vardı. Bastion'da oldukça sık karşılaştığım aşağı yukarı yaşıttım olan bir subaydı, emir komuta zincirindeki birkaç erkekten biriydi.

Eşikten içeri adımımı atarken, "Affedersiniz," diyerek subayın dikkatini çekmeye üzerime çektim. "Rava ile görüşmek istiyordum."

Bir parşömen yığınının üzerinden bana bakarken açık mavi gözleriyle beni yargılar gibiydi.

"Burada değil."

Ona Rava'nın nerede olduğu konusunda sorular yağdırmak yerine, ondan bilgi almaya çalışmaya karar verdim. Bildiğim kadarıyla önemli bir mevkii vardı ve Rava'nın ofisinde olduğuna bakılırsa onunla birlikte çalışıyordu.

"Adınız?"

"Saadi, emrinizdeyim."

“Pekâlâ. Yaklaşık on sekiz yaşındaki bir Hytanica’lı kadın bu sabah erken bir saatte ya da dün gece tutuklanmış. Kendisine ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Bir sürü Hytanica’lı tutuklandı, Başamir.”

“Olabilir ama ben sadece birinin akıbeti hakkında bilgi almak istiyorum.”

“Peki, bu bilgiyi neden almak istiyorsunuz?”

Sorumu cevaplamaktan kaçındığı için sinirlenmiş bir şekilde yüzüne baktım. Narian ya da Cokyri’li başka bir üssüne karşı böyle bir tavır takınamazdı. Narian’ın bu türden işlerin benim değil onun sorumluluğunda olduğu ve benim varlığımın onun nüfuzuna hâlel getirebileceğine ilişkin uyarısı kulaklarımda çınladı. Narian benim gibi Hytanica’lı bir kadına danışırса zayıf olduğu mu düşünülürdü? Yoksa beni bazı şeylerden mi korumaya çalışıyordu? Her halükârda, ya bir otoritem vardı ya da yoktu ve durumun ne olduğunu anlamak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Sırtımı dikleştirip Saadi’nin gözlerinin içine bakıp kumandanın her zaman takındığı sadede gel tavrını takındım.

“Genç kadın. Durumu nedir?”

Saadi elindeki parşömenleri masaya bırakıp yanıma yaklaştı, sonunda bütün dikkatini bana vermesini sağlamayı başarmıştım.

“Cannan’ın yeğeninden bahsediyorsanız, Kumandan Narian’ın emri üzerine serbest bırakıldı.”

“Ceza alarak mı, almadan mı?”

“Kumandan Rava’nın mahkûmun kırbaçlanması emrini çiğnedi.”

Böyle bir cezayı hak etmiş olmak için Shaselle’in ne yapmış olabileceğini düşündükçe kalbim küt küt atıyordu ama renk vermedim.

“Suçu neymiş?”

“Belki de bu konuyu Kumandan’la görüşseniz daha iyi olacak.”

“Suçu neymiş?” diye ona doğru bir adım atıp sorumu yineledim. Benim emir komuta zincirindeki yerim bu subayın gözünde belli ki muğlaktı ve meseleleri Narian üzerinden halletmeye çalışmakla kendi otoritemi zayıflatıp zayıflatmadığımı düşündüm.

“Pek mühim olmayan bir toplum malına zarar verme vakası,” bilgisini verdi.

Bu bilgiyi sindirmeye çalışırken Saadi'nin vücut dilini dikkatle inceledim. Benden bir şeyler saklıyordu.

"Peki, Rava'nın emirleri yerine getirilseydi kaç kere kırbaçlanacaktı?"
"Sekiz."

Belli etmemeye çalıştıysam da içim titredi. Pek de mühim olmayan bir toplum malına zarar verme vakası için sekiz kez kırbaçlama mı? Cokryri'liler için bile bu biraz fazlaydı.

"Peki, ardından serbest bırakılacak mıydı?"

"Hemen değil."

Subayın verdiği üstünkörü cevaplar karşısında bir kez daha sinirlenmeye başlamıştım, ondan bilgi almaya çalışmak münacat salonunda insanların istek ve taleplerini dinlemekten daha zordu. Sonra birden taşlar yerine oturdu. Saadi bana Steldor'un evliliğimiz boyunca davrandığı gibi davranıyordu. Kraliçe'nin eski Hytanica Krallığı'ndaki rolü saraydaki işlerin planlanması ve yürütülmesiyle sosyal aktiviteler düzenlenmesi ve çocukların büyütülmesinden ibaretti. Krallığın idaresinde gerçek anlamda bir rol oynamıyordu. Başamir olarak beni böyle geçmesine izin vermeyecektim.

Cesur bir şekilde, "Bu konuya ilişkin ne biliyorsan bana anlatacaksın," derken itaat etmesi için dua ediyordum çünkü karşı gelirse ne yapacağımı bilmiyordum. "Hem de derhal."

Beni hayretler içinde bırakan bir şekilde, Saadi kollarını iki yana getirip neredeyse hazır ola geçti. İlk başta içgüdüleri beni görmezden gelmeyi söylediyse de kadınlardan emir almaya alışkındı.

"Kırbaçlandıktan sonra diğer toplum malına zarar verme vakalarına karışan kişilerin kimliklerini ifşa etmesi için ağzı aranacaktı. Özellikle de Başrahibe'nin kanunlarıyla dalga geçenler ve askeri sahaya korkuluğu yerleştirenler hakkında."

"Ağzı aranmak mı?"

"Sorgulama. Cebren. İstedığımız bilgiyi verene dek."

Shaselle'in başına gelebilecek şeyleri ve kuzeninin bu işin altında parmağı olduğunu biliyor olsa da olmasa da zor kullanılması halinde ifşa etmek zorunda kalabileceklerini düşündükçe bayılacak gibi oluyordum. Ancak şimdi zayıflık sergilemenin zamanı değildi.

“Ve böyle bir ceza, bu türden bir yaklaşım Hytanica’lı bir vatandaşa uygulanması beklenen normal bir prosedür mü?”

“Evet.”

Verdiği cevap korkunç olduğu için bir an başım döndü, halkımın nelere maruz kalıyor olabileceğini öğrenmek midemi bulandırmıştı. Sonra hiddetlendim. Narian’ın söylediklerine göre benim işim Hytanica halkının refahını sağlamaktı. Bu da bana onların esenliği için oldukça önemli bir mevzu gibi gelmişti.

“Başka bir şey var mıydı Başamir?”

Saadi neredeyse pür dikkat beni izliyordu ve ben içimdeki duygusal çalkantının ne kadarının yüzüme yansımış olabileceğini düşündüm.

“Evet, var. Yarın sabahtan itibaren, bana bir önceki gün yapılan bütün tutuklamalar ve bu suçlara istinaden verilen tüm cezalarla kullanılan sorgulama yöntemleri hakkında her gün rapor vermeye başlayacaksın.”

“Bunu önce amirlerime danışmam gerekir.”

Birden nevrim döndü ve sabrımı kaybettim. “Senin amirin *benim*. Yarın sabahtan itibaren bana talep ettiğim bilgiyi vermeye başlayacaksın yoksa bu küstahlığını *amirim* olan Başrahibe’ye bildiririm.”

“Evet, elbette. Özürlerimi kabul edin.”

“O zaman derhal işinin başına.”

Topuklarımın üzerinde dönerek sert adımlarla çalışma odama giderken, münacat salonunun önünden geçtiğim sırada dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. Ofisime girdiğimde titriyordum ve kendimi hemen kanepeye attım. Orada öylece oturdum, içimde fırtınalar kopuyordu, akşamüstü yapacağım görüşmelere katılabilmek için kendimi toparlamaya çalıştım.

Fakat konumumun belki de en önemli yanını nasıl ihmal etmiştim? Cokyri adaletinin halkımın üzerinde, tıpkı barınma, eğitim ve hayatta kalmada olduğu gibi kaçınılmaz bir etkisi vardı. Ayrıca nasıl olup da emir komuta zincirinin dışında kalmaya göz yummuştum? Bastion’a yerleşen Cokyri’lilerle olan münasebetlerimde her şeyi Narian’ın ellerine bıraktığımdan, beni görmezden gelerek en yetkili ağzın o olduğunu düşünmeleri çok normaldi. Bunların hepsi benim suçumdu. İlk defa emir veren konumunda olduğumdan ya da *onlarla* işbirliği yapmaktan tiksindiğimden Cokyri’li subaylarla doğrudan temas etmemek için elimden

geleni yapmıştım. Ben de Cokyri'lilere karşı, onların benim halkıma karşı takındığı gibi dar görüşlü ve önyargılı tavır mı takınıyordum?

Birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra nabzım yavaş yavaş normale dönmeye ve sinirlerim yatışmaya başladı. Sorun, artık tanımlandığına göre çözümlenebilirdi. Artık görüşlerime başvurulmasını beklemek yerine kendi meselelerimi kendim halletmeye başlamalıyım; *Başamir* sıfatını artık bir unvandan öteye taşınmanın vaktiydi. Kafamda her şeyi yerli yerine koymuş bir halde ayağa kalktım ve vatandaşlarımın istekle taleplerini dinlemek üzere münacat salonunun yolunu tuttum.

Miranna bir kez daha günümün kalan kısmında bana eşlik etmemiştii ve her ne kadar ihtiyaç sahiplerini geri çeviriyor olmaktan suçluluk duysam da kapıları erken kapattım. Darmadağın olmuş bir vaziyette ve bir dost sohbetine hasret bir şekilde, ailemi bulabileceğimi düşündüğüm ikinci kattaki yemek salonuna yöneldim. Yemek tabaklarda masaya servis edilmişti, bu da bana birkaç dakika geç kaldığımı anlatmaya yetiyordu ama yine de gayet içten bir tavırla karşılandım. Kız kardeşimi dikkatle inceledim, kaçırılmasının üzerinden o gün bir sene geçmişti ama bu yıldönümünün onun üzerinde olumsuz bir etkisi olmuş gibi görünmüyordu. Onun hakkındaki düşüncelerimi bir kenara bırakıp, kendimi Bastion'ın restorasyonu hakkında yapılan sohbeti takip etmeye zorladım.

"Her şey yolunda mı?" diye yeterince üstünkörü bir soru sormayı başarmıştım.

Temerson, "Yolunda," diye yanıtlarken, babam birden, "Bazı malzeme eksiklerimiz var ama..." diye atıldı.

İkisi de durup birbirlerine bakarken babamın rengi kırmızıya çalmaya başladı.

"Hâlâ Cokyri'lilerle sorun yaşıyor musunuz?" diye bastırdım, kafam karışmıştı.

Bir an ikisi de cevap vermedi ama sonra Temerson yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Hiç de değil. Kral Adrik sadece henüz işlerin tamamlanmasına daha çok vakit olduğunu anlatmaya çalışıyordu."

Somurttum. "Başka sorunlar mı çıktı?"

Babam, sanki bir sineği kovalıyormuş gibi elini havada sallayarak, "Hayır! Hayır, hayır, elbette hayır." diye kestirip attı. "Her gün biraz daha yol kat ediyoruz ama zamanında bitmesini sağlayacak kadar çok elemanımız yok."

Bu konuda benden bir şeyler sakladığını anlamıştım ama ne olduğunu tahmin edemiyordum.

"Daha fazla işçinin bu projede çalışmasının ayarlanabileceğine eminim," diye öneride bulundum.

Babam garip bir şekilde, yakaran gözlerle Temerson'a bakınca birden aklım iyice karıştı. Bütün gece boyunca gayet alışlagelmedik bir şekilde sessiz olan anneme baktım ama başını öne eğmişti.

Kayınbiraderim, "Onları gerçekten de anlamıyoruz," dedi karşı tarafın da bakış açısını içtenlikle anlamaya çalışarak. "Bu iş için daha fazla işçinin bulunamayacağının farkındayız ve babanın dediği gibi yavaş da olsa ilerliyoruz."

Her ne kadar halleri tavırlarında bir gariplik olsa da Temerson'm ve babamın niyetlerine güvenerek bu konuyu daha fazla kurcalamamaya karar verdim. Ayrıca tadilat konusunda başka kaynaklardan da bilgi alabilirdim.

Yemekten sonra Miranna'yla birlikte üçüncü kattaki dairelerine gittim. Kedicik kanepenin üzerine uzanmıştı ama artık bir kedi yavrusu değildi. Kedi yanımdaydı, kız kardeşimin rahat halinden hoşnuttum ve karşılıklı oturduk, gün geçtikçe ruhunda açılan yaraların iyileşmekte olduğu görülüyordu.

"Temerson'la babam aslında öyle garip davranmak istemediler, Alera," dedi dalgalı saçlarını omzundan geriye atarak. "Ama gece gündüz deli gibi çalışıyorlar."

"Gece de mi?" diye yinelerken, geç saatlerde ne iş yapıyor olabileceklerini düşünüyordum.

Miranna omuzlarını silkti. "Tek bildiğim köle gibi çalıştıkları. Ama onu özlüyorum, Temerson'ı yani. Artık ilk tanıştığımız zamanki gibi biri değil."

İki yıl önce, Temerson babamın benle Steldor için organize ettiği bir piknikte kız kardeşime eşlik etmişti. Neredeyse hemen o çekingen on

altı yaşındaki çocuğa kam kaynamıştı ama Temerson'ın ona birkaç kelimeden daha fazlasını söylemesi bile birkaç ayım almıştı. Ama babasının vefatının ardından, tıpkı Narian'ın bizim ilk tanıştığımızdaki halinden eser kalmaması gibi Temerson gerçekten de değişmişti.

“Neler düşünüyorsun, Alera,” dedi Miranna gözlerinin içi ısıldayarak. “Aklından birini mi geçiriyorsun?”

Şaşkın bir şekilde ona bakarak güldüm. “Narian’la görüştüğünüzü biliyorum.”

“Bunu nasıl bilebilirsin?”

“Her zamanki gibi, aşkın ikinize de ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrin yok. Siz birbirinize bakarken kuzuya dönuşen iki aslansınız. Çok belli!”

İlişkimizin duyulması ihtimaliyle ilgili endişelerim su yüzüne çıkarken kaşlarım havaya kalktı. Miranna anladıysa başka kim anlamış olabilirdi?

“Annem nasıl?” diye sorarak konuyu değıştirdim. “Bu akşam pek kendinde değil gibiydi.”

Miranna saçlarından bir tutamı parmağının ucuna doladı. “Gerçekten mi? Sanırım ben bir şey fark etmedim.”

Annemin benden gözlerini kaçırdığını ona onaylatmaktansa konuyu geçıştirmeyi tercih ettim. Biraz daha gevezelik ettik ama ben bir şeylerin ters gittiğı hissini üzerimden atamıyordum. Sonunda ona iyi geceler dileyip koridora çıktığımda London’ı beni bekler bulunca birden şaşırdım.

Açıklama olarak, “Bana burada olduğun söylendi,” dedi.

“Geç oldu ve görevinin başında olmana gerek yok,” diye belirtirken hâlâ hayretler içindeydim. “Daireme başıma bir şeyler gelmeden dönebileceğime eminim.”

“Yine de size eşlik edeyim.”

Gayet ciddi bir tavrı vardı ve benimle konuşacak havada olmadığını görünce iyice endişelendim. Daireme geldiğimizde, beni görüşme salonuna kadar takip etti ve ben bu gece herkesin neden bu kadar garip davrandığını düşündüm, London’la ben birbirimizi her ne kadar iyi tanıyor olsak da normalde içeriye girmek için davet edilmeyi beklerdi.

“London, ne yapıyor?..”

Sözümü yarıda kesip kapıyı kapattı. “Alera, bu savaşın bitmediğini anlaman gerekiyor.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

Bir an durup bana baktı, sonra da bana yaklaşıp ellerini omuzlarıma koydu, huzursuzluk içindeki kahverengi gözlerimin tam içine baktı.

“Narian hayatlarımıza girdiğinden beri, seninle aramızın eskisi gibi olmadığını biliyorum. Benimle her zaman hemfikir değilsin ve bana sonuna kadar güvenmiyorsun. Ama şimdi senden bunu yapmanı istiyorum.”

Sinirlerime hâkim olabilmek için derin bir nefes aldım, tavrı beni ciddi biçimde endişelendirmeye başlamıştı.

“Lütfen, London. Bana neler olup bittiğini söyler misin?”

“Narian’la nişanlandığınızı biliyorum,” dedi kuşkularımı doğrularak. “Bu da durumunu daha da güçleştiriyor ama sana söylediklerimi yapman şart.”

Beni bıraktı ve kemerinden küçük bir keseyi çözüktün sonra avcunun içine yerleştirip elimi sıkıca tuttu.

“Bunu bu gece Narian geldiğinde bir şarap kadehinin içine döküp ona ver.”

“Neden?” derken az kalsın boğuluyordum, sanki bayılacaktım.

“Çünkü bizi durdurabilecek tek kişi o. Çünkü kuşkulananmayacağı tek kişi sensin. Lütfen, Alera, bunu benim için yapmalısın. Hytanica için.”

“Ama ne yapacaksınız?” diye sordum. “Hytanica için tam olarak ne yapıyor olacağım?”

Pencereye doğru ilerledi, batmakta olan güneşin son ışıklarına baktıktan sonra bana döndüğünde yüzünde meşum bir ifade vardı.

“Bu gece, krallığımızı geri alacağız. Halias ve adamları şehrin surlarındaki nöbetçileri halledecek bir yere konuşlandılar. O iş bitince, kapıyı indireceğiz.” Gayet sakin ama her şeyi üzerine basarak söylüyordu. “Onları alt etmeye hazırız, Alera... Sayıca onlardan fazla olduğumuzun farkında mısın? Aylardır bunu planlıyoruz ama Narian işlerimizi bozup duruyor. Ulubey’in ona öğrettiği büyü dehşet bir şey. İnanılmaz derecede güçlü, sisin içinde sessizce ilerliyor, ateş yakabiliyor, elinin tek bir hareketiyle insanlara acı çektirebiliyor ve elinde bir sürü iksir var. Sen tek umudumuzsun.”

Aynı emeli güdüyor olduğumuzu düşününce birden diklendim.

“Bunu neden yapayım ki?” diye sordum kızgınlıkla. “İnsanlar ölecek. Benim halkım, Narian’ın halkı. Onları ölüme göndereceksiniz, hem de ne için? Boşuna bir çaba için! Bırak da Narian’la konuşayım, daha fazla özgürlük talep ederiz. Hytanica’yı ben de senin sevdiğin kadar seviyorum ama bu *aptalca* ve çok *riskli*.”

“Bu olacak. Narian zincirlerinden boşanırsa kaç kişinin öleceğini bir düşün.”

“Narian bir canavar değil.”

“Narian bir silah.”

Birbirimizin gözlerinin içine alevler saçarak bakıyorduk, zaman durmuş gibiydi, sonra London bana yaklaştı. “Bir taraf seçmek kolay değil. Ama hangi tarafın sana daha çok ihtiyacı olduğunu biliyorsun.”

“Peki, Narian bu gece yanıma gelmezse? O zaman ne olacak?”

“Gelecek.”

London bunu söyledikten sonra çekip gitti. Kapının kapanma sesi sanki bir idam fermanıydı ve işte o anda kendimi ne yapacağını bilmez bir halde buldum. Ellerim titriyor, fikirlerim çarpışıyordu ve içinde bulunduğum bu durumu hiçbir açıdan değerlendiremez hale gelmiştim. Bir saat içinde daireme gelecek olan Narian’ı düşündüm. Kendimi toparlayamazsam, gözleri gözlerime değdiği anda neler karıştırmayı planladığımı anlardı ve London’ın istediği şeyi yapma şansım olmazdı. Sakinleşip bu konuyu enine boyuna düşünmeliydim. Oturup gözlerimi kapadım ve çok yavaş bir şekilde nefes alıp damarlarımda gürüldeyen kanı sakinleştirmeye çalıştım.

London’m talimatını yerine getirirsem kan dökülecekti. Narian’la güçbela tesis etmeyi başardığımız bu gergin barış ortamı yerle yeksan olacaktı. Öte yandan London ve diğerlerini durdurmanın tek yolu bildiklerimi Narian’a anlatmaktı, bu durumda yine kan dökülecekti. Şöminenin yanına gittim, birden bir çıkış yolu bulmuştum. Hytanica’yı geri almak mümkündüyse... Böyle bir şeye nasıl karşı koyabilirdim? İki kadehe şarap doldurdum ve London’ın sevdiğim adamı bu arbededen korumam için bana böyle bir iksir vermiş olduğuna şükrettim.

Ansızın yatak odamdan bir ses geldiğini işitince bir an olduğum yerde sıçradım, Narian için hazırladığım kadehi neredeyse yere dökcektim ve London'ın uyku vermesi için bıraktığı ilacın bir kısmını da yere dökmüş oldum. Hemen şöminenin kenarını silip görülmeyeceğini düşünerek ateş yanmayan ocağın içine attım ve kendime normal davranmam gerektiğini hatırlattım.

Görüşme salonuna giren Narian, "İyi misin?" diye sorarken dikkatle beni izliyordu.

"Elbette," dedim neşeli bir tavır takınmaya çalışarak.

Gözleriyle odanın içini taradı. "Biraz... Solgunsun."

"Odada neredeyse hiç ışık yok. Bundan nasıl emin olabiliyorsun... Yoksa ışıldıyor muyum?"

Biraz olsun rahatlayarak gülümsedi.

"Hadi oturup benimle bir kadeh şarap iç," diyerek kanepeye geçip yanıma oturmasını istedim. Bana katıldı ve ben ona uyku ilacı olan kadehi uzattığımda yüzünde aklının karıştığını belli eden bir ifade vardı.

"Titriyorsun, Alera."

"Üşüdüm."

"Ama hava gayet sıcak."

"Fakat artık yaz bitmek üzere olduğundan akşam olunca hava soğuyor. Şarap içimi ısıtıyor." Kadehimden bir yudum alıp boş elimle kadeh olan elimi tuttum.

"Bir battaniye de aynı işi görebilir," diye belirtti. "Hem sen şaraptan nefret edersin."

Huzursuz bir kahkaha atarken şarabın o kesif tadıyla suratımı buruşturmamaya çalışıyordum.

Narian oyalanıyordu. Bir şeylerin ters gittiğinden şüphe mi etmişti? Evet, benim normalden farklı davrandığımı anlamıştı ama belki de şaraptan farklı bir koku alıp duruma ayılmıştı. London bana bu nebattan bol bol *vermişti*, her neydiyse hepsini kullanmıştım.

Narian endişelerini bir kenara bırakıp kadehi kafasına diktği anda birden kusacak gibi oldum. London Narian'ın tehlikeli bir silahtan başka bir şey olmadığını düşünüyordu ve Narian'ın yanında kendini gerçekten rahat hissettiği tek kişinin ben olduğum konusunda da haklıydı. London,

herkesin iyiliğini gözeterek, beni düşmanını zehirleyip öldürmek için kullanmaya kalkmış olabilir miydi?

“Dur!” diye haykırıp kadehi elinden almak için üzerine atladığımda şarap hahya döküldü. Savaşmaya her daim hazır Narian ayağa fırlayınca gözyaşlarına boğuldum.

“Alera, ne var?” diye sordu ama benden hemen bir yanıt vermeme bekliyordu.

Nefes almaya çalışıyordum ama başaramıyordum, kusacak gibiydim.

“London. Benden seni uyutmamı istedi. Bunu Hytanica için yapmam gerektiğini söyledi.”

“Nerede o?”

“Bilmiyorum. Gitti. Surlardaki nöbetçileri öldürmeyi ve şehrin kapılarını kapatmayı planladıklarını söyledi. Üzgünüm, çok, çok üzgünüm.”

Kimden, tam olarak ne için özür dilediğimi bilemiyordum ama içimdeki suçluluk hissi dayanılmazdı. Yüzümü ellerimle kapadım, bu gece olabilecekleri düşündükçe kalbim tuz buz oluyordu.

Narian kapıya koştu, arkasından gidecek takati kendimde buldum. Büyük merdivenlerden aşağı resmen uçarak indik ve kapılardaki Cokyrî’li muhafızlara emirler yağdırmaya başladı.

“Rava’yı kaldırın ve surlarda nöbet tutan askerleri uyarın. İsyancı bir grup saldırıya geçecek ve onların yakalanmasını istiyorum, *hem de hemen*. Onları buraya sağ olarak getirin.”

Muhafızlar emirlerini yerine getirmek üzere gidince Narian bana döndü.

“Alera, sevdiğin insanları korumak için elimden geleni yapacağımı biliyorsun. Ama senin güvende olduğundan emin olamazsam bunu yapamam. Lütfen, burada kal.”

Yapmak istemediğim son şey burada elim kolum bağlı kalmak olsa da başımla onayladım ve büyük merdivenlerin başında gizliliğe aldırmandan beni delicesine öptü.

Giderken arkasından bakıp, “Sağ salim dön,” diye mırıldandım. Ne yapacağımı bilmez bir halde orada öylece kalakaldım, sonra da daireme dönmek istemediğim için münacat salonuna girdim.

Oldukça geç bir saatti ve başta sessizlik vardı ama bir süre sonra garip bazı sesler işitmeye başladım, insanların etrafta dolaşarak fısıldaştığını duyduğuma yemin edebilirdim. Koridorun sonundaki başka bir odadan geliyor gibiydi. Zindanın kapısına yaklaşıp açtım. Bastion'da birilerini esir tuttuğumuzu bilmiyordum. Dar ve nemli merdiven boşluğundan kulağıma sesler yükseldi.

Sesi beni ürkütecek derecede Temerson'a benzeyen genç bir adam, "Bu sonuncusuydu," dedi. "Artık Steldor ile Galen'in elindeler."

"Köylerdeki adamlar silahlandılar. Bizimkiler avlanmaya çıkan herkese silah dağıttılar ve dağıtmaya da devam ediyorlar." Bu kez konuşan London'dı. "Artık yapılabilecek başka bir şey yok."

"Tek yapmamız gereken şey beklemek." Bu babam mıydı? "Bizden şüphelenmediklerinden emin misin? Alera'nın..."

"Alera tam da ondan yapmasını beklediğim şeyi yapmıştır. Asıl önemli olan da bu."

London'ın söylediklerine çok içlerlemiştim, benden emir almış bir hizmetkâr gibi bahsediyordu. Hiç düşünmeden, geriye doğru adım atarken ayakkabılarım taş zemini çizdi.

Birinin, "Şişşt!" dediğini işittim ve hepsi birden sustular. Kendimi ele verdiğimi düşünerek bir an tereddüt ettim ama sonra kapıyı açarak karanlık basamaklardan aşağı ilerledim ve geldiğimi işitmelerini sağladım. Son basamakları inerken, boğazımı kesmelerini istemediğimden onlara seslendim.

"London, sen misin?"

Ben hücrelerin kapılarıyla çevrili açık alana inerken kanım şakaklarımda zonkluyordu. Hemen karşımdaki duvarda yanan bir meşale vardı ve önünde duran adamların yüzlerinde gölgeler oynayıyordu. Biri öne doğru çıktı ve ben aşına olduğum cüssesinden ve adımlarından bu kişinin korumam olduğunu anladım.

"Alera, burada ne arıyorsun?"

"Bunu sana ben sormalıyım," diye karşılık verdiğimde parmağını dudaklarına götürdü ve sessiz olmamı belirtti.

Bir an birbirimize öylece baktık, sonra içimi bu ayaklanmaya kimlerin dahil olduğu ve kimlerin hayatını kaybedileceğine dair bir korku kapladı.

"Narian'a her şeyi anlattım," deyiverdim. "Bu işten daha ileri gitmeden, hemen vazgeçmelisiniz. İsmen kimseyi bilmiyor, bu yüzden de geç değil."

London, "Artık çok geç," derken bir eliyle koluma yapıştı. "En azından Halias ve adamları için. Konuşlanmış durumdalar ve onlara katılmam gerekiyor."

"Hayır," diye tısladım. "Onları durduramaz mısın?"

Başımı iki yana sallayıp arkasındaki iki adama baktı. "Ama babanla Temerson'ın benimle birlikte gelmesi gerekmiyor. Bu işle alakalarının ortayı çıkması da gerekmiyor."

"Peki, onlar nasıl bir rol oynadı?"

London iç geçirdi ve elini gümüş rengi saçlarına götürdü. "Dışarıdan içeri silah sokmama yardım ettiler. Silah olmadan savaşamayız."

Başımla onayladım, taşlar sonunda yerine oturmuştu. London tabii ki Tanda'yla vakit geçirmiyordu. İstemedi de olsa ona böyle bir işe kalkışmak için bolca zaman kazandırmıştım, böylece komşu krallıklardan içeri kaçış tünelleri vasıtasıyla bir sürü silah getirmiş olmalıydı. Herhalde Temerson ve babam da geceleri bu silahların isyancılara dağıtılmasını sağlıyordu.

"Git, Alera," diye ısrar etti London. "Dairene dön ve bildiğin her şeyi unut. Kral Adrik ve Temerson da senin arkandan gelecekler ama benim diğerlerine katılmam gerekiyor. Başarılı olup olamayacağımızı göreceğiz ama en azından sevdiklerin güvende olacak."

"Hepsi değil," derken boğazım sıkılıyordu sanki ölebileceğini düşündükçe nefes alamaz oluyordum.

"Dikkatli olacağım."

"Üzgünüm, London."

Bana hafiften gülümsedi. "Sen en iyisinin bu olduğunu düşündüğün için böyle davrandın. Ben de aynı şeyi yapmalıyım. Şimdi, lütfen git artık."

Ben onu onadığımı belli eden bir ses çıkardıktan sonra London duvardan aldığı meşaleyi aydınlatması için merdivenlere tuttu. Münacat salonuna girerken son bir kez dönüp arkama baktığımda onu bir daha sağ salim görebilecek miyim diye düşünüyordum.

Zindanın kapısını kapattım. Salonu geçip Kral'ın kabul odasından dışarı çıktım ve helezon merdivenleri tırmanarak ikinci kata ulaştım. Oradan da kütüphanenin içinden geçip daireme girdim. Görüşme salonuna girip kendimi kanepeye attım, düşünmemeye ve hissetmemeye çalışıyordum. Benim durduramayacağım ve hiçbir şekilde etki edemeyeceğim çarklar dönmeye başlamıştı ve aklıma gelen her olasılığın sonunda yalnızca kan, ölüm ve kahır görebiliyordum.

SHASELLE

12. BÖLÜM CESUR ADAMLAR

Uyanır uyanmaz bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Sabah kahvaltıda annemin yüzünden düşen bin parçaydı ve sokaktan normalde olduğundan daha yüksek sesler geliyordu, şehrin bu yakasındaki çalışmaların sonu yaz sonunda tamamlanmıştı. Kardeşlerim beklediği üzere birbirleriyle konuşurlarken gece neler olmuş olabileceğini düşünerek Dahnath’la birbirimize baktık ama ablamın yüzünde soru sormamam gerektiğini belirten bir ifade vardı. Annem bize söyleme lüzumu görmedikçe bir şey sormak haddimize değildi.

Dışarıdan gelen sesler artınca çocukların da dikkatleri kabardı, sohbetleri bölündü.

Celdrid, “Anne?” derken huzursuzluğu sesine yansiyordu.

“Bugün evden dışarı çıkmayacağız,” dedi annem hissiz bir şekilde. “Dışarıda olmak güvenli değil...”

Yemek salonun penceresi tuz buz olup masanın üzerine cam parçaları yağarken masanın altına girdim, kalbim patlayacak gibiydi. Lesette ve Tulara çığlık çığlıyordu. Ganya ağlamaya başlamıştı. Dahnath’ın sandalyesi sallandı, ardından kollarında Celdrid’le birlikte yere kapaklandı. Annem hemen ayağa fırlayınca bütün gözler üzerine çevrildi.

“Herkes, yukarı,” diye emir verirken sesinden korktuğu anlaşılıyordu. Küçük kızları ayağa kaldırıp merdivenden yukarı çıkarmak için etrafına topladı.

Masanın altından çıkarken gözlerim bu hasarı veren taş ve içimizden birinin yaralandığını gösteren masa örtüsündeki kan lekesine takıldı.

“Tamam, bebeğim,” diyen Dahnath, Celdrid’in yaralanan eline dokunmadan onu avutmaya çalışıyordu.

Annemin bana telaş içine, “Sargı beziyle alkol getir,” demesiyle gerekli malzemeyi getirmek için hemen kilere fırladım.

Ebeveynlerimin yatak odasına toplanmış ailemin yanında dönmek için hiç vakit kaybetmedim, kız kardeşlerim yatağın üzerinde birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı. Dahnath tuvalet masasının önünde oturmuştu, kucağında Celdrid’i tutarken annem yarasına bakıyordu ama benim durduğum yerden bile avcunun içinden dışarı fırlayan cam parçalarını seçebiliyordum.

“Anne, neler oluyor?” diye sordum. Annem cam parçalarını çekip çıkarırken Celdrid ağlamaya başladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve içim acıdı.

“Bizi ilgilendiren bir konu değil! Tehlikeli zamanlarda yaşıyoruz, Shaselle. Bizim tek sorumluluğumuz kendimizi korumak.”

“Neyden koruyacağız?” diye ısrar ettiğimde Dahnath bana öyle bir bakış attı ki neredeyse alev saçıyordu.

Annem elini uzattı. “Alkol lütfen.”

Tıbbi malzemeler hâlâ elimdeydi ve onları anneme vermek için hemen öne atıldım. Hüzünlü bir şekilde bana bakınca hemen bir sargı bezine alkol döktüm.

Celdrid hıçkırmaya başlamıştı, sonra annemle Dahnath’ın elinden kurtulmaya çalıştı, daha önceki yaralarından alkolün nasıl can yaktığını biliyordu. Ben de biliyordum.

Dahnath, “Shaselle, yardım et!” diye bana seslenince sargı bezini annemin elinden alıp onlar onu zapt etmeye çalışırken küçük erkek kardeşimin elini sardım. Beni tekmeledi, kaburgalarım vuruyordu, sonra da kendini ablamıza doğru geriye attı ve ben canını yakan bu sıvıdan bir miktar daha sargı bezinin üzerinden yarasının içine döktüm.

Celdrid kesik kesik soluk alıp veriyordu ama yorulmuştu ve annem eğilip onu kollarının arasına alıp başından öptü. Biraz olsun huzur ve

şefkat istediğinden anneme sarıldı ve annem Dahnath'la bana bazı talimatlar fısıldadı.

"Aşağı inin ve benim dikiş malzemelerimi alın ama kapılarla pencerelerden uzak durun."

Kusmamaya çalışarak başımla onayladım çünkü ne yapacağımı anlamıştım sonra da ablamla beraber sessizce aşağı inmek için yanlarından ayrıldım.

Sahanlığa geldiğimizde, "Bir şeyler oldu," diye fısıldadım.

"Evet, ama ne olduğunu şu anda anlamaya çalışmamız gerekmiyor." O da kısık sesle konuşuyordu ama dışarıda öyle bir gürültü patırtı vardı ki kimsenin bizi duyabileceğini sanmıyordum.

"Sen sadece bilmek *istemiyorsun*." derken sözlerim niyet ettiğimden daha suçlayıcıydı ve Dahnath'ın burun delikleri öfkeyle kabardı.

"Haklısın, Shaselle. Bilmek istemiyorum. Güvende olmak istiyorum. Celdrid, Ganya, Lesette ve Tulara'nın da güvende olmasını istiyorum. Bunu atlatmak istiyorum. Neler olup bittiğini bilmenin bunu daha kolaylaştıracağını mı sanıyorsun?"

Onunla tartışabilirdim ama çenemi tutmayı tercih ettim. Öfkesi, tıpkı anneminki gibi saman aleviymişçesine geçti gitti, o da karşısındakinin de hisleri olduğunu unutmazdı. Benim öfkem kabardığında bu hiç de aklıma gelmiyordu.

"Senin de güvende olmanı istiyorum, Shaselle," diye de ekleyip saçlarımı okşadı.

Kapı yıkılacakmış gibi gümbür gümbür vurulunca bir an öylece kalakaldım. Ablamla birbirimize bakarak orada donakaldık, korkudan betimiz benzimiz atmıştı. İçeri girmek isteyen kimdi?

"Sen yukarı çık," diye mırıldandı Dahnath. "Annemin istediğini ben alırım."

"Ama..."

"Hadi git."

Kesik kesik ve hızlı bir şekilde nefes alıyordum, hemen başımla onayladım ve akabinde Dahnath sağımızdaki kemer altından geçip gözden kayboldu. Bir an tereddüt ettim, benden daha cesur ya da başka bir değişle sorumluluk sahibi olduğu için biraz utanmıştım. Kapı güm

güm güm diye vurulmaya devam etti ve ablamın sözünü dinlemem gerektiğini bilsem de bir adım öne atıp kapıyı açtım. İlk basamakta deli gibi bakan bir adam vardı.

“Mahkûmların serbest bırakılması için imza verin!” diye suratıma haykırırken etrafında toplanan diğerlerine de aynı yakanışta bulunuyordu. “Mahkûmları bırakın!”

Havada sallamakta olduğu kâğıdı elinden kaptığımda baştan aşağı çalakalem yazılmış isimlerle dolu olduğunu gördüm.

“Bu ne için?” diye bağırıp sesimle uğultuyu bastırmaya çalıştım.

“Krallığımızı geri almaya kalkıştıkları için idam edilecek olan cesur adamlar!”

Parşömen ellerimden kayıp giderken rüzgâra kapılmadan önce onu başkası yakaladı. Gök sanki yere inmişti ve her an daha da üzerimize kapanyor gibiydi ama ben daha fazla bilgi almak için ısrar edemeden önce, adam arkasını dönüp daha fazla imza toplamak için caddedeki kalabalığın arasına karıştı.

“Shaselle, kapıyı kapat!”

Dahnath elinde malzemelerle orada duruyordu. Beni geri çekip bir şey yapmamı beklemeden kapıyı kilitleti.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye beni payladı.

“Tutuklamalar olmuş. Sanıyorum bir tür isyan girişimi yüzünden idam edilecekler olacak.”

“Kim? Kim tutuklanmış?” diye sorarken Dahnath’ın öfkesi yerini korkuya bırakmıştı.

“Bilmiyorum!”

Birbirimize bakarken ikimiz de korkuya kapılmıştık. Ailemiz güçlü ve boyun eğmez asker kökenli adamlardan oluşuyordu. Bu işin arkasında her kim vardysa Steldor, Galen ya da kumandanla bir ilişkileri olacağı belliydi. Ayrıca Dahnath’ın nişanlısı Drael de savaşta çarpışmıştı ve tıpkı o da diğerleri gibi Hytanica’ya sadıktı. Onun da bu işe karışmış olma ihtimali vardı.

Yatak odasına dönüp Celdrid’in elini dikerken annemize yardım ettik. Birkaç kez inledi ve elini çekmeye çalıştı ama onu sıkı sıkıya göğsüme bastırmıştım.

Dahnath saçını okşayıp, “Cesur ol,” diye mırıldandı. “Az kaldı, neredeyse bitti.”

Annem işini bitirdikten sonra dikişlerin üzerine biraz daha alkol döktü, sonra da yaranın üzerini tekrar sardı.

“Sakin elleme,” diye tembih ettikten sonra Celdrid’i kollarına aldı.

Ne ablam ne de ben, annemin verebileceği tepkiden korktuğundan ve bize söyleyebileceklerimizden çekindiğimizden duyduklarımız hakkında tek kelime etmedik. Sevdiklerimizin akıbeti belli olmuş olabilecekken hiçbir şey bilmemek bir lütuf muydu yoksa işkence miydi?

Saatler birbirinin ardınca geçip gün akıp giderken küçük çocukları kelime oyunları ve tekerlemelerle oyalamaya çalıştık. Sokağımız gittikçe sessizleştiğinden bunu yapmak daha kolay oldu ancak Bastion’ın etrafında, anacaddede işlerin çığırından çıktığına emindim. Dahnath’a mutfaktan ekmek, peynir ve meyve getirmek için yardım ettikten sonra, ikinci kattaki pencereye gittim ve askerlerin Cokyri’li kalabalığın arasında gezinip başlarında doğru düzgün bir liderleri olmayınca kolayca sindirilebilen bir avuç vatandaşı dağıtmakta olduklarını gördüm. Tahminimce onlara doğru düzgün liderlik edebilecek olanlar içeriye alınmıştı.

Günün daha bir geç saatinde Galen çıkagelip de kumandan, Steldor ve Drael’in tutuklananlar arasında olmadığını bize bildirdiğinde içimize bir nebze olsun su serpilmişti. Ancak annemin Cannan’la birlikte bu başarısız isyan girişiminden önce benim için seçtikleri bir başka müstakbel koca adayının bu bize yemeğe geleceğini söylemesi ve bu daveti ertelemek için herhangi bir neden görmemesi üzerine keyfim kaçtı. Tekrar bir kargaşaya sürüklendiğimiz böyle bir günde her şey normalmiş gibi davranması, onu at gözlükleri takmış gibi sadece ileriye odaklı, etrafında olup bitenlere kayıtsız bir hale getiriyordu. Suratımı astım ama iki gün sonra gerçekleşecek bu davetin bana isyanın nasıl gerçekleştiği hakkında bilgi edinme fırsatı verebileceğini düşünerek bir şey demedim.

Akşam yemeğinin olduğu gün yağmur yağacak gibiydi ve ben misafirle yürüyüşe çıkmam gerekmeyeceği anlamına geldiği için Tanrı’ya şükredek cüreti kendimde buldum. Hizmetkârlar yerlerdeki cam kırıklarını çoktan toplamışlardı ve annem pencerenin halini saklamak ve güzün soğuk

rüzgârlarının içeri girmesini engellemek için perdeleri çektirmişti, pencereye yeni bir cam taktırmak için uzun bir süre beklememiz gerekecekti.

Akşamüzeri olduğunda, Dahnath pek de kolay bir şey olmasa da beni güzelleştirme işini üstlenmişti. Onun doğal bir çekiciliği vardı. Babamın soyuna benziyordu, kızıl kahverengi saçları, koyu kahverengi gözleriyle zarif bir vücudu ve mükemmel yüz hatları vardı, bense kısa boylu ve gürbüzdüm, sincap gibi yanaklarım ve uzun, dümdüz, kahverengi saçlarım vardı. Ela rengi gözlerimi annemden almıştım ve benim etkileyici tek yanıml onlardı.

En sevdiğim renkte, Dahnath'ın bayıldığı ve annemin de olmaz ama olmuş dediği eflatun bir elbisenin içinde, bir kez daha gergin bir şekilde ailem ve Amcam Cannan'la birlikte akşam yemeği için masaya oturmuş, en iyi huylu halimi takınacağım konusunda ciddi bir söz vermiştim. Yeni talibim babasıyla çıkageldi, bu da bir öncekinden daha genç olduğu anlamına geliyordu, belki on sekiz yaşındaydı. Bütün yemek boyunca yaşça büyük olan adamın gözlerini üzerimde hissettim, yanında kendini oldukça rahat hissettiği Cannan'la sohbet ederken bile beni inceliyordu. Askeri güçlerimiz dağıtılmadan önce onun orduda görev yapmış olabileceğini düşündüm.

Amcamın müstakbel koca adayı olarak gördüğü genç adam bana pek fazla bakmadı, fazla da bir şey söylemedi, zaten kafasının içinde fazla da bir şey varmış gibi görünmüyordu. Belki de ben bu gece fazla eleştirel davranıyordum, huzursuzluğum biraz da tutuklanan adamların akıbetinin ne olacağını bilmemekten kaynaklanıyordu ama yine de koyu renk saçlarına, parıldayan yeşil gözlerine ve kalkık burnuna rağmen ondan hoşlanmamıştım. İçimden of çekip duruyordum, yani benden daha güzel bir insandan nasıl hoşlanabilirdim ki?

Babası Lord Landru, "Leydi Shaselle, elbiseniz gerçekten de çok farklı," diye iltifat ederken Dahnath'a ateş saçan gözlerle baktım, elbise hakkında bana karşı daha dürüst olması gerekirdi. Bu akşam hiç kimse tam olarak güzel göründüğümü söyleyemiyordu. 'Tatlı,' 'olmaz ama olmuş' ve 'farklı' övgüleri kıyafet seçimini kendisi yapmış henüz yeni yürümeye başlamış bir çocuğa söylenebilecek şeylere benziyordu.

Pek de kibar olmayan bir şekilde, “Teşekkür ederim, efendim,” diye mırıldanırken annemin tavrımdan hoşnutsuzluğu odada vücut bulmuş başka bir varlık gibi üzerimde dikiliyordu.

Yemek sona ererken yağmur yağmaya başlamıştı ve Cannan’ın misafirlere kabul salonuna geçmeyi önermesine annemin sevindiğini görebiliyordum. Misafirlerimiz varken yemek salonumuzun yağmur aldığından anlaşılmasından çok rahatsız olurdu ancak rüzgârla uçuşan perdelerimiz sırrımızı çoktan ortaya dökmüş olmalıydı.

Adet olduğu üzere yerlerimize geçtiğimizde şarap ikram edildi, yatmaya gitmeden önce küçük kardeşlerime de minik bardaklarda bir gıdımıcık, geri kalanlarımızaysa dolu dolu koca birer kadeh ikram edildi. Kendi ailemle sohbet etme arzusundaydım ancak talibimin babasıyla konuşan Cannan onlara katılmamı işaret etti. Ancak yanlarına gittiğimde, çocuğun da orada olduğunu gördüm çünkü yaşlı adamlardan daha ufak tefek ve bir fare kadar sessizdi.

Cannan, “Belki bizimle sohbet etmek istersin,” diye beni davet ederken sesinde bir miktar da olsa iteleme vardı, buradan da arzu ettiği şekilde davranmadığım anlaşılıyordu.

“Sorduğunuza memnun oldum,” diye yanıt verirken amcamı biraz olsun rahatlatmak için ufak bir reverans yaptım çünkü gazabını üzerime çekmek istemiyordum.

Kumandan bana, “Genç Lord Grayden Askeri Akademide üstün başarı sergiliyordu,” dedi. “Ben de misafirlerimize ailemizin askeri tarihçesinden ve Baelic’in atlara olan sevgisinden bahsediyordum.”

Grayden’i baştan ayağa süzerken onun gibi ufak tefek birinin güç ve koordinasyon gerektiren bir şeylerde nasıl başarılı olabileceğini düşündüm ama fikirlerimi kendime sakladım.

“Babam atları severdi,” diye Cannan’ın söylediklerini doğruladım.

“Grayden’in da at yetiştirmeye ilgi duyduğunu öğrenmek hoşunuza gidecektir diye düşündüm,” diye ekledi Cannan.

“Ne kadar harika,” dedim bu kez yüzümde içten bir gülümseme vardı. Hiçkimse bir şey demeyince benden başka bir şeyler daha söylememi beklediklerini fark ettim. Ancak Lord Taether’ın ziyaretindeki korkunç

tecrübemi hatırlayıp çenemi kapalı tuttum, herhalde aptal olduğumu düşünmüşlerdi.

Garip bir sessizlik oldu, sonra da genç adamın babası şarabını bitirdi.

Amcam, “Shaselle, sanırım Lord Landru’u bir kadeh daha şarap içmek isteyecektir,” diye öneride bulundu.

Kimsenin söylemesine gerek kalmadan bu teklifi kendimin yapmış olması gerektiğini bilerek başımla onayladım. Ne de olsa iyi bir terbiye almıştım ancak bunları işe yaratmak istemediğim zamanlar oluyordu. Hemen işe koyuldum, yiyecek içeceklerin durduğu masaya yönelirken Lord Landru’nun amcama yaptığı yoruma kulak kabarttım.

“Yeğeniniz çetin ceviz bir kız. Yemek pişirmeyi biliyor mu?”

“Her kadın gibi o da ev işlerini biliyor ama hayatı boyunca evde hep hizmetkârlarla büyüdü.”

“Güzel. Bu evlilik olursa, şunun midesine bir şeyler girdiğinden emin olabilmek için bir aşçı tutmam gerektiği aşikâr.”

“Baba!” diye çıkıştı Grayden.

Daha fazlasını duymak istemediğimden bacaklarımı adım atmaya zorladım. Cannan beni savunmak isterdi ama ondan bunu yapmasını bekleyemezdim, Landru ve Grayden buraya beni değerlendirmeye gelmişlerdi ve soru sorup endişelerini dile getirmeye hakları vardı. Yine de Landru’nun yorumuna sinirlendiğim ve küçümsendiğimi hissettiğim için yanaklarıma al basmıştı. Hakkımda ne düşündüğünü bildiğim halde dönüp suratına nasıl bakacaktım?

Kadehlere şarap doldururken bir kez burnumu çektim, misafirlerimizin kanaatinin önemli olmadığına karar vermiştim. Bunların hiçbir önemi yoktu. Böyle davranamazdım, davranırsam herkesin gözleri önünde başarısız olurdum. Kızgınlığım artmış ve güç kazanmıştı; aynı zamanda içtiğim şarap da sağduyumu yenmişti ve birden dayanılmaz bir karşı saldırıya geçme güdüsüyle doldum. O yaşlı ve kaba Lord Landru’ya bir insanın hakarete uğramasının ne demek olduğunu göstermek gerekiyordu.

Neşeli bir ifade takınmaya çalışarak zarif bir şekilde bu erkekler topluluğunun yanına süzüldüm, yeni bir kırmızı şarap kadehini Lord Landru’ya uzatırken gözlerinin içine bakıyordum.

“Buyurun...”

Terliğimin ucu halıya takıldı ve gayet talihsiz bir şekilde öne doğru düşerken şarap kadehten fırlayıp Landru'nun altın ve fildişi renklerindeki uzun ceketine boca oldu. Bir centilmene hiç de yakışık almayacak bir şekilde küfrederken annem çoktan elinde bir peçeteyle gelmiş pahalı giysisini temizlemeye çalışıyordu.

"Seni sakar şey!" diye söylendi. "Ne yaptığına bir bak!"

"Ah tanrım! Üzgünüm, Lordum!" diye özür dilerken sesimden alaycılık akıyordu. "Her ne kadar çetin ceviz olsam da, insan düşerken dengesini sağlamıyor."

Bir an kesif bir sessizlik oldu ve Cannan, Landru ve Grayden'in yüzlerine yerleşen ifadeye bakılırsa bunu bilerek yaptığımı anlamışlardı. Sonra Landru beni saklamaya gerek görmediği bir tiksintiyle yukarıdan aşağı süzdü.

"Hadi, Grayden, gidiyoruz. Üzgünüm, Kumandan ama yeğeniniz çekilmez bir kız."

Cannan, "Siz de öylesiniz, Lordum," diye cevap vererek herkesi hayretlere düşürdü. "Size kapıyı göstereyim."

Üç adam kabul salonundan çıktılar ama Grayden yeşil gözleri parıldayarak omzunun üzerinden baktı.

Cannan geri döndüğünde gözlerini bana dikti, ben de yere. Daha önce onu kızdırma konusunda endişelenmiş olmam komikti. Az önce tanıdıklarından birinin üzerine bile isteye şarap boca etmişim. Bu davranışım hiçbir şey için değilse de sırf kontrolümü kaybettiğim için elbette ceza gerektiriyordu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle yanıma yaklaştı ancak bu elbette çok alışılmadık bir şey değildi. Konuşmasını beklerken birden endişelerim arttı, Cokyrililerde sekiz kırbaç yemenin az sonra duyacaklarımdan daha iyi olup olmayacağını düşünüyordum. Beni hayretler içinde bırakarak ellerimi avuçlarına aldı.

"Lord Landru'nun bu akşamki tavrı için senden özür dilerim. Onun eleştirilerine maruz kalman gerekmiyordu."

"Üzerine şarap dökmem de gerekmiyordu," diye itiraf ederken, gözlerimi amcamdan yüzlerinde hâlâ şoke olmuş bir ifadeyle bana bakan ablam ve anneme kaydırdım.

“Gururlu, sadık, eğlenmeyi bilen kardeşimi düşündüm de, o da aynı şeyi yapardı.”

Ona öylece baktım, ağlamak istediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. “Teşekkür ederim,” demeye çalıştım ama sadece bunları söylemek için dudaklarımı hareket ettirebildim, duygularım yüzünden boğazımdan ses çıkmıyordu.

Annem ve ablamdan azar işitmeden yatmama izin verildi, bu da Tanrı’ya şükretme listeme bir şey daha eklenmesine neden oldu. Ancak başımı yastığa koyduğumda bir şeyleri kafamdan atamadığımı fark ettim.

Çirkindim. Şişmandım. Cannan, Landru’nun eleştiri oklarına hedef olmamam gerektiğini söylemişti ama dediklerinde gerçeklik payı olmadığını da eklememişti. Açıkça söylemek gerekirse, bir başkasının, kocam olacak kişinin üzerine bırakılacak bir yükütm. Ve bu sorumluluğu almaya hazır bir adam bulma konusunda yapılan her girişimi sabote ediyordum. Dünyada benden daha aşağılık bir insan varsa beni onunla tanıştırmalıydı.

Nihayetinde, gerçek şuydu ki uyumsuz biriydim. Ne bir erkek çocuğu ne de tam anlamıyla bir kız çocuğuydum. Bunu hiçbir şey ve hiç kimse değiştiremezdi. Ancak düzgün bir kız soylu bir genç adamı kendine çekebilir ve bağlayabilirdi. Yan dönüp bacaklarımı karnıma çektim, kafamın içinde bir düşünce dönüp duruyordu: Bu evde kalmak ve uygun olmadığım taliplere tanıştırılmanın bir manası yoktu.

Bu çıkarımlar sonucunda gerçekten fiziksel bir acı hissediyordum, bu düşüncelerin sadece zihnimde olduğunu bildiğim halde bu çok garipti ve güçbela yattığım yerden kalkıp bir kaçış yolu olarak gördüğüm çift kanatlı pencereye yöneldim. Evimizin duvarını yasladığı için uzanabileceğim bir dalın ağırlığını da taşıyacağını düşünüp hemen giysi dolabıma yöneldim. Babamla ata binerken kullandığım bez bir çantayı alıp içine birkaç gömlek ve pantolon koyup anneme hitaben çarçabuk bir not kaleme aldım:

Anneciğim. Lütfen benim için endişelenme ama bir süreliğine buradan uzaklaşıp kafamı toplamam gerekiyor. Evliliğe uygun olduğumu sanmıyorum ve hayattaki yerimi belirlemem gerekiyor. Dikkatli olurum. Sevgiler, Shaselle.

Notu yastığının üzerine yerleştirip sırtıma bir pelerin alıp cama çıktım ve dala uzanmaya çalıştım. Birkaç derin nefes aldıktan sonra ağaç dalının üzerinde kollarımı ellerimi çizdirerek ilerleyip meşenin kalın gövdesine ulaştım. Yere atlama ve çizmeleriminin zeminde çıkardığı sürtüneme sesini kimsenin duymamış olmasını umarak suratımı ekşittim ama hiç ses çıkarmadım.

Yere indiğimde üzerimden kiri pası silkeledim. Derin bir nefes aldıktan sonra evime son bir kez daha bakıp ne zaman döneceğimi bilmeden gecenin içine karıştım.

ALERA

13. BÖLÜM

HEPSİNİ İDAM EDİN

Halias ve adamları zindandaydı. Başrahibe konudan haberdar edilmişti ve ne kadar hızlı seyahat edebileceği bilinmese de bu akşam gelmesi bekleniyordu. Bütün Hytanica'lılar mahkûmların idam edilmelerinden korkarken, her bir Cokyrı'lı öyle olmasını umuyordu.

Akşamüstünü münacat salonuna girip çıkarak geçirmiştim çünkü bugün dertlerini beyan etmeye gelen çok fazla kişi yoktu. Cannan gitmişti ve London görevinin başına dönmemişti, bu da benim inanılmaz derecede şükran duymama neden oluyordu. Korumamın bu ayaklanmada oynadığı rolü başka kimse bilmesede de ben biliyordum ve sayemde Narian'da öğrenmişti. London'ın yüzüne bakabilir miydim, bilmiyordum, hele ona ne söyleyebilirdim onu hiç bilmiyordum. Benim yüzünden geriye kalan bir avuç silah arkadaşı da zindana atılmıştı. Tarifsiz bir vicdan azabı çekiyordum.

Münacat salonunun kapıları açılıp Cannan içeri girdiğinde tam da daireme dönmek üzereydim. Beni gördüğünde olduğu yerde durdu ve ben hemen yanına koştum.

"Bugün için işlerin bitmiştir sanıyordum," dediğimde bana ofisini gösterdi.

"Ben şeydeydim... Başka bir işi halletmem gerekiyordu ama aklım buradaydı."

Benim için kapıyı açtı ve karşılıklı oturduk, o masanın arkasına geçerken ben de nutuk dinlemeye hazırlanan bir öğrenci karşıındaydım.

“Haber çabuk yayıldı,” diye beni bilgilendirdi. “Özellikle de senin bu işte oynadığın rol, Bastion’da herkes konudan haberdar. İyi mi olacak kötü mü, bilmiyorum ama hem Hytanica’lıların hem de Cokyri’lilerin gözünde artık Narian’ın tarafındasın.”

Sözlerini onaylarken, bu işte oynadığım rolün gizli kalmasıyla ilgili bir umudum da kalmamıştı. Sonra içimi öyle bir suçluluk duygusu kapladı ki artık benim şahsi durumumun hiçbir önemi kalmamıştı.

“İdam mı edilecekler?” derken sesim boğuktu, tenimi buza kesen korku sesime sirayet etmişti. “Halias ve diğerleri?”

Halias çocukluğundan beri kız kardeşimin korumalığını yapmıştı ve onun idamının kardeşimin üzerindeki etkisinden korkuyordum. Halias’la birlikte tutuklanan adamlar eskiden Hytanica ordusunun askerleriydi ve onlara ihtiyacı olan aileleri vardı. O gece ölen her bir adam, esir alınan her bir kişi inandıkları şey uğruna cesurca savaşmışlardı ve hepsinin kanı elime bulaşmıştı.

“Buna Başrahibe karar verecek,” dedi Cannan ama asla duygularını yansıtmayan yüzünde sonucun ne olacağına dair bir ifade vardı. Yutkundum, ağzımda acı bir tat vardı.

“Soylu bir kimse bir davaya inanır ve onu sonuna kadar savunur,” diye devam etti bana doğru eğilerek. “Senin yaptığın da bu, Alera.”

“Sen benim davama inanıyor musun?” diye acı acı sordum.

“Benim dün akşamki hadiseyle bir alakam yok.”

“Bunun için sana teşekkür ederim,” diye mırıldanırken kendimi azarlanmış gibi hissediyordum. “Ben çok üzgünüm. Onlar senin adamlarındı.”

“Öyleydi. Ama farklı bir dönemden geçiyoruz ve herkes yapması gerekeni yapmalı.”

Birbirine kenetlenmiş ellerime bakarak söylediklerini düşünürken yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Öyle sakın öyle teslim olmuş bir haldeydi ki... Bunu nasıl olup da kabullenebiliyordu? Benim kendimi suçlu hissetmemem için rol mü yapıyordu? Benden iğreniyor olmalıydı. Durum her ne olursa olsun, artık buna dayanamayacağımdan doğru düzgün vedalaşmadan oradan ayrıldım. Büyük merdivenlerden ikinci kata çıkarken pencerelerden baktım ve güneşin gri mavi gökyüzünü

pembe ve turuncu ışınlarla boyayarak batmakta olduğunu gördüm. Bir karara varıp hızlı adımlarla Narian'ın dairesine varıp kapıyı tıklattım.

Dairesinde olduğu için şanslıydım, Başrahibe'nin yolda olduğu ve her an buraya varabileceği düşünülendiğinde işten başını kaşıyacak hali yoktu. Koridorun iki yanına da baktıktan sonra beni içeri, yıllar boyunca benim kabul solunum olan yere aldı. Ancak ben veliaht prenses olduğum dönemde bu odada felekten çaldığımız anları düşününce varlığını yadırgamıyordum.

"Burada olmamalısın, Alera. Ne var?"

"Seni rahatsız ediyorsam..." dedim, tavrı karşısında şaşırmıştım çünkü bana kendini kapatmıştı, ne hissettiğini anlayamıyordum bu da canımı sıkıyordu. Bana kızgın mıydı? Ayaklanmanın olduğu gece yaptıklarımı affetmişti, yoksa etmemiş miydi? Hayatımın en önemli kararını vermek zorunda kaldığım, ona her şeyi itiraf ettiğim gece. Ayrıca bıçak sırtında yürümenin ne demek olduğunu tanıdığım herkesten çok onun bilmesi gerekirdi.

Bir kez daha, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Kaşlarım çatılmıştı ama yine de devam ettim: "Ölmelerine izin veremeyiz. Onu durdurmazsak Başrahibe Halias ve diğerlerini idam edecektir. Bunun vebalini taşıyamam."

Narian iç geçirdi, mavi gözlerinde anlayıştan eser yoktu. "Artık olacakların tek sorumlusu şu an zindana kapatılmış olanlar. Başrahibe'nin kanunları bu türden bir davranışın cezasını açıkça belirtiyordu ve bu kanunların uygulanması gerekli."

"Bu türden bir davranış mı?" diye yineledim şoke olmuş bir halde. "Ulubey'in Halias'a, bu krallığın halkına neler yaptığını unuttun mu? *Merhamet* halkımın üzerinde daha çok insanın katledilmesinden daha iyi bir etki bırakmaz mı sence?"

"Ne yapmamı bekliyorsun? Bu bana kalmış bir şey değil. Onları idam etmek istiyor muyum? Hayır. Ama neden öyle olması gerektiğini anlıyorum. Bu tür şeyleri insan kalbiyle değil aklıyla çözümlemeli. O kadarını öğrendim..."

"Efendinden mi?"

"Sadece bana güven," diye kestirip attı.

Onunla daha fazla tartışmadan kapısı tıklatıldı.

“Git,” diye beni yatak odasına doğru itekledi. “Orada kal, sesini çıkarma ve kapıyı kapalı tut.”

Narian bana sırtını döndü ve saklansam da son talimatını yerine getirmeyip kapıyı hafifçe aralık bıraktım. Ben dışarıyı gözetlerken içeri girilmesini söylemediği halde görüşme salonun kapısı açıldı ve Başrahibe içeri girip kendisine eşlik eden Cokyri’li kadın kalkanının yanından geçip Narian’a yaklaştı. Nantilam’ın başıyla işaret vermesiyle koruması beklemek üzere dışarı, koridora çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Narian ellerini arkasında kavuşturmuş gergin bir halde anavatanının liderini ve çocukluğunda kendisi için bir ebeveyn figürüne en yakın olan kişiyi gözlemliyordu.

Başrahibe de onu inceledikten sonra, “Rahatla, Narian. Bu kadar iyi bir çıkarmışken seni azarlamamı bekliyor gibi bir halin var.”

Narian’ın ellerinin yumruğa dönüştüğünü gördüm, sonra da biraz olsun gevşeyebilmek adına ellerini açtı.

“Benimle mi görüşmek istedin?” Gayet sakin ve kontrollüydü, hislerini belli etmiyordu.

“Bu adamların organize olup bir işe kalkışmalarının an meselesi olduğunu biliyordum. Başta onları idam etmekten beni vazgeçirmene izin vermemeliydim.”

Nantilam bir elini belindeki kemerde asılı duran kılıcının kabzasına götürdü, yeşil gözleri alev alev tehditkâr bakıyordu. Alev kızılı saçlarını geriye atmıştı ve Cokyri’lilerin her zaman giydiği siyah kıyafetler giymişti.

“Ancak bir şey başaramadılar,” diye devam etti. “Bana kimlerin yakalandığını söylesene?”

“Aralarında tanıdığın tek kişi Halias.”

“Önemli başka biri var mı?”

“Hayır.”

“Tutuklananları idam ettir.”

“Ben de böyle demeni bekliyordum.”

Dudağımı ısırđım, gözlerime yaşlar dolmuştu. Narian’ın şarabı içmesine izin vermiş olsaydım... Ama o zaman başka bir sürü insanla birlikte o da ölebilirdi çünkü her savaşta mutlaka kayıplar oluyordu. Belki

de bininci kez, aklım bu şartların oluşturduğu hapishanenin duvarlarını yumrukluyordu. Arkamda cesetler bırakmamanın yolu yoktu.

“London bu işin içinde değil miydi?”

“İçindeydi.”

“O zaman benimle birlikte Cokyri’ye dönecek ve bu sefer orada kalacak. Bir kez daha araya girmesine müsaade etmeyeceğim.”

Narian haberim olmayan bir şeyden bahsediyordu.

“London gitti. Birliklerimiz şehrin altını üstüne getiriyor, seddin dışında da arıyorlar. Hiç iz yok.”

Başrahibe bunalmış bir şekilde kahkaha attı. “Bunu bilmeliydim. Ama diğerleri... Hepsi bu işin içinde, değil mi?”

“Diğerleri mi?” Narian kafası karışmış gibi yapıyordu ama ben aptala yattığını anlamıştım.

“Şu çocuk Kral, babası ve mağaradaki diğerleri.” Cokyri’li liderin sesinde Narian’ın rol yaptığını anlayıp bunu yüzüne vuran, sabrının sınanmakta olduğunu belli eden bir ton vardı.

Narian bir an bir hususta tereddüt etti ama “Evet,” diye yanıtladı.

Başrahibe bunu fark etti ama ona şefkatli denilebilecek gözlerle baktı.

“Bu saldırıya katılmış olsalar da olmasalar da onların da bu işte parmağı olduğunu biliyorsun, Narian. Hepsinin idam edilmesi gerekiyor. Onlardan kurtulduğumuzda, Hytanica’lıların kendilerini yüreklendiren bir lideri kalmayacaktır.”

“Bu adamların ölümü halkı isyana teşvik edecektir. Durum her açıdan ele alındığında, suçları ispatlanmadığı halde onları öldürmek akılcı olmayacaktır.”

Birden Narian’ın beni neden Halias ve adamlarının idam edilmesi fikrine alıştırmaya çalıştığını anladım, Başrahibe’nin ne isteyeceğini ve onunla neyin pazarlığını yapabileceğini gayet iyi biliyordu. Herhangi bir ses çıkarmamak için ağzımı kapadım çünkü haykırmak istiyordum. Onun yerine Narian’ın başarılı olması için dua ettim.

Başrahibe, “Kararımı verdim,” diye ilan etti kendinden emin bir ses tonuyla. “Senin görevin emirlerimi yerine getirmek. Askerlerini Cannan, Steldor, Galen, Kral Adrik ve prensesin evlendiği şu çocuğu ve bu işe

karışmış olabileceğini düşündüğün herkesi tutuklatmaya gönder. Yarın öğleden önce hepsi idam edilsin ve bunu ibretlik bir şekilde yapılsın.”

Arkasını dönüp kapıya yöneldi ama Narian onu sert bir şekilde konuşarak durdurdu.

“Alera seni asla affetmeyecektir. O artık bizim tarafımızda ama bunu yaparsan onu kaybedersin.”

Başrahibe ona dönüp gözlerinden ateşler saçarak bakınca ben de beni görebileceğinden endişe ederek Narian’ın yatak odasının derinliklerine çekildim.

“Benim Alera’ya ihtiyacım yok,” diye çıkıştı. “Sen asıl Alera’nın seni asla affetmeyeceğini söylemeye çalışıyorsun.”

“*Anlatmaya çalıştığım tek şey Hytanica’lılarla aramızdaki tek güçlü bağ olan kişiyi öfkelenlendirmenin yararımıza olmayacağı. Aradaki bağı kuran kişi olarak benim görevim her iki tarafın çekincelerini dile getirip barışı sağlamak.*”

“Bu kadar oyun yeter, Narian!” Cokyri’li hükümdar küplere binmişti. “Rava kör değil, ayrıca onu bu göreve boşuna getirmedim.”

“Benim hakkında casusluk ediyor, öyle mi?”

“Sen bile kime sadık olduğundan emin değilsin.”

“Her an bunu daha da sorgular hale geliyorum.”

Başrahibe de, ben de bunun üstü kapalı bir tehdit olduğunu anlamıştık. Suratını asarak ona bir adım yaklaştı, gözlerinin içine bakarak adil olmak adına gururunun en azından bir kısmını kenara bıraktı.

“Vilayetle ilgili planlarımız başarıya ulaşırsa bir seçim yapman gerekmeyecek. Özür dilerim, burada olan bitenleri sen benden daha iyi biliyorsun, senin kararlarına güvenmem gerekirdi.”

Narian, “Teşekkür ederim,” derken sözlerinin ardında kuşku gizlendiği belliydi. “Bu durumda sadece isyanın olduğu gece tutuklanan adamları idam ettireceksin, öyle mi?”

Başrahibe başıyla onadı. “Tavsiye ettiğin gibi.”

Elini omzuna koydu, parmağını bir anlığına Narian’ın yanağından çenesine okşar gibi kaydırdı. Narian gözlerini kapayıp başını hafifçe yana çevirdi ama bunu bu temas ona haz verdiği için yapmamıştı.

Nantilam dokunuşuna ters bir karşılık alsa da bunu hiç umursamadan, “Bundan böyle, vilayette adaletin sağlanmasından sen mesulsün, Narian,” dedi. “Artık senden şüphe etmeyeceğim. Davamıza olan inancını kaybetmeni istemiyorum. Kaybettiysen bana bunu söyle.”

Başını iki yana sallarken, normalde olduğundan çok daha itaatkâr bir tavırdıydı. “Kaybetmedim.”

“O zaman yarın sabah görüşürüz. İyi uykular.”

Başrahibe çekip gitti ama ben onun iyice uzaklaştığından emin olmak istedim. Görüşme odasına girerken Narian bana döndü, gözleri benimkilere kenetlendi, benden özür diler gibi bir hali vardı, çünkü sevdiğim insanların öleceğini biliyordu. Tek kelime dahi etmeden ona doğru yürüdüm ve ellerimi beline dolayıp başımı göğsüne yasladım. Hem ona duyduğum minneti hem de dayanılmaz acımı hissederek bana sarıldı.

Talebim doğrultusunda, Narian beni ve Miranna’yı neredeyse son on sekiz yıldır kız kardeşimin koruması olan Halias’ı görmeye götürdü. Temerson da kız kardeşimi biraz olsun avutabilmek için bizimle geldi, bu kolay bir veda olmayacaktı.

Narian bizi, çok dar ve karanlık, neredeyse boğucu denilebilecek merdivenlerden aşağı zindana indirirken Temerson, Miranna’nın elini sıkı sıkı tutuyordu. Aşağıdaki açık alanın etrafında kapılar vardı ve her biri hücrelerin olduğu bir koridora açılıyordu. Narian bizi doğudaki kapıdan geçirdikten sonra, onların gözlerinden ve kulaklarından uzak bir mahremiyet tanımak için koridordaki Cokyrı’lı nöbetçileri gönderdi ve koridorun ortalarında bir yerde içinde Halias’la birlikte üç kişinin daha döşeklerde yatmakta olduğu hücreye yönlendirdi. Hücrelerin diğerlerinde yaklaşık otuz adam daha vardı ve hepsi sabaha idam edilmiş olacaktı.

Halias geldiğimizi görünce ayağa kalktı demir parmaklıkların önünde diz çöküp parmaklarıyla demirleri kavradı. Miranna da aynı pozisyonu alıp üstdudağı titreyerek ellerine yapıştı.

Miranna’ya, “Üzülme,” diye mırıldanarak boştaki eliyle kız kardeşimin lülelerini omzundan geriye attı. “Tamam mı, geçecek.”

“Bunu nasıl söylersin?” diye fısıldarken gözlerinden yaşlar dökülüyordu. “Öleceksin ve bunun doğru bir yanı yok.” Miranna gözlerini

kapadı, o narin yüzünü onun kocaman avuçlarına bastırdı. “Seni kaybetmeye nasıl dayanırım?”

“Beni dinle,” dedi Halias usulca. “Ulubey geldiğinde ölümün elinden kurtuldum. Şimdi ait olduğum yere, Destari ve diğerlerinin yanına gidiyorum.”

“Öyle deme. Sen mezara girmeyi hak etmiyorsun. O adamlar katledildi, onlar da hayatta kalmayı hak ediyorlardı. *Sen de* ediyorsun.”

“Üzgünüm. Ama bu şerefli bir son, Miranna. Korkmuyorum. Bunu senin için bütün Hytanica için yapıyorum. Bu insanları nasıl olur da üzer?”

“Çünkü...” Miranna ağlamasını kontrol etmek için bir an bir nefes aldı. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni sevdiğim için yarın hiçbir pişmanlık duymadan ölümle yüzleşeceğim.”

İnsana saatlermiş gibi gelen bir süre boyunca orada birlikte öylece oturdular, sonunda ağlamaktan ve hüzünden yorgun düşen Miranna uyuyakaldı. Temerson onu kucağına alıp bağrına bastı.

Halias bana ve Narian’a usulca, “Teşekkürler,” dedi. “Onu getirmeseydiniz ne kadar dirayetli olabilirdim bilmiyordum.”

Narian başıyla onadı ve ben de usulca, “Üzgünüm,” diye fısıldadım. Hislerimi anlatacak başka bir kelime yoktu. Böyle cesaret ender görülürdü ve bu benim için onun gözlerinin içine bakmayı daha da güçleştiriyordu.

Temerson kucağında Miranna’yla kapıya yönelmiş eşikten geçerken Narian’la benim ona doğru yürüdüğümüzü gördüler. Demir parmaklıklar sarsılmaya başladı ve biz hücrelerinin önünden geçerken adamlar bağırıyorlardı.

“Cokyrî’li! Çocuk! Bize de sevdiklerimizi, ailelerimizi getir! Yoksa isimlerimizi öğrenmek ağırna mı gidiyor? *Cokyrî’li!*”

Narian dümdüz karşıya bakarak ilerledi, yüzü taş gibiydi ama diğer mahkûmların yakarışlarını duymazdan gelemedim. Koridorun sonunda durdum ve onların yüzüne baktım.

“İsimlerinizi alıp ailelerinize haber verdireceğim. Hepiniz onlarla vedalaşabileceksiniz.”

Sözlerim minnettar fısıldaşmalarla karşılanırken Narian kapıyı beni dışarı çağırır şekilde açık tutuyordu.

“Cokyri’de böyle yapmayız,” dedi ben yanından geçerken. “İdam mahkûmlarına iltimas tanınmaz.”

“Cokyri’de değiliz,” diye ona hatırlattım. “Biz Hytanica’da böyle yaparız.”

Narian zindanın ana kapısından geçerken ve yukarı çıkan merdivenlerde bana eşlik etti ama benimle birlikte münacat salonuna gelmedi.

“Mahkûmların aileleriyle ilgili konuyu halledeyim,” dedi, sonra da beni hayretler içinde bırakarak eğildi. “Senin adına.”

Güneş doğduğunda, başamir olarak ölecek olanlara saygımı göstermek için askeri sahaya gittim, ancak bunu görmeye nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Cannan bu olayı izleyeceğimiz tepenin eteğine kadar, kaya gibi sert ve duygusuz görünen Narian ve Başrahibe’yle birlikte bana eşlik etti.

Cokyri’li lider elbette kalkan kadınlarını yanında getirmişti, Rava’yla birlikte toplamda altı kişilerdi. Hepsi siyahlara bürünmüştü ve silahlılardı, yüzlerinde taviz vermez ve vahşi bir ifade vardı, idamların başlaması için neredeyse sabırsızlanıyorlardı. Kız kardeşimden ve Temerson’dan haberim yoktu ama genç adamın ona bu dehşeti izlettirmeyeceğinden emindim.

Tam karşımıza bir darağacı kurulmuştu, Cokyri’liler kınlarındaki kılıçlarını tutarak darağacının etrafında bir çember yaparak protesto eden Hytanica’lılara karşı bir bariyer oluşturmuşlardı. Kuzeyde işler çığırından çıkarsa ok yağdırmaya hazır bir grup Cokyri’li okçu vardı. Halkımdan insanlar çığlıklar atıyor intikam yeminleri ediyorlardı ve ben hangisinin, onların öfkesini ve acısını görmenin mi, yoksa bu çıkarmakta oldukları gürültünün idam edileceklerin ölürkenki seslerini bastıracağına şükrediyor olmamın mı beni daha çok kahrettiğini bilemiyordum.

İdam mahkûmları dörder dörder merdivenlerden çıkarıldıktan sonra başlarına birer çuval, ardından da boyunlarına ilmikler geçirildi. Çoğu korkmuştu ama sadece bir kaç çığlık attı, yakardı ya da dua etti. Halias başına çuval geçirtilmedi, tüm metanetiyle Bastion’a, saraya ve ardında uzanan ormanlara bakarken son saniyeye kadar o çok sevdiği krallığın topraklarını görmek istiyor gibiydi. Darağaçlarının altlarındaki kapaklar açıldığında gözlerimi kapadım, o anda sadece halkımın haykırıışlarını ve dul kalan kadınlarla yetim kalan çocukların iniltilerini işitebiliyordum, her şey bittiğinde tüm sesler kesildi.

SHASELLE

14. BÖLÜM SOKAKLARDA

Sehrin güneyinde, bir zamanlar bir kilise olabilecek gereken harabede, berbat bir gece geçirdim, sadece rüzgârı kesebilecek bir duvarı yıkılmadan ayakta kalmayı başarmıştı. Üşümüş ve sefil bir halde, devamlı bu işten vazgeçip eve dönmeyi düşünüyordum ama sonunda şehrin gece daha tehlikeli olabileceğini ve bulunduğum yerde kalmanın daha güvenli olacağına karar vererek orada konakladım.

Güneş doğunca kalktım, çok az uyuyabilmişim, saçlarımı sırtımdan aşağı sarkacak şekilde ördüm. Şimdiden sertleşip kirlenmişti ve ben banyo yapabilecek bir yer özlemi çekiyordum. Bu harabenin bana böyle bir imkân sağlamayacağını bildiğimden, kendimi şehrin sokaklarına vurdum ve herkesin dilindeki ama annemin bizden itinayla saklamaya çalıştığı isyan hakkındaki detayları öğrendim. Bunu ve idamları.

Şehrin kuzeybatı kısmından bir uğultu geliyordu, bunlar kışlanın civarındaki protestoculardı. Aylak aylak gezinerek bu sahneyi izlemek istemeyen herkes sonunda bu dehşetengiz seslere kulak vermişti, bunlara ben de dahildim ancak pazar yerine yaklaştığımda adımlarım yavaşladı. Caddede bir aşağı bir yukarı yürüyen, elbette Cokyrı'liler değil, birkaç Hytanica'lı vardı ama yine de ıssız bir kasabayı andırıyordu. Krallığın tamamı askeri sahaya gitmişti ama ben gidemiyordum.

Babamın ölümünü izledikten sonra buna cesaretim yoktu.

Ulubey elini uzattı, adı samı bilinmeyen bir başka Hytanica'lı subayı öldürmeye hazırdı ama sonra duraksadı.

“Herhalde Kumandan değilsin?” dedi alay ederek.

“Hayır,” diye düzeltti çocuk fatih. “Bu o değil.”

“Ancak...” diye pis pis sırttı Ulubey, “... aranızda inanılmaz bir benzerlik var.”

Savaş lordu dehşet içindeki kalabalığa dönerek haykırdı: “Belki de Kumandan buradadır ve öne çıkıp kuzenin yoksa yeğeni mi demeliyim, onurunu ve hayatını kurtarmak ister?”

“Kardeşi.”

Ulubey yüzünde alaycı bir şaşkınlıkla ona doğru dönerken babam meydan okuyarak gözlerinin içine bakıyordu.

“Umarım ağabeyin burada, kalabahğın arasındadır, böylece senin çığlıklarını ve ağlamanı duyabilir, enik.”

El bir kere daha uzandı...

Gözlerimi kapayıp kafatasımın içindeki anıları ezebilmek adına avuçlarımla şakaklarıma bastırdım. Hayır, bunu tekrar yaşayamazdım. Caddenin kenarına geçip oturdum ve kollarımı karnıma çektiğim bacaklarıma sardım, geçmiş ve sabahın ayazı nedeniyle titriyordum.

Orada öylece ne kadar oturdum, bilemiyorum ama sonunda midemden gelen gurultulara yenildim. Bu da kendim için meydana getirdiğim bir başka problemle yüzleşmemi sağladı, yanıma hiç para almamıştım.

Etrafıma bakındım ve yanımda para olsa bile bir şey alamayacağımı çünkü dükkânların hepsinin kapalı olduğunu fark ettim; bugün dükkân açacaklarını sanmıyordum, ölenleri onurlandırmak için böyle bir şey yapmazlardı. Seçeneklerimi değerlendirip ayağa kalktım. Ailem idamı izlemeye gitmezdi, bu yüzden de eve gidersem onlara cevap vermem gerekecekti. Onlara aptallığımı, fevri davranışımı, daha da kötüsü, bu evde kalmaya daha fazla dayanamadığımı açıklamak zorunda kalacaktım. Cannan gelecekti ve ben evlenip bir ev kadını oluncaya dek bir sürü talip gelecekti. İç geçirdikten sonra pelerininim kukuletasını başıma geçirdim, açlık vicdanımın önüne geçmişti.

Seçtiğim dükkânın önünde *Taze Meyve ve Şarap* yazıyordu. Fazla bir şey almayacaktım, sadece karnımı doyuracak kadar, birkaç elma hiçkimsenin umurunda olmazdı. Dükkân sahibinin girip çıkması için bir kapı olacağını düşünerek tezgâhın arkasına geçtim hep arka taraftan

içeri girersem yakalanma ihtimalimi de azaltmış olurdum. Kilitliydi ama güzelce birkaç tekme savurduktan sonra, kulpu çıkarmayı başardım ve kapı öne doğru açıldı. İçeri girdim ve küçük, loş alanda yolumu bulmaya çalıştım. Duvar boyunca, ağzına kadar dolu sandıklar ve onları açmak için bir levye vardı. İçindeyse reklamı yapılan şaraplar duruyordu. Bir sorun çıkmayacağını düşünerek bir tanesini aldım ve bez çantamın dibine yerleştirdim.

Dükkânın ön tarafında açık kasalarda meyveler vardı ve ben çantama birkaç elma attım, sonra biraz üzüm ve en sonunda bir avuç dolusu yemişi de ağzıma attım. Suçumu da meyvelerle birlikte yutarken dışarı çıktım ancak vicdanım kapıyı arkamdan kapatmaya bir türlü el vermiyordu, artık bir kulpu olmadığından kapı rüzgârda sallanıp gıcırdıyordu. Çok fazla bir şey almamıştım ama kapının açık olması gerçek bir hırsıza davetiye çıkarabilirdi.

Caddeye adım attığımda biraz daha rahat nefes alıyordum ve garip ama her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi hissediyordum. Yakalanmamıştım. Uyuduğum yere, harabeye dönme niyetiyle elmadan birkaç ısırk alıp kasap dükkânının önünde durdum. Ateş yakmayı becerebilirsem et de yiyebilirdim.

İlk hırsızlık denememde başarılı olmuştum ve doğrusu büyük bir zarar da vermemiştim. Belki biraz geyik ya da domuz eti alabilirdim, kimse yokluğunun farkına bile varmazdı.

Kasap dükkânı Manav'inki gibi bir dükkân değildi; sağlam, taş bir binaydı ve bu daha fazla çaba sarf etmemi gerektiriyordu. Yine de orijinal yöntemimle arka kapıyı tekmelemeyi seçtim. Bir önceki gibi çabucak açılmadı, daha sağlamdı, birkaç kez tekmeledikten sonra ellerimle kapının koluna küt diye sert bir darbe indirdim. Sonunda başarısız olup kan ter içinde kalarak pes ettim.

"Aferin sana kilit," diye mırıldanırken yorgun düşmüştüm ama bu işin bu kadar zor olması hoşuma da gitmişti.

İçimden bir ses, elimdekileri alıp ortadan kaybolmamı söylüyordu ama insanın sinirini bozan bir sinekmiş gibi ona kulak asmadım, bunun yerine içinden geçebileceğim kadar büyük bir pencere olduğunu gör-

düğüm binanın yan tarafına geçtim. Uzanabileceğimden daha yüksekti ama camı yoktu, bu boşluğu kapatmak için sadece bir perde asılmıştı.

Pencerenin pervazına ulaşmaya çalıştım ve parmaklarımla tutunmayı başardım. Çizmelerim nafi bir şekilde duvarın taşlarını aşındırıyordu, sonunda çok kötü bir şekilde sırtüstü yere düştüm. Etrafıma şöyle bir bakındıktan sonra oldukça büyük bir kaya parçasını pencerenin altına doğru çektim, birkaç santimin bile bir fark yaratabileceğini umuyordum.

Elime bulaşan kir pası pantolonuma sürüp temizledikten sonra tekrardan uzandım, bu sefer mucizevi bir şekilde kendimi yukarı çekecek kadar tutunmayı başarmıştım. Ancak hızımı kesecek bir şey olmadığından hiç de zarif olmayan bir şekilde içeri yuvarlanırken, birkaç rafı ve üst üste konmuş sandıkları devirdim. Şans eseri üzerime hiçbir şey devrilmedi, ne var ki istediğimden daha çok ses çıkarmıştım. Birden tüylerim ürperdi, kimsenin burada neler olup bittiğini merak edip içeri bakmamasını umarak öne doğru ilerledim.

Ana alana girdiğimde idamı izlemeye gitmeyen iki kişinin bir ben bir de kasap olduğunu fark ettim. Dost canlısı bir adam değildi, en azından dükkânına gizlice giren insanlara karşı.

Beni gördüğü anda, “Sen de nereden çıktın kahrolası?..” diye ünlledi ve arka kapıyı gösterdi. “Bütün o gürültüyü çıkaran sen miydin, Cokyri’li fahişe?”

Üzerimdekiler düşünüldüğünde böyle bir hataya düşmesi anlaşılabilirdi.

“Cokyri’li değilim,” diye kekelerken kıpırdayamayacak kadar korkmuştum. Bu iri yarı, kıllı adamın beni oracıkta öldürmemesi için dua ediyordum. “Ve... Şey üzgünüm. Yani buna hiç kalkı....”

Dediklerimi duymamış gibiydi.

“Benden bir şeyler çalabileceğini sandın, değil mi?” diyerek hırılda-yarak homurdandı ve ağır ve sert adımlarla üzerime yürüdü. “Bu krallığı, oğlumu bütün hayatımı benden aldınız ve hâlâ yetmedi mi?”

“Duydun mu? Ben Cokyri’li değilim!” Bağırıyordum ama söylediklerimi sanki duymuyordu. Tezgâhtan bir et tokmağı alarak bana doğru, tehditkâr bir şekilde ağır ağır yaklaşmaya devam etti.

İçeri girdiğim yerden dışarı çıkamazdım, o kadar hızlı bir şekilde yukarı tırmanamazdım. Şansımı denemek için arka kapıya koşarken içimden kilidini açabilmek için dua ediyordum. Tam ben oraya vardığımda kasabın etli, terli eli beni kolumdan yakalayınca bir çığlık attım.

“Özür dilerim, özür! Lütfen bırakın beni, lütfen!”

“Seni bırakacağım ama seninle işim tamamen bittiğinde.”

Çığlık atmaya çalıştım ama eliyle ağzımı kapadı ve dudaklarımı araladı. Umarsızca elinden kurtulmaya çalıştım ama nafileydi, saçımın bir tutmanı kavrayarak yüzümü kendisine çevirdi.

“Sizin yüzünüzden karım da öldü. Yaktığınız ateşler evimizi sardı. Oğlum savaşıırken öldü!”

Adamın ve kanın kokusu ve sineklerle ve terle birleştikten dayanılmazdı ve o saçımı iyice sıkıp kavrarken kusacak gibi oldum.

“*Bırak beni!*” diye bağırarak onu tekmelemeye başladım ama bacağıma yapıştı.

“Bana zorluk çıkarma, fahişe,” diye gürledi. “Sana bir kadının nereye ait olduğunu göstereceğim.”

Et tokmağını beni fırlattığı kapının yanındaki bir sürü sandığın üzerine bıraktığında hemen onu kaptım. Benim bu hareketimin farkına vararak elimi kaptı ve diğer elimi de yakalayıp ikisini de başımın üzerinde tutup kapıya dayayıp sabitledi.

“Ben... Kumandanın ... Yeğeniyim!” Adamın aklını başına getirmek için son kez çığlık attıktan sonra dizkapağını kaldırıp apış arasına geçirdim.

Öne doğru eğilirken beni bıraktı. Bu anı fırsat bilerek parmaklarımla et tokmağını kavradığım gibi kafasına doğru salladım. Çıkan çatırtı sesi tatmin ediciydi ve yalpalayarak benden uzaklaştı, onu bayıltacak kadar sert vurmadığım belliydi. Arkamı dönüp kapıyı kilitleyen sürgüyü açtım, sonra da kapının koluna asılıp eşikten güçbela kendimi dışarı atıp temiz havaya çıktım. Dışarıda durup beni yakalayan biri olmasa o gün ikinci kez çamura düşüyor olacaktım. Kaçışımın engellenmiş olmasından korkarak, her kimdiyse yüzüne bile bakmadan ona vurmaya başladım ve çenesine attığım ilk yumruk darbesinde elime dayanılmaz bir ağrı saplandı.

Bir erkek sesi, “*İmparatoriçe aşkına, sert vuruyorsunuz!*” dedikten sonra kollarımı tuttuğu gibi arkamda birleştirdi. Böyle garip bir şekilde

sövdüğü için onun Cokyri’li olduğunu anladım, ne şanslıydım ama. “Burada neler oluyor?”

Kasap sendeleyerek kapının ağzına geldi ve güneş ışığını görünce gözlerini kıstı.

Bana yardım eden adamı görünce, “Sizin bu kız bir hırsız,” gibi bir şeyler gevelerken bana da ağzımı açmam konusunda tehditkâr bir şekilde baktı. Dişlerimi gıcırdatıp başımı öte yana çevirdim, benim de niyetim buydu.

Artık elinde debelenmeyi kestiğim için Cokyri’li asker beni serbest bırakınca de bir an kaçsam mı diye düşündüm. Sonra beni zapt eden kişinin kim olduğuna baktım; Saadi’ydi, benim başarısız olan çabam sırasında Narian ve amcamın muhatap oldukları kişiydi. Kim olduğumu hatırlıyorsa kaçmamın bir manası yoktu.

“Benim kızım mı?” diye yinelerken Saadi’nin mavi gözleri durumu tartmaya çalışıyordu. “O bir Cokyri’li değil. Ayrıca benim herhangi bir yurttaşına karşı daha saygılı olmanızı beklerdim.”

Kasap zorlanarak da olsa, “Beni bağışlayın,” deyince onun bu saygılı tavrına karşı içime yeni bir öfke dalgası yayıldı. “Dükânıma gizlice girdi, ben de kıyafetlerine bakınca... Ama yine de onu bu suçu için cezalandıracağınızı sanıyorum.”

“Ona cezasını kendi ellerine verecektin, değil mi?”

Saadi beni dikkatle inceledi, bileklerimde ve muhtemelen ağzımın kenarlarındaki morlaşmaya başlayan kızarıklıkları fark etti.

“Cokyri’de olsaydık, ona yaptığın, yapmaya çalıştığın şey için öldürülürdün.”

“O zaman Cokyri’de olmadığımız için şanslıyım,” diye dalga geçti kasap.

Saadi’nin çenesi kasıldı, karşısında duran tüccara haddini bildirmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

“Seni de o darağacına göndermem gerekir.”

“Seve seve giderim.”

Saadi, “Haklısın tabii,” diye sert bir şekilde çıkışırken iri yarı adamı küçümseyici bakışlarla süzüyordu. “Ama senin yaptığın işin bu vilayette bir darbe alması ekonomiyi kötü yönde etkileyecektir ve kız kardeşim

bundan hiç hoşlanmaz. Ama yine de hayal kırıklığına uğrayacak çünkü normalde senin gibi adamların asıldığını izlemeye bayılır.”

“Ben Tanrı’nın niyet ettiği gibi kadınların etek giymesinden hoşlanıyorum.”

Yine gergin bir an oldu, sonra Saadi bir kahkaha attı. “Belki de Tanrınız kılık kıyafet yerine yeteneklere daha fazla önem verseydi, siz ve sizinkiler şu an bu durumda olmazdınız.”

Kasap olduğu yerde huzursuzlukla kıpırdandı ve Saadi kısa sürede adamı bozdu. “Onu hırsızlık suçundan tutuklamamı istiyorsan, seni de ona saldırdığın için tutuklarım. Bu yüzden de sana etinin ve müşterilerinin, umarım sayıları gittikçe azalır, yanına dönmeni tavsiye ederim.”

Adama bir şeyin iki kez söylenmesi gerekmiyordu. Kapıyı yüzümüze kapattıktan sonra sürgüyü tekrar sürdüğünü duydum. İşte Saadi’nin ayağının dibindeki bez torbayı o zaman fark ettim. Herhalde gözlerimin içine baktığı anda kaçacağını anlamış olmalıydı ki, ben daha tam koşmaya başlamıştım ki o da arkamdan geldi. Bir sonraki dükkânın önünden geçerken beni yakaladı, tam kasabın beni kavradığı yerden tuttu. Canımın acıdığını düşünüp beni bırakmasını umarak bir çığlık attım ama bırakmadı, kaşlarından birini havaya kaldırıp kolumu iyice sıktı.

“Anladığım kadarıyla bundan sen sorumlusun?” derken omzunda asılı duran meyve torbasını havaya kaldırıp gözümün hizasına getirdi.

Çenemi tuttum.

“Kanunları çiğniyor olsan da şanslısın. Bundan önce girdiğin mekânda bıraktığın izler beni seni aramaya teşvik etti.”

“Şanlısın çünkü seni bir sürü zahmetten kurtardım,” diye onunla alay ettim.

Beni bırakarak bronz rengi saçlarını düzeltti ama yine havaya kalkmışlardı ama sanırım niyeti tam aksini yapmaktı.

“Ben de oraya geliyordum.”

Hoşnutsuz bir halde bir şeyler geveliyordu, böyle davranmasını beklemiyordum. Neden bir Hytanica’lı suçluyla sohbet etme gereği görüyordu ki? Ayrıca o aptal saçını neden düzeltip duruyordu?

“Ben hiçbir şey yapmadım,” derken büyük kaçışımı gerçekleştirmek üzere geriye doğru birkaç adım attım, sanıyorum birkaç dakika içinde

bunu nasıl başarabileceğimi çözecektim. Çantayı işaret ederek yine yalan söyledim. “O benim değil.”

“Evet senin.”

“Hayır, değil.”

“Ama senin.”

“Hayır, değil.”

“Biliyor musun, bunu inkâr etmeye devam dersen seni tutuklarım.” Gözlerimi kocaman açarak ona bakakaldım. “Öyle mi yapacaktın?”

“Hayır, büyük bir hasar vermemişsin, kırılan kapı için birkaç metal para ödenerek sorun halledilebilir. Ama bu kez seni tutuklarsam, bu işten kolay sıyrılmayacağına eminim, yani amcam ve kuzeninin kabahatlerinin ne olduğu düşünüldüğünde.”

“Cesaret mi?”

“Corza senin ödünü patlatarak bir saat harcadı bense birkaç dakikada senden bir itiraf almayı başardım.”

Şoke olmuş ve sinirli bir şekilde, “Ben bir şey itiraf etmedim!” dedim.

Saadi pis pis sırıttı. “Bunu kimseyle paylaşacak değilim. Kadınlar ve erkekler cesur oldukları için ölmemeliler.”

“O zaman eşek şakaları ile isyanları da bağışlıyorsun, öyle mi?” diye ona meydan okudum. İnanılmaz biriydi, beni yönlendirmek için bir şeyler uydurup duruyordu.

“Onları bağışlamıyorum,” derken ses tonu daha ciddiydi. “Benim kitabımda cesaretin farklı bir tanımı vardır.”

“Ne yani, hoşgörü mü?”

“Bir anlamda. Kabulleniş, esneklik. İnsanın öfke nöbeti geçirmesi için ne kadar güçlü olması gerekir?”

“Sen bunu öyle bir şey mi sanıyorsun? Sen ve diğerleriniz gelip anavatanımı dümdüz ediyorsunuz, hepimizi esir alıyorsunuz ve herhangi bir direniş sergilendiğinde bu senin gözünde sadece bir *öfke nöbeti* mi oluyor?”

Bunu bir süre düşündü, sonra o çilli burnunu kırıstırdı. “Evet.”

Tam olarak neler olduğundan emin olmasam da ya da orada durmuş düşmanla sohbet etmenin bana ne faydası olacağını bilmesem de ellerimi havaya fırlattım ama bu işin ucunu bu kadar kolay bırakmayacaktım.

“Neye dayanarak?”

“Pekâlâ, bir asırdır sizin krallığınızı ele geçireceğimiz kaçınılmaz bir gerçektir. Şimdiye dek bu fikre alışmış olmanız gerekirdi.”

“Haklısın. Bu aslında bizim suçumuz. Biz burada Hytanica’da hırsızlık olmayı tam olarak bilmeyiz.”

Saadi omuzlarını silkti ve bir an söylediklerimi içten bulmuş olabileceğini düşündüm. Sonra yüzündeki ifade değişti ve bana anlayışla, hatta belki pişmanlıkla baktı.

“Anlamıyorum, Shaselle. İkinci olmayı, yenilmeyi, göz ardı edilmeyi. Hiçbir gücünün kalmamasını.”

Cannan ve Steldor’la aramdaki bağ dışında adımları da hatırlıyor olması beni rahatsız etti. Ama yine de kaçmadım.

“Sana verilenle yetinerek elinden gelenin en iyisini yapmalısın,” diye bitirdi. “Acı gerçek bu.”

“Onlara bunu ödetmeyi planlıyorum,” diye homurdanırken ağzından çıkan kelimelerden ve bunların Kraliçe Alera’nın haftalardır vermeye çalıştığı mesaja ne kadar yakın olduğunu görmekten nefret ettim.

“Onlar mı? Peki, ya ben?”

“Kes şunu!” Beni neyin üzdüğünü tam olarak bilemeden ayağımı yere çaldım. “Sen babamı öldürdün!”

“İntikam istiyorsun. Bu çok doğal. Tıpkı buradaki kasap gibi. Ama sorun şu, Shaselle, intikam insanı tatmin eden bir emel değildir. Seni yer bitirir, içten dışa kemirir. Sonunda bu kasap gibi kahır dolu kalbi bomboş biri olur çıkarsın. Bu hiç de güzel bir manzara değil.”

“Senin neyin var böyle? Benim hakkımdaki her şeyi bildiğini mi sanıyorsun? Bilmiyorsun. Çekil yolumdan, hayatımdan da çık git.”

Topuklarımın üzerinde döndüm ama bana tekrar seslendi.

“Bunu istemiyor musun?”

Dönüp baktığımda içi meyve dolu bez çantamı hâlâ havada tuttuğunu gördüm. Derin derin birkaç nefes aldım, midem şikâyet ederken gururum da incinmişti.

“Şimdiye dek, *benim yoluma çıkan sensin*,” diye kıkırdadı. “Bundan hoşlanmıyorsan bırak da sana amcan yetişsin.”

Ondan çekinerek çantamı almaya gittim ama torbamı birkaç dakika daha benden uzak tuttu.

“Bir de şu kapiya verdiği zarar meselesi var,” dediğinde kalbime bir ağrı saplandı, ne de olsa başta başım cebimde hiç para olmadığı için belaya girmişti. Ama daha ben bir şey diyemeden, “Senin yerine ödemeyi ben yaparım. Ama bana borçlu kalacaksın,” diye ekledi.

Ona borçlu kalacak olmama sinirlenerek çantamı elinden kapıp tam aksi yöne doğru koşmaya başladığımda attığı kahkahalar sanki peşimden geliyordu.

Günün geri kalanını meyve yiyip birkaç yudum şarap içerek geçirdim. Ben şehrin sokaklarında başıboş dolanıp, öyle aylak aylak gezen Hytanica’lılara şüpheli gözlerle bakan Cokryi’li askerlerden kaçınmaya çalışırken kalbim burularak da olsa böyle yaşamamanın pek kolay olmadığını fark ettim. Artık eve mi dönmeliydim? Yoksa bir işe girmeliydim? Atlara nasıl bakılacağını, onların bölmelerine nasıl saman yayılacağını biliyordum, onları eğitmeyi bile biliyordum. Ama hiçbir Hytanica’lının seyis olarak bir kızı işe alacağını sanmıyordum, tabii Cokryi’liler için çalışmam söz konusu bile olamazdı.

Özgürlüğümden vazgeçmemek için en iyi seçeneğimin dikiş becerilerimi şehirde beni tanımayan ve bu yüzden de kendi elleriyle aileme teslim edemeyecek bir terzinin hizmetine sunmak olduğunu düşünerek somurttum. Terziler fazla bir maaş veremezlerdi ama beni de geri çevirmezlerdi ve ben bu işten nefret etsem de annem bana çok iyi dikiş dikmeyi öğretmişti. Titresem de sonunda bir plan yapabilmiş olmama şükrederek kilise harabelerinin en güvenli köşesinde pelerinimi bir battaniye gibi örtünerek kıvrılıp uyudum, katladığım bir pantolonumu da yastık niyetine kullandım.

Sabah gün doğarken kalktım ve bez çantamı kimsenin bulmamasını umarak yerdeki bazı taşların oluşturduğu bir oyuya sakladım ve kahvaltı için kendime bir elma aldım. Sonra şehirde dolaştım, güneyde, imar işleriyle Steldor’un ilgilendiği yerde gözle görülür bir faaliyet eksikliği vardı. İç geçirdim, bu krallıkta her zaman garip bir şeyler oluyordu.

Anacaddeden kuzeye doğru dönerken etrafın niye ıssız olduğunu anladım, yine herkes toplanmıştı. Hytanica'lıların can attığı bir şey vardysa bu da bir araya gelip toplanmaktı. Bu sefer, insanlar akın akın saraya doğru gidiyorlardı ama boyumun kısalığı ve insanların ilgisini çeken noktaya uzak olduğumdan nedenini anlayamıyordum. Bunalmış bir halde, anacaddenin kenarına doğru gidip olan biteni daha iyi görebilmek için yağmur oluklarından birine tırmandım.

Sarayın üzerinde, çatının tam ortasında, kocaman mavi ve altın renkli bir Hytanica bayrağı cesurca dalgalanıyordu, ipek güneşin ışıklarını ilahi bir güç işareti gibi yansıtıyordu. Yanındaysa bir eli asasında bir şekilde bu bayrağı oraya dikmeyi başarmış olan adam duruyordu ama yüzünü seçemeyecek kadar uzaktaydım. Aşağı atladım ve kalabalığı yararak itile kakıla ilerledim. Gerektiğinde ben de birilerini dürtüklemeye hazırdım.

Etrafımdakilerin heyecanla, "Steldor," diye bağıştığını duydum. "Kral Steldor!"

Sarayın duvarlarına doğru bulduğum her boşluktan geçerek yaklaşırken kanım damarlarımda gürüldüyordu, sonunda çatıdaki adamın kim olduğunu öğrenmeyi başarmıştım. Kuzenim tuttuğu bayrağın yanında muhteşem, meydan okuyan ve cesur bir şekilde duruyordu.

İnsanlar, Kraliçe Alera, Cokyri'li Kumandan ve babam ile amcamın atlarını çalan o kadın subay neler olup bittiğine bakmak için dışarı fırlamışlardı. Cannan'ı görünce hemen yana kaçtım, ona görünmek istemiyordum, gelip tam karşımda durdular. Kumandan'ın kimseye itaat etmeyen, gözü pek ve özgür oğlunu gördüğü anda, "Lanet olsun, Steldor," diye homurdandığını duydum. Kraliçe Alera elini ağzına götürürken bronz saçlı kadın subay bir ok gibi gerilip dudaklarını büzdü ve Narian'ın yüzüne katı bir ifade yerleşti, bana yardım etmesine rağmen onun bir kalbi olup olmadığından emin değildim.

Üstleri oraya geldiği için Cokyri'liler oraya doğru seğirtmişlerdi ama Steldor yerinden kıpırdamıyordu, boyun eğmiyordu, özür dilemiyordu, dün sabahki idamların ardından böyle bir suç işlemekten gurur duyar gibi bir hali vardı. Bu krallığımızı geri almak için ölenlerin anısına yapılmış bir hareketti ve bu fikrin Steldor'a ait olduğunu biliyordum çünkü Galen yanında değildi.

Birisi sarayın kapısına ulaşmak için beni iterek yanımdan geçti, arkasından birkaç kişi daha geliyordu ve onunla birlikte gelenlerle içeri girmelerine izin verilince bu kişinin Saadi olduğunu gördüm.

Cokyrî'li kadın subay ona, "Çok oyalandın," dedi. "Uykuyu fazla mı kaçırdın evlat?"

Saadi onu tersleyerek, "Emirler, Rava," diye cevap verirken aralarındaki benzerlik karşısında şoke oldum. Abla diye bahsedip durduğu kişi *buydu*. Gözlerimi tekrar Steldor'a çevirdim, daha yeni öğrendiğim bu gerçeğin beni neden bu kadar öfkeliendirdiğini ve utandırdığını bir türlü çözemiordum.

"Onu aşağı indirin," diye gürledi Rava. "Tutuklayın ve bayrağı da ofisime götürün. Sonra ben... Yani *Narian* ve ben... Ona ne yapacağımıza karar vereceğiz."

Cokyrî'li kumandanla, aslında emir komuta zincirinde astı olan bu ufak tefek kadın birbirlerine buz gibi bakışlar attılar ama benim vukuatımdakinin aksine *Narian* onun emirlerini ezip geçmek için sesini yükseltmedi. Kuzenimin nasıl bir ceza alacağına onun karar vermesine izin mi verecekti gerçekten?

Diğerleri merdiven ve ip almaya giderken Saadi öne doğru ilerledi. Düşman askeri yanına tırmanırken Steldor halkına seslendi.

"Bu bayrağı unutmayın!" diye haykırırken elindeki asayı çatıya vuruyordu. "Onun uğruna ölenleri de unutmayın, boşuna ölüp gitmiş olmasınlar. Burası *bizim krallığımız!*"

Hytanica'lı kalabalıktan sesler yükseldi ve kuzenimin adını söylemeye başladılar.

"Kral Steldor! Kral Steldor! Kral Steldor!"

Cokyrî'liler ulaştıkları anda ellerini havaya kaldırıp teslim olduğunu işaret etti, böylece bir kapışma olmadan elini kolunu bağlayabildiler. Buna karşın halkın sesi daha da gür çıkmaya başladı.

Yüzüme kocaman bir sırtış yerleşti, akrabam olduğu için onunla gurur duyuyordum ama sonra Cannan'ın halini fark ettim. Kaskatı ke-silmişti, yerinden kıpırdamıyordu ama bu haliyle öfkeli olmaktan çok korkmuş gibiydi.

ALERA

15. BÖLÜM KÜSTAHLIK

Başrahibe idamların olduğu günün akşamüzeri Hytanica'dan ayrılmıştı ve Steldor elleri arkasında kelepçelenmiş bir şekilde Cokyri'li neredeyse tam bir bölük asker tarafından bize getirilmişti ve ben buna şükrediyordum. Nantilam'ın Narian'ın kararlarına güvendiğine dair verdiği söze rağmen, Steldor'un davranışlarının onu çileden çıkaracak bir noktaya getirecek kadar öfkeli edebileceğini düşünüyordum.

“Kral Steldor! Kral Steldor!”

Saray duvarlarının arkasındaki halk eski kocama hayranlıklarını kulakları tırmalayan bir şekilde açıkça belli ederek bağırışmaya devam ediyorlardı. Steldor onları selamlamadı, bunun yerine düşmanla işbirliği yaptığım için gözlerini bana dikmiş meydan okuyordu.

Narian ilerlememizi işaret ederken kabilemiz tekrar Bastion'a girip peşinde Steldor ve esirlerimizle birlikte ana girişte durdu.

“Saadi.”

Rava dertop edilmiş Hytanica bayrağını tutan adama seslendi ve adam bayrağı bırakmak üzere Rava'nın ofisine girdi ama niyetlerinin ne olduğunu bilmiyordum. Gözlerini Steldor'dan ayırmadan yeni emirler yağdırdı. “Onu zindana götürüp emirlerimi bekleyin.”

Rava'nın kontrolü ele almasına inanamayarak Narian'a baktım ama şu ortamda aynı emirleri Narian verecek olduğuna göre Rava'yı paylamanın bir işe yaramayacağı ortadaydı. Yine de ona ölümcül bakışlar saçan gözlerle bakıp uyardı.

Steldor bekleme odasından müinacat salonuna sokulmadan önce bize küstah bir şekilde başını eğerek selam verdi, zindana giden yol buradan geçiyordu. Cannan dışında herkes ona bakıyordu, kumandanın gözleri bir kez olsun oğlununkilere değmemiştir.

Cezasını tartışmak üzere toplandığımızda, Rava hemen atıldı: “İdam edin.”

Cannan, “Hayır,” diye homurdandı, bir an sanki hislerine yenik düşecekmiş gibi göründü. Ancak yanılmıştım, sonra gayet mantıklı bir şekilde konuşmayı sürdürdü. “Steldor az önce halkın kahramanı haline geldi.”

Sanki işaret ettiği bu noktayı pekiştirmek ister gibi sessizlik dışarıdan gelen, “Kral Steldor!” bağrışlarıyla bölündü.

“Yaptığınız son idamlarla neredeyse tam bir ayaklanma çıkmasını engellediniz,” diye devam etti Kumandan. “Bir kişi daha ölürse *isyan* çıkar.”

Rava dalga geçti. “Oğlunu sevdiğini anlıyoruz, Cannan. Neden bizi çaresiz halkının mucizeler yaratabileceğine ikna etmeye çalışmayı bırakıp, bize hayatını bağışlamamız için yalvarmıyorsunuz?”

“Neye isterseniz ona inanın,” dedi Cannan gayet soğuk bir şekilde ama öfkesini zar zor zapt ettiği belliydi. Rava’nın bu lütufkâr tavrına yeterince tahammül etmişti. “Zaman içerisinde boş tehditler savurmadığımı anlayacaksınız.”

“Sen bizi tehdit ediyorsun, öyle mi?” diyen Rava kollarını göğsünde kavuşturdu, onunla alay etmeye çalıştıysa da bunu başaramamıştı.

Cannan saniye sektirmeden, “Evet,” yanıtını verdi.

Aralarında sessiz bir düello başladığından Rava eski askeri liderden geriye doğru bir adım attı ama ikisi de gözlerini birbirlerinden ayırmıyordu. Narian nihayet bu yüzleşmelerine bir son verdi.

“Yeter, Rava. Çekilebilirsin.”

Rava kumandanına bakarak gözlerini kırıştırdı, şaşkındı ama sonra vücudu bir ok gibi gerildi.

Narian, “Çekilebilirsin,” diye çelik gibi, sağır edici bir tonda yinelerken Rava’nın edebileceği itirazları çok baskın bir şekilde sindiriyordu. Rava derin derin nefes aldı ve Saadi bir adım geri çekilip ona yol verirken yüz kızartıcı bir şekilde dışarı çıkıp ofisine yönelmek zorunda kaldı. Saadi’nin

gömleğinin yakasına yapışan Rava onu da beraberinde dışarı çıkarırken kapı arkalarından gülmeye başladı.

Cannan, Narian'a hitap etmek için hiç vakit kaybetmedi, gayet kontrollü bir şekilde davranıyordu ama hedefine yoğunlaşmıştı son derece gergin ve odaklanmış bir haldeydi.

“Ne yapacaksın?”

Narian düşünüyordu ama aklından geçenleri anlamak zor değildi. Steldor'un kabahati affedici olmayan bir idarenin boyunduruğunda ölümle cezalandırılırdı ama o böyle bir idareci olmak istemiyordu. Ayrıca benim incinmemi de istemiyordu. Steldor'a beslediği hisler hakkında bir fikrim yoktu ancak çok da iyi hisler beslemediğine emindim, yine de değerlendirme yaparken en son bunları dikkate alacağımı biliyordum.

“Onu idam etme,” dedim ama bu ona hiç de yardımcı olmadı, hatta karar vermesini daha da zorlaştırdı.

Bana, “Adil olmam gerekiyor, Alera,” dedikten sonra Cannan'a baktı. “Ceza almadan kurtulamaz. Bunu sen de biliyorsun.”

“Biliyorum.”

Narian başıyla onadı. “O zaman kırbaçlanacak. Halkın gözü önünde. Altı kez ham deriden bir kırbaçla.”

“Merhametli davranıyorsun. Oğlum cezayı hak etti. Sadece ölmesinden korkmuştum.”

İki adamın gözleri birbirleriyle buluştu ve ben aralarında bir şeylerin değiştiğini fark ettim, eski kumandan benim nişanlımın artık nasıl bir adama dönüştüğünü, Narian'sa hiçbir zaman tatmadığı baba oğul ilişkisinin ne demek olduğunu anlamaya başlamıştı.

Ceza o akşamüzeri sarayın avlusunda verilecekti. Yer seçimi hiç de hoşuma gitmemişti, evimin bir zamanlar krallara layık olan, güzel bahçelerini bu türden bir işkenceyle bağdaştırmak istemiyordum. Fakat aynı zamanda, bu yer seçiminin Cokyri'liler için mantıklı bir açıklaması olduğunu da biliyordum, demir parmaklıklar Hytanica'lıların müdahale etmesine engel olacak ancak olan biteni gayet iyi bir şekilde görmelerini sağlayacaktı.

Cezanın infaz edileceğini duyurmak üzere haberciler salındı ve her ne kadar tüyler ürpertecek bir şey olsa da halk izlemeye geldi. Narian,

Cannan ve ben birkaç Cokyri'li askerle birlikte avluda toplandık, bizler bu infazı önümüzde bir bariyer olmadan seyredecek birkaç kişiden biriydik. Gözlerim dışarıda, parmaklıkların arkasındaki Galen'a kaydı, gözlerini Cannan'dan ayırmadan sanki böyle bir şeyin nasıl olabildiğini soruyordu ama Kumandan onu muhakkak görmüş olsa da oralı olmadı.

Halkın gözünde Narian'ın kendisini böyle bir mezalimle ilişkilendirmemesi önemliydi, bu yüzden de Steldor'un cezasını uygulayan kişi o olmadı. Bu beni biraz olsun rahatlatmış çünkü böyle korkunç bir şey yaptığına şahit olmak istemiyordum, aslında resmi olarak tebliğ edilmediyse de hepimiz en ufak bir şüphemiz olmadan bu infazı Rava'nın yerine getireceğini biliyorduk.

Steldor kısa bir süre sonra iki asker tarafından Bastion'dan çıkarıldı, hemen arkasındansa Rava ve elinde yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğinde bir kutu taşıyan genç bir kadın geliyordu. Önümüzden geçtiler, Steldor tüm heybetiyle dimdik ve korkusuz duruyordu ve Hytanica halkı yine tezahürata başladı. Rava durdu, kendisine eşlik edenleri durdurmak için elini havaya kaldırdı ve ben içimden bu tezahüratın Steldor'un cezasını daha da ağırlaştırmamasını diledim.

Rava, Steldor'a yaklaştı ve belindeki kemerden bir hançer çıkardı. Sol eliyle beyaz gömleğinin yakasını düzeltti ve sonra da gömleği göğsünden aşağı doğru hançerinin tek bir hareketiyle kesti. Steldor'un her zaman taktığı uğurlu gümüşten kurt kafasını inceledikten sonra onu alıp boynundan kopardı.

"Bunu şans getirsin diye mi, bahtın dönsün diye mi takıyorsun bilmem ama artık buna ihtiyacın olmayacak," diyerek ona sataştı ve Steldor'un tılsımını belinden sarkmakta olan bir kesenin içine attı.

Steldor, "Senin pis kokunu bastırarak kadar güçlü olmadığına üzülüyorum," diye buz gibi bir ses tonuyla cevap verdi çünkü onun o yoğun ve erkeksi kokusu bu tılsımın içindeki şeyden kaynaklanıyordu.

Rava, Steldor'a dik dik baktıktan sonra etrafında dolanıp gömleğinin kalan kısmını da sırtından çekip aldı ama onu gururundan sıyırmakta başarılı olamamıştı. Rava, Steldor'un kaslı göğsünü inceledi ve bir kez daha önüne geçti ve gözleri hemen kaburgasının altındaki yara izine

takıldı, Cokyri kılıcından hatıra kalan ölümcül yaranın izine bakıp, sonra da bıçağının ucunu bu yara izine dayadı.

“Hafif bir yaralanma.” Bıçağını bu beyaz tırtıklı hattın üzerinde gezdirerek kırmızı bir iz bıraktı. “Bu durumu değiştirmek için ne yapabiliriz bir bakalım.”

Hançerine tekrardan kımına sokup Steldor’u Bastion’dan dışarı çıkaran askerlere başıyla bir işaret çaktı. Onlar Steldor’un ellerini arkasında bağlarlarken arkasından gelen kadının yanına gitti ve elindeki kutunun kapağını kaldırdı. Bu durumu gayet eğlenceli bulduğunu belli eden bir kıkırdamayla şimdiye dek rasgeldiklerimden çok daha korkunç görünümlü bir kırıbacı kutudan çıkardı, sonra da bir bebeğini kucağına alan bir anne gibi kırıbacı kollarının arasına aldı ve kalabalık birden sustu. Bu gerçekten de ham deriydi ama kangal halinde yaklaşık bir buçuk metre uzunluğundaydı ve ucuna gümüş bir halka bağlanmıştı, diğer ucundaysa yine üzerine metaller geçirilmiş yarım metrelik bir kısım daha şaklamayı bekliyordu. Narian ve Cannan’a baktığımda ikisinin de bunu beklemediklerini anladım. Öyle ki Rava gayet kendini beğenmiş bir küstahlıkla Narian’ın gözlerinin içine baktı, sonra da kurbanına döndü.

“Diz çök,” diye haykıran Rava kırıbacı Steldor’un gözünün önünde sallıyordu. Steldor kendinden isteneni yaparken gözlerini kadının gözlerinden bir an olsun ayırmadı, kuvvet ve küstahlık saçmaya devam ediyordu.

“Bir bayrağın ölü bir krallık için ne anlamı olabilir?” diye bağırdı. “O bir *bez parçası*. Anlamsız bir şey. Ve yakılabilir.”

Etrafındaki bir sürü askerden birine parmağının ucuyla bir işaret verdi. Baktığımda çağırdığının Saadi olduğunu gördüm. Katlanmış haldeki bayrağımızı Rava’ya uzattı ve Rava, Hytanica bayrağını alıp yere değinceye kadar açtı. Diğer elini uzattığında Saadi ona yanmakta olan bir meşale uzattı ve meşaleyi anavatanımın bayrağına değdirmesiyle bayrak alevler içinde kaldı. Sarayın avlusundan geçen beyaz taştan patika artık sonsuza dek kavrulmuş olacaktı.

Steldor’un üstdudağı dişlerinden ayrıldı ama bu hırıltı dışında başka bir tepki göstermedi.

“Söylesene, bir *bez parçası* için bu acıyı çekmeye değer mi?”

Steldor kendini zor zapt ettiğinden zorlanarak, “Şüphesiz,” derken izlemeye gelmiş olan Hytanica’lılar tekrar tezahüratta bulunmaya başlayınca sırtımdan aşağı soğuk terler boşandı.

Rava etrafına bakındı, yüzü öfkeyle buruşmuştu, sonra Steldor’un arkasına geçerek iplerin ucunu tutan Cokyri’lilere ipleri çekerek kollarını iyice germelerini işaret etti. Çevik ve çok talim edilmiş bir hareketle kılıcı havaya savurduğu gibi Steldor’un çıplak sırtına indirdi ve ilk darbesiyle kan çıkardı, artık tezahüratların yanı sıra hayret nidaları da duyuluyordu.

“Değer miymiş?” diye sordu.

Acı içinde kıvranan Steldor dişlerini sıkarak, “Evet,” demeyi başardı.

İki darbe daha indirdi ama artık dayanacak halim kalmadığı halde kendimi izlemeye zorladım. Her bir vuruşunda sırtımdaki adaleler kasılıyordu.

“Değer miymiş?”

“Evet!”

Bir kez daha vurdu, sonra bir kez daha, sonunda Steldor’un sırtındaki deri ve sinirler parçalanmıştı. Böğrünün iki yanından da oluk oluk kanlar akıyordu. Kalabalıktaki kadınlar artık açık açık ağlıyor, erkeklerse küfredip bağırıyorlardı. Titreyerek içime bir nefes çektim, son bir darbe kaldığını biliyordum. Steldor sağ kalacaktı, ben de. Hepimiz de.

Rava altıncı ve son kez Steldor’u kırbaçladığında bu sefer başı önüne düştü. Hâlâ kendinde miydi? Yoksa yere yığılmasını sadece bileklerine bağlanan ipler mi engelliyordu? Belli ki aynı endişeyle Rava ona yaklaştı, eğilip neredeyse siyah olan saçlarından bir tutamı yakalayarak başını geri çekti. Gözleri açıldı ama tam olarak kendinde olmadığı belli oluyordu.

“Söyle bana, evlat. Değer miymiş?” dedi fısıldar gibi.

Gülümsemesiyle, çığlıklarını zapt etmek için ısırıldığı dilinden akan kanla kıpkırmızı olmuş dişleri ortaya çıktı.

“Evet.”

Rava onu yıldıramadığı için hınçla dolmuştu ve Steldor’un başını hızla yere doğru itti. Geriye döndü, artık bir işi kalmamış olması gereken kılıcı tekrar eline aldı ve ona bütün hışımıyla öncekilerden çok daha sert son bir darbe daha vurdu. Steldor bu sefer bir çığlık attı, çıkardığı ses kalbimi paraladı ve askerler ipleri bıraktığında öne yığıldı. Dayanılmaz

bir acı çekmekte olduğunu bildiğimden karanlığın ona vereceği huzura şükrettim. Kimseden çıt çıkmıyordu, kimse bir şey demiyordu, ne bir ses ne bir nefes vardı. Sanki dünya bir anlığına da olsa taş kesilmişti.

Rava kırbaç bir başka askere uzattı ve bize hiç bakmadan ve tek kelime etmeden ayaklarını yere vura vura Bastion'a yöneldi. Zalim ve kalpsizdi, Cokyri'lilerin Steldor'un bileklerindeki ipleri çözmesini izlerken ona karşı hınçla köpürüyordum. Onu kollarından tutup ayağa kaldırıp beyaz yolda kan kırmızısı bir iz bırakarak içeri sürüklediler.

Biz de peşlerinden gittik, bu olay sırasında benden daha büyük bir metanet sergileyen Cannan'a baktım. Cokyri'yle aramızdaki savaşta çok daha feci mezalimlere tanık olmuştu ama elinde olsa bu cezayı oğlunun yerine o çekerdi, biliyordum. Onu mağarada, hepimiz Kral'ın ölmesinden korkarken, Steldor'u kucaklayıp korurken gördükten sonra artık bütün o dirayetli duruşunun ve cesaretinin altında yüreğinin kan ağladığını biliyordum.

Bastion'ın kapıları arkamızdan kapandığında Rava ortalarda görünmüyordu ve ben Narian'ın ne kadar huzursuz olduğunu hissedebiliyordum. Hem kırbaç seçimiyle hem de cezaya artı indirdiği son darbeyle Narian'la dalgasını geçmiş ve otoritesini çiğneme konusunda artık haddini fazlasıyla aşmıştı. Ancak Başrahibe'nin Narian'a söylediği şeyden sonra, yani Rava'nın Nantilam'ın çok yakın bir sırdaşı olduğunu ve Narian'a göz kulak olması için Bastion'da bulunduğunu, Rava'yı yola getirmek için ne yapılabilirdi ki?

Saadi'nin bana verdiği raporlar sayesinde suçluların cezalandırıldıktan sonra bir gece zindanda tutulmasının rutin uygulama olduğunu bilsem de Narian, Steldor'u götüren Cokyri'li askerleri durdurdu.

Cannan'a dönüp, "Bir doktor çağırayım," dedi. "Nereye götürülmesini istersiniz?"

"Şimdilik benim döşeğime götürülse iyi olur," diye yanıtlarken kumandan ofisindeki yataktan bahsediyordu. "Gereğinden fazla hareket ettirilmesini istemiyorum."

Narian, Steldor'u iki yanından tutmakta olan askerleri Cannan'ın ofisine yönlendirirken, hiçbirimiz Rava'nın tutumunu ağızımıza almadık. Sonra Narian fikirlerini kendine saklayarak yanımızdan ayrıldı ama ben

umarsızca aklından neler geçtiğini bilmek istiyordum. Ben de Steldor'u yüzüstü Cannan'ın ofisindeki döşeğe yatıran iki Cokyri'li askeri elini sallayarak uzaklaştıran Kumandan'ın peşinden gittim.

Cannan oğlunun yanında çömelirken ne yapacağımı bilmez bir halde kapının eşiğinde durdum. Steldor'un başına elini koyarak genç adamın sırtını paramparça eden kılıbacin açtığı o korkunç yaraları inceledi.

"İyileşecek mi?" diye sordum, Cokyri kuşatması sırasında şahit olduklarıma rağmen kan midemi bulandırmıştı.

Cannan, Rava'nın kullandığı kılıbacı kastederek, "Beklediğimden daha kötü," diye yanıtladı. "Fırsatın olursa, Narian'a benim için teşekkür et lütfen. Bu yaralarla bir hücreye kapatılmış olsaydı Steldor'un iyileşmesi güç olurdu."

"Sanırım dikiş atılması gerekecek?" dedi yorgun ama alaycı bir sesle.

Steldor'un ince alaycılığına katlanacak halde olmadığından, Cannan ona hiç kıpırdamadan yatmasını söylediğinde ben de midemin bulanmasını kontrol etmeye çalışarak yalpalaya yalpalaya kendimi odadan dışarı attım. Cokyri'liler nasıl bu kadar zalim olabiliyorlardı? Ama bu tam olarak doğru değildi. Zalim olan Rava'ydı. Artık bu konuda bir şeyler yapmanın vakti gelmiş geçiyordu.

Kendimi toparlayabilmek için birkaç derin nefes aldıktan sonra Rava'nın ofisine yönelip kapısını yumrukladım, bir iskemlenin taş zeminde çıkardığı ses içeride biri olduğunu belli etti. Bir dakika kadar sonra emir komuta zincirinde Narian'ın bir altında olan kişi karşımdaydı, yüzüne önce bir şok sonra da katlanılmaz bir memnuniyet ifadesi yerleşti.

"Başamir," dedi alay ederek. "Ne harika bir sürpriz."

Beni içeri buyur etmek için geriye doğru bir adım attığında içeri girdim, o masasının ardındaki koltuğuna kurulurken ben de etrafıma bakındım. Duvar da bir silah koleksiyonu olduğunu görünce birden sırtım ürperdi, bu koleksiyon eskiden Cannan'a aitti.

"Bu güzel günde sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Onunla sohbet etmeye gelmemiştim, bu yüzden de doğrudan konuya girdim. "Mahkûmun özel eşyalarının kendisine iade edildiğini görmek istiyorum."

Rava'nın kaşları çatıldı, sanki neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi yaparken yüzüne hain bir sırıtış yerleştirdi.

“Birçok mahkûmumuz var, Başamir ve onların...”

Onun küçük oyunlarına iştirak edecek halde olmadığımdan, “Steldor’un tılsımını istiyorum,” diye lafını ağzına tıktım.

Ayağa kalktı ve tılsımı yavaş yavaş kemerinden sarkan keseden çıkardı.

“Şu eski püskü şey mi?” diye dalga geçerek zinciri havaya kaldırıncı gümüş kurt kafası iki yana sallandı. “Bu ona güç verip koruyorsa, bence pek de bir işe yaramıyor.”

“Öyle bile olsa, tılsım Steldor’a ait ve bunu ona iade etme niyetindeyim.”

Öne doğru bir adım attığımda tılsımı ayaklarımın dibine fırlattı.

“Benim için fark etmez,” diyerek masasının etrafından dolandı. “Ancak bir tacın yerini alacak bir şeye benzemiyor.”

Bir sürü şeyi atlatırken Steldor’un boynundan hiç çıkarmadığı, tılsımı almak için öne doğru eğildiğimde beni ondan daha aşağı bir pozisyona getirmek istediğini anladım, sanki önünde eğiliyormuşum gibi görünüyordu. Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalıştıktan sonra gözlerinin içine baktım.

“Başka bir şey var mıydı?” diye sorarken yüzündeki o kendini beğenmiş ifade iyice sinirlerime dokundu.

“Evet. Bir daha bir Hytanica’nının sırtına fazladan bir kırbaç atarsan o kırbacın sırtında şaklayacağından emin olabilirsin.”

Bu defa Rava’nın baştaki şaşkınlığı yerini hiddete bıraktı ve mavi gözleri buz kesti. “Dikkatli olun, Başamir,” diye beni uyarırken aramızdaki mesafeyi kapatmış, burnumun dibine girmişti, artık yüz yüzeydik. “Ben tehditlere pabuç bırakmam.”

Kalbim küt küt atarak yüzüne baktım, geri çekilmeyecektim.

“Başrahibe büyük bir imparatorluğun büyük bir lideri. Sen de ben de büyük bir imparatorluğun maksatlı itaatsizlik üzerine kurulamayacağını biliyoruz. Ayrıca büyük bir lider kendi emrindeki birinin sözünden çıkmasını bağışlamayacaktır. Bu yüzden saymayı öğrenmeni tavsiye ederim.”

Steldor'un tılsımını kalbime bastırarak arkamı dönüp ofisinden çıkıp münacat salonuna yöneldiğimde kızgın lavlar saçarak bakan gözlerini enseme hissedebiliyordum. Tıpkı onun mağarada yaşam mücadelesi verdiği zamanki gibi bir kez daha Steldor'un tılsımını korumayı başarmıştım ve gerekirse bunu bir kez daha yapardım.

SHASELLE

16. BÖLÜM FEDAKÂRLIK

Yiyecek bir şey ve kalacak düzgün bir yer bulamamak iki günde canıma tak etti. Steldor'un kırbaçlandığı gün Cannan'ın beni aradığı hakkında fısıldaşmalar duymadığım ilk gündü ve sonunda kafam çalışmaya başladı, sanırım tam olarak nerede olduğumu biliyordu ve peşime birilerini takmıştı. Kim kumandana bir iyilik yaparak yaranmak istemezdi ki; hele ki oğlu halkın kahramanı haline geldikten sonra? Ama en azından amcam beni eve dönmeye zorlamıyordu. Bu kaniya bizzat benim varmamı bekliyor gibiydi.

Sonuç olarak vardığım kanı, sokaklarda yatmaktan kurtulup kendime *başka bir yer* bulmaktı. Hâlâ Cannan'ın yanına yaklaşmaya korktuğumdan ve Steldor'la konuşmak istediğimden bekledim. Cezasının infaz edilmesini izlemeye gitmedim ama sonrasında sarayda bir gece geçirdiğini biliyordum ve şimdi da Galen'ların köşkündeydi. Bu günlerde kuzenimden haber almak kolaydı.

Galen ve eşi, Tiersia, şehrin ailemin oturduğu kısmında yaşıyordu ama şükürler olsun ki onların evi anacaddeye daha yakındı ve oraya varmak için bizim evin önünden geçmem gerekmiyordu. Yaklaşık bir yıl kadar önce evlendikten sonra, Galen babasının Cannan'ın vesayetine bıraktığı parayı miras olarak almıştı. Baron Miccard, Galen dördüncü yaşma girmeden önce hayata gözlerini kapamıştı ve satın aldığı ev muhteşemdi, iki yanında sarmaşıklar vardı, bu da böyle zor günlerde hayatın yenileceğini gösteren güzel bir işaretti.

Hevesli ama teslimiyet içinde bir tavırla, oraya doğru yönelip kapıyı tıklattım. Birkaç dakika sonra, kapının kilidinin açıldığını işittim ve Tiersia'yı karşımda buldum.

"Shaselle." İsmimi söylerken öyle rahatlamış bir hali vardı ki evden kaçtığımdan haberdar olduğu belliydi. "İçeri gel."

Etekleri yerleri süpürerek, altın sarısı parıltılar saçan kumral rengi saçlarını savurarak kenara çekildiğinde hafif bir hanımeli kokusu aldım. İşte o anda çoğu zaman at gibi koktuğum aklıma geldi.

Kapının hemen üzerindeki pencerelerden içeri sızmakta olan akşamüstü güneşi Tiersia ve benim garip bir halde durduğumuz holü aydınlatıyordu. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum, onunla daha önce gerçek anlamda hiç sohbet etmemem durumu daha da güç bir hale getiriyordu, ne de olsa benden birkaç yaş daha büyüktü.

"Aç mısın?" diye sorup sessizliği böldü. "İstersen sana hemen bir şeyler hazırlayabilirim ya da akşam yemeğe kalabilirsin." Gayet usulca ve adabına uygun konuşuyordu ama gözlerinde aynı zamanda içten bir sıcaklık ve endişe de vardı.

"Zahmet vermek istemem... Ne de olsa davetsiz misafirim."

"Burası senin de evin sayılır." O kadar nazık ve benimle ilgilenmeye hazırdı ki ağlamak istedim. Sonunda başımı yere eğdim, artık özünde şımartılmış, zengin bir şehirli kız olduğumu ve kendi başıma hayatta kalamayacağımı yadsıyamıyordum.

"Teşekkürler. Ama gerçekten bir şeye ihtiyacım yok." Bu konu açıldığında midemin guruldadığını duymamış olması için dua ettim. "Steldor burada mı?"

Başıyla onayladı. "Yukarıda, misafir odasında ama şu anda hasta odasına benziyor. İyileşmesi vakit alacak. Lordum aşağı indiğinde kuzeni misafir kabul edebilecek durumda mı kendisine sorarım."

"Peki, teşekkürler."

Yukarıya çıkan merdivenlerin sol yanımda olduğunu görebiliyordum ve Tiersia'nın yanından geçip gidip yukarı fırlayıp Steldor'un yanına gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Böyle bir davranış çok kaba ve manasız olurdu, Galen'la karşılaşacağım belliydi.

“Benimle gel, Shaselle, sana yiyecek bir şeyler ayarlayalım. Beklemekle geçireceğin vakti işe yaratsak daha iyi olur.”

Gülümsedim çünkü Tiersia neyi nasıl halledeceğini gayet iyi biliyordu; vakti geldiğinde harika bir anne olacaktı. Bunu daha da pekiştirecek bir şekilde beni mutfağa yönlendirip elime ıslak bir bez tutuşturdu. Elim ve yüzümdeki kiri silerken nasıl perişan bir halde olduğumu merak ediyordum, sonra da saçlarımın hâlâ çoğunun içinde kaldığı örgüye ellerim gitti, taş gibi olduğunu görünce şaşırdım.

Tiersia, görüşüm hakkında tek laf dahi etmeden masaya, önüme peynir eklemek koydu ve kurt gibi aç olduğumu ondan daha fazla saklayamadım. Özellikle de tam karşıma oturduğundan, tam bir leydiye yakışan şekilde çayını yudumladığından, iyi terbiye görmüş bir insan gibi yemeğe çalıştım. Eğer evlenirsem onun gibi olmak istediğimi, yakışıklı bir kocam ve güzel bir evim olmasını istediğimi anladığımda yanaklarım kızardı. Atları ve at binmeyi seviyordum ve onlardan vazgeçmek istemiyordum ama belki de annem haklıydı; belki de artık çocukluğu bir kenara bırakmalıyım.

Tabağımdakileri silip süpürdükten sonra tekrar, “Teşekkürler,” dedim.

“Bir şey değil.” Parmağını çay fincanının kenarında gezdirince sohbet edecek konu bulmakta zorlandığını anladım. Tebessüm ederek beni konuşturmaya çalıştı. “Söylesene, nasılsın?”

“Sanırım benim... Evde değildim ama... Bir şekilde idare ettim.” Bu kelimeleri söylerken benim ve dik kafalılığım hakkında ne düşündüğünü bilmediğimden zorlanıyordum.

“Hepimiz senin için endişelendik.”

“Üzgünüm,” diye mırıldanırken ellerime bakıyordum, kırılmış tırnaklarım ve altlarında biriken pislik gözüme çarptı.

Ellerinden birini ellerimin üzerine koydu ve ben onun o anlayışla dolu munis yeşil gözlerine baktım.

“Artık güvendesin, Shaselle, bunların hiçbirinin artık bir önemi yok.” En azından ona göre geçmişin artık bir öneminin olmadığı anlaşılıyordu.

Sert, pervasız ayak sesleri Galen’in aşağı indiğini anlatıyordu ve karısına bakmaya gelmişti. Başını kapıdan içeri uzattığında beni gördüğü anda neredeyse bir adım geri sıçradı.

“Shaselle!” diye ünledi. “Sen nereden çıktın?”

Benim için Galen’in bu dışa dönük, dobra tarzıyla baş etmek Tiersia’nın anaç, bağışlayıcı tavrıyla yüzleşmekten daha kolaydı. Onun tavırlarına alışkındım, ne de olsa onunla da Steldor’la olduğu kadar çok vakit geçirmiştım.

“Gidecek bir yere ihtiyacım vardı,” dedim ona açıkyüreklilikle. “Ayrıca Steldor’la da konuşabileceğimi umuyordum.”

Galen koyu kumral rengi saçlarından bir elini geçirdi. “Bilemiyorum, Shaselle. Durumu iyi değil. Yaraları oldukça ağır, iyileşmek için dinlenmesi gerekiyor.”

“O kadarını tahmin etmişim.” Son kararını bekleyerek orada öylece durdum. Kuzenimle konuşamayacaktıysam gidecektim.

Galen beni inceledi, beni kafama koyduğum şeyi yapmaktan vazgeçirebilecek kadar iyi tanıyordu. Sonunda omuzlarını silkti.

“O zaman benimle gel. Steldor en azından güvende olduğunu bilsin.”

Tiersia, “Akşam yemeği saat yedide,” deyince Galen beni Steldor’un odasına götürmeden önce yanağına takdir dolu bir öpücük kondurdu.

Yukarıda ikinci kattaki soldan ikinci oda Steldor’un kaldığı misafir odasıydı ve biz içeri girmeden önce Galen kapıyı çalarak içeri girmek için izin istedi.

Steldor yüzükoyun bir halde yatakta yatıyordu, çıplak sırtı merhemli bezlerle sarılmıştı. En yakın dostu az önce değiştirmiş olduğu halde sarılgıları, vücudu yaraları temizlemek için savaş verdiğinden kan kırmızısı ve sarıya boyanmıştı ve bedenine atılan dikişlerin gölgesini görebiliyordum.

“Steldor, Shaselle geldi,” dedi Galen.

Kuzenim kısık gözlerinin arasından bana bakmak için başını kaldırdı. “Nereden geliyorsun?”

“Dışarıdan,” diye gayet soğuk bir şekilde cevapladım, ikinci kez sorulduğu için bu sorunun ne kadar mühim olduğunu anlamıştım.

Steldor verdiği cevabı hiç de hoş karşılamadı.

Galen, “Sizi yalnız bırakayım,” diyerek gerisin geri dışarı çıktı.

Kapı kapandıktan sonra, Steldor dirseklerinin üzerinde doğruldu ve bu yüzden birden yüzü acıyla buruştu.

Ona, “Seni görmek istedim,” dedim.

“Burada olduğuna göre bunu tahmin edebiliyorum. Peki, ne yapıyordun?”

Bu sorusuna vereceğim cevabı başımı kaşıyarak düşünmek zorunda kaldım. “Bir kasabın saldırısına uğradım.”

Bu olay hâlâ aklımdaydı, kolay kolay unutmuyacaktım ama bir yanım ne tepki vereceğini görmek istiyordu.

“Kasap mı?” diye yenilerken endişeliydi. Gözleriyle beni süzdükten sonra, “Görünüşe göre atlatmışsın,” dedi.

“Aynı şey senin için de söylenebilir.”

“En azından şimdilik,” diyerek kendini küçümseyen bir kıkırdamayla cevap verdi. “Şu bayrak meselesinin ne kadar akılcı olduğunu bana söylemen gerekmiyor. Bu konuda babamdan uzun bir nutuk dinledim.”

Alaycılığına alaycılıkla karşılık verdim. “Bence cesurca bir hareketti.”

“Kumandan aptalca olduğunu düşünüyordun. Hem sonrasında olanlar düşünüldüğünde sanırım bu konuda hakkını teslim etmem lazım.”

Steldor belli belirsiz sırtını işaret edince hem merakımdan hem de bakmaktan korkmadığımı ispat etmek için yanına yaklaştım. Saçlarının sırlıslıkla, alınıdaysa boncuk boncuk terler olduğu ilk kez o anda gözüme çarptı, belli ki ateşi vardı, kendini berbat hissediyor olmalıydı.

“Bunu neden yaptın? Ölenleri onurlandırmak istediğini biliyorum ama... Artık her şey bitti, öyle değil mi? İsyan da bağımsızlığımızı elde etme şansımız da. Cokyri’liler buna bir son verdiler.”

“Çünkü Cokyri’lilere durdurabilecekleri bir şeyler verdik.”

Kafam karışmıştı, kaşlarımı çatıttım. “Ne demek istiyorsun?”

“Evet, yapmaya çalıştığım şey ölenleri onurlandırmaktı.” Steldor başını tekrardan yastığa koydu. “Ama aynı zamanda insanlara *yenilmediğimizi* göstermek istedim.”

“Bu oldukça iyimser bir yaklaşım, öyle değil mi?”

Onun yaptığı üstü kapalı vurguları anlamadığımdan biraz sinirlenmişti, bir kez daha dirseklerinin üzerinde doğruldu.

“Narian ve Başrahibe, bizim öyle elimiz kolumuz bağlı bir şekilde oturup bize ne verirlerse onunla mutlu olmayacağımızı biliyorlar. Bir isyan çıkarmamızı bekliyorlardı, biz de onlara istediklerini verdik. Bütün bunlar başlamadan önce o adamlar öleceklerini biliyorlardı.”

Bir şekilde insanların bile bile ölümü göze almış olmaları birkaç gün önce gerçekleştirilen idamları daha da korkunç bir hale getiriyordu. Ortaya koyduğu gerçeklik o kadar şoke ediciydi ki midem bulanmaya başlayınca elimi ağzıma bastırmak zorunda kaldım.

“Shaselle? İyi misin?”

“Evet. Ama... Ama anlayamıyorum. Bunu neden yapsınlar ki, yani bile bile neden ölüme gitsinler?”

Beni üzdüğünü fark eden Steldor daha usulca bir sesle konuya açıklama getirmeye çalıştı. “Hytanica için. Krallık için.”

“Ama ölmeleri ne işe yaradı ki?” diye sorarken neredeyse ağlayamaya başlayacaktım.

“Bu konuyu açmamam gerekirdi. Dediklerimi unut.”

“Hayır, unutmam. Lütfen bunu bana açıklamak zorundasın.” Yalnızca bu adamların, değil Steldor’un da davasının ne olduğunu anlamaya çalışıyordum... Ayrıca babamın da. Babam daha fazla acı çekmek zorunda kalacağını bile bile gururla, meydan okuyarak Ulubey’e kim olduğunu söylemişti.

Halime acıyan Steldor yanına yaklaşmamı işaret etti, sonra da ellerimden birini avuçlarının içine aldı.

“Düşmanımız onlara bir kez daha başkaldırmamızı bekliyorlardı. Hayatını kaybeden bu adamlar sayesinde artık Cokyri’liler bizi sindirdiklerini sanıyorlar. Ama yanılıyorlar.”

Söylediklerini ilk işittiğimde farkına varmadığım imayı birden idrak ettim. “Sen başka bir şey planlıyorsun.”

“Ve bu sefer başaracağız.”

“Peki ama nasıl?” Silahlarınız yok ve Cokyri’liler Hytanica’lıların bir araya toplanmasını bile yasakladılar. Bir ayaklanmayı nasıl organize edeceksin?”

“Sadece bana güven, Shaselle,” diyerek sırtıttı. “Her şey yolunda.”

“Bu hiç de komik değil! Senin öldüğünü görmek ve neyin...”

Bunalmış bir şekilde soluyarak ellerimi bıraktı. “Buraya bunun için gelmedin, değil mi? Bu konu hakkında yeteri kadar konuştuk.”

Başımı iki yana salladım: “Hayır, konuşmadık.”

“Zaten bilmen gerekenden fazlasını öğrendin. Bununla mutlu ol ve Tanrı aşkına, bu konuda *çeneni kapalı tut*.”

Diklendim. “Kimseye bir şey demem. Hem zaten gereğinden fazlasını biliyorsam geri kalanını anlatmanın ne zararı var?”

“Çünkü bu işe dahil olmak isteyeceksin. Ama olamazsın çünkü sen benim katlandığım şeye dayanamazsın, benim çektiğim acıyı çekemezsin. Bu işte rol oynayacak herkes buna, belki de daha kötüsüne kendini hazırlıyor.” Bir an durup söylediklerinin kalın kafama iyice girmesini bekledi. “Şimdi bana buraya neden geldiğini anlat.”

“Belki de buraya gelmek bir hataydı,” diye oflayarak kapıya yöneldim.

“Shaselle, buraya gel,” dedi Steldor ağır ağır bitkin ve bezgin ama sanki özür diler gibiydi. “Sokaklarda dolaşmanı istemiyorum.”

Dönüp ona baktım, o siyah gözlerindeki endişeli bakışları görünce azmimden eser kalmadı. Çizmemin topuğunu halıya sürttüm, öfkem dinmeye başlamıştı.

“Nereye gideyim?” diye sorarken vereceği cevabı ve bunun en mantıklısı olduğunu biliyordum.

“Eve.”

Başımınla onaylarken tarifsiz kederler içinde kapıdan çıkıp gittim. Başım dönüyordu ama bütün bu duyduklarımdan sonra kendimi aptal gibi hissediyordum.

Galen birinci kattaki sahanlıkta durmuş merdivenlerden inmemi izliyordu. Herhalde beni bir daha kaybetmek istemediği için ayak seslerimi dinliyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sorduğunda ben hiçbir şey yokmuş gibi davranabildiğimi merak ettim.

“Steldor’la ben etraflıca konuştuk.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Tiersia bana daha önce bir şeyler atıştırdığını söyledi ama istersen akşam yemeğine de kalabilirsin. Aç değilsen bile sohbet ederiz.”

“Size zahmet verdirmek istemem.”

Aslında şu anda oradan çıkıp gitmezsem bu akşam eve gitmeyebileceğimi düşünüyordum. Ama bu gece eve gitmem gerekiyordu. Yeterince

uzun bir süre gayet bencil davranmış ve aileme haksızlık etmiştim. Galen da Steldor'la aynı fikirdeydi.

“O zaman seni eve bırakayım.”

“Ev yakın... Kendi başıma gidebilirim.”

“Ama biraz yürüyüş bana da iyi gelecek.”

Benim bir kez daha ortadan kaybolmamı istemediğinden beni eve bırakma arzusunda olduğunu anlayınca gülümsedim ve pes ettim. “Madem ısrar ediyorsun. Ama yemeğe geç kalmayacak mısın?”

“Akşam yemeğine ben gelmeden oturulmaz,” diye şakalaştı. “Geç kalmam imkânsız.”

Elini sırtıma koyup beni kapıya doğru götürdükten sonra bir an durup Tiersia'ya nereye gittiğini söyledi.

Akşam ayazı vardı, bana pelerinimi ve bez torbamı şehrin güneyindeki kilise harabesinde bıraktığımı hatırlatacak kadar soğuktu. Hiç şüphesiz Hytanica'da sokakta yaşayanların sevine sevine kabul edecekleri bir bağışta bulunmuştum. Galen'la ben evime giden kısa mesafeyi kat ederken fazla konuşmadık ama evime yaklaştıkça yanımda olduğu için daha bir müteşekkiri oluyordum. Özellikle de malikânemiz görünmeye başladığında annemin öfkesi sanki oradan yansiyormuş gibi bir hisse kapıldım.

Galen beni ön kapıya kadar götürdü. Kapıyı açmadan önce ona yakaran gözlerle baktım, o da anlayışlı bir şekilde başını eğdikten sonra peşimden içeri girdi. Görüşme salonundan gelen sesler bir anda kesildi ve ben içeriye kimin girdiğini merak ettiklerini bulduğum yerden hissedebiliyordum. Güçbela yutkunarak holden geçip içeri girdim.

Annem, “Shaselle!” diye haykırp birden ayağa fırlayınca elinde dikmekte olan şey kucağından yere düştü. Orada bulunan kız kardeşlerim ve erkek kardeşim de şoke olmuş ama mutluluktan da uçar bir halde bana bakıyorlardı.

Celdrid, “Geri döndün!” diyerek ayağa fırladı ve beni kucaklamak üzere yanıma gelen annemin peşine takıldı.

“Nerelerdeydin, kızım?” Beni kendisinden bir kol boyu uzak tutup baştan aşağı süzdü. “Böyle ortadan kaybolmakla eline ne geçti kızım, aklından ne geçiyordu? Öldüm öldüm, dirildim.”

Galen hiç ummadığım halde, “Bizde kaldı,” dediğinde gözlerimde sorularla ona baktım.

Annem yanımdan geçerken yüzündeki ifadeyi memnuniyetsizlik olarak tanımlamak biraz iyimser bir değerlendirme olurdu. Galen’in ne yaptığını anlamıştım, annemin gazabını üzerine çekmeye çalışıyordu; böylelikle ona sokaklarda başıboş dolandığımı, kasapların, düşmanın, soğuşun elinden zor kurtulduğumu söyleyip de onu üzmemek istemiyordu.

“Galen, umarım bana yalan söylemiyorsundur.”

Kardeşlerimin yanına gittik, bu kadar sert konuşması hepimizi ürkütmüştü.

“Sana asla yalan söylemem, Lania. Beni bunu yapmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorsun.”

“Seni yeterince tanıyorum.” Gayet hırçın bir şekilde ona dikleniyordu. “Kızımı dört gün boyunca evinde alıkoydun ve bana bir şey söylemedin, öyle mi? Onu evine de göndermedin?”

“Senle Baelic size sığındığımızda ne beni ne de Steldor’u eve hiç göndermediniz,” derken omuzlarını silkerek bana muzip bir şekilde göz kırpması annemin gözünden kaçmadı. O ve kuzenim ergenlik çağındayken biraz asilerdi ve Cannan’la yüzleşmeye korktuklarında genellikle bizim evde kalırlardı.

Annem başını iki yana sallarken genç adama beslediği şefkati astığı suratının ardına saklamaya çalışıyordu. “Çok etkileyici bir gülümseme olduğu için şanslısın, Galen.”

“Bu yüzden hep pratik yapıyorum,” diyerek hafifçe öne eğildi. “Şimdi müsaade ederseniz, karım beni yemeğe bekliyor.”

Bize veda edip ayrılarak, beni annemin o gittikten sonra ne yapacağını görmek üzere bir garip hisseder vaziyette kardeşlerimin arasında bıraktı gitti. Annem derin bir nefes alıp eteklerini düzeltti.

“Hepiniz... Yatağa.”

İçime sular serpilmiş bir halde, kız kardeşlerim ve erkek kardeşimle birlikte yanımdan geçtim, herhalde onlar da bir tartışmaya şahit olmak zorunda kalmadıklarına şükrediyorlardı. Yatak odama vardığımda üzerimden neredeyse on iki yılın kirini pasını temizledikten sonra geceliğimi giydim. Saçlarımın yarın sabaha kadar bekleyebileceğine karar verdikten

sonra, sıcak, yumuşak battaniyemin altına girdiğimde gözlerimden uyku akıyordu ve belki de günlerce uyuyabileceğimi düşünüyordum. Ama komodinindeki lambayı söndürmeden önce kapım tıklatıldı.

İçim ürpererek, “Girin,” diye seslendim.

Annem içeri girince söyleyebileceklerinden korkarak hemen yorganımı çeneme çektim. Yatağımın ucuna ilişti, yorganımı tutup çekince bırakmak zorunda kaldım, yüzünde kızgın olmaktan çok mahzun bir ifade vardı.

“Başın belada değil, Shaselle. Sana sadece ait olduğun yerde, evinde olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istedim. Seni özledim ve sana bir şey olacak diye ödüm koptu.”

Ela gözleri, şöminedeki ateşten yansıyan alevlerin ışığında buğulanmıştı ve yüzüme düşen saç tellerini gözlerimden çekerek saçımı okşadı.

“Benim güzel evladım,” diye fısıldayıp bana doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. “Seni öyle çok seviyorum ki. İyi uykular.”

Ayağa kalkıp kapıya yöneldi, benden tek kelime işitmeden çekip gitmeye hazırdı.

“Anne? Ben de seni seviyorum.”

“İyi geceler,” derken sesi biraz daha neşeli gibiydi, sonra da kapıyı arkasından kapatıp gitti.

Loş ışıktaki hiç kıpırdamadan, bir elim başımın üzerinde öylece uzanırken, bir kez olsun doğru olanı yaptığımı düşünüyordum. Babamın anılarıyla dolu olmasına rağmen ev korkunç bir yer değildi. Ev benim sevildiğim yerdi ve belki de anılar o kadar da kötü şeyler değildi.

Ne kadar yorgun olursam olayım, aklım Steldor’la yaptığımız konuşmaya kayarken lambamı açık bıraktım. Belli ki o ve bu işe dahil olan diğerleri, hiç şüphesiz Galen, belki de amcam, idam edilen adamlar ve başarısızlıkla sonuçlanan ayaklanmanın ardından şehirde görünmeyen London da kesinlikle bu işin içinde olmalıydı, daha yeni başlamışlardı. Steldor gayet kendinden emin gibiydi. Ama ne yapabilirlerdi ki?

Bunun cevabını bulmaya çalışırken iyice huzursuzlanarak yanıma döndüm. Toplanmaları yasaktı, bu da demek oluyordu ki, Cokyri’lilerin asla tahmin edemeyecekleri, gizli kapaklı bir haberleşme yöntemi kullanıyorlardı. Ama bu başka bir soruyu daha beraberinde getiriyordu: Bu planı ne zamandır yapıyorlardı? Başrahibe’nin kanunlarının asılmasından

önce planlanmış olmalıydı çünkü ordumuzun geri kalanı o günden sonra dağıtılmıştı, bu da aşağı yukarı vilayet olarak ilan edilmemize denk geliyordu. Eğer haklıysam düşman gibi ben de bu adamları hafife almıştım.

Bir de elbette silahlar mevzusu vardı. Dünyadaki bütün planlama Cokyri'lilerin vatandaşlarımızın silahlarını topladığı gerçeğini değiştiremezdi. Başarısız olan isyana katılan adamlar silahlarını teslim etmeden saklamayı başarmışlardı ama silahlar artık Cokyri'lilerin eline geçmişti. Steldor bir sonraki ayaklanmanın daha geniş çaplı olacağını ima etmişti. Bütün bir Krallığı silahlandırmaya yetecek silahı nasıl ve nereye saklamışlardı?

Dizlerimi iyice karnıma çektim. Silahlar dışarıdan, belki de komşu krallıklardan kaçak olarak getirilmiş olabilir miydi? Sarterad, Gourhan ve Emotana savaş sırasında tarafsız kalmayı tercih etmiş olsalar da Cokyri'nin iyice yanlarına yörelerine sokulmuş olmasından işkillenerek bize yardım etmeye karar vermiş olabilirlerdi. Hytanica, Cokyri'nin gazabını üzerine tek başına çekmişti ve diğer krallıklar bu işten uzak durmayı tercih etmişlerdi ama bu savaşçı imparatorluk vadiye ayak bastığına göre artık farklı bir bakış açısına sahip olabilirlerdi.

Diğer krallıklar bize mühimmat yardımında bulundularsa ve bunlar şehre kaçak olarak sokulduysa nereye saklanmış olabilirlerdi? Parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Ama sonra birden kafama dank etti. Steldor, Galen ve Halias şehrin yeniden imarıyla görevlendirilmişlerdi. Peki ya silahları binaların içine duvarların arasına saklamış olabilirler miydi?

Yataktan çıktım, lambamı kaptığım gibi parmak ucunda salona yöneldim, kimsenin beni fark etmesini istemiyordum. Ancak birinci kata geldiğimde, tedbiri bir kenara bırakıp koşar adım doğu kanadına yöneldim. Evin bu kısmı kuşatma sırasında en ağır hasarı almıştı ve içgüdülerim bana, eğer gerçekten de bir zula varsa silahları burada bulacağımı söylüyordu.

Babamın çalışma odasının kapısı yeni menteşeler sayesinde sessizce açıldı. Bu odanın neredeyse tamamı yıkılmıştı ama Galen bunu büyük bir itina ile tekrardan restore etmiş ve ayakta kalan birkaç parçayı da eski yerlerine yerleştirmişti. Babamın masası paramparça olmuştu ama yerine neredeyse tıpkısının aynısı bir masa konmuştu; babamın kokusunu

ve mutlu günlerimizi geri getirmek mümkün olmasa da her şey eskisi gibi görünüyordu.

Bir tek kitaplık dışında. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim çünkü artık kimse buraya girmiyordu ama Galen yenileme kasasının nerede olduğunu bilirdi, kapının hemen yanında, duvarın içinde. Ama artık dış duvarda yer alıyordu. Kalbim küt küt atarken merakla oraya doğru ilerledim.

Lambayı yere bıraktım ve kitaplığı tutarak çekmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamıyordu. Bu çok garipti, eskiden duvara tutturulmuş değildi ama şimdi öyleydi. Heyecanım daha da artarak, kucaklar dolusu kitap alıp onları yere fırlattım. Kitaplığın arkası masif ahşaptan yapılmıştı ama rafların arasını ittirdim, bir şeyleri yerinden kıpırdatmaya çalışıyordum. Ama hiçbir şey yerinden kıpırdamadı. Durdum ve yukarıdan bir ses gelip gelmediğini kontrol ettikten sonra, başımı ve omuzlarımı her bir rafın içine sokarak arkasından ses gelip gelmediğini anlamak için kütüphanenin raflarının arkasına vurdum. En alttaki rafın arkasının boş olduğunu anlayınca mutluluktan ufak bir kahkaha attım.

Tekrar azimle dolmuştum, bütün kuvvetimi ahşaba verirken arkamda yığılı bazı kitaplardan destek alarak öne doğru abandım. Ellerim kayıp, sol omzumla üzerine abanırken bir zorlanma sesi geldi ama bu ses benden değil, kitaplıktan geliyordu. Sağ taraf bana doğru kalktı, parmaklarımı içeri sokup onu açmaya zorlayacak kadar bir aralık oluşmuştu.

Meydana getirdiğim boşluk içinden zar zor geçebileceğim genişlikteydi ve ben kendimi küçük bir bölmenin tozlu zemininde buldum. Aslında yerden biraz olsun aşağıdaydı, serindi ama nemli değildi; aslında böyle küçük, karanlık ve tozlu bir yerde nefes almak zordu. Açtığım boşluktan geriye doğru uzanıp lambayı aldım. Odanın içinde neler olduğunu sonunda görebildiğimde suratıma kocaman bir sırıtış yayıldı.

Tam karşımda hançerler, kamalar, kılıçlar, oklarla yaylar, mızraklar, kırbaçlar ve dizi dizi her türden bir sürü muhteşem silah vardı.

ALERA

17. BÖLÜM

ŞEHİTLER VE AZİZLER

Doktor, Steldor'u muayene etmeye geldiğinde Cannan'ın ofisinden çıkmıştım ve ertesi gün Cannan'ın oğlunu Bastion'dan çıkaracağını duydum, bunun gayet akılcı bir karar olduğunu düşündüm. Ayaklanma teşebbüsünün arından binadaki Cokyri'li sayısında gözle görülür bir artış olmuştu ve Rava'nın odasının tam olarak Steldor'un yattığı yerin karşısında olduğu düşünüldüğünde, güvenliği için endişe ediyordum. Davranışlarıyla düşman subaylar arasında dost kazandığı söylemezdi. Bana da kendini sevdirmeyi başaramamıştı.

Bunları neden yaptığını anlamaya çalışsam da ona çok kızgındım, özellikle de bu davranışları acı çekmesine neden olduğu için. Bizim kısa ve zorlu evliliğimiz boyunca Steldor'un birçok yanını, cesaretini, gururunu ve kim ne derse desin, kendi kafasının dikine gittiğini görmüştüm ama artık bir baş belası gibi davranmasına daha fazla göz yumamayacaktım. Ayrıca yaptığını daha da derinlemesine düşündükçe bu küstahlığı yalnızca Cokyri'lilere değil bana karşı da yaptığına kanaat getirmiştım.

Sonraki birkaç gün boyunca Cannan'dan Steldor'un durumu hakkında bilgi almaya devam ettim, bu sırada Kumandan'ın bu girişimi hakkındaki fikrini Steldor'a beyan ettiğini de öğrenmiştim ama Steldor henüz benden bir nutuk dinlememişti. Belki de kendime fazla güveniyordum ama başkalarının aksine üzerinde bir etki bırakabileceğimi sanıyordum.

Ertesi gün güneşin doğuşuyla kalktım, daha Cannan'la görüşmeme çok vardı. Bunun bana yeterli zamanı tanıyacağını düşünerek giyindim ve

benim için bir at hazırlanması emrini verdim, bu kararım nedeniyle aylardır ilk defa pantolon giyerken görülecektim.

Pelerinin kukuletasıyla yüzümü saklayarak atımı şehrin batısındaki yerleşim yerine doğru sürdüm, sabahın bu erken saatinde atımın nallarının yeri dövmesi duyulan birkaç sestten biriydi. Ben atımı Galen'in köşkünün önünde durdurup indirirken gökyüzü hâlâ griydi ve sabah düşen çığ yüzünden sokaklar ıslaktı. Atımın dizginlerini evin önündeki kazığa bağlayıp kapıyı çaldığımda karşıma bir hizmetçi çıktı.

"Kraliçe Alera," derken hiç beklenmeyecek kadar asil bir duruş sergiliyordu, hali tavrına bakılırsa daha önce bir soylunun yanında çalıştığına şüphe yoktu. Birçok kişi beni karşılarında gördüklerinde ya kekeleyor ya da seslerini kaybediyordu ama bu genç kadın için aynı şey söz konusu değildi.

Önümde reverans yapıp kenara çekilip beni hole buyur etti.

"Konağın sahibi lordumuz evde değiller, Majesteleri," diye bana bilgi verdi. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında ben Lord Steldor'u görmeye gelmişim, bana odasına kadar eşlik edebilirsiniz."

Merakı kabarmış gibi görünüyordu, ne de olsa eski Kral'la evliliğimizin neden sonlandığı hakkında bir açıklama yapılmamıştı. Konuşmalarımıza kulak kabartma niyetinde olduğunu yüzünden okuyabiliyordum.

"Elbette ancak majestelerinin henüz uyanıp uyanmadıklarını bilmiyorum."

Hiç düşünmeden, "Uyanmıştır," dedim. Evliliğimiz boyunca bir kez olsun onu ben kaldırmamıştım ve uyku düzeninin değiştiğini sanmıyordum.

Hizmetçi yüzünde şaşkın bir ifadeyle önden giderek beni yukarı çıkardı ve koridorun ikinci kapısında durdu. Kapıyı benim yerime çaldı ve Steldor cevap verdiğiğinde tekrar reverans yaptı.

Kapıyı açtım ama içeri girmeden önce birinci kata inmesini bekledim, giderken yüzünde burada kalıp konuşmalarımızı dinleyemeyeceğini anladığı için pişmanlık dolu bir bakış vardı. Steldor odanın karşı duvarına yerleştirilen yatakta doğrulmuş bacaklarını yatağa yanlamasına uzatmıştı, gayet itinalı bir şekilde üzerine bir gömlek giymekle meşguldü.

“Böyle bir şey yapman için henüz erken değil mi?” diye sordum ne de olsa kırbaçlanmasının üzerinden daha ancak bir hafta geçmişti.

Kumaş adaleli göğsünden aşağı kayarken bir elini siyah saçımı tarar gibi içinden geçirdi. Yüzünün hafifçe buruşturarak ayağa kalktı.

“Benim iyi bakılıyor olup olmamam artık seni endişelendirmemeli. Zaten hiç umurunda oldu mu onu da bilmiyorum.”

Canımı bayağı sıkkın gibiydi ve ben onu ziyarete gelmek için ona belki de biraz daha zaman tanımalıydım diye düşündüm.

“Belki de aslında en baştan başını derde sokmana engel olacak birinin ilgisine ihtiyacın var.”

Yamuk bir şekilde sırttı, orada yokmuşum gibi bana arkasını dönüp aklı başka yerdeymiş gibi çarşafını düzeltti. “Konu nedir? Buraya bana ihtimam göstermeye mi yoksa nutuk atmaya mı geldin?”

“Sanırım her ikisi de.” Hiç vakit kaybetmeden eskisi gibi kedi köpek gibi tartışmaya başladığımıza inanamıyordum. “Seninle konuşmaya... Bir de bunu vermeye geldim.”

Ben kurt kafası tılsımını pelerininimden cebinden çıkarırken birden bana döndü.

“Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum,” derken dehşete kapılmış gibiydi. “Bunu o şıllıktan kendin mi aldın yoksa Narian’dan mı aldın?”

Kelime seçimine bakarak tebessüm ettim. “Rava ile bizzat görüştüm... Hatırlarsan, daha önce birkaç şıllıkla başa çıkmam gerekmişti.”

Tılsımı benden almak için öne doğru bir adım atıp, elimden kaptığı gibi hemen boynuna astı.

“Teşekkürler. Şimdiden daha iyi hissetmeye başladım.”

“Sormamda bir sakınca yoksa bu tılsım ne işe yarıyor? Ben bunu Rava’dan geri alırken, bunun güç veya koruma sağlayabileceğini söyledim, ben de ne için taktığını merak ettim.”

Kederle güldü. “Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Rava haklı. Kurt güç ve koruma sağlıyor. Tılsımın içine yerleştirilen nebat ve çiçeklere göre başka özellikler de eklenebiliyor, sağlık ve şifa gibi. Kumanan bu tılsımı bana, daha bebekken kaybettiğimiz kardeşim Terek’in ölümünden sonra dört yaşımıdayken vermişti, o zamanlar beni Baelic ve Lania’nın yanına göndermişlerdi. Beni terk ettiklerini ya da tehlikede

olduğumu düşünmemi istemiyorlardı. Aslında eskiden onunmuş ve ondan önce de babasına aitmiş. O günden beridir takıyorum.”

“O zaman bunu sana geri getirebildiğime sevindim.”

Gözleri gözlerime kenetlenince birden yanaklarım kızardı çünkü hâlâ onu o asker cüssesiyle yakışıklı ve çekici buluyordum.

“Sanırım ihtimam buraya kadar,” dedi ve kollarını göğsünde kavuşturarak bir şeyler bekler gibi yüzüme baktı.

“Evet, sanırım öyle.”

“Öyleyse nutkunu atmaya başla.” Hâlâ kolları kavuşmuş bir şekilde dursa da parmaklarını açarak başını öne bir an eğip beklediğini ifade etti.

“Sen de o isyanın bir parçasıydın,” diyerek onu suçladım.

“Evet.”

Bir an afalladım, dürüstlüğü karşısında dilim tutulmuştu, Steldor da o esnada sopa yutmuş gibi yatağın ucuna ilişti, belli ki sırtı yüzünden camı çok yanıyordu.

“Neden yaptığım şey konusunda bana güvenemiyorsun, Steldor? Neden benimle ortak emeller güdemiyorsun?”

“Benden *Narian*’a güvenmemi istiyorsun,” dedikten sonra ardından küçümseyici bir kahkaha attı.

“Sebebi bu mu? Yani onun yanında yer almayı kaldıramıyor musun?”

Steldor gözlerini devirdi. “Bu konunun *onunla* bir ilgisi yok, asıl bağımsızlığımızla var. Çok iyi savaştık ve bu Krallık’ın bir savaş daha verilmeden sonsuzluğa karışması için çok fazla iyi adam kaybettik. Artık savaş açıldı. Bunu kafana soksan iyi olur.”

Birçok açıdan çok kızgındı ve bu konuda onu suçlayamazdım. Ama bu gerçekleri yüzüne haykırmak için elime geçmiş bir fırsattı.

“Peki, *sen* bununla tatmin olacak mısın? Sana ve *herkese* neyin halkımızın yararına olacağını anlatmaya çalışıyorum. Çabalarımın altını oymak yerine beni dinlemiş olsaydın bugün bu halde olmazdın, London dağlarda saklanmak zorunda kalmazdı ve *Halias*’la adamları ölmüş olmazlardı.”

Bana ateş saçan gözlerle bakıyordu, öfkesi kabarmaya başlamıştı, bu da beni daha da hiddetlendirdi.

“Şu haline bir bak,” diyerek onu işaret ettim çünkü acı çektiği her halinden belliydi, ayrıca alnında da ateşi çıktığı için boncuk boncuk terler birikmişti. “Kendin ettin kendin buldun, Steldor. Yaptıklarınla kendi kendini cezalandırıyorsun, başka bir işe yaramıyorlar. Bir şehit olarak anılmak istedin, hepsi bu.”

“Bunun nesi yanlış?” diye karşılık verdi. “Sen bir azize olarak mı anılmak istiyorsun! Bu insanlara barışı ve huzuru getiren kişi olarak mı? Savaş senin yüzünden çıktı, Alera. Hytanica’dan kaçtığına Narian’ın uzaklara kaçmamasının sebebi sendin. Seni seviyor ve bu yüzden...”

Birden sustu, lafının gerisini getiremedi.

O ölümcül sessizliği bölerek, “Bir tek konuda haklısın,” diye fısıldadım. “Narian beni seviyor ama söylemeyi atladığın asıl gerçek hepimizin hayatlarımızı ona borçlu olduğu. Sahnelediğin bu gösteri sonucunda idam edilmediysen bu da onun sayesinde oldu.”

“Ona teşekkürlerimi ilet,” dedi korkunç bir alaycılıkla.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Bu çok manasız, aynı noktada dönüp duruyoruz. Bırak bana, hâlâ kimseye kulak asmıyorsun. Gitsem daha iyi olacak.”

“Ama gitmeyeceksin... Çünkü henüz gitmeye hazır değilsin.”

Yerimden kıpırdamadım, boşa tehditler savurduğumu bilmesinden nefret ediyordum, sonra ayağa kalktı. Vücudundan yayılan ısıyı hissetmeme neden olacak kadar yakınımaya geldi.

“Hytanica ve Cokyri her zaman farklı dünyalar olacaklar, Alera. Bu iş bitmeden önce bu dünyalardan biri ortadan kalkacak. Bu şekilde bir arada yaşayamayız.”

“Senin gibi insanlar aksine inanmayı reddederken bunu yapamayız tabii.”

“En azından ben gerçeklerden kaçmıyorum. Narian’a kendini öyle kaptırmışsın ki durumun aslını astarını göremiyorsun. Cokyri tanrı tanımaz, zalim ve savaşçı bir imparatorluk ve onlar bizim yaşam tarzımızı hor görüyorlar. Artık güç onların elinde olduğuna göre, bizim geleneklerimize saygı, inançlarımıza ise anlayış göstermelerine gerek yok. Anlamıyor musun, sadece Hytanica Krallığı yok olmayacak. Bizim hayat tarzımız da ortadan kalkmış olacak.”

Aklım karışmış ve şoke olmuş bir şekilde ona bakakaldım. Narian'la ben her zaman aramızdaki görüş ayrılıklarına bir çözüm bulmayı başarıyorduk, bu yüzden ben ülkelerimizin de aynı şeyi yapabileceğini düşünmüştüm. Ama ikimiz bir arada olmak istiyorduk, birleşmek istiyorduk. Vatanlarımız ise bunu istemiyordu.

“Cokyri sadece bizden belli bazı şeyleri almakla ilgileniyor,” diye tartışmaya devam ederken içimi bir kurt kemirmeye başlamıştı bile. “Onların yasalarına uyduğumuz sürece her zaman yaşadığımız gibi yaşayabiliriz.”

“O zaman o kanunlardan gözünü ayırmasan iyi edersin, Alera. Eğitim sistemimizi değiştirmeye başladılar bile, oğullarımıza ne öğreteceğimize de kısıtlama getirdiler. Bir sonraki durakları dinimiz olacak.”

“Değişimin kötü bir şey olması gerekmiyor. Mesela ben, oğullarımızın yanı sıra kızlarımızın da eğitim almasından yanayım.”

“Değişim boğazından aşağı zorla ittirildiğinde kötüdür. Hem belki de fark etmemişsindir diye söyleyeyim, imar çalışmalarını denetleyen Cokyri'liler yıkılan kiliselerimizi tekrardan inşa etmemize izin vermediler. Yani evet, binalar tekrar inşa edildi ama farklı, *daha pratik* amaçlar için kullanılmak üzere. Cokyri'liler işlevselliğe hayranlar.”

Başkaca ne diyebileceğimi bilemediğimden arkamı döndüğümde elinin koluma yapıştığını hissettim.

“Aramızın böyle olması gerekmiyor, Alera. Yani ikimizden bahsediyorum.”

O siyah, ateş saçan gözleriyle, benim hiç karşılık vermediğim sevgi dolu bakışlarla bana bakıyordu.

“Artık durum bu, Steldor,” diye yanıtlarken kararlı ama üzgündüm. “Çok fazla görüş ayrılığımız var. Hep vardı. Lütfen, senden tek isteğim iyileşmek için kendine biraz zaman tanıman.”

Beni ikinci bir kez durdurmasına mahal vermeden kapıdan dışarı çıktığımda beni ondan uzaklaştıran her adımım, ona olan hıncımın ağırlığının omuzlarımdan kalktığını hissediyordum. Farklı bakış açılarımız olmasına rağmen onunla iletişim kurabileceğimizi düşünmekle aptallık etmiştim. İkimiz de birbirimize acı vermek istemiyorduk ama üzerinde anlaşmaya varmayı başardığımız tek şey bu olmuştu.

SHASELLE

18. BÖLÜM

DÜZELTİLMESİ İMKÂNSIZ

Babamın çalışma odasından sessizce ayrılmadan önce silah odasına açılan gizli kapağı elimden geldiğince düzgün bir şekilde kapatıp bütün kitapları yerine yerleştirdim. Her ne kadar mükemmel bir iş çıkarmadıysam da bir başkasının da aynı keşifte bulunabileceğinden endişe etmiyordum, herhalde o odaya aylardır ilk defa giren kişi bendim.

Ama bir hatıra almayı ihmal etmediğim için kendimle gurur duyuyordum; Hytanica tehlikeli bir şehirdi ama evde öylece oturmak yerine, baldırına yerleştirilmiş bir bıçağın işime yarayabileceğini düşündüm. Bunun aptalca olduğunu bilsem de daha büyük bir şeyin parçasıyım gibi hissetmemi sağlıyordu. Steldor, Cannan ve Galen’a keşfimden bahsedemezdim elbette ama gizli bir bıçağım olduğu sürece kendimi onlardan biri gibi hissediyordum.

Takip eden birkaç gün boyunca annem ve kardeşlerimin gözlerini hep üzerimde hissettim ama neyse ki beni bunaltacak şekilde sorgu sual de etmiyorlardı. Bana bu kadar farklı davranmaları garipti; aslında ufaklıklar bile birbirleriyle daha az tartışıyorlardı. Sanki içinde bulunduğumuz ideal olmaktan uzak bu şartların birimizi uçurumun kenarına getirdiğinin farkındalardı ve yeni bir olay patlak vermesinden korkuyor gibiydiler.

Sonunda duvarlar üstüme üstüme gelince annemden pazara gitmek için izin istedim. Ondan *izin istemem* bile gözünde uslandığım anlamına gelebilirdi, bu yüzden ümitliydim. Ayrıca onu memnun edeceğini bildiğim için üzerime bir etek geçirmiştım. En mükemmel şartları yaratmama

rağmen bir an tereddüt etti, hayır demek istedi ama beni fazla sıkıya almak istemediği de belliydi.

Sonunda, "Yalnız gitme," dedi.

"Daha önce de sokaklarda gezdim," diye hiç düşünmeden karşılık verince yüzünde uyarı niteliğinde bir ifade belirdi. "Ama bir arkadaşımla giderim."

Aslında bu sözümü tutmayı planlamıyordum ama bu patavatsızlığımın meydana çıkardığı hasarı onarmak için elimden geleni yapmak en iyisiydi.

Tavrı biraz olsun yumuşayarak, "Akşam yemeğine evde ol," dedi.

Neredeyse akşam oluyordu, bu da bana çalınmış özgürlüğümün tadını çıkarmak için fazla zaman bırakmıyordu ama biraz olsun soğukta dolanıp temiz hava almak bile iyi gelmişti. Pazarın olduğu yerdeki anacaddenin üzerinde yer alan dükkânların vitrinlerine baktım. Atlar, at arabaları, askerler ve yayalar arasında ilerlerken birden deli gibi bir nal sesi ve kişneme dikkatimi çekti. Kalabalığı yararak boş bir ara sokağa ulaştım, yakınlardaki bir aktarın sahibi atını bağılıyordu. Ayrıca orada eyerli bir at daha vardı, dizginleri kazığa öyle sıkı sıkıya bağlanmıştı ki ipini koparmak için sergilediği umarsız çabayla neredeyse boynunu kıracaktı.

"Çüş," diye mırıldanarak atı dizginlerini çezecek kadar sakinleştirmeye çalıştım, kendine zarar verdiğini görmek istemiyordum.

Dizginleri yakaladım ama at korkuyla deli gibi bakan gözleriyle başını geriye doğru çekince dizginleri elime bir kamçı gibi indi ve bu darbenin verdiği acıyla derin bir nefes almak zorunda kaldım. Bu zavallı şey ne kadardır burada böyle bağlı duruyordu? O merakla, birden alarma geçip arkamda kalan işlek caddeye bakıp seçeneklerimi değerlendirdim. Hiç kimsenin olmadığını görünce eteğimi kaldırdım ve baldırıma bağlı olan bıçağı kınından çektim. Ben dizginleri keser kesmez, at beni neredeyse yere ykarak yanımdan fırlayıp geçti. Sahibi bu işten hiç memnun olmayacaktı ama at en azından bir gün yüzü daha görebilecekti.

Biri kolunu belime dolayıp elimden bıçağı alana kadar yalnız olmadığımın farkında değildim. Gerçekten de çok güvenilir içgüdülerim vardı.

"Sen ne ıslah olmaz bir şeysin böyle?"

Yeni Hytanica'da silah taşımamanın cezası hapis ya da idamdı. Bıçak aslında ufak tefek bir şeydi ama kaçmamı gerekiyordu. Annemin beni evden dışarı salma konusundaki çekincesini hatırlayınca dirseğimi hızla arkamdaki kişinin böğrüne indirdim. Tutuklamır, *öldürülürsem*, bu işte hiçbir suçu olmasa da kendini asla affetmezdi.

“*İmparatoriçe aşkına*, bende açtığımız yararlar sayılamayacak kadar çok!”

Bir hortum gibi arkamı döndüm, Cokyri'linin elinden kurtulamadığım için canım sıkılmıştı ama aynı anda bu söyleniş tarzını da sesi de tanımıştım. Saadi sırtımı dükkânın duvarına yasladı ve üzerime öyle bir abandı ki nefesini yanaklarımda hissedebiliyordum, açık mavi gözleri beni ona itaat etmeye zorluyordu.

Atın arkasından bakarak bana, “Az önce yaptığın şey için sana at hırsız diyemem,” dedi. “Ya da en azından, iyi bir at hırsız diyemem. Fakat elindeki bu alet için seni *tutuklayabilirim* ve *tutuklamalıyım*.”

Neredeyse suratına tükürür gibi, “Beni *ablana* mı götüreceksin?” dediğinde suratını buruşturdu, bu iğneleyici sözüm karşısında bana şöyle uzun uzun bir baktı ama aldırış etmedi. Beni üst kolumdan tuttuğu gibi anacaddeye doğru sürüklemeye başladı.

“Hadi. Bastion'a gidiyoruz.”

Rava'yla ilgili sorum amacına ulaşmış gibi görünse de, korkudan ödüm patlıyordu. Ya beni ona *teslim ederse* ne olacaktı? Benim nafile çabamdan sonra kırbaçlanmamı emreden de Steldor'u kırbaçlayan da Rava olmuştu. Görünüşe göre kimse onu kontrol edemiyordu, bunu düşünmek de beni hasta ediyordu.

Saraya yaklaştıkça kalbim daha da hızla atmaya başladı ve sonunda sarayın duvarlarına geldiğimizde yine Saadi'nin elinden kurtulmaya çalışıyordum.

“Bırak... be... ni!” diye inleyip ummadığı bir anda elinden kurtulmayı başardım ama Cokyri'li nöbetçilerden biri bu çabama gülerек beni yakaladı.

İriyarı adam, “Yardıma ihtiyacın var mı, Saadi?” diye sordu beni esir alan kendisinin yarı cüssesindeki kişiye doğru iterken.

Saadi, “Hayır,” diye homurdandıktan sonra nöbetçi bize kapıyı açtı.

Biz içeri girerken adam arkamızdan, “Rava karargâhta, barış gücüyle ilgileniyor. Yani tabii eğer onu arıyorsan.”

“Aramıyordum.” Kaçma şansım yok gibi görünse de birden biraz olsun rahatladım. En azından bu hatam yüzümden bana günümü gösterecek olan o olmayacaktı.

Sade ve süssüz saraya girdik, ne de olsa Cokyrı’liler işlevselliği güzelliğe yeğ tuttukları için Bastion eski ihtişamına kavuşamamıştı, sonra da Saadi ana girişteki muhafızlara Kumandan’ı nerede bulabileceğini sordu.

“Orada,” dedi kadınlardan biri amcamın ofisini işaret ederek.

“Yalnız mı?” diye soran Saadi üssünün programını altüst etmek istemiyor gibiydi.

“Muhafız Alayları eski kumandanı ve Başamir de içeride.”

Ufkum gittikçe kararıyordu. Cannan benim ne yaptığımı öğrendiğinde beni elleriyle boğacaktı.

Saadi sanki beni değerimi biçmek ister gibi süzdükten sonra şansını denemeye karar verdi. Beni oraya götürüp kapıyı tıklattı. Kumandanın girmemizi söylemesini fazla beklememiz gerekmedi.

Biz içeri girerken Kraliçe Alera ve Cannan ayağa fırladılar. Kumandan Narian zaten ayaktaydı. Bütün gözler üzerime çevrildi ve ben başımı öne eğdim, oradan kaçıp kurtulmamak için kendimle bir savaş veriyordum. Kaçmaya kalkarsam yakalanmakla kalmayacak bir de herkesin gözlerinin önünde iyice küçük düşecektim ama bunu başarmak bana hiçbir şey sağlamayacaktı. Cannan artık bir şey yaptığımı biliyordu. Keşke daha önce kaçsaydım.

Narian, “Rapor ver,” diye emrederken sinirliydi. Saadi’nin doğrudan ona gelmekle gösterdiği saygısızlıktan hiç hoşlanmamış görünüyordu.

Saadi bıçağını kemerinin bir yerinden çekip çıkardı ve elinde çevirip üssüne teslim etti.

“Onu sokakta bu yasadışı silahla yakaladım, efendim. Son vukuatında kendisine özel bir ilgi gösterdiğiniz için bu konuyu doğrudan size açmamın en iyisi olacağını düşündüm.”

Bıçağı incelemekte olan Narian, “Doğru bir karar,” dedi. “Şimdi görevinin başına dön.”

Saadi onu başıyla saygıyla selamladıktan sonra, beni hayretler içinde bırakarak çıkarken başını hafifçe eğerek Kraliçe Alera’yı da selamladı. Kısa süren bir sessizliğin ardından Cannan’ın gözlerini üzerimde his-

settim, gözünü hiç kırpmadan beni delip geçen bir bakıştı bu ve bana ahırda çektiği nutuk da düşünüldüğünde çok kötü gözlerle bakıyordu. Başım çok feci beladaydı.

Narian bana, “Bunu nereden buldun?” diye sorunca bakışlarım bıçağımı incelemekte olan Cokyri’li kumandandan amcama kaydı. Hangisi daha zorlu bir hasımdı? Konuşmadım, bir şey dersem olacıklardan korkuyordum, köşeye sıkışmış bir hayvanın nasıl hissettiğini şu anda çok iyi anlıyordum.

“Shaselle, bu silahı kimden aldın?” Bu kez bana hitap eden kişi Kraliçe Alera’ydı; daha sakın, şefkatli bir ses tonu vardı ama başımı kaldırıp gözlerinin içine bakamadım ne de olsa asıl sorunum onunla değildi.

Ben yine cevap vermeyince Narian, Cannan’a döndü. “O zaman sen açıkla.”

“Ben de sizden farklı bir şey bilmiyorum,” diyen Kumandan’ın kabahatim yüzünden töhmet altında bırakılmaktan rahatsız olduğu açıkça belli oluyordu.

Narian sinirli bir şekilde kelimelerin üzerine basa basa, “Bu bıçağı nereden bulduğunu bilmem gerekiyor,” dedi ama nefesini boşa harcadığını biliyordum. Cannan kolay kolay sindirilemezdi, hele ki efsanevi güçleri bile olsa onun yaşındaki genç bir adam bunu asla başaramazdı. “Bunların yasadışı olduğu ilan edildi ve Hytanica’lıların elinden alındı. Hiçbir genç kız bunu kendi başına saklayamaz. Tabii askerler tarafından saklananlara bir şekilde ulaşmamışsa. Kumandanın yeğeni değilse bunu yapamaz.”

Cannan her zamanki ödün vermez tavrıyla, “Cevabım değişmeyecek,” diye yanıtladı. “Beni suçlamaktan vazgeçmeni öneririm.”

İki güçlü adam arasında sessiz bir restleşme olunca, Kraliçe raya girip Cokyri’li kumandana seslendi. Ona asla tahmin bile edemeyeceğim bir hızla bakmasıyla birden hem dikkati dağıldı hem de daha munis ve işbirlikçi bir tavır takındı.

“Bıçağı görebilir miyim?” diye sordu.

Narian nedenini sormadan bıçağı ona uzattı. Belki de sandığımdan daha nüfuzluydu.

Kaşlarını çatarak bıçağı inceledi. “Sanırım bunu tanıyorum.”

“Tanıyor musun?” derken Narian şüpheliydi, benimse ağzım beş karış açık kalmıştı, Cannan’ın kaşlarıysa hafifçe havaya kalkmıştı.

“Sanırım bu Lord Baelic’indi. Evini arayan Cokyri’liler bunu gözden kaçırmış olmalı. Hytanica’lı kadınların kaldığı bir ev olduğu için belki de didik didik etmemişlerdir.” Bir an durdu ve gözlerimin içine baktı. “Bu babanın, öyle değil mi, Shaselle?”

Daha neler olup bittiğini anlayamadan başımla onaylamıştım. Yanılıyor muydu? Silahın gerçekten de babama ait olduğunu mu sanıyordu? Yoksa bana yardım mı etmeye çalışıyordu? Durum her neydiyse onunla tartışacak değildim, bu mazeretin üzerine atlayarak beni, en azından Cokyri’lilerin gazabından kurtarmasını umdum.

Narian o masmavi gözleriyle hem beni hem de Kraliçe’yi süzerken gözlerimi gözlerinin derin mavisinden alamadım. Artık beni sorgulamadığına seviniyordum çünkü o bakışları ona her şeyi anlatmak istememe sebep oluyordu. Aynı zamanda o gözler bana bir şeyi daha anlattı: Alera’ya âşık mıydı?

Narian, Cannan’a, “Bu doğru mu?” diye sordu.

Amcam omuz silkti. “Emin olamıyorum ama kardeşim bu kalitede bir bıçağı beğenirdi. Bir sürü silahı vardı, askerler rahatlıkla bir tanesini gözden kaçırmış olabilir. Alera’nın hafızasına güveniyorum, bunu Baelic’in üzerinde taşıdığını gördüğünü söylüyorsa öyledir.”

Akabindeki gergin sessizlikte nefesimi tuttum. Alera, Narian’ın gözlerinin içine bakıyordu, Cokyri’li kumandan olan biteni düşünürken amcam safi oynuyordu. Babamla ikisi silahlara tutkundular, asker kökenli ailelerin erkeklerinin çoğunun ortak bir noktasıydı bu. Söz konusu bıçağın kardeşine ait olduğuna inanıyor olamazdı çünkü babamın koleksiyonundaki her bir kamayı, yayı ve kılıcı bilirdi.

Narian bıçağı Alera’nın elinden almak için bir adım öne çıktı, sonra da bakışlarını bir kez daha bana çevirdi.

“Seni başını beladan uzak tutman konusunda uyarmıştım. Kimsenin dokunulmazlığı yok. Gidebilirsin ama babanın silahı bende kalacak.”

Bıçağı beline sokup odadan ayrıldığında titremeye başladım. Amcam, Kumandan tarafından sindirilmezdi belki ama aynı şey benim için geçerli değildi.

Kraliçe onun ardından bakarken yüzünde garip bir ifade vardı, sonra Cannan bana yöneldi, beni kolumdan tuttuğu gibi ofisinden çıkardı. Ana girişteki muhafızların arasından geçip avluya çıktık ve Rava'nın yüz kızartıcı bir şekilde bayrağımızı yakmasıyla artık rengi karaya çalan, bir zamanların beyaz yolundan geçtik.

Saray bahçesinin girişine vardığımızda, "Sana yalvarıyorum, Shaselle," diye tısladı. "Eve git ve orada kal. Şu sıralarda bir de seninle uğraşamam." Kızgın değil, huzursuz gibiydi, belki de bunu umduğumdan daha kolay atlatabilecektim. "Daha sonra yanına gelip bu mesele hakkında konuşacağım ama şimdi sağ salim eve vardığını bilmekten başka bir şey istemiyorum."

"Evet, amca," derken beni neyin daha çok korkuttuğunu bilemiyordum, öfkeden küplere binmiş bir Cannan'ın mı, yoksa Kumandan'ın bu kontrollü ve gergin halinin mi?

Beni sarayın kapısından geçirdikten sonra kolumu bıraktı ve arkasını dönüp tekrardan saraya doğru ilerledi. Kafam karmakarışık ve sinirlerim bozulmuş bir şekilde bugün birçok kişinin sıkıldığı pazularımı ovaladım. Narian ve Kraliçe arasında bir gerginlik yaşanmasından endişe ediyor olmasa Cannan'm beni eve bizzat götüreceğinden emindim. Ne tür bir zarar vermiş olabileceğimi bilmediğimden, Steldor'un bana ima ettiği planı mahvetmemiş veya Narian'ın burnunun bir koku almasını sağlamamış olduğumu ummaktan başka çarem yoktu.

Kafamı kurcalayan bu düşüncelerle yola çıkıp eve doğru hızla yürümeye devam ederken akşam yemeğine yetişebilmek ve annem tarafından sorgulanmamak için dua ediyordum. Günüm sırf bu şekilde daha da kötü bir hale gelebilirdi. Ancak Saadi'nin evin civarında dolandığını görünce bu fikrimi tekrardan gözden geçirmem gerekti. Gözlerini bana çevirdiği anda beni beklediğini anladım ve homurdandım. Beni neden rahat bırakmıyordu?

"Shaselle!" diye seslenip bana doğru ilerlemeye başladı.

Ondan kaçış olmadığını bildiğimden dişlerimi sıktım. Anacadde fazla işlek değildi, günün bu saatinde genelde böyle olurdu, bu yüzden de yanından geçip gitme şansım yoktu. İyice yanıma yaklaştı ama ben ne yavaşladım ne de ona selam verdim.

“Sana yetişebildiğime sevindim,” derken yüzünü göz ucuyla görebiliyordum, o bronz rengi saçlarını eliyle öne doğru taramaya çalışıyordu ama bu imkânsız bir işti çünkü hep yukarı kalkıyorlardı.

“Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

“Seni ablama götürmedim.” Sergilediği bu azıcık merhamet karşılığında ona minnet duymamı bekliyor gibiydi.

“Bunun farkındayım.”

Saadi ofladı, kafası karışmış ve bunalmış görünüyordu. “Bana neden öfkелisin ki?”

Durdum ve duyduklarımın inanamıyormuş gibi gözlerinin içine baktım. “Değilim! Sen yasadışı bir şey yaptığım için beni tutuklayan Cokyri’li askersin. İlişkimiz orada bitiyor. Sana kızmak benim için bir zaman kaybından öteye gitmez.”

“Bu mu yani?” derken kaşlarını havaya dikmişti ve ben biraz hayal kırıklığına uğradığını fark ettim. “Ben de düşünmüştüm de... Bilmiyorum. Ben de daha önce Rava’nın kardeşi olduğumdan sana bahsetmediğim için bana kızdın sandım. Kızmamış mıydın?”

“Hayır,” diye yalan söyledim.

İnsanın canını sıkan, bir enik gibi peşimden ayrılmayan bu adamın içimi kavuracak kadar nefret ettiğim kadınla arasında kan bağı olmasının beni neden üzdüğünü hâlâ anlamıyordum. Ama ona gerçekleri söyleyerek durumu daha da içinden çıkılmaz bir hale getirmenin bir anlamı yoktu.

“Pekâlâ, bugün seni kurtardım ama öyle değil mi? Tıpkı daha önce yaptığım gibi. Tek bir çizik bile almadan Bastion’dan elini kolunu sallaya sallaya çıktın, seni elinde bir bıçakla ben değil de başka bir Cokyri’li yakalamış olsaydı, şimdiye çoktan içeriye tıkmış sorgulanıyor olurdun.”

“Beni o kasabın elinden kurtarmadın ama,” dedim kızgın bir şekilde. “Ama haklısın. Yani bugün hakkında.” Sözlerimin onu memnun ettiğini görünce iyice sinirim kalktı. “Bu yüzden lütfen teşekkürlerimi kabul et ama benden uzak *dur*. Biliyorsun, biz arkadaş değiliz.”

Oturduğumuz mahalleye yaklaşıyorduk ve ben kimsenin beni onunla görmesini istemiyordum. Önüme çıkıp beni durmak zorunda bıraktı.

“Henüz arkadaş değiliz. Ama bu konuyu düşündün. Ve az önce bana teşekkür ettin.”

“Sen deli misin?”

“Hayır. Sen sadece seni tutuklayan herhangi bir Cokyri’li askere teşekkür ettin.”

“Sen durmak nedir bilmez misin?” diye sorarken nafile bir şekilde etrafından dolanıp geçip gitmeye çalıştım.

“Daha başlamadım bile.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Saadi kafasını bir o yana bir bu yana çevirerek sokağı kolaçan ederken sessizdik. “O bıçağı nereden bulduğunu bilmek istiyorum. Ya da en azından uydurduğun hikâyeyi duymak.”

“Neden Komutan Narian’a sormuyorsun? Oldukça yakın görünüyordunuz.”

“Şaka yapmayı kes.”

“Daha yapmadım ki.”

“Pekâlâ?”

“Babamındı,” diyerek Kraliçe Alera’nın bilerek ya da bilmeyerek söylediği yalana sadık kaldım.

“Ah!” Saadi buna şaşırılmış görünüyordu.

“Şimdiyse senin yüzünden artık ona sahip değilim.” Şansımı zorladığımı biliyordum ama kendisini kötü hissetmesini istedim.

“Üzgünüm,” diye mırıldanırken hislerinde saminiymiş gibi duruyordu.

Sonunda onu beni kendi halime bırakmaya ikna etmiş olabileceğimi düşünerek etrafından dolanmaya çalıştım.

“Shaselle?”

Ne diyeceğini hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama tekrar durdum.

“Baban... nasıl biriydi?”

Bu soru beni şoke etti; hem bu soruyu ağlamadan cevaplayabileceğimden emin değildim. Ama Saadi o kadar içten bir ilgi gösteriyor gibiydi ki onu duymazdan geledim.

Prensip gereği, “Bana bunu sormaya hakkın yok,” diye yanıtladım. “Yine de bilgin olsun diye söyleyeyim, benim hayatımda tanıdığım en güçlü, cesur, nazık ve iyi huylu adamdı. Hem de bunun sebebi kendisine ne sunulduysa onu kabullenmesinden kaynaklanmıyordu.”

İkinci kez, konuşmamıza dramatik bir şekilde son vermeyi denemiştım.

“Shaselle?”

“Bu sefer ne var?” diye bağırdım bu yaptığına inanamayarak.

“Yarın için planların var mı?”

“Ne?”

“Yarın izin günüm. Belki birlikte...”

“Hayır!” diye haykırdım. “Bu ne ya? Seninle, bir Cokyri’li, yani tahammül edemediğim bir Cokyri’liyle bir gün geçirmemi mi bekliyorsun?”

Ona çıkışmama rağmen sorumu, “Evet,” diye yanıtladı.

O hayretle bir kahkaha attım. “Geçirmem. Bu gülünç. *Sen* gülünçsün. İzin gününü kendi türünle geçir.”

Arkamı dönüp cadde boyunca koştum ve arkamdan bir kez daha seslendiyse de dönüp bakmadım. Eve yaklaştığımda beni takip etmiyor olduğundan emin olmak için bir iki kez arkama dönüp baktığımda ortalıkta görünmediğine memnundum.

Tam akşam yemeği vakti, annemin artan memnuniyetsizliğini ortadan kaldıracak şekilde evimin güvenli duvarları arasına girmeyi başarmıştım... Genelde annem öfkelenmeden önce böyle huysuzlanıyordu. Ona gülümsedikten sonra hemen gidip elimi yüzümü yıkadım ve yemek boyunca tam bir hanımefendi gibi davrandım. Sonra odama çekilip kitap rafımdan bir kitap aldım ve gözlerim kapanmaya başlayınca dek okudum. Ancak sayfadaki sözcükler yerine Saadi’nin yüzüne bakıp duruyordum... Açık mavi gözleri, sinir bozucu saçları ve irademi kaybetmeme neden olan burnundaki o çilleri.

Peki ya bu konuşmamız canını sıktıysa? Sadece benimle vakit geçirmek istediğini söylemişti, oysa ben onunla alay etmiştim. Ama o bir *Cokyri’liydi*. Benimle vakit geçirmek istemesi gülünçtü. Onunla vakit geçirmekse benim için tehlikeli olabilirdi. Birden onunla vakit geçirmeye can atmamın asıl nedeninin bu olduğunu fark ettim. Saadi beni sinirlendiriyor, kafamı karıştırıp korkutuyordu ama artık onu bugüne kadar hiç kimseyi bulmadığım kadar çekici bulduğumu da inkâr edemezdim.

ALERA

19. BÖLÜM

KUTLAMA SEBEBİ

Shaselle'in tutuklanmasının ve serbest bırakılmasının ardından gelen sabah büyük merdivenlerden aşağıdaki ana girişe indim ve bağrıışmaları duyunca bekleme odasına yöneldim. İçeri girdiğimde en büyük kâbuslarımdan biriyle karşılaştım; Steldor ve Narian hararetli bir şekilde tartışıyorlardı, ikisi de nerede olduklarını ve konuşmalarına kimlerin kulak kabartabileceğini unutmuş görünüyorlardı. Odanın bir ucunda karşılıklı durmuşlardı, Steldor herhalde tam Narian münacat salonuna geçerken Cannan'ın ofisinden çıkınca karşılaşmışlardı. Bir şey diyemeden öylece bakakalmıştım, ne hakkında tartıştıkları konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama araya girip müdahil olmamdan hoşlanmayacaklarından emindim.

"Bastion'da ne işin var?" diye sordu nişanlım.

"Seni ilgilendirmez, Cokyri'li," dedi Steldor tükürür gibi.

Narian eski krala ateş saçan gözlerle bakıyordu. "Her ne kadar bu fikirden nefret etsen de Steldor, artık senin düşmanın değilim."

"Sırtımdaki bu yara izleri başka bir hikâye anlatıyor."

"Seni öldürmeyerek merhametimi gösterdim. Sen idam edilecektin oysa seni kırbaçlattım. O aptalca gururun olmasa bunu takdir ederdin."

Steldor acı bir kahkaha attı. "Benden aldığın onca şeyden sonra sana *hiçbir* borcum yok."

"Alera senin malın değil," diye dirayetli bir biçimde yanıtladı Narian.

“Alera’yı hiç düşünmedim bile.” Steldor’un dudağının hafifçe yukarı bükülmesi yalan söylediğini ele veriyordu ve ortaya koyduğu düşmanca tavır birçok başka erkeğin tam aksi yöne kaçarak ondan uzaklaşmasına neden olurdu. Ama Narian başka erkeklere benzemezdi.

“Ayrıca seni Bastion’da, onun evinde, herhangi bir askerin ya da oğlun buralarda dolanması gerekenden çok görmeye başladım. Onu görebilmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun.”

“Saraya iş icabı geldim, seni melez enik.”

“Peki, rica etsem bana bu işin ne olduğunu açıklar mısın?”

Gayet üzgün bir halde orada öylece durup, Cannan’ın konuşulanları duyup yardıma koşmasını umdum. Ama görünüşe göre tartışma başladığı noktaya gelmişti, bu da yakında bitebileceği anlamına geliyordu.

“Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim,” dedi Steldor için için yanan korlar gibi. “Sen benim amirim *değilsin*.” Siyah gözleri hışımla parlıyordu ve talihsiz evliliğimiz sırasında bu bakışı birkaç kez bana da yöneltmişti.

“Doğru. Ama yine de benim tebaamdan birisin.”

Steldor’un ellerini iki yanında yumruk yaptıktan sonra açınca, o cehennemvari öfkesini kusmaya ne kadar yakın olduğunu anladım. Ben araya girmeden, Narian’ın çenesine bir sağ kroşe çakıyordu ki Kumandan geriye doğru bir adım atarak bu darbeyi savuşturdu ve ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı.

“Gitsen iyi olur, Steldor,” derken insanı huzursuz edecek kadar sakindi.

“Bunu bir keresinde yaptım,” diye karşılık verdi eski kocam. “Bir daha yapmayacağım.”

Narian hasmını dikkatli bir şekilde şöyle bir süzdü, güçlü ve zayıf yanlarını değerlendirdikten sonra avucunun tam ortasıyla Steldor’un göğüs tahtasına bir darbe indirip onun sendeleyerek geriye doğru birkaç adım atmasına neden oldu. Bir anda Steldor’un elinde bir bıçak belirince panikledim. Şu anda burada birbirlerinin kanını mı dökeceklerdi?

“Durun!” diye haykırdım. “İkiniz de!”

Benim sesimi duydukları anda temkinli bir şekilde dikleştikleri sırada ikisinin arasına girdim, o kadar gerilmiştim ki sinirden ellerim titriyordu.

“Sorununuz nedir anlamıyorum,” diye yakardım. “Ama lütfen benim iyiliğim için hiçbir şey yapmayın.”

Başımın üzerinden birbirlerine kızgın bakışlar atmayı sürdürüyorlardı ama sonra Steldor gözlerini bir an olsun Narian’dan ayırmadan ana girişe açılan kapıya gitti ve dışarı çıktı.

“Kraliçe Alera,” diyerek beni içneler gibi selamladı. “Tüm alçakgönüllülüğümlle talebinizi yerine getiriyorum.”

Narian’a yüzünde küçümseyici yamuk bir sırıtısla baktı ve bıçağı yere attıktan sonra kapıyı çarparak sıkı sıkıya kapatıp dışarı çıktı. Narian silahı almak için hemen atıldı ve onu bana göstermeden önce dikkatle inceledi.

“Bana *bu* bıçağı da gözünün bir yerlerden ısırdığını mı söylemeyi planlıyorsun?” diye sorunca ben de şaşkın bir şekilde ona bakakaldım. Başımı hızla eğip beni selamladıktan sonra Steldor’un ardından kapıdan çıkıp beni bir başıma bıraktı.

Geri döneceğini umarak bir an duraksadım ama dönmeyeceğini biliyordum. Sonra çalışma odama yöneldim. Beni görmeye ne zaman geleceğini merak ediyordum. Steldor’a, kendine ve Shaselle’in bıçağı yüzünden de bana kızgındı ama aynı zamanda çok da yoğun bir programı vardı. Geri dönmesini beklemekten başka seçeneğim yoktu.

Çok uzun zaman önce Narian’a âşık olmuş olsam da sürekli onun hakkında yeni bir şeyler öğreniyordum. Prensipleri ve karakter yapısını anladığımı sanıyordum ama biri hakkındaki algınızı böyle ufak tefek şeyler tamamlıyordu. Kendisine dokunulmasını sevmemesi gibi şeyler, hem Başrahıbe’yle konuşması sırasında yatak odasında olmasaydım bunu asla bilmeyecektim. Bunun yanı sıra başka şeyler de vardı. Bizimkine ek olarak üç dili neredeyse ana dili gibi konuşuyordu; kesinlikle sırtüstü yatarken uyuyamıyordu ve bana kızdığında bu hisle nasıl baş edeceğini bilmiyordu.

Shaselle için yalan mı söylemişim? Evet. Ama bu konuda benimle yüzleşmek ona zor geliyordu. Başka insanlarla bir meselesini halletmekten çekinmiyordu ama söz konusu ben olduğumda kendini bir sorun olmadığına ikna etmek için elinden geleni yapıyor gibiydi.

Sonunda bu konuyu bana açtığında akşam olmak üzereydi. Münacat salonunda halkın sorunlarını dinledikten sonra, çalışma odama girmiş-

tim ve kapı tıklatılmasa daireme dönecektim. Kapıdaki kişinin yüzünde hislerini belli etmeyen bir ifadeyle Narian olacağını tahmin etmiştim. Haklıydım, onu içeri buyur ettiğimde, duygularını hiç ele vermiyordu, böyle davranmasından nefret ediyordum.

“Benimle dairemde buluşursun sanıyordum,” diyerek aramızdaki gerginliği dağıtmaya çalıştım.

“Geleceğim. Ama öncesinde seninle konuşmam lazım.” Ses tonundan iş ile zevki birbirine karıştırmayacağı anlaşılıyordu.

“Tabii.” Çalışma masamın sandalyesinden kalkarken üzerindeki birkaç kâğıdı düzeltip Narian’la göz teması kurmaktan kaçındım ama bunun sebebini ben de bilmiyordum.

“Shaselle’den aldığım bıçak Baelic’e ait değilmiş.”

“Ah?” Başımı kaldırıp beni huzursuz eden gözlerine baktım. Eğer o bana kalbini açamıyorsa ben de ona açmayacaktım.

“Alera, bu Sarterad işi bir bıçaktı. Onun için yalan söyledin. Neden?”

Bana sorduğu soruyu duymazdan gelmiş gibi davranarak, “Peki ya Steldor’un bıçağı?” diye sordum.

“Hytanica işi. Demek ki bıçaklarından birini benim birliklerimden saklamayı başarmış.”

“Siz ikiniz niçin kavga ediyordunuz?”

“Bunun bir önemi yok. Ama endişelenmene gerek yok... Onu tutuklatmayacağım.” Narian dikkatle beni incelerken bir büyütecini altındaki böcek gibi kıvranıyordum. “Asıl önemli olan, Alera, senin duymamazlıktan geldiğin soru... Shaselle için neden yalan söyledin?”

İç çekip masamın etrafından dolandım. “O incinmiş ve kafası hayli karışık bir genç kadın.”

“Ailesinden birinin yerleştirdiği bir silaha ulaşmayı başarabilen incinmiş ve kafası hayli karışık bir genç kadın. *Nereye* saklandığını öğrenmem gerekiyor.”

Biz yerine *ben* zamirini kullandığını fark ettiğim için suratım asıldı.

“Baelic’in silahlarının arasında bir Sarterad bıçağı olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bunun masumca bir şey *olmadığından* nasıl böyle emin olabiliyorsun? Yoldaşlarını öldürdüğün bu adamlardan şüphe etme konusunda neden bu kadar kararlısın?”

“Sen ne dedin?” Sesi insanın iliklerini dondurabilirdi.

“Bunu kastetmedim,” diye kekelerken kelime seçimin beni bile dehşete düşürmüştü. “Bu... Öyle demek istemedim. Kurtarabildiğin kadar insanın hayatını kurtardığını biliyorum.”

Narian’ın bakışları içimi delip geçiyordu ve bana inanması için dua ederken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Doğruyu söylüyordum... O bir katil değildi.

Sonunda, “O bıçağın nereden çıktığını biliyor musun, Alera?” diye sorarken kelimeleri sarkıtlar gibi havada asılı kalıyordu. Bu soruyu öyle suçlayıcı bir şekilde sormuştu ki birden tüylerim diken diken oldu.

“Elbette hayır.”

“London’ın nerede olduğunu biliyor musun?”

Beni sorguluyor olmasına hayret ederek, “Hayır!” diye ünledim. “Narian, senin neyin var böyle? Bizim amaçlarımızı tehlikeye atacak bir şey bilsem sana söylerim. London’ın bir şeyler karıştırdığını bilseydim bunu bir sır olarak saklamam. Ancak onun özgür ve güvende olduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Tanrı biliyor ya, Cokyri’lilerin elinden yeterince çekti. Shaselle için de yalan söyledim çünkü o silahı nasıl elde etmiş olursa olsun, bu adamların hiçbirisi ona bir silah teslim etmezdi, bunu sen de biliyorsun.”

Benimle göz temasını kesti, ağzını bıçak açmıyordu, yüzündeki ifade yumuşamıştı.

“Haklısın, seni suçlamamalıydım. Üzgünüm.”

“Üzülme,” diye mırıldanıp yanına gittim. Saçlarını yüzünden çekince ona dokunmamla gözlerini kapadı. “Sarıl bana.”

İstedigimi yapıp beni kolları ve sevgisiyle sarıp sarmalarken içimden tüm anlaşmazlıklarımızın bu kadar kolay unutulabilmesini diliyordum.

Ertesi sabah Bastion’a ulaşan haberlere göre, az bir moloz kaldırma çalışması dışında, beş ay süren şehrin tekrardan inşası faaliyetleri sonunda tamamlanmıştı. Uzun zamandır ilk kez, mutluluk rüzgârları esiyordu. Ekipler bu işi inanılmaz denebilecek kadar kısa bir sürede tamamlamışlardı... Hytanica’lılar ve Cokyri’liler en azından bir konuda işbirliği yapmayı başaramışlardı.

Bunu kutlamak için kendime bir gün izin verip şehirde bir tur atarak eski ihtişamına kavuşup kavuşmadığını gözlerimle görmek istedim. Bu haber bir şekilde haklı çıktığını da ispatlıyor, halkım için en doğru yolu seçmiş olduğumu ortaya koyuyordu. Dürüst olmam gerekirse kiliselerin durumunu da görmek istiyor, Steldor'un anlattıklarını körü körüne kabullenmek istemiyordum. Kiliselerin bazıları farklı amaçlar için yeninden inşa edilmiş olabilirdi ama herhalde bu durum hepsi için geçerli değildi.

Planlarımı Cannan'la paylaştıktan sonra, annemden de bu gezintide bana eşlik etmesini istemeye karar verdim. Yıllar önce babamla evlendiğinde halkımızın her bir ferdi onun yüce gönüllülüğüyle, şefkatli ve müşfik tebessümüne âşık olmuştu. Onun varlığı insanların moralini daha da yükseltebilir, desteğiyle şartlarımıza karşı insanların takındığı tavrı sonsuza dek değiştirebilirdi.

Onu bulmak için babamla paylaştığı daireye gitmek üzere üçüncü kata çıktım. İçeriye girdiğimde görüşme salonundaki kanepede oturmuş, bir kanaviçeyle uğraşıyordu, bu da bana her sene düzenlenen hasat festivali döneminde kız kardeşimle ve benim kenarı oyalı mendiller yaptığımızı anımsattı. Kendi seçtiğimiz bir deseni mendile işleyip turnuvadan önce verilecek şölende bize hangi delikanlının eşlik etmesini arzu ediyorsak ona verirdik. Bütün hafta boyunca süren panayır ve turnuvalarla festival, Recorah Nehri Vadisi ve millerce ötesinden gelen tüccarlar ve yarışmacılar için bir çekim merkezi haline gelirdi. Artık o günler çok eskide kalmıştı, o zamanlar öyle masumduk ki. Artık hiçbir şey o kadar basit değildi.

Annem beni o ahenkli sesiyle, “Alera, ne hoş bir sürpriz,” diyerek karşılarken bal sarısı saçlarını omuzlarından geriye attı. “Uzun zamandır görüşemedik. Lütfen, gel otur.”

Babamla Bastion'da sık sık karşılaşsak da annem Miranna'yla beni ziyaret etmek ve akşam yemekleri dışında dairelerinden pek dışarı çıkmıyordu. Hem bu yüzden hem de başamir olarak işlerimin yoğunluğu nedeniyle birlikte fazla vakit geçiremiyorduk. İsteğini yerine getirerek kanepenin karşısındaki bir koltuğa yerleştim, ne de olsa fazla bir acelem yoktu.

“Güzel haberleri aldın mı?” diye sordum hemen.

“Hangi haberleri?”

Yüzümde koca bir sırıtış vardı, yanaklarım al al olmuştu. “Ağır iş bitti ve şehir tekrar inşa edildi. Bir saat önce haber verdiler.”

“Ne çabuk? Bu harika bir haber. Ayrıca bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı, son zamanlarda çok acılar çekildi ve kayıplar verildi. Sanırım şehirde bir tur atmak istersin?”

Her zaman olduğu gibi kızlarına yol yordam öğretmekten geri kalmıyordu, olur da ben böyle bir günde halkımın arasına karışmazlık ederim diye bunu bana bir sorudan çok öneri olarak getiriyordu. Kalplerini kazanmak için yalnızca kötü günlerde değil, iyi günlerde de halkımın yanında olmalıydım.

“Evet. Aslında sizi ziyarete bu yüzden gelmiştim. Sizin de bana eşlik etmenizi umuyordum.”

Yüzü aydınlandı, elindeki kanaviçeyi yandaki sehpayaya bıraktı. “Zevkle. Ne zaman çıkacaksın?”

“Bundan sonra müsaidim, size ne zaman uygunsa o zaman çıkabiliriz.”

“Üstümü değiştirmem gerek, böyle bir kutlamaya uygun bir şeyler giymeliyim.”

Bu da bir hatırlatmaydı ancak buna gerçekten de ihtiyacım vardı. Üzerimde gündelik bir kıyafet vardı, halkın karşısına çıkmak için uygun değildi.

Bir saat sonra dışarı çıkma konusunda annemle sözleştikten sonra daireme döndüm ve Sahdienne’i çağırttım. Onu bekleyemeyecek kadar heyecanlı olduğumdan yatak odama girdim ve giysi dolabımı sonuna kadar açıp bu etkinlik için uygun bir kıyafet aradım. Giymeyi düşündüğüm elbiseye elimi attım ama bir an tereddüt ettim. Bu benim en güzel kıyafetimdi, Steldor’un kız kardeşimin on yedinci doğum günü için hediye ettiği tuvaletti. İnci bezeli altın tacımla gayet uyumlu krem ve altın rengi kumaşı gayet göz alıcıydı, çan gibi kolları ve cüretkâr denilebilecek kadar açık bir yakası vardı. Tıpkı Steldor’un müstakbel kral olarak görülmesi gibi, bu en iyi seçeneğimdi.

Tam o sırada Sahdienne gelip dalıp gittiğim hatıralarımın derinliklerinden beni çıkardı. Seçtiğim bu tuvaleti çok severdi, kocamın olağanüstü zevkine hep hayran kalmıştı. Şimdiyse büyük bir hevesle hazırlanmama yardım ediyordu, Steldor’un bu elbiseyle takmam için

bana verdiği harika inci kolyeyi boynuma yerleştirip saçlarımı ensemde zarif bir topuz haline getirip tacımı başıma taktı. Bana hemen kısaca bir reverans yaptıktan sonra yanımdan ayrıldı, ben de görüşme salonuna geçtiğimde annemin çoktan daireme geldiğini gördüm. Annemin geldiği bana haber verilmediği için hemen kendisinden özür diledim.

“Sizi beklettiğim için özür dilerim ama...” Bir an duraksadım çünkü dikkatle bana bakarken gözlerinde garip bir pırıltı geziniyordu, bir an acaba bu elbise bu etkinlik için fazla mı göz alıcı diye düşündüm. “Değiştirsem?.. Yani başka bir şey de giyebilirim demek istedim.”

“Hayır,” diyerek yanıma yaklaşıp kahverengi saçlarımı elleriyle düzeltti. “Mükemmel görünüyorsun, tatlım. Öyle güzel bir kadın oldun ki.”

Biraz utandığım için yanaklarım kızardı ve annem gayet açıksözlü bir şekilde devam etti:

“Steldor’la artık yollarınız ayrıldığı için kalbin boş mu diye merak ediyordum. Eşini bulmadan herkes biraz eksik sayılır .”

Onun bu felsefi takılmalarını özlemiş olsam da sezgilerinin bu kadar kuvvetli olması karşısında söyleyecek söz bulamıyordum. İşte bu da o anlardan biriydi. Kendi üslubuyla bana hayatımda biri olup olmadığını soruyordu. Hytanica değişiyordu ancak bu kraliyet ailesinin üyelerinin temel beklentilerinden ödün verdirecek kadar köklü bir değişiklik değildi. Hâlâ bir vâris doğurmam bekleniyordu ama yaşımda artık on dokuz olduğundan bunun vakti gelmiş de geçmeye başlamıştı.

Annemin şefkat dolu gözlerine bakınca birden ona her şeyi anlatmak istedim, Narian’ı ne kadar sevdiğimi ve onunla nişanlandığımız için ne kadar mutlu olduğumu. Ama ikimiz bu konudan kimseye bahsetmeme kararı almıştık ve her ne kadar annemin sadece benim mutlu olmamı istediğini bilsem de bu habere nasıl bir tepki vereceğinden o kadar emin olamıyorum.

“Ne oldu, bir tanem?” diye sordu. Herhalde içimde kopan fırtınalar yüzüme yansımıştı.

Sesi öyle tatlıydı ki birden bütün çekincelerim kayboldu. O benim annemdi; ona her konuda güvenebilirdim.

“Yalnız değilim,” diye itiraf ederken heyecanım mideme vuruyordu. Hayatımın en önemli anlarından birini haftalardır herkesten gizlemek

zorunda kalmıştım ve artık bunu biriyle paylaşmayı ne kadar istediğimi fark ediyordum. “Ben... Ben nişanlandım.”

Gözleri iri iri açıldı, sonra ellerimi avuçlarının içine alıp beni kanepeye doğru götürdü ve ikimiz yan yana oturduk. Hytanica’da evlilikler görücü usulü yapıldı, genç bir kadının ailesi nişanlandığını kendisinden önce bilirdi. Bu yüzden olayların bu şekilde gelişmesi pek rastlanılır bir şey değildi.

“Kiminle sözlendin, Alera? Bana her şeyi anlat.”

“Kumandan Narian.” Ne yapacağını ne diyeceğini bilemediğimden nefesimi tutup yüzündeki afallamış ifadenin şaşkınlığa, arından da kaygıya dönüşmesini izledim.

“Ona âşık mısın?” diye sordu ama artık itiraf etmişim.

“Evet, âşığım. O da bana.”

Birkaç dakika geçtikten sonra yüzüne bütün zarafetini ortaya koyan bir tebessüm yerleşti. Bana doğru eğilip yüzümü avuçlarının içine aldı.

“Tebrikler, Alera.”

Bu sefer de ben hayrete düşmüştüm. “Üzülmediniz mi?”

“Âşık olduğun için nasıl üzülebilirim?” derken neredeyse gülecekti. “Babanla evlendiğimde korkuyordum. Artık iyi bir insan olduğunu biliyorum ama senin böyle bir tecrübe yaşamayı, doğrusu bu ya, hiç istemiştim. Narian’ı tanımıyorum ama hiçbir zaman bizim düşmanımız olmadığını anladım. Önemli bir mevkideydi ama elinden geldiği kadar çok insanın hayatını kurtarmaya çalıştı. Fakat bundan da önemlisi, seni tanıyor, sana güveniyorum, Alera. Onu seviyorsan ben de seveceğim.”

Ona sarıldım sonra ikimiz de bu duygusal halimize birlikte güldük çünkü boğazım düğüm düğümdü, onunsa gözlerinde yaşlar vardı. Biraz daha sohbet ettik ve bana sırrımı saklayacağını söyledi, sonra da Cannan’ın emirleri doğrultusunda bu turda bizi yalnız bırakmayacak eşlikçilerimizin beklediği ana girişe ilerledik. Ancak Narian’ın da orada olmasını beklemiyordum.

“Başamir,” derken beni başını hafifçe eğerek selamladı. “Leydi Elissia.”

Bana bu kadar resmi davranması karşısında annemin yüzünde manalı bir tebessümün oynadığını gördüm. Narian da bunu fark edince bir an alını hafifçe kıvrıştı.

“Size şehir turunuzda eşlik etmeyi düşünmüştüm, izin verirseniz elbette,” diye devam etti bana hitap ederek. “İnsanların gönlüne girebilmek adına.”

Kelimeleri o kadar dikkatli seçilmişti ki sadece *halkın* gönlüne girmekten bahsetmediği belliydi.

“Bize katılmanız beni memnun eder,” diye onun tavrına uygun bir şekilde yanıt verdikten sonra birlikte saraydan ayrıldık.

Şehir eski haline gelmekten uzaktı, sokaklar hâlâ pislik içindeydi ve birkaç sığınma evin tekrardan inşa edilmesine rağmen hâlâ evsiz insanlar vardı, Cokyri’li askerler tarafından koyun gibi sürüldükleri metruk binaların içinde bir kenara toplanmışlardı. Bazı kiliselerin de bu amaç doğrultusunda kullanılmakta olduğunu sanıyorum ama göğe yükselen sadece bir iki tane çan kulesi görmek beni umutsuzluğa düşürmüştü. Ayrıca şehirde hâlâ yapılması gereken çalışmalar vardı çünkü Cokyri’liler kırsalda yalnızca vilayet seddinin kış bastırmadan tamamlanmasına öncelik vermişlerdi. Çiftçiler tarlalarda çalışırken başlarında Cokyri’li askerler duruyordu, bu da insanlara sürekli olarak geçim kaynaklarının artık kendi ellerinde olmadığını hatırlatıyordu. Ancak pazar yerindeki dükkânlar açılmış, okullar hasadın ardından sınıflara doluşacak öğrenciler için hazır edilmişti ve Hytanica’lılar ile Cokyri’liler arasında eskisine oranla daha az münakaşa oluyordu.

Şehirdeki çalışmaları denetleyeceğim haberi hızla yayılmıştı ve caddelerin iki yanı başarılı olan yeninden inşa çalışmalarından memnun, günlük çilelerinden bir süreliğine de olsa kaçabildikleri için hallerinden hoşnut erkekler, kadınlar ve çocuklarla doluydu. Şehrin her yerine faytonlarla gittikten sonra arabadan inip caddelerde yürüdük. Biz gezinirken kadınlar bize seslenip çiçekler veriyorlar, erkeklerse saygıyla başlarını eğerek selamlıyorlardı. Biz de onları başımızla selanlayıp uzattıkları ellerine dokunuyor, arada bir de kız ve erkek çocuklarına armağanlar dağıtıyorduk. Güneş kısmen de olsa sonbaharın açık gri bulutları arasına gizlendiğinden hava serindi ancak hiçbir şey sevincimi gölgeleyemiyordu. Halkımın gözlerinin içinde yeni bir umudun filizlendiğini görebiliyordum.

Narian bir süre yanımda yürüdükten sonra annemin gözünün ucuyla bize baktığını fark edip sonunda geride kalıp Caman’la birlikte

yürümeye başlamıştı. Annemin onu şaşırtması karşısında gülümsedim, ne de olsa annemi fazla tanımiyordu.

Şehrin güneyine gittiğimizde Narian'ın yanımda yürümemesinin iyi bir şey olduğu ortaya çıktı çünkü Steldor da kalabalığın arasındaydı. Onu başımla selamladım, o da gözlerimin içine bakarak beni aynı şekilde selamladı. Bekleme odasında Narian'la yaşadıkları münakaşa aklıma geldi ve aramızda onca mesafe olmasına rağmen kalbinin sızladığını hissedebiliyordum. Bu sızıyı dindirmemin bir çaresi olduğunu, aslında bana özlem beslediğini bilmek çok acı bir duyguydu. Ancak bu sızıyı dindirebilecek tek kişi ben değildim, bu konuda o da kendisine yardımcı olacak kudrete sahipti ve ben de hayatına devam ederek onu gerçekten de mutlu edecek birini bulması için dua ettim.

Oldukça uzun bir tur attıktan sonra akşama doğru Bastion'a geri döndük. Cannan bize eşlik eden muhafızları gönderdikten sonra odasına ilerledi, Narian da peşinden gitti.

Anneme, "Bana eşlik ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedim. "Yanımda olmanız çok iyi oldu."

"Ben de bundan o kadar memnun oldum ki seni bir yere davet etmek istiyorum. Dairemizde çay içelim mi?"

"Evet, teşekkürler. Sıcak bir şeyler içmek çok iyi gelecek." Günün yorgunluğu yüzünden yanakları al al olmuştu, herhalde ben de aynı durumdaydım.

"Yarım saat sonra diyelim mi? Ayrıca Alera, lütfen Narian'a da sana eşlik etmesini söyle."

Kaşlarım hayretle kalktı.

"Bunun doğru olacağından emin değilim," diye çekincemi dile getirdim çünkü Narian'ın böyle bir davete nasıl bir tepki vereceğini hiç bilmiyordum.

Beni Cokyri'li muhafızların nöbet tuttuğu kapıdan uzaklaştırarak kısık sesle konuştu. "Alera, bu adamla evleneceksen benim oğlum olacak. Kendisini daha yakından tanımak isterim."

"Evet, ama... Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Çok çekingendir, uzunca bir sohbet etmek isteyeceğini sanıyorum."

“O zaman ben de bu yönlerini öğrenmiş olurum. Sormanda bir sakınca olamaz, öyle değil mi? Gelmeyi arzu etmezse ben de bu kararını kabullenmek zorunda kalırım.”

Annem incelik nedir bilirdi. Kararını *anlayışla karşılayacağımı* değil kabullenmek zorunda kalacağını söylemişti. Üstelik kelimelerini seçerken aklından geçen Narian’dan çok, bunun önemli olduğunu bana anlatmak ve Narian’ı da yanımda getirmem için elimden geleni yapmamı sağlamaktı.

“Elimden geleni yapacağım,” derken bunun hayatımda iştirak etmek zorunda kalacağım en kısa çay partisi olacağını düşünüyordum.

Annemi ardımda bırakarak, bekleme odasına girip münacat salonunun içinden geçerek Cannan ve benim makam odalarımızın arasındaki eski taktik odasında yer alan Narian’ın dairesine ulaştım. Her zamanki gibi, bölmeli odada o kadar çok hareketlilik vardı ki; randevusu olmayanları kapıdan içeri sokmayan Cokyri’li bir muhafız yüzünden öyle gidip rahatça kapısını çalamazdım. Sonunda subaylarından birine Narian’la “vilayeti ilgilendiren acil bir konu” hakkında kendisiyle görüşmek istediğimi bildirmesini istedim.

Narian odasından çıktığında politik bir mevzu hakkında konuşmak istemediğimi gayet iyi bildiğinden, “Sizin çalışma odanıza gidelim mi?” diye sordu.

“Evet, sanırım en iyisi bu olacak.” Gözlerinin içi merakla parladığından yüzüme bir gülümseme yayılmasına mani olamadım.

Çalışma odamın kapısını kapadığımız anda, ben daha bir şey diyemedim Narian beni öpünce şaşırdım.

“Bütün akşamüstü bunu yapmak istedim, Alera. Hytanica’lı kadınların kıyafetlerinden çok hoşlandığım söylenemez ama bu üzerindeki bir istisna sayılabilir.”

Başım dönerek güldüğümde ellerimi avuçlarının arasına aldı.

“Pekâlâ, konu nedir?”

“Annem beni çaya davet etti ve senin de bize katılmanı istiyor.”

Ne kadar normal bir şeyden bahsediyormuşum gibi davranmaya çalışsam da Narian birden gerilip geri çekildi. Bu kolay olmayacaktı.

“Size katılmamı *ikiniz de* mi istiyorsunuz?”

“Evet ama bunu o önerdi.” Derin bir nefes alıp bir itirafta bulundum. “Nişanlandığımızı ve birbirimize âşık olduğumuzu biliyor.”

Yüzündeki ifadeden tepkisinin ne olduğunu tam çıkaramadım ama ellerimi bırakması bunun onu rahatsız ettiğini, gücendirdiğini ortaya koyuyordu... Bu pek de iyiye işaret sayılmazdı. Kafasını toplaması için ona biraz zaman tanıyıp bekledikten sonra tekrar denedim.

“Kimseye söylememe kararı almıştık biliyorum...”

Birden, “Evet, almıştık,” diye çıkışıp çalışma masama yöneldi, gözlerini benden kaçırıyordu. Bu hiç de alışık olduğum bir davranış olmadığından çok dikkatli bir şekilde devam etmem gerektiğini biliyordum.

“Dinle lütfen. Kimseye söylememe kararı almıştık ama o benim annem. Kimseye bir şey demez.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Neredeyse gülecektim, bunu nasıl olup da sorabildiğini anlayamıyordum. “Çünkü o benim annem! Beni o yetiştirdi, Narian. Hayatım boyunca ona güvenebildim. İnan bana.”

Bir karşılık vermesini bekleyerek duraksadım ama vermedi. Onun yerine masamın üzerinde duran kâğıtlarla ilgileniyormuş gibi görünmeyi tercih etti.

“Lütfen bana bakar mısın?” diye onu nazik bir şekilde uyardım.

Gözlerimin içine baktı ama bunlar çelik gibi, kuşkucu sanki ona meydan okumuşum gibi beni tartan bakışlardı.

İçinde hangi içgüdüyü uyandırdığımı bilmesem de, “Narian,” diye mırıldanırken sesimle bunu defetmeyi umuyordum. Tekrar tekrar Ulubey’in kafasına neler işlediğini hatırlamak zorunda kalıyordum, şimdi bile gölgesi Narian’ın üzerine düşüyordu. Bu Narian’ın kabahati değildi elbette ama insanın böyle bir tavır karşısında cesaretinin kırılması çok kolaydı; on sekiz yıl boyunca sürmüş bir tahakkümü ortadan kaldırmak, bütün bunları unutmak kolay değildi.

“Bu seni rahatsız ettiyse özür dilerim,” dedim yanına yaklaşarak, “ama inan bana onun bilmesi bir sakınca teşkil etmiyor.”

“Bilmesi sakınca teşkil ediyor.” Yanımdan geçip şömineye ilerleyerek aramızdaki mesafeyi çoğalttı. “Bu bilginin kendisi sakıncalıyken bu her

zaman söz konusudur. Ona söylemen gerekmiyordu, Alera. Bunu neden yaptığını anlamıyorum.”

Beni azarlıyormuş gibi geldiğinden hislerime gem vurdum. “Ben aptal değilim. Bile isteye ne bizi ne de bu krallığı asla riske atmam. Benimle bazı şeylerin gizli kalması gerektiğini bir tek sen biliyormuşsun gibi konuşma. Senin doğru bulmadığın bir karar almış olabilirim ama bu onun yanlış olduğunu göstermez.”

İkimiz de gerilmiştik, dik dik birbirimize bakıyorduk ve odaya düşen sessizliği ne o ne de ben bozmadık.

Yüzündeki ifadeyi değiştirmeden, “Ben böyle bir şey ima etmedim,” diye mırıldandı.

Bir an duraksadım, sözlerinde samimi miydi yoksa alay mı ediyordu, bilemiyordum. Bakışlarını yere indirince ilki olduğunu anladım. Yanıma yaklaştı ama bana sokulmadı, ona dokunamayacağım bir mesafede duruyordu.

“Fakat anlamıyorum, Alera. Gerçekten de anlamıyorum.”

Aramıza ne fiziksel ne de duygusal bir mesafe koymasına izin ver-meyerek yanına gittim, sonra elimi göğsüne koyup gömleğinin kumaşını elimle tuttum.

“Hayatında hiçbirine güvenmek *istemedin mi?*”

Cevap vermedi, canı sıkılmıştı. Aslında bana güvenmişti ama bunu her zaman kendi kendiyile, yetiştirilme tarzıyla mücadele ederek yapmıştı. Birkaç dakika sonra başıyla onayladı, bunu hâlâ anlamadığı ama bu tartışmayı daha fazla da uzatmak istemediği belliydi.

“Bunu annem ve benimle çay içmeye geleceğine dair bir işaret olarak kabul edebilir miyim?” diye onu iğnelediğimde yüzüne buruk da olsa bir tebessüm yayılmaya başladı. “Artık bizi bildiğine göre gelmen onun için çok şey ifade edecektir. Evlendiğimizde onun nazarında oğlu olacaksın.”

İç geçirip başını bir kez daha eğerek onayladı. Tahminimce bu fikir onu eski kraliçenin yanında bir iki saat geçirme riskini alacak kadar cezbetmiş ve merakını uyandırmıştı.

İkimiz birlikte münacat salonundan, ardından da Kral’ın Kabul Odasından geçip helezon merdivenlerden yukarı çıkarak ebeveynlerimin üçüncü kattaki dairesine yöneldik. Annem bizi görüşme salonunda kar-

şladı, Narian’la benim yan yana oturmamızı sağlamak için kanepenin karşısındaki koltuklardan birine oturmuştu.

Eşikten geçtikten sonra, Narian sanki bu işin içine çekilmiş olmaksın pişmanmış ve kaçmak için hastaymış numarası yapıp bu durumdan sıyrılabilir miyim diye düşünür gibi bana gayet komik bulduğum bakışlar atmaya başladı. Bir orduya önderlik edip, Ulubey’le yüzleşebiliyor ve Başrahibe’ye kafa tutabiliyordu ama görünüşe göre benim nezaketli ve ağırbaşlı annemle vakit geçirme konusunda tereddütler yaşıyordu.

Annem, “Alera, Narian, ikinizin de geldiğine çok sevindim. Lütfen oturun.” diyerek bizi kanepeye yönlendirdiğinde söylediğini yaptık.

Narian onu centilmen bir tavırla Hytanica geleneklerine uygun hitabı özellikle seçerek, “İyi akşamlar, Kraliçe Elissia,” diye selamladı. Aslında ona ilişkin vardığım ilk kanaat bukailemon gibi olduğuydu, herkesin nabzına göre şerbet vermeyi iyi biliyordu.

Çay servisi annemin koltuğunun yanındaki sehpaıa yerleştirilmişti, annem çayları bizzat kendisi servis etti.

“Hizmetçilerden birinin yanımızda olmasına gerek olmadığını düşündüm,” dedi ama ben temkinli davranarak Narian’la benim onu ziyaretimiz hakkında dedikodu çıkmasını önlemeye çalıştığını anladım. “Bugün ne güzel bir gündü, değil mi?”

İlk on beş dakika boyunca her şey yolunda gitti, ne de olsa annem insanları nasıl rahat ettireceğini çok iyi bilirdi. Ağırıklı olarak benimle de olsa fazla aşırııa kaçmadan sohbet etti. Tam tahmin ettiğim gibi, Narian fazla konuşmadan gözlemliyordu, sohbeti daha çok benim sürdürmeme izin verip bu süreyi karşımızdaki kadının nasıl biri olduğunu çözmek için kullanıyor, bizden yana olduğuna tam olarak güvenemiyordu. Asla kabalaşmadı ve kendisine yöneltilen hiçbir soruyu yanıtsız bırakmadı, görgü kurallarına en iyi biçimde uyarak kendini gizlemeye çalıştı.

Sohbetimiz doğal olarak zaman zaman duraksadığında, annem Narian’la beni dikkatle inceledi ve düşüncelere daldı.

“Birbirinize ne zaman âşık oldunuz?” diye sordu. “Bizim burnumuzun dibindeyken mi?”

“Öyle de denilebilir,” diyerek gülüp Narian’a baktım. “Hytanica’ya ilk geldiğinde arkadaş olmuştuk. Miranna’yla birlikte Baron Koranis’in malikânesine yaptığımız ziyaretlerin esas amacı onu görebilmemdi.”

Annem gülümsedi, Narian’sa buna şaşırmış gibi dönüp bana baktı. Sonra annem sohbeti kaldığı yerden devam ettirdi.

“Âşık olmayı anımsıyorum,” dedi dalga geçerek ve ben aslında mutlu sonla biten bir hikâye olduğu söylenemeyeceğinden ne kadarını bizimle paylaşacağını merak ettim. “On beş yaşındaydım ve aile fertlerimi bir yangın sonucu kaybetmenin ağır yükünü göğüslemeye çalışıyordum. Yıllardır Alera’nın amcası olan Andrius’la nişanlı olduğumdan, burada yaşamak üzere saraya getirildim ama kendisi biz evlenmeden savaşta hayatını kaybetti.”

Konuşurken bana hitap etmediğini hissettim ve her ne kadar kendi halinde davransa da Narian’ın ilgisini çekmeyi başarmıştı, koyu mavi gözleri ona merakla bakıyordu.

“O sıralarda kaybolmuş ve yalnız hissediyor, korkuyordum. Sonra Andrius’la yakınlaştık. Onun sayesinde hayatım yeniden bir anlam kazanmıştı. Artık beni hayata bağlayan, yaşama dört elle tutunmanı sağlayan bir şey vardı. Hayatımın en kötü günleri en güzel günleri haline gelmişti.”

Bir an durdu, gayet masum bir şekilde Narian’ın gözlerinin içine baktı. Ama aslında anlatacakları hiç de masum şeyler değildi. Eğer ben annemin Narian’ın aslında bir Hytanica’lı olduğunu öğrenmesiyle kendi hayal kırıklığı arasında bir benzerlik olduğunu üstü kapalı bir şekilde ifade etmeye çalıştığını anladıysam, hiç şüphesiz Narian da anlamış olmalıydı. Ancak Narian bu konuda tek bir laf etmediğinde annem onunla üstü kapalı bir şekilde bu kader benzerliği üzerinden bağ kurma fikrini bir kenara bırakıp durum daha da garipleşmeden bana döndü.

“Sana da söylemiştim, Alera... Andrius sende yaşıyor. Sana ne zaman baksam onu görüyorum.”

Bu iltifatı karşısında başımı hafifçe yana yatırıp tebessüm ettim.

“Ve sizde de...” diyerek bir kez daha Narian’a dönüp parmaklarından birini düşünceli bir şekilde dudaklarına götürdü. “Cannan’ı görüyorum.”

Fazla belli etmeden tam da bir ebeveynin yapacağı gibi onu tatlı dille kandırmaya çalışıyordu. Narian’ın aklından neler geçtiğini anlaya-

mıyordum ama artık gitmeye o kadar hevesli değildi, bakışları ne bana ne de kapiya kaymıyordu.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Cannan güçlü ve kararlı bir kişilik. Duygusuz, dokunulmaz görünür ama bu görünüşünün altında değme erkeklere ibret olacak bir yürek taşır. İstese o şefkati çok rahat kalbinin derinliklerine gömebilirdi. Hatta bazı açılardan, öyle yapmış olsa bunca yıldır çok daha az acı çekerdi ama bugün olduğu adamın tırnağı bile olamazdı.”

Baelic’in bana, Cannan ve babasıyla ilgili anlattıklarını hayal meyal anımsadım. Annemin bu konuda bilgi sahibi olacağını hiç düşünmezdim ama tahmin etmem gerekirdi. Annem de kendi yaşıtı asilzadelerle birlikte büyümüştü, Cannan da Veliaht Prens Andrius’un yakın dostlarından biriydi.

Narian’ın merakının kabardığını görüp devam etti: “Cannan’ın babası Baron Burvaul’ın zalim olduğunu herkes biliyordu. Onların ailesinde herkes gülümserdi, bunu daha çok, gülümsemedikleri ya da kapalı kapılar ardından neler olup bittiğini anlattıklarını Burvaul’in öğrenmesi halinde neler olabileceğinden korktukları için yaparlardı. Kırık kemikler ve morluklar dışında neler yapabileceğinden tabii, zaten bu acıya katlanmak da genelde hep Cannan’a düşerdi. O sıralarda Cannan elbette babasının karşısına dikilemiyordu, o yüzden de bütün hıncını dünyadan çıkarıyordu.

“Ama on sekizine geldiğinde savaşa gönderildikten sonra değişti. Farklı bir bakış açısı kazandı. Andrius öldüğünde ve Cannan Saray Muhafızları Komutanı olarak göreve çağrıldığında ve daha sonra Muhafız Alayları’nın Kumandanı olduğunda babasından çok daha güçlü bir insandı, hem mevkinin sağladığı nüfuz hem de karakteri açısından. Gücünü hiçbir zaman suistimal etmedi ancak o zaferini Burvaul’in kontrolün el değiştirmesine katlanamamasında buldu. Ömrünün kalan kısmını kendisini hiçbir zaman cezalandırmayan oğlundan korkarak yaşadı.”

“Sen de de aynı karakter yapısını görüyorum, Narian. Tıpkı Cannan gibi sen de hiçbir zaman seni kontrol eden adama dönüşmeyeceksin.”

“Beni o kontrol etmiyordu,” diye atıldı Narian aniden.

“Sonunda edemedi zaten, öyle değil mi?” diyerek annem çayından bir yudum aldı. “Ama asıl *önemli olan* annen. O nasıl bir insandı?”

“Annemi tanıyorsunuz,” diye cevaplarırken Narian’ın yüzünde garip bir ifade vardı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim... Sanki daha bir gençleşmiş, kabuğundan çıkmış gibiydi. Tereddütleri vardı, evet ama artık kapıdan içeri girdiğindeki gibi savunmada değildi. Sanki anneme açılmak istiyormuş gibi bir hali vardı.

“Yani seni yetiştiren kadını kastediyorum. Cokyri’li anneni.”

Her ne kadar halinde tavrında bir değişiklik sezinlemiş olsam da Narian başını iki yana sallıyordu. “Cokyri de bir annem olmadı.”

“Annesiz büyüyen bir çocuğa göre çok iyi yetiştirilmişsin.” Annemin mavi gözlerinde tehdit içermeyen pırıltılar dolanıyordu. Yine onu muzipçe iğneliyordu ve ben üçüncü kez annemin sorduğuna kaçamak bir yanıt vermesini beklerken Narian bunu yapmadı.

“Anne olarak görebileceğim tek kişi Başrahibe’ydi.”

Bir anneme bir Narian’a bakıp duruyordum çünkü yarım saatlik bir süre içerisinde annem benim Narian’ın bana iki yıl zarfında anlattığı şeyleri ondan öğrenmeyi başarmıştı. O anda aklıma gelen şeyleri sormak için kendimi zor tuttum ve annem ona baskı yapmaya devam etti.

“Yakınsınız o zaman?” Bu bir sorudan çok bir önerme gibiydi.

“Bir zamanlar çok ama çok yakındık. Ben küçükken bana o baktı. Ama zaman içerisinde ondan uzaklaştım sonra Hytanica’da doğduğumu öğrendiğimde...”

“Evet?”

“Bana yalan söyledi. Bütün hayatım boyunca... Onca yıldır bana yalan söylemiş.” Bu sözleri çok derinden hissederek söylemiyordu ama kalbinin sızladığı da belliydi.

Narian ile ilk tanışmamızı düşündüm, beni büyülemişti ama o anda onun neler yaşadığını hiç düşünmemiştim. On altı yaşında, kendi başına yollara düşmüş, evinden değil ülkesinden de kaçarak düşman topraklarına girmişti. İhanete uğramak... Öfkesi içine sığmıyor olmalıydı ama bunu hiç belli etmemişti. Şimdiyse annem onu bu konuda konuşturuyordu.

“En zor olanı,” dedi gayet anlayışlı bir şekilde başını eğip onu onaylarken, “dünyayı tek bir kişinin davranışlarıyla yargılayamayacağını öğrenmek.”

“Evet, yargılayabilirim,” diye öyle çabuk karşılık verdi ki annem bile şaşırıldı. “Alera’nın gözlerinden bakıldığında bana karşı koyamazsınız.”

Ben sessizce orada oturmuş yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissederken annem bir kahkaha attı. Her şeyin farkında olsa da Narian kimseye kolay kolay iltifat etmezdi. Ona bakıp bu sözlerinin beni ne kadar memnun ettiğini anlatmak istercesine elimi koluma koydum.

Annem ikimize de gülümseyerek, “Çok haklısın,” diyerek onunla hemfikir olduğunu belirtti.

Bu konuşmanın ardından kısa bir süre sonra Narian’la birlikte annemin yanından ayrıldığımızda hepimizin keyfi yerindeydi. Kraliçe selefi ondan hoşlanmış gibiydi ve Narian da annemden hoşlanmış olmalıydı ki onunla hiç çekincesiz bunları konuşabilmişti. Her nasılsa, annem engin tecrübeleri ve annelik içgüdüğü sayesinde müstakbel damadıyla bir bağ kurmayı başarmıştı.

Daireme döndük ve ben akşam yemeği için üzerimi değiştirirken Narian görüşme salonunda bekledi, yemekte bana eşlik etmeyecekti, annemle şansımız yaver gitmiş olsa da babam nişanlandığımız haberini bu kadar hoş karşılamayabilirdi.

Üzerimde basit bir kıyafetle dışarı çıktığımda, Narian koltukta oturmuş düşünceli bir şekilde kırılmış olan bileğini ovuşturup duruyordu, yüzündeki endişe gittikçe artıyor gibiydi. Ayrı olduğumuz bu kısa zaman zarfında keyfini neyin kaçırmış olabileceğini merak ederek şöyle bir etrafıma bakındım.

“Narian? Ne oldu?”

Başını iki yana salladı, sonra da elini o gür sarı saçlarının arasından geçirdi. “Annen gerçekten de mükemmel bir sorgu subayı olarmış.”

Kendimi tutamadım ve buna uzun zamandır hiçbir şeye gülmediğim kadar güldüm. “Hiç sanmam!”

“Sen komik olduğunu düşünebilirsin,” dedi gülümseyerek. “Ama ona ne söylediğimin farkında bile değildim!”

“Peki, pişman mısın?” diye sorduğumda yüzünden birkaç cilt roman çıkacak ifadeler geçti: Ona içini döktüğü için kafa karışıklığı, irdeleme, huzursuzluk ve en sonunda kabulleniş.

“Hayır,” derken buna kendisi de şaşırmış gibiydi. “Artık... sanırım anlıyorum... Yani neden onunla konuştuğunu. Neden ona güvendiğini. Ben de ona güvenebilmeyi istedim.”

Yanına gidip kucağına oturdum ve ellerimi boynuna doladım. “Bunu daha önce söyledim mi bilmiyorum ama artık söylesem iyi olur. Ben sana âşığım, Narian.”

“Ben de sana,” derken dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmıştı. Demek bu sözleri söylemek o kadar da zor değildi.

SHASELLE

20. BÖLÜM SESSİZ OL

Birkaç gün sonra Cannan beni görmeye geldi. Belki de aramızı düzeltmeye, yollarına koyduğum taşı ortadan kaldırmaya gelmişti. Belki de her zamanki gibi yoğundu, herkesin dilindeki Kraliçe Alera'nın şehir turu sırasında ona eşlik ettiğini biliyordum ama ailem ve ben güvenli bir sığınak olan evimizden dışarı çıkmamıştık. Bir kez olsun umurumda değildi. Korkmuştum.

Amcam bizi ziyaret etmek için garip bir zaman seçmişti, yemekten sonra karanlık basınca gelmişti. Annem kapıyı çekinerek açıp ailemizin reisini hole aldı.

"Bu geç saatte sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Lania," dedikten sonra hemen konuya girdi. "Ama Shaselle benimle ahıra gelsin, onunla atlarla ilgili bir şey konuşmam gerekiyor."

Daha fazla açıklama yapmayan Kumandan bir cevap bekliyordu. Kardeşlerimle ben konuştuklarını görüşme salonundan duyabiliyorduk ve ben annemin onu sorgu sual etmeye cesaret edip edemeyeceğini düşündüm. Sonuç belirsizdi.

"Elbette," dedi. "Gidip onu çağırayım."

Annem görüşme salonuna geldiğinde alını kırış kırıştı. "Shaselle, amcanla git. Diğerleriniz, yatağa."

Celdrid ve Ganya itiraz ettiler ama ben ön kapıya giderken onlar da kardeşleriyle birlikte yukarı çıktılar. Annem çocuklarını yukarı çıkarmadan önce Cannan'a endişeli gözlerle bakıp şalını omuzlarıma attı.

Amcamla birlikte gecenin soğuğu ve karanlığına, kamçı gibi esen rüzgâra aldırmmamaya çalışarak bahçeden geçip ahıra gittik. Böyle şeylerden korkmayacak kadar büyümüşüm. Kapıyı arkamızdan kapadığında, neredeyse patlayacak olan fırtınanın çıkardığı boğuk sesleri de dışarıda bırakmış oldu. Sonra da bir yağ lambası alıp yaktı ve duvardaki kancaya astı. Gergin bir şekilde Alcander'ın bölmesine yanaşıp elimi uzatıp ipeksi tüylerle kaplı boynunu okşadım.

"Her şey yolunda görünüyor," dedim titreyerek, oysa Kumandan'ın beni dışarı çağırmasının nedeninin atlar olmadığını gayet de iyi biliyordum.

"O kamayı nereden bulduğunu aşağı yukarı tahmin edebiliyorum, Shaselle." Cannan harmanisini geniş omuzlarından geriye iterek bana yaklaştı. "Ama bir de senin ağzından duymak istedim?"

Zar zor yutkundum. "O... O babama aitti, unuttun mu?"

"Hayır, değildi. Şimdi bana onu nereden bulduğunu söyle."

Cevap vermektan de bir şey dememektan de korktuğumdan ona bakakaldım. Beni şöyle bir süzdükten sonra harmanisini omuzlarıma örttü. Hâlâ vücudunun ısını taşıyordu ve inanılmaz derecede rahatlamışım.

"Seni cezalandırma niyetinde değilim, Shaselle. Sadece korumaya çalışıyorum. Ama gerçeğı öğrenmem lazım."

Karşısında titreyerek itiraf ettim: "Babamın çalışma odasına gizlenmişti."

"Başkaları da var mıydı?"

"Evet. Bir sürü."

Cannan bunu bir anlığına sindirdikten sonra başıyla onayladı.

"Otur," diyerek duvara yaslanan yulaf fıçısını işaret etti. Tek kelime etmeden dediğini yaptım, artık ne olacağını bilmiyordum. Esmer, uzun boylu ve ciddi bir adam olarak karşımda dikiliyordu ama tehditkâr bir tavrı yoktu. Beni koruyacağına ve incitmeyeceğine dair söz vermişti.

"O silahları bulmaman gerekiyordu... Kimse bulmamalıydı. Bundan birine bahsettin mi?"

Başımı iki yana salladım, ağzım o kadar kurumuştı ki bir şeyler söyleyebileceğimi sanmıyordum.

"Seni onlarla gören oldu mu?"

"Hayır, yalnızdım. Gecenin bir yarısıydı."

“Diğer silahların yerlerini değiştirdin mi?”

“Hayır. Oldukları gibi bıraktım ve kapıyı yine gizledim.”

“Aferin.” Cannan bu cevabım karşısında bariz bir şekilde rahatlamış gibi görünüyordu. Belki de hatam yüzünden başları derde girmezdi. “Son bir soru. Bundan kimseye bahsetmemeyi başarabilir misin?”

“Elbette,” derken başka türlüünü aklına getirmiş olması beni yerin dibine geçirmişti.

“Bu konuya daha fazla bulaşmamayı başarabilecek misin?”

O sessizlikte atlar kişneyip toynaklarıyla yeri eşeliyorlardı. Bu soruya nasıl bir yanıt vereceğimi bilemediğimden dudaklarım aralanmış, öyle aptal gibi oturdum. Öğrendiklerimi unutup bu meseleyi bir daha hiç kurcalamayabilir miydim? Hayır. Cannan aklımdan geçenleri okumuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

“O zaman bana ne bilmek istiyorsan sor, ben de cevap vereyim.”

“Ne?” diye atladım, bana böyle bir şey teklif etmesi karşısında afallamıştım.

İncinmeni göze alamam, Shaselle, merakın planlarımızı bozmamalı. Bilgi vermek her şeye burnunu sokmanı önleyecekse bunu yapmaya hazırım.”

“Bunu nasıl başardınız? Silahları nereden temin ediyorsunuz? Şehre sokmayı nasıl başarıyorsunuz?” Sorular belli bir sıraya bağlı olmadan ağzımdan dökülüp duruyordu çünkü kafam karmakarışık.

Her zamanki gibi doğrudan konuya giren Cannan izah etmeye başladı: “London bahar aylarında kendine geldiğinde, ikimiz bir yerlere silah saklamak istiyorsak hızlı davranmamız gerektiğini anladık. Seyahat edebilecek kadar iyileşir iyileşmez, London komşu krallıklardan yardım almak için şehirden ayrıldı. Sarteradlı ve Emotanalı erkekler bizim için ormana silahlar bırakmaya başladılar ve London’ın adamları onları alıp Cokyri kuşatması sırasında kraliyet ailesini kaçırmak için kullandığımız tünelden geçirerek saraya soktu. Narian dışındaki Cokyri’liler tünelin varlığından haberdar değiller ve Narian da bu tüneli ne kapattırdı ne de başına nöbetçi dikti. Geceleri, saraydaki hizmetkârların silahları sandıklara yerleştirmelerini sağladık, ondan sonra da Steldor, Galen ve

Halias'a teslim edildiler. Seçilmiş bazı Hytanica'lılar inşaat çalışmalar sırasında silahları binaların içine sakladılar. Her şey yerli yerindeydi."

"Peki, şimdi ne yapacaksınız?"

"Bekleyeceğiz."

Ayağa kalktım, tedirgin bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. "Neyi bekliyorsunuz?"

"Doğru zamanı."

"Tam olarak ne yapmak için? Söyle bana."

"Krallığımızı geri almak için."

Bu aslında bir cevap sayılmazdı, bunu zaten kendim de çözebilirdim.

"Ne zaman amca? Bunun ne zaman olacağını bilmek istiyorum. Artık..."

"Ne zaman olacağını bilmen gerekmiyor, Shaselle. Sen bunun bir parçası değilsin."

Kollarını hâlâ göğsünde kavuşturmuş bir şekilde beni izliyordu, yürümeyi bırakıp harmaniye iyice sarındım.

"Ama *olabilirim*. Ben yalnızca meraklı bir çocuk değilim, amca, bir sürü şey *yapabilirim*. Yardımcı olabilirim. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyen sizin için bir sorun olmam!"

Rüzgâr ahırın kapılarını titretirken atlar yerlerinde kımıldandılar. Alcander kişneyince birden olduğum yerde zıpladım.

"Rüzgârdan korkuyorsun, Shaselle," dedi Cannan başını iki yana sallayarak. "Genç bir kızsın ve bu iş tehlikeli. Bu senin oynamaya alışık olmadığın bir oyun, sen bu oyunu kaldıramazsın."

"Bu doğru değil," diye karşılık verirken beni küçümseyen sözleri karşısında hıncım içimde büyüyordu.

"Üzgünüm ama öyle. Eğer yakayı ele verirsek ayaklanmaya fırsat bulamadan hepimiz idam edileceğiz. Ve isyan çıkarırsak, başarılı olsak da olmasak da çarpışırken öleceğiz. Unuttuysan eğer, sana şimdiye dek bir sürü iyi adam kaybettiğimizi hatırlatmak isterim."

Söyledikleri bana ağır bir darbe oldu, içimdeki o yakıcı his bir anda buz gibi oldu. Boynumu bir yağlı ilmeğe geçirdiğimi düşününce bütün hevesimi birden kaybettim.

Sesim titreyerek, “Hiçbirinizin ölmesini istemiyorum,” diye mırıldandım.

Omuz silkti. “Biz de sonumuz öyle olsun istemiyoruz. Ama birilerinin bir duruş sergilemesi lazım. *Onu* ölüme terk etmeden önce Hytanica için bir şeyler yapmalıyız.”

Tükenmiş ve zihnen dayak yemiş gibi hissederek, “Peki ne yapmam gerekiyor?” diye sordum.

“Sana söyleyeceğim.” İnsanı şaşırtacak kadar kendinden emin görünüyordu ama Cannan zaten hep kendinden emin bir insan olmuştu. “Bize her ne olursa olsun, seni seven bir ailen var ve önünde seni bekleyen bir hayat, mutlu günler görebileceğin yarınlara var. Lord Grayden’i bir akşam yemeğine daha çağırmama izin ver. Görüşmenizden sonra defalarca yanıma gelip hakkında sorular sordu.”

“Lord Grayden mı? Evet, ama babasının üstüne şarap boca etmiştim!”

Kurnazca sırttı. “Bazen erkekler kadınların ruhunu görürler. Hem bazen erkekler babalarını sevmeyiz. Şimdi, bu konuda mutabık mıyız?”

Bana söylediği şeyleri düşündüm, zafer ve ihtişam, ceza ve ölüm ihtimalini.

Nefesimi yavaş yavaş vererek, “Evet,” dedim.

Kumandan beni eve götürürken önümüzdeki birkaç gün içerisinde Lord Grayden’la bir görüşme ayarlayacağına söz verdi. Ben de kendisine başka bir işim olmadığını söyleyip harmanisini geri vererek iyi geceler diledikten sonra ayaklarımı sürüye sürüye yatağa girdim ve annem Cannan’ın yaptığından farklı açıklama yapmamı bekleyerek beni sorguya çekmediği için Tanrı’ya şükrettim.

Ertesi sabah, Kumandan’la yaptığım konuşmaya dayanabileceğimden çok daha fazla kafa yordum. Güvenli ve gizlice kendimi isyan planına dahil etmenin bir yolunu arayıp durdum ama bana ne gidişat ne de yapılması gerekenler hakkında sağlam bir bilgi veren biri olmadığından, bu imkânsızdı. Bu her ne kadar değersiz hissetmeme neden olsa da bu düşüncüyü bir kenara bırakıp yaptığım pazarlığa razı geldim. Edebimi takınmam, arbededen uzak durmam ve babasının o şatafatlı kıyafetini berbat ettiğim için Grayden’dan özür dilemenin bir yolunu bulmam lazımdı.

Ailemle ettiğimiz kahvaltıdan sonra annem, Dahnath ve benden alışveriş yapmamızı istedi. Evin küçük kızlarının dikiş dikmeyi öğrenmek için malzemeye ihtiyacı vardı ve Tanrı'ya şükürler olsun ki son dönemde ne haltlar karıştırdığımı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Kısa bir süre sonra evden Dahnath da ben de kolumuzda boş birer sepetle çıktık ama ikisini de dolduracak kadar bir şey alacağımızı sanmıyordum. Güzel, zarif, kestane rengi saçları olan ablamın üzerinde koyu kırmızı bir pelerin vardı, bense omuzlarıma işimi görecektir kahverengi bir pelerin atmıştım. Kraliçe'nin elbiseleri gibi güzel şeyler giysem bile yine de Dahnath'ın yanında hizmetçi gibi kalırdım.

Soğuğa ve hiç güneş açmayan isli puslu havaya rağmen pazar yeri çok hareketliydi ve Dahnath tanıdıklarını gayet zarif bir şekilde başıyla selamlıyordu. Ama kapüşonunu indirip saçlarındaki firketeleri çıkarıp elleriyle dalgalı saçlarını düzelttiği anda kimi gördüğünü anladım.

Çok geçmeden uzun boylu, yakışıklı, koyu kumral saçlı Lord Drael kız kardeşimin yanında bitip elini alıp bir centilmen gibi öptü.

"Leydim, sizi burada bulmayı beklemiyordum," dediğinde ablamın yanakları kızardı. "Çok şanslı bir adamım."

Genzimi temizleyerek Drael'in dikkatini çekip elimi uzattım. Bir an bana bu durum onu eğlendiriyor gibi baktıktan sonra kıkırdadı, elimi alıp Dahnath'a yaptığı gibi öptü.

"İyi günler, Leydi Shaselle."

"İyi günler, Lordum."

Dahnath bana kaşlarını çatarak bakınca onun elindeki sepeti aldım. "Ben gidip alışverişimizi yapayım en iyisi, değil mi?"

Parke taşlı caddede yürüdüm, kalabalığın arasında rahatlıkla ilerleyerek fırının, aktarın, eczanenin, kuyumcuların, terzilerin önünden geçip kuru gıdaların satıldığı dükkâna ulaştım. Bir sürü kumaş çeşidinin arasından uygun olduğunu düşündüklerimi aldım. Çoğu Dahnath'ın zevkine uyacak şeyler değildi ama o nişanlısıyla vakit geçirmenin daha önemli olduğuna karar vermişti. Tanrı'ya şükürler olsun ki annem parayı bana vermişti, ben de dükkân sahibine yaklaşıp alışverişimi karşılayacak kadar metal parayı kendisine verdim.

Sonrasında ne yapacağımı bilemeden dışarı çıktım, kız kardeşim az ileride Drael'la flört etmekle meşguldü. Ben de nişanlandığımda böyle davranmam mı beklenecekti? Öyle olmayacağını umuyordum; bunu düşününce birden tüylerim ürperdi.

İkisini de doldurduğum sepetler gittikçe ağırlaşıyordu. Her bir elimde bir sepet tutarak, Dahnath eve gitmeye hazır olana kadar oturarak bekleyip bir yer aradım. Yüküm bir anda hafıflediğinde tam da caddenin karşısına geçmek üzereydim, birisi sepetlerimden birini almıştı. Bu kişinin ancak hırsız olabileceğini düşünerek bağırıp akamı döndüm, kolumu uzattığımda tırnaklarım bir şeyi ya da birini tırmaladı.

“Yeter ama!” diye bağırdı adam ve kim olduğunu gördüğümde kendimi tutamadım.

“Saadi, ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordum.

“Şey, sana yardım ettiğimi *sanıyorum*. Ama görünüşe göre bir yerlerim kanıyor.”

“Hayır, bir şeyin yok!”

Tırnaklarımın yüzünde bıraktığı izleri incelemek için yanına yaklaşıp parmaklarımı nazik bir şekilde tırmaladığım yerin üzerinden geçirdim. İrkilip elimi eline aldı ve çilli yüzünden çekti. Dokunuşuyla kızardım. Her ne kadar bunu kendi kendime itiraf etmemek için çok savaş versem de çok tatlıydı. Açık mavi gözleri bir an beni inceledi, tepkim karşısında kafası karışmıştı, sonra kocaman sırttı.

“Peki... Dikiş öyle mi?” diye sordu.

“Kız kardeşlerim için.”

“Ah. Kaç kardeşsiniz?”

“Dört. Bir de erkek kardeşim var.”

“Kalabalık aile. Rava benim tek kardeşim.”

Kız kardeşinin adını anınca birden nevrim döndü. Elini gayet nazik bir şekilde sırtıma koyup beni kalabalık caddeden uzaklaştırmak için bir binanın duvarına doğru yöneltti.

“Bir faydası olacaksa pek geçinemeyiz,” diye ekledi, hislerimi fark etmiş olmalıydı.

Güldüm. “Kardeşler ne zaman geçinmiş ki?”

“Bence de öyle. En azından kardeşlerin çoğu tartışır ama sonra birbirlerinden özür dilerler ve bir sonraki kavgalarına dek yine de birbirleriyle vakit geçirmekten keyif alırlar. Ama ben Rava’nın yanında olmaktan keyif aldığımı hiç hatırlamıyorum.”

“Ne acı,” diye mırıldandım.

Sırıttı. “*Sen* keyif alır mıydın?”

“*Ben* onu tanımiyorum, sadece düşman olarak biliyorum. Belki birlikte büyüsek severim. Sen onunla niye geçinemiyorsun?”

Yüzündeki ifade ciddileşti. “Rava gördüğün gibidir. Benden daha büyük ve önemli olduğu için daha farklı yetiştirildi ve benimle gerçek bir bağ geliştirmek zorunda hissetmedi hiç. Bu umurunda değilim anlamına gelmiyor, umurundayım. Hatta kendi açısından, benimle gurur duyduğunu bile düşünüyorum.” Asimetrik kesimli siyah üniformasının omzundaki rütbe işaretini gösterdi. “Bu rütbeye gelebilmek için çok savaş verdim, bu da kolay değildi, erkekleri kolay kolay üst mevkilere getirmezler. Biz biraz fazla asabi olabiliyoruz. Ama yine de o yeri geldiğinde beni ezip geçmeyi bilir, herhalde bunun için onu takdir edersin.”

“Belki de,” dedim, söyledikleri kafamı karıştırmıştı. Kadın olarak bazı şeyleri yapmam uygunsuz karşılanırdı ama yine de genel anlamda kadın olmaktan hoşnuttum. Ancak Saadi güçlü, zeki ve çok becerikli bir insandı. Hytanica’da olsa ailesinin gurur kaynağı olurdu. Nasıl oluyordu da Cokyri’de bu kadar dikkate alınmıyordu? Ailelerinin gururu Rava mıydı yoksa?

“Burası. Cokyri’den çok farklı,” diye devam etti, benim basit cevabımla tatmin olmuş görünüyordu.

“O kadar da farklı değil,” diye yanıtladım biraz da gülerek. “Biz de yiyor, çalışıyor ve uyuyoruz.”

“Kastettiğim bu değildi.” Gözlerini devirdi. “İnsanların bana bakışları. Hiç de aynı değil.”

“İnsanlar Cokyri’lisin diye senden nefret ediyor. Bunun hoşuna gitmesini mi bekliyordun?”

“Mesele bu da değil.” Bir an için düşündü. “Kadınlarınızın gözlerindeki korkunun derecesi, bir garip. Harp halinden kaynaklanan bir korku görmeyi elbette bekliyordum ama korku daha çok kadınlardan

yayılıyor.” Omzunu silkti, birden ne dediğini fark etmişti. “Ama ben ne anlarım ki, değil mi? Baksana, Hytanica’da görülecek yerlerin yarısını bile görmedim. Belki de bir gün bana buraları sen gösterebilirsin.”

“Şehrin her yerinde seninle *karşılaşmıyor muyuz*,” diye onunla alay ettim. “Herhalde görmediğin pek bir yer kalmamıştır. Yoksa beni mi takip ediyordun?”

“Şey, bu şehirde gördüğüm en ilgi çekici şey sensin.”

Şapşal şapşal sırttı, ben de ona şöyle bir yan baktım. Beni takip ettiğini itiraf mı ediyordu? Sonra kıkırdadı.

“Şehri denetlemekle görevli olduğum sürece birbirimizle hep karşılaşacağız demektir. Ancak karşılaşmalarımızı iple çekmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.”

Yine yüzümü ateş bastı. Saadi beni zor durumda bırakıyordu. Ondan fazla hoşlanmak gibi bir tehlikeyle karşı karşıyaydım.

“Bu da aklıma bir şey getirdi,” dedim. “Sana bir kapı kilidi parası borçluyum.”

Şöyle bir başımı çevirip bakınca Dahnath’ın Drael’le konuşmaya devam ettiğini gördüm. Drael Dahnath’ın ellerini avcuna almıştı, gitmeye hazırlanıyordu. Vedalaşmalarının ne kadar uzun sürdüğünü bildiğim için yaklaşıp bir beş dakikam daha olduğunu düşünerek cebimden biraz para çıkardım.

Saadi sırttı. “Unutmuştundur sanıyordum.”

“Hiç de değil.” Parayı avcunun içine koydum. “Ama gitmelisin. Ablam her an beni aramaya çıkabilir. Bizi birlikte görürse anneme, büyük ihtimalle de Cannan’a bundan bahseder. İkimizin de başı belaya girebilir.”

Annemden korktuğum için benimle dalga geçmesini beklerdim ama geçmedi.

“Ne dersin, Shaselle? Bundan iki gün sonra izin günüm.”

“Beni gerçekten de görmek istiyor musun?”

“Evet,” derken açık mavi gözlerinin içi parlıyordu, bronz rengi saçları yine dağınık bir şekilde öne düşmüştü.

“Peki, o zaman.”

“Harika. Seninle nerede ne zaman isterse...”

“Tek bir şartım var.”

Gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu ve sesi ihtiyatlı bir tona büründü. “Nedir?”

“Beni at yarışında geçmeyi başarırsan seninle bir gün geçiririm.”

Güldü ve başını iki yana salladı. “Seni tabii ki geçebilirim.”

“O zaman bunu ispatla. İkimiz de birer at seçip yarışacağız, Cokyri ahırlarından bir tane ödünç almam gerekecek. Şartım bu, sana uyuyorsa. Neyse artık gitmem lazım. Ama yerinde olsam, kendimden bu kadar emin olmazdım, ufaklık.”

Benim meydan okumam onu eğlendirmişti, güldü. “Tamam, varım ama iddiayı biraz artıralım. Bir işe yarasın.”

Merakım kabarmıştı, devam etmesini işaret ettim.

“Ben kazanırsam iki izin günümde benimle vakit geçireceksin. Kazanan sen olursan, seçtiğin at sende kalır.”

Benimle dalga geçmediğinden emin oluncaya dek uzunca bir süre gözlerinin içine baktım. Babamın atlarından birini seçeceğimi biliyordu... Kız kardeşi tarafından çalınanlardan birini. Bana atlarımızdan birini eve geri götürme şansı veriyordu. Keyfim öyle bir yerine geldi ki elimi ona doğru uzattım. Saadi elimi sıktı, sonra da sepeti elime tutuşturup dönüp yanımdan uzaklaştı. Tam o sırada Dahnath yanıma geldi.

“Sohbet zevkli miydi?” diye gayet masumane sordum.

“Drael’e çok büyük kabalık ettiğinin farkındasındır, herhalde.”

Nişanlısına karşı sergilediğim işvebaz tavrı unutmuştum. Ancak gün o kadar güzel geçmişti ki eve döndüğümde canımın sıkılmasını istemediğim için özür diledim.

“Evet, kabalık ettim. Özür dilerim. Biraz eğleniyordum ama o da mazur görüversin. Bir daha yapmayacağım.”

Dahnath bana şöyle bir baktıktan sonra başıyla onayladı. “Teşekkürler, Shaselle. Hadi eve gidelim.”

Yine de ne yaptığımı anneme anlatacağından endişe ederek görüşme salonuna çıktığımızda kumaşları anneme onun sunmasına izin verdim. Annem seçimlerden memnun kalmıştı ve bizi günün geri kalanında canımızın istediğini yapmamıza izin vererek ödüllendirdi.

Yapacak bir işim ve üzerimde hiçbir baskı olmadan yukarı yatak odama koşarak çıktım ve kendimi hiç de zarif olmayacak bir şekilde ya-

tağa fırlattım. Şu anda Cannan'ın, Steldor'un ve Galen'in neler yaptığını merak ediyordum. Sonra aklım Saadi'ye kaydı. O ne yapıyordu? Saçını mı düzeltiyordu? Ablasıyla mı takışıyordu? Sokakta kavga edenleri mi ayırmaya çalışıyordu? Beni düşünüyor muydu?

Son olasılıkta gerçek payı olabileceğine inanarak yan tarafıma dönüp kıvrıldım ve hayaller kurarak uykuya daldım. Zamanı geçirmek için iyi bir yöntemdi, özellikle de gözlerimi kapadığımda onun o çilli yüzünü görebileceğim için.

ALERA

21. BÖLÜM

AİLE ARAYIŞI

Narian yine Cokyri'ye gitmeye hazırlanıyordu. Şehrin tekrardan imarı çalışmalarının tamamlanmadığı da dahil olmak bir sürü şeyi Başrahibe'ye aktaracaktı ama asıl Steldor'un Hytanica bayrağıyla yaptığı icraatı anlatacaktı. Bu bilgiyi kimseyle paylaşmaya hevesli olmadığını biliyordum ama bu konuda konuşmadık, yapılması gerekiyordu. Yine de normalde olduğundan daha gergindi, taktik odasında askerlere nihai emirlerini veriyordu. Bu ona bir konuyu açmak için iyi bir vakit değildi fakat aklımda Steldor'un davranışından çok daha önemli bir mesele vardı.

Ana girişe yönelmeden önce münacat salonunda koluna yapıştım.

“Seninle konuşabilir miyim?” diye sordum usulca.

İç geçirdi, bir an önce yola çıkmak istiyordu. “Bir sorun mu var?”

“Hayır, *sorun* değil. Ama önemli.”

“O zaman benimle birlikte yürü. Hemen yola koyulmazsam, karanlık basmadan Cokyri'ye varamam.”

Bekleme odasına yönelerek bana kendisini takip etmemi işaret etti. Başka seçeneğim olmadığından, istediğini yaptım ama etrafımızda dolaşan onca Cokyri'li olduğundan birilerinin konuştuklarımıza kulak kabartabileceğinden endişe ediyordum.

“Seninle özel olarak konuşmayı tercih ederim, Narian.”

Başıyla onayladı ve beni bekleme odasına buyur etti, neyse ki içerisi boştu, sonra dönüp yüzüme baktı.

“Pekâlâ. Bu kadar acil olan nedir?”

“Başrahibe’yle Rava hakkında konuşmanı istiyorum.”

“Rava mı?” Bu talebim onu sinirlendirmiş görünüyordu ama ben haddimi aştığımı sanmıyordum.

“Evet, ona güvenmiyorum. Başından beri problem çıkarıp duruyor hem Steldor’un cezasını verirken sana, bize karşı sergilediği saygısız tavırla... Bir şeyler yapılması gerekiyor.”

“Anladım.”

“Bir kez Başrahibe’yi annen bildiğini söylemiştin,” diye üsteleyerek ondan daha fazla bilgi almaya çalıştım. “Sen ona karşı ne hissediyor olursan ol, onun umurundasın. Belki fikrini değiştirebilirsin.”

“Elimden geleni yaparım.”

Tavrı yumuşadı, bana yaklaşıp saçlarımı okşadı ve dudaklarıma usulca tatlı bir öpücük kondurdu.

“Gitmem gerekiyor,” dedi geriye bir adım atarak. “Bu sefer sadece birkaç günlüğüne gitmiş olacağım. Gerektiğinden fazla orada kalmayacağım.”

Bekleme salonundan çıktı, ben de ardından çıktım ama geldiğim yöne doğru ilerleyip münacat salonuna girdim.

“Başamir.”

Rava’nın sesi gayet sert ve yüksek çıkmıştı, beni irkiltmişti. Ofisinin kapısında sol tarafımda duruyordu ve benimle konuşmak için fırsat kolladığı izlenimine kapılmıştım.

“Bir dakika içeri gelin.”

Cokyri’li ikinci dereceden yetkili odasına çekildi ve ben de ardından içeri girdim, o çalışma masasının arkasına geçip ayakta dururken kapıyı kapattım.

Gayet kibirli bir şekilde, “Onun nüfuzunun ne olduğunu sanıyorsunuz?” diye sorarken siyah tuniğini aşağıdan sert bir şekilde çekerek düzeltti.

“Ne demek istediğinizi anlayamadım.” İçimde bir dehşet kıpırtısı olsa da inatla gözlerinin içine baktım. Narian’la konuşmamıza kulak misafiri olduğu belliydi.

“Sizin kendisinin üzerinde nasıl bir etkiniz olduğunu gayet iyi biliyorum. Kumandan ne isterseniz onu yapacak, iradenize boyun eğecektir.

Sırf bu bile size gücün erkeklere değil, kadınlara bahşedilmiş bir nitelik olduğunu ispatlamaya yetmeli.”

Beni sınıyor, benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

“Üstü kapalı imalarla konuşmaya mı devam edeceksiniz yoksa bana ne kastettiğinizi söyleyecek misiniz?” derken saldırının en iyi taktik olduğu fikrinden hareket ettim.

“Nantilam’ın küçük prensini seviyor olabilirsiniz ancak onun sadece bir alet olduğunu göremeyecek kadar körsünüz. Baştan beri öyleydi ve artık Nantilam’ın bir işine yaramadığı gün gelene dek de hep böyle de olacak. Nantilam onu sever ve ölmesindenense yaşamasını tercih eder ama ne ona ne de sizin ona söyleteceğiniz şeylere kulak asmaz. Onun kulağı benim. O yalnızca bu kahrolası vilayetin en güçlü kadını dinler, o kişi de benim.”

Bana çok güzel yem atıyordu, az kalsın başaracaktı da; kontrolümü kaybetmek üzereydim. Bunun bir hata olacağını bildiğimden aramızdaki sessizliğin uzamasına izin vererek gayet yavaş bir şekilde birkaç derin nefes aldım. Sonra da ona manidar bir şekilde gülümsedim.

“Başrahibe halkı anlayabilecek bir kişinin yönetimde olması için beni başamir olarak atadı. Sen halkımı anlamıyorsun, Rava. Onlardan korktuğun için onları sefil ediyorsun. Ve her şey bir yana bu seni güçsüz kılıyor.”

Rava bana kaşlarını çatsa da onu mat ettiğimi bilerek gayet sakin bir şekilde ofisinden çıkıp gittim. Zamanın yavaş yavaş ilerlediğini hissetmeye başlamıştım, Narian’ın geri dönüşü için geriye sayıyordu. Döndüğünde birimizi haklı haksız çıkaracaktı.

Öğlene doğru başım çatlayacak gibiydi. Çok yorulmuştum, çalışma odamdan dışarı adım atamamıştım, Rava’nın bana yönlendirdiği evraklar ve ufak tefek sorunlarla boğuşup durmuştum. Narian’ın yokluğunda Cokyri birliklerini o kumanda ediyordu ve daha alt rütbeli Cokyri’li askerlerin bana devamlı eften püften şeyler hakkında sorular sorduğuna bakılırsa kısa görüşmemiz sonucunda sinirlerini bozmayı başarmıştım. Bu aslında

hoşuma gitse de günü atlatmak istiyorsam kendime gün sonunu umutla beklemek için bir neden yaratmalıydım.

Genellikle, bu umutla beklenecek şey Narian'ın gece beni görmeye gelmesi oluyordu ama onun yokluğunda vaktimi başka biçimde değerlendirmeliydim. Zihnimde olasılıkları yoklarken, Narian'ın tereddütlerle olsa Hytanica'lı ailesiyle tekrar bir bağ kurmaktan bahsettiği aklıma geldi. Belki de yardım etmek için bir şeyler yapabiliirdim. Belki de birbirine kavuşması gereken toprakların üzerine bir köprü inşa etmenin vakti gelmişti.

Baron Koranis ve Barones Alantonya'nın şehirdeki konaklarına bir davetiye mektubu gönderip onları akşam yemeğine çağırdım. Narian Cokyrı'de olduğundan, ondan habersiz, ailesinin ona karşı ne hissettiğini anlamak için bir fırsat yakalamış olurdum; hiç umut yoksa incinmesine de gerek yoktu. Günün ilerleyen saatlerinde istediğim cevabı aldım, kız kardeşim, Temerson ve ben bir sonraki gün Baron'un konağında akşam yemeğine davet edilmiştik. Hemen Miranna'nın dairesine gidip ona yaptığım planlardan bahsettim.

"Sana eşlik etmekten memnuniyet duyarız," diye atıldı kız kardeşim. "Semari'yi eskisi kadar sık göremiyorum ve onu çok özlüyorum."

"O zaman böyle bir ziyaret ayarlayabildiğime memnun oldum."

"Ama bunu benim için yapmadın, Alera. Sanırım bunun daha çok Narian'la bir ilgisi var?"

"Evet, var. Onu ailesiyle tekrar bir araya getirmenin mümkün olup olamayacağını öğrenmek istiyorum. Elbette, bunu yaptığımı bilmiyor ama sanırım bu fikre o kadar da soğuk bakmayacaktır."

"Bu işe karışmanın doğru olduğuna emin misin, Alera?" Sesinde kuşku vardı ve gergin ya da endişeli olduğu zamanlarda yaptığı gibi saçının bir tutamını parmaklarına dolayıp duruyordu. "Semari zaten Narian'la arasındaki kan bağının taliplerin gözünü korkuttuğunu düşünüyor. O ve ailesi Narian'dan uzak durmayı tercih edebilirler."

Söylediklerinde gerçeklik payı olduğunu düşünerek başımla onayladım.

Mavi gözlerinde hınzır bir pırıltıyla bana doğru eğildi. "Ancak *senin* Narian'la ilişkini öğrenseler belki farklı düşünürlerdin."

“Bu henüz mümkün değil,” diyerek güldüm. “Koranis’in ağzının sıkı olmadığını herkes bilir. Bu haber ne kadar hızlı yayılır bir fikrin var mı?”

“Eh, böyle önemli haberler çabuk yayılır!”

“Halkımız hâlâ bir kadının idaresi altında olma fikrine alışmaya çalışıyor. Kadının düşmana âşık olduğunu öğrenmeye hazır değiller.” Ona şöyle bir baktım ve aklıma yeni bir fikir geldi. “Mira, *sen* Narian’la ilişkimizi onaylıyor musun?”

“Elbette! İki yıldır birbirinize karşı hisler beslediğinizi biliyorum. O tahammülü zor bir duruma sokulmuş iyi bir adam. Onun yerinde olup böyle kararları vermek zorunda kalsaydık ne yapardık bilmiyorum, bu yüzden de onu yargılayacak değilim. Ve kız kardeşin olarak onu sevmek zorundayım da.”

“Peki, o zaman belki de Narian hakkındaki fikirlerinden Semari’ye *bahsedebilirsin*. Onun hakkında iyi bir şeyler söyleyebilirsin.”

Miranna gülümseyip beni kucaklayıp bıraktı. “Sana memnuniyetle elimden gelen her şekilde yardım ederim, Temerson’ın da aynı şeyi yapar.” Benim gözlerim endişeyle açılırken neşeye ekledi: “Canım ablacığım, sırrını saklarım, hem de kocamdan bile. Narian’la aranızda yanan ateş hakkında kimseye bir şey demem.”

Ertesi günü bir taktik geliştirmeye çalışmakla geçirdim. Ailesinin Narian’la tekrar bir bağ kurmaya niyeti olmayabilecektiye de asıl engel babaları olacaktı. Koranis oğlunun Cokyrı’de yetiştirildiği gerçeğini bir türlü kabullenememişti ve uzun bir zaman önce Narian’ı defterden silmişti. Onunla tekrar bir bağ kurma ihtiyacı hissetmeyeceğini biliyordum ama yine de için için bunu arzuluyor olabileceğini tahmin ediyordum.

O gece Baron’un güzel evine vardığımızda konuyu nasıl buraya getireceğim hakkında hâlâ bir fikrim yoktu. Bir hizmetkâr tarafından karşılanıp kabul salonuna alındık, bu da Koranis’in bunu resmi bir ziyaret olarak algıladığına işaret etti, ne de olsa bu oldukça büyük mekânı genellikle parti vermek için kullanıyorlardı. Eşikten geçerken sanki bir tablonun içine adım atıyormuşum gibi hissettim çünkü herkes en güzel elbiselerini giymişti ve gayet zevkli bir şekilde dekore edilmiş bu mekânda yerlerini almışlardı.

Baron ve Barones bizi karşılamak üzere yanımıza yaklaştılar, Koranis altın ve krem rengi uzun bir ceket giymişti, parmağında da bir sürü yüzük vardı. Hatırladığımdan daha kiloluydu, artık iki yerine üç gıdısı vardı. kafası da neredeyse tamamen kelleşmişti. O munis yüz ifadesiyle hâlâ güzel bir kadın olan Alantonya da yüksek yakası çizgili ve dantelli parlak yeşil bir tuvalet giymişti, ne yazık ki bu kıyafeti insanın aklına tavus kuşunu getiriyordu. Çocuklarına gelince Semari beli korseli bir tuvaletin içinde nefes almakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu, sarı saçları güzel bir topuz halinde toplanmıştı; Charisa ve Adalan, değerli taşlar rengindeki tuvaletler içindelerdi ve başlarında üzerinde herhangi bir değerli taş olmayan altından taçlar vardı, ikisi de prenses gibiydi; henüz yeni on ikisine basmış ve babasının mirasını devralacak olan Zayle'ye babasınınkinden daha şatafatlı bir kıyafet seçmiş ve buna uygun bir tavır takınmıştı. Belli ki bu uzun bir gece olacaktı.

Şarap servis edildi ve Koranis havadan sudan bir sohbet açmaya çalıştı.

“Hepimiz çok iyiyiz, Majesteleri. Zayle ticareti öğreniyor ve kırsaldaki malikânemizi onarıyoruz. Semari'nin de bazı haberleri var ancak bunu sizlere bizzat vermek isteyeceğini düşünüyorum.”

“Nişanlandım,” derken Semari kızardı, gözleri bir Miranna'ya bir bana kayıyordu, gerginliğine bakılırsa seçimini takdis etmemizi bekliyordu.

“Lord Sharron'la,” diye eklerken Koranis halinden hoşnut bir şekilde en büyük kızına bakıyordu. “Düğün ocak ayında olacak.”

Miranna'yla birbirimize baktık, ikimiz de yüzümüzdeki neşeli ifadeyi bozmamaya gayret ediyorduk. Lord Sharron biz doğmadan önce bile müstakbel eş adayları arasında yer alıyordu.

Diyecek başka bir şey bulamadığımdan, “İyi bir aile,” demekle yetindim. Koranis gururla başıyla onayladı ama yüzündeki gülümseme sahiçilikten yoksundu. Toplumdaki yerleri ve zenginlikleri, Semari'nin genç, yakışıklı ve toplum içinde kendine bir yer edinmekte olan genç bir asilzadeyle evlenmesini sağlamalıydı, evlenme yaşını çoktan geçmiş bir lordla değil. Narian'la kan bağları olması gerçekten de bu kadar önemli bir engel miydi?

“Önümüzdeki yıllarda Zayle’e de bir eş bulmamız gerekecek,” diye devam etti Koranis oğlunun omzuna elini koyarak. “Oğlum... Dünyayı miras alacak, ya da en azından bu Krallığın büyük bir kısmını.” Kıkırdarak sözünü düzeltti. “Vilayetin.”

Beni endişelendiren dilinin sürçmesinden çok Zayle’den tek oğlu olarak bahsetmesiydi. İlk doğan çocuğunun varlığını nasıl bu kadar art niyetle reddediliyordu? Narian’ı tanımaya hiç çalışmamış, zekâsını, gücünü ve iyi kalbini asla takdir etmemişti. Nelerden vazgeçmekte olduğunun, çoktan vazgeçtiğinin farkında değildi.

Alantonya’ya baktım, gözlerini elindeki kadehe dikmişti, Semari’nin yanakları ise hâlâ kıpkırmızıydı. Babasının abisinden bahsetmemesine aldırış ediyormuş gibi gözükmüyordu. Diğer üç çocuk bir tepki göstermemişlerdi, herhalde bu türden konuşmalara alışkınlardı. İçimden buraya hiç gelmiş olmamayı diliyordum.

Bir hizmetkâr içeri girerek yemek servisine başlanabileceğini bildirdi ve hep birlikte yemek salonuna geçtik.

Biz yemeğe başladıktan sonra Koranis, “Başamir... Sarayda işler nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Gayet iyi. Genel anlamda, elbirliğiyle halkımızın refah seviyesini artırmaya çalıştığımızdan Hytanica’lılar ve Cokyri’liler Bastion’da birlikte huzur içinde yaşıyorlar. Şehrin başarılı bir şekilde yeniden imar edilmesi haberi herkesin keyfini yerine getirdi, ayrıca ekonomimizi düzeltme konusunda da oldukça başarılıyız, tabii bunda Narian’ın da payı çok büyük.”

Bir an bir sessizlik oldu. Semari ve kız kardeşleri tabaklarındaki yemekleri çatallarıyla itiyorlardı, çatalın tabağı çizme sesi sinirlerime dokundu. Alantonya çatalıyla bıçağını masaya bıraktı. Zayle babasına sanki bana haddimi bildirmesini ister gibi bakıyordu. Koranis’se şoke olmuş ve hiddetlenmiş gibiydi. Başamire olmasam herhalde beni kapı dışarı ederdi.

Temerson imdadıma yetişti. “Narian bize çok destek oldu. Bu vilayet için çok şey yaptı.”

“Eminim öyledir,” diye homurdandı Koranis. “Tüm Cokyri’liler de yapmıştır.”

Yine o korkunç sessizlik çöktü. Durum düşündüğümden çok daha kötüydü çünkü Baron gayet açık bir şekilde Narian'a asla bir fırsat daha vermeyeceğini belli ediyordu. Sevdığım adamın babasının tavrına maruz kalıp incinmesini istemiyordum. Narian zaten suçluluk duygusuyla cebelleşiyordu, Koranis tarafından daha da ağır bir yükün altına sokulmasına ihtiyacı yoktu.

Miranna'nın neşeyle, "Ne güzel bir yemek!" diyerek konuyu değiştirmesi bu gergin havayı dağıtmaya yetti. "Düğün şöleni nasıl olacak, bir şeyler düşündünüz mü?"

Alantonya kız kardeşim ve Semari'yle düğün hazırlıkları hakkında konuşmaya başladı, diğerlerimiz de birbirimizin gözünün içine rahat rahat bakamadığımızdan konuyla ilgileniyormuşuz gibi görünmeye çalıştık. Şükürler olsun ki kısa bir süre sonra görüşme salonuna geçtik, burası daha küçük bir mekân olduğu için sohbet etmeyi de kolaylaştırıyordu.

Kız kardeşim ve Semari, birlikte oturmak için tek kollu kanepeye yöneldiler, Semari'nin iki küçük kız kardeşi de onlara katıldı. Charisa ve Adalan bütün gece ilk defa biraz olsun rahat bir nefes almış gibilerdi, sonunda görgü kurallarına uygun olmayan bir davranış sergileyerek azar işitme korkularını üzerlerinden atmış gibi görünüyordlardı. Anlayışlı bir insan olan kız kardeşimin yanında endişe duymak yersizdi. Gerekirse kimse rahatsız olmasın diye ilk hatayı o yapardı.

Koranis hemen Temerson'ı alıp muhtemelen birlikte tütün ve bira içecekleri çalışma odasına götürdü ama kız kardeşimin kocasının bunlardan nefret ettiğini biliyordum. Miranna'nın yanında kalmayı tercih ederdi ama bu teklifi geri çevirmek kabalık olarak addedilirdi. Zayle de kadınların yanından ayrılarak babasının peşinden gitti, aslında cesur bir davranıştı, ne de olsa o davet edilmemişti.

Erkekler yanımızdan ayrıldıktan sonra, Alantonya'ya baktığımda tek başına pencerenin önünde durmuş gecenin karanlığına gözlerini diktiğini gördüm. Kimin yanına gidip sohbet etsem diye bir an düşündükten sonra neden böyle dalgın olduğunu merak edip yanına sokuldum.

"Kraliçe Alera," diyerek bana reverans yaptı.

Halkımın artık bana Başamir olarak hitap etmesini istesem de hâlâ Kraliçe diye hitap edenlerin aslında bana karşı duydukları saygı ve

sadakatten ötürü böyle davrandıklarını anlıyordum. Ben de kendisini başımla selamladım, gölgelerin arasında böyle dururken ne gariptir ki bir komplo hazırlığı içindeymişim gibi hissediyordum.

“Beni endişelendirdiğinizi itiraf etmeliyim, Barones Alantonya. İyi misiniz?”

“Sağlığım, iyi. Ancak nasıl hissettiğimi soruyorsanız, işte o bambaşka bir hikâye.”

Öyle gizemli bir cevap vermişti ki resmiyeti bir kenara bıraktım.

“Alantonya, canınızı sıkın bir şey varsa lütfen bana anlatın.”

Elimi omzuna koydum, dokunuşuma bir karşılık vermeden pencereden dışarı bakmaya devam etti. Ona başka nasıl yaklaşacağımı bilmeden bekledim.

“Siz iyi bir kadınsınız, Majesteleri. Dürüst, sözünden dönmeyen, adil bir insansınız. Bir zamanlar, ben de kendim için aynı sıfatları kullanabiliirdim ama artık yapamıyorum. Aylardır, hatta yıllardır, kocama yalan söyledim ve bu yüzden cehennemde yanacağım.”

Bu beyanı karşısında bir an serseme döndüm, bu her zaman sakın ve nazık bir kadın olan Barones’ten hiç beklenmedik bir çıkış olmuştu.

“Ona onu sevdiğimi söylüyorum. Yanında yatıyorum ve bir eş olarak vazifelerimi yerine getiriyorum. Çocuklarımıza ona saygı duymayı öğretiyorum ama ben duymuyorum. *Duyamıyorum.*”

“Neden?” diye sordum boğuk bir sesle fısıldayarak. Geleneksel Hytanica yasalarına göre kocası hakkında böyle şeyler söyleyen bir kadın idam edilebilirdi.

“Sebebini biliyorsunuz.” Öyle üzgün ve melankolik bir haldeydi ki. “Bunu size beni anlayacağınızı bildiğim için itiraf ediyorum. Başkası olsa, bu komediye devam ettirirdim. Ama sizin de onu sevdiğinizi düşünüyorum.”

“Narian’ı mı?”

“O benim *oğlum*,” derken kelimenin üzerine basıyordu, acısı bir yumruk gibi karnıma indi. “Onu içimde taşıdım, doğurdum. Gözlerimi kapadığımda hâlâ o güzel bebeğin, ilk göz ağrımın kalp atışlarını hissedebiliyorum. Koranis onun bize hiç geri dönmemiş olmasını diliyor. Oğlumuz ölmüş gibi yaşıyor. Narian dünyanın en ağır suçlarını yüzlerce kez işlese bile ben onu yine de seviyorum. Bu dünyaya bir çocuk getirdiğinizde buna

yemin edersiniz... Ne olursa olsun onları sonsuza dek seveceğinize. Ve bu yemine ihanet ettiği için Koranis'e katlanamıyorum." Bana döndü, gözlerinde ender rastlanan bir öfkenin kıvılcımları parlıyordu. "Ve diğer çocuklarını da benim kollarıma almak istediğim çocuğa karşı doldurup zehirleme cüretini kendinde buluyor."

Ne diyebilirdim ki? Onunla hemfikir olduğumu söyleme riskini alabilir miydim? Alantonya'nın kocasının yanında kalması onunla yıllar geçirmesi gerekiyordu. Yapabileceği en iyi şey hislerini kalbine gömüp hayatına devam etmektir. Ama Narian onun hayatının bir parçası olsa da olmasa da hep benim yanımda Hytanica'dayken bile, bu kadar yakinken erişemeyeceği kadar uzak olacaktı.

"Narian'la konuştum," diye bir cesaret atılıp konuşmanın yönünü değiştirmeye çalıştım. "Koranis'in onu evlatlıktan reddetmiş olmasını önemsemiyor, ne de olsa o da Baron'u babalıktan reddetti. Ama kendisini hâlâ sizin oğlunuz gibi görüyor. Artık onu incitebilecek tek şey sizin de onu evlatlıktan reddetmeniz olur."

Alantonya bana bakarken yüzünde çok garip bir ifade vardı, mavi gözleri umut doluydu ama yüzünün geri kalanı bir çaresizlik ifadesine bürünmüştü.

"Söylediklerimi sakın ona anlatmayın," diye fısıldadı ellerime yapışarak. "Ona sadece onu sevdiğimi söyleyin."

Kafam tamamen karmakarışık ona bakakalınca açıklama yapmak zorunda kaldı.

"Onun annesi olamam, Alera. Koranis toprağın altına girene kadar olmaz, ona itaatsizlik etmeye cüret edemem." Elini uzatıp bir anne gibi yanağını okşadı. "Ama bana kocamdan uzun yaşamak için bir neden verdin."

Bir an gözleri buğulandı, sonra saçlarını düzeltti, duygularına yenik düşmek istemiyordu.

"Oturalım mı?" diye bir öneride bulunarak genç kızların oturduğu yeri işaret etti.

Başımla onaylamamla kız kardeşim ve Semari'nin yanına gittik ama Alantonya'nın sözleri gece boyunca kulaklarımda çınladı.

Faytonumuz geç bir saatte Bastion'ın kapılarından içeri girerken öyle düşünceli bir haldeydim ki son birkaç aydır nişanlımla yaptığımız konuşmalar beynimin içinde dönüp duruyordu. Ne çok şeye göğüs germek zorunda kalmıştı... Zor bir çocukluk, ihanet, korku, yalnızlık, yıkım, nefret. Şimdiyse yanıp tutuştuğu halde, bir ailenin parçası olma hissinden mahrum kalacaktı. Ama ben vardım, birlikte bir aile kuracaktık, onlar da bunu anladığında... Yani en azından annem ve Miranna çoktan anlamıştı. Ben onu seversem en azından onu kabul ederlerdi. Beni seviyordu. Bunu hep biliyordum ve nihayet duygularını kelimelere dökmekte ne kadar zorlandığını bilsem de bu sözler dudaklarından dökülmüştü.

London da çok fazla şeye göğüs germek zorunda kalmış bir başka adamdı. Farklı koşullar altında Narian'la onun dost olabileceklerini düşünmeden edemiyordum. Ama London gitmişti, büyük ihtimalle dağlarda bir yerde saklanıyordu. Narian korumamın nerede olduğunu bildiğinden şüphe ediyordu ve bir şeyler bilsem ona söylemem gerekeceğinin ayırımında olsam da o anda London'ın iyi olup olmadığını merak ettim. Hayatta olmayabileceğinden korktum. Onu bir daha asla göremeyeceğimden.

Başarısız olan ayaklanma girişiminin yapıldığı gece zindandaki insanlardan biri olduğundan, "Temerson," dedim birden. Belki olaylardan sonra komutan vekilinin başına ne gelmiş olabileceğini biliyordur diye düşündüm.

Bana baktı, kahverengi gözlerinde merak vardı.

"Düşündüm de... London hakkında bilgi sahibi olabileceğini *um-dum*. Ne... *Nerede* olduğunu bilmem gerekmiyor, sadece güvende mi onu bilmek istiyorum."

"Bildiğim kadarıyla, London krallığımızı geri almak için çıkarılan ama başarısız olan isyandan sonra kaçtı," diye yanıtladı ama ben daha fazlasını bildiğinden emindim. "Üzgünüm ama ne ondan ne de onun hakkında bir fısıltı bile duymadım."

İstemeye istemeye de olsa bunu kabullendim. London ben daha bir yaşına girmemişken korumam olarak atanmıştı. Şayet onu biraz olsun tanıyorsam kaçmazdı.

Bastion'a döndüğümüzde yatmak üzere daireme çekildim ama aklım hem London'daydı. Narian henüz Cokyri'den dönmemişti ve ben gecikme nedenin Rava'yı görevden aldırarak olduğunu umsam da; belki de Başrahibe'yle birlikte ikinci yetkili olarak atamak için bir başkasını seçmekle meşgullerdi; sıkıntılarımı paylaşacak kimsem yoktu. Narian hayatıma girmeden önce, London yıllarca sırdaşım olmuş, tüm sorunlarımı dinlemiş, endişelerim konusunda beni avutmuş ve bilgece öğütler vermişti. Ama bu gece, Koranis'in Narian'a karşı takındığı tavır ve Rava'nın bana çektiği bitmek tükenmez bilmeyen baş ağrıları nedeniyle tek başıma için için yanmak zorundaydım. Bataklığa saplanıp kalmışım gibi hissediyordum, çıkmaya çalıştıkça dibe batıyordum. Ben böyle hissediyorsam Hytanica'nın kalanı ne durumdaydı kim bilir. Umutlarımın tazelenmesine, ufukta parlak bir ışık görmeye ihtiyacım vardı. Hem halkımın hem de benim hayata bağlılığımızı tekrardan tutuşturacak bir şeye ihtiyacımız vardı.

SHASELLE

22. BÖLÜM

YARIŞ

Akşamüzeri anneme ev işlerinde yardım ettim ama hep bıçak sırtındaymışım gibi hissettim. Aile bireylerimden bir kaçı bana şaşkın şaşkın bakıyorlardı, nedeninin ne olduğunu bilmiyordum ama kimse beni azarlamadı. Sonunda annem gülüp ellerini havaya savurdu.

“Shaselle, hadi git! Oradan oraya zıplayarak *sinirlerimi bozuyorsun!*”

Kocaman sırttım ve elimdeki iğne oyasını bıraktığım gibi dışarı fırlayıp merdivenleri uçarcasına çıktım. Saadi'yle buluşmama daha birkaç saat vardı ama heyecanımı bastırmakta zorlanıyordum. Onu görmekle kalmayacak, oldukça uzun zaman sonra ilk defa ata binecektim.

Canım ne isterse onu yapabilme iznini kopardığımı düşünerek eteğimi çıkarıp üzerime koyu kahverengi bir pantolon geçirdim ve krem rengi bir gömleği içine soktum. Sonra aklım başıma geldi, eteği alıp pantolonun üzerine giydim. Kimsenin sorgu sualini çekmeye niyetim yoktu ve annemin bilmediği bir şey benim için sorun olamazdı.

Tamamen giyinmiş bir şekilde aynada kendime şöyle bir baktım; ela gözlerim, uzun, gür kahverengi saçlarım, ince olmasa da dolgun da denmeyecek dudaklarım vardı. Fiziğim anneme benziyordu, biraz tıknazdım, kaslı ve atletik olabilirdim ama kızların benim gibi olması beklenmiyordu. Kendime karşı dürüst olmaya çalışarak iç geçirdim. Güzel değildim ama çirkin de değildim, öyle sade bir tiptim. Ama sonuçta nasıl görüldüğümün bir önemi yoktu. İyi bir Hytanica'lı genci kendime

çekecek statüdeydim. Yine de Saadi'nin beni birine tarif ederken güzel kelimesini kullanmayacak olmasından nefret ediyordum.

Saçlarımı örüp sonra da ensemde topuz yaptım. Bugün keyif çıkılacak bir gündü romantik bir gün olmayacaktı. Ayrıca Saadi'nin beni en güzel halimle görmesi gerekmiyordu. Ona hiç de *ihtiyacım* yoktu. Pelerinimi elime alıp şöyle bir etrafıma bakındım çünkü içinden bir ses bir şey unuttuğumu söylüyordu. Aklıma hiçbir şey gelmeyince odamdan çıktım ve bir leydiye hiç de yakışık almayacak bir şekilde merdivenlerden zıplayarak indim. En alt kata indiğimde kimsenin beni umursamayacağını düşünerek ön kapıya yöneldim ama annem bana seslendi.

"Shaselle? Nereye gidiyorsun?"

Gayet mutlu bir şekilde, "Yürüyüşe çıkıyorum," derken içimden beni gitmekten alıkoymaması için dua ediyordum.

"Yemek üç saate hazır olur. Bir buçuk saate geri dön."

Neden bu kadar kısıtlayıcı davrandığını bilemeden, insanı kendine getiren esintisiyle eylülün son günlerinden bir akşamın içine karışırken bir buçuk saat sonra evde olamayacağımı biliyordum. Zaten ne yapacağımı bilse beni asla dışarı salmayacağı için daha sonra özür dilemenin daha mantıklı olduğunu düşündüm. Ahırın kapısı açıldı. Steldor ile Celdrid'i orada bulmayı bekleyerek içeri girdim. Kuzenim kardeşimle vakit geçirmeye gelmişti, her ziyaretiyle birlikte Celdrid'in keyfi daha da yerine geliyordu.

Steldor'a, "Sırtın nasıl?" diye sorarken samanın o tatlı kokusunu ciğerlerime çektim ve bir kez olsun Briar'ın bölmesinin boş olması içimi acıtmadı. Bugün babamın çalınan atlarından birini geri alacaktım.

Celdrid'le birlikte incelemekte oldukları eyerden başını kaldırıp bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi.

"Bir yaban kedisiyle savaşımsım gibi görünüyor ama artık canım yanmıyor."

"Sanırım kedi *dişiydi*," diye onunla eğlendiğimde bana bakıp manidar bir şekilde sırttı. Eyerin yanına gidip elimi üzerinde gezdirdim bunu daha önce hiç görmemiştim. "Peki, bu nedir?"

"Benim ol!" diye ünledi Celdrid bir o ayağının bir bu ayağının üzerine ağırlığını verip zıplayarak. "Steldor bana getirmiş. Benim için *yapmış*."

Kuzenime, “Gerçekten sen mi yaptın?” diye sorup eyerin usta işi deri işçiliğine, güzel biçimine ve tasarımına yakından baktım. Tam küçük erkek kardeşime göreydi, koyu kırmızı ve altın renkleriyle atının üzerinde şahane duracaktı.

Cevap olarak Steldor omuz silkti. “Bayağı çok vaktim vardı.”

“O vakti iyi bir işe harcamışsın. Çok güzel.” Kardeşime dönüp ona, “Bunu denemeyi düşünüyor musun, genç adam?” diye sordum.

Babam öldüğünden beri ata binmemişti... Babamı hatırlatacak her şeyi hayatından uzak tutmaya çalışıyordu. Hepimiz Celdrid’in hatıralarıyla barışmasını ve onlardan korkmamasını istiyordum ama bu vakit alacaktı.

Cevap vermek yerine Celdrid umut dolu gözlerle Steldor’a baktı.

“Şu anda yeterince vaktimiz yok,” diye güldü kuzenim. “Bir süre sonra akşam yemeğine oturmak için temiz bir hale gelmen gerekecek. Ama yarın buluşur birlikte at binmeye gideriz. Ne dersin?”

Celdrid’in yüzü yine aydınlandı ve hararetli bir şekilde başını salladı. Ben de onun adına mutlu olduğum için ışık saçarak gülümsedim ve içten içte bugün at binmemeye karar verdiklerine sevindim... Saadi ile birlikteyken onlarla karşılaşsak ne yapardım bilmiyordum.

Steldor, “Yanımıza gelmenin özel bir nedeni var mı, Shaselle?” diye beni iğneledi.

“Hayır. Sadece yürüyüşe çıkıyordum.”

Kaşları çatıldı. “Bir iş halletmek için çıkıyorsan seninle gelebilirim.”

“Buna gerek yok,” derken bu kadar korumacı davranması kafamı karıştırmıştı.

İkinci kez omuz silkti, sonra da beni ahırdan çıkarıp dikkatini yine Celdrid’e ve eyere verdi.

Onları ardımda bırakarak pazar yerine yöneldiğimde bir insandan çok bir sinir uçları tomarı gibi hissediyordum. Şehir hareketliydi, bu da ekonomimizin düzelmekte olduğuna işaretledi ama önümüzdeki birkaç saat içerisinde tüccarlar dükkânlarını kapatmaya başladıklarında el ayak çekilecekti. Sonunda akşamüstü güneşi bulutların arasından çıkmaya başlamıştı ama ben biraz daha karanlık olmasını istiyordum. Saadi’yle gün batımında yarışmaya karar vermiştik, böylece bizi bir arada görebilecek insan sayısını da azaltmayı umuyorduk.

Kuzeye, Saadi'nin kışladan çıkacağı yere doğru ilerledim, sonra eteğini üzerinden çıkarmak için bir çıkmaz sokağa girdim ama ellerim titrediğinden korsemi çözmekte zorlanıyordum. Birkaç derin nefes alıp heyecanını yatıştırmaya çalıştım. Bu kazanabileceğim, *kazanacağım* bir yarıştı. Sonra da Saadi bana babamın atını verecekti. Tek istediğim buydu.

Tekrar anacaddeye çıktığımda Saadi'yi o kendine has çalınmış yürüyüşünden tanıdım. Rahat bir şekilde yürüdüğü halde özgüveninin tam olduğu görülüyordu. Yanaklarımın al al olduğunu hissettim, onu bu kadar uzaktan gördüğümde bile ondan hoşlandığımı fark ettiğim için kendimi komik hissettim ama buna engel olamıyordum. Uzun, güçlüydü ve o çilleri beni benden alıyordu. Adımlarını hızlandırdı, o da beni görmüştü, hemen yanıma geldi.

Yanıma geldi. "Sana kendi iyiliğim için önden yaklaşmam gerektiğini öğrendim," diyerek beni alaycı bir şekilde iğneledi.

"Onurunu korumak adına belki yarıştan da vazgeçmelisin," diye bir öneride bulunduğumda kıkırdadı ve yanımda yürümeye başladı.

"Shaselle, yerinde olsam bu kadar kibirli olmazdım. Basit bir adam gibi görünebilirim ama beceriksiz olduğum söylenemez."

"Bunu göreceğiz, değil mi?"

Onunla atışmak hoşuma gidiyordu, garip ama içimi gıcıkliyordu. Mutluydum ve bu hissi bir daha yaşayacağımı sanmıyordum. Bu iyi ve doğruydum... Aynı zamanda da yanıltıcı. Annem, amcam, Steldor, Galen ve ailemin geri kalanı kiminle vakit geçirdiğimi bilseler ne düşünürlerdi? Ama artık bunun bir önemi yoktu. Bir görevim vardı.

Askeri sahaya yöneldiğimizde midem her adımımızda daha da kalkıyordu. Artık bu bölge Cokyrililerin kontrolü altındaydı ve Hytanica'lıların buraya girmesi yasaktı ama Saadi kendisini sorgulamayan muhafızların garip bakışlarına aldırmadan yanlarından geçip gidince mevkisi hakkındaki şüphelerimi de doğrulamış oluyordu. Beni bir zamanlar babamın yönettiği ahırlara ve benim başarısız bir eşek şakası girişiminde bulunduğum ahırlara yönlendirdi ve biz atların bölmeleri arasında bir aşağı bir yukarı yürümeye başladık.

"Bu mu?" diye sordu Saadi, Briar'ın boynuna eliyle hafifçe vurup okşayarak.

Başımı iki yana salladım. Kısrağı geri almak çok hoşuma gidecek olsa da bu yarış için gerekli güce ve dayanıklılığa sahip değildi.

“Babamın aygırı... Siyah beyaz olan. Ona binmek istiyorum”

Hemen arkamdan bir ıslık çaldığını işittim. “O çok güçlü bir ruha sahip bir hayvan. Onunla başa çıkabileceğinden emin misin?”

“Bunu başaramazsam kolay bir zafer kazanmış olursun,” diye karşılık verirken dönüp yüzüne baktım.

Saadi kaşlarından birini havaya kaldırarak beni şöyle bir süzdü, her halde at binme becerimi kafasında tartıyordu, bunu da bir kadın olduğum için değil Hytanica’lı bir kadın olduğum için yapıyordu. Sonra yanımdan geçti ve onu izlememi işaret etti.

“Aygırların ahırına gideceğiz o zaman,” dedi. Üstünlük taslayan bir havası vardı ama umurumda değildi. Babamın kıymetli aygırını geri alacaktım.

Saadi’nin atı iğdiş edilmişti ve bir kısrağ seçmiş olsa başımıza gelebilecek olanları düşünüp güldük. Atı güçlüydü ve bacakları uzundu, uzun mesafeler için iyi bir attı ama Saadi’nin babamın kralının nelere yapabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Şehrin içinden geçtiğimiz sırada beni Cokyri’li sanmalarını umarak pelerininin kapüşonunu başıma geçirdim. Hiçbir Hytanica’lı düşmana yakından bakmak istemezdi; *onların* ilgisini üzerlerine çekmek istemezlerdi. Şehrin kapısında durdurulduk ama hemen geçmemize izin verildi, belli ki tüm Cokyri’liler Saadi’yi tanıyordu. Kendimi biraz suçlu hissettim çünkü bir kısmı içeri girmek bir kısmı da dışarı çıkmak isteyen Hytanica’lılar uzun bir kuyruk oluşturmuşlardı. Başrahibe’nin kanunlarına istinaden yapılmakta olan sıkı güvenlik kontrollerinden öyle kolayca geçilip gidilemiyordu.

Atlarımızı sakın bir şekilde yürütmeye devam ettik. Taş zeminli anacade yerini bizi güneyde Recorah Nehri’nin üzerindeki tek köprüye götürecek olan çamurlu yola bıraktı. Ben yarışa başlamak için sabırsızlanıyordum ama buna kalkışmadan önce şehirle aramıza biraz mesafe koymamız gerektiğini de anlıyordum.

Cokyri’liler şehri ele geçirdikten beri ilk kez surların dışına çıkıyordum ve karşımda uzanan garip bir kırk yama işini andıran topraklarımıza

baktım. Bazı alanlar Hytanica'lı çiftçiler tarafından ekilmiş ve hasat edilmeye hazır görünürken diğer alanlar yanmış, simsiyah ve boştu; yine bazı başka alanlar hayat vermeye uğraşıyordu, yaban otları ve bazen de yabani çiçekler küllerin arasından boyunlarını uzatıp filizlenmişlerdi. Öyle bir sükûnet vardı ki... Gece ortalıkta ne bir çiftçi ne de onların başında nöbet tutan Cokyrî'li bir muhafız vardı. Ayrıca ağaç sayısı yok denecek kadar azalmasına rağmen minik kuşların şakıdığı da işitilebiliyordu. Sonunda gözlerim Cokyrî'lilerin batıya doğru diktikleri sedde takılınca birden içimi bir hüznün kapladı. Bizi içeride tutmak için yapılan ahşap ve taş barikat içimi burkarak krallığımızın düştüğünü hatırlatıyordu.

Saadi bakışlarımı takip edip beni daldığım düşüncelerden sıyırmaya çalıştı.

“Nehre doğru?” diye önererek yolun ilerisini işaret etti.

Niñeyre Dağları'nın güneyinden doğup batıya yönelen Recorah Nehri hem doğu hem de güney sınırlarımızı çiziyordu ve bu yüzden de sadece Sarterad Krallığı ile sınırlarımızı çizmek için yapılması gerekmişti.

“Devriye gezenler yok mudur?”

Başını iki yana salladı. “Görevlerimden biri de devriyeleri idare etmek. Tam olarak nerede olduklarını biliyorum. O zaman... Nehre kadar mı?”

Başım la onadım ve atlarımı elimizden geldiğince bir hizaya getirdik, onlar da heyecanımıza kendilerini kaptırdıkları için zor dizginliyorduk. Gözlerimiz kenetlendi ve birlikte saymaya başladık.

“Üç, iki bir...” Topuklarımı Kral'ın böğrüne geçirdiğim anda birden deli gibi öne atıldı.

Babam yarışmamdan hiç hoşlanmıyordu. Tehlikeli olduğunu, atın düşebileceğini, dizginleri elimden kaçırabileceğimi, attan düşebileceğimi ve dörtnele giderken hayatta kalma şansımın çok az olacağını söylerdi. Ama babam yarışmaya bayılırdı ve bu yüzden ben de. Bir atın istediği kadar hür olmasına izin vermekte, nallarının olanca gücüyle ve hızıyla toprağı her dövüşünde insanı sarhoş eden bir teslimiyet hali vardı. İnsan öne eğilip atla beraber hareket ederken o gücü iliklerinde hissediyor, neşe ve zindelik kazanıyordu; rüzgâr yüzümü yalıyor, saçlarımı tarıyordu. Bir insanın başka hiçbir şekilde elde edemeyeceği bir bütün haline gelme hissi vardı, ilerideki bitiş noktasının tek bir amaca doğru ilerliyordunuz.

En önde Kral ve ben vardık. Ben yarışa iyice odaklanmadan önce dönüp Saadi'ye pis bir sırtış attım. Ona nal toplatacaktım ama kadere meydan okumanın da bir manası yoktu. Ama kısa süre sonra hem kendime güvenim hem de aradaki mesafe azalmaya başladı... Beygirin ön ayaklarını sol tarafımda gördüm, ikisi birlikte mükemmel bir ritimde öne doğru hızla bir ok gibi ilerliyorlardı. Yol kıvrılarak ilerlediğinden bazen kafa kafaya gelecek gibi oluyor ve devamlı birbirimizi geçmeye çalışıyorduk, atlarımız nefes nefese soluyorlardı.

Sonra sırtıma sırası Saadi'ye geçti. Başını hafifçe bana doğru eğip atını önümüzdeki tepeye doğru sürdü, her bir adımda biraz daha geçiyordu. Ve sonunda atlarımız diğer tarafa uçarken beni tamamen geçmişti. Yarış bulunduğumuz yerden nehre kadar giden düzlük alanda ya kazanıp ya da kaybedeceğimin bilinciyle Kral'ın boynuna iyice yapıştığımda aygırım durumun vahametini anlayıp öne doğru atıldı. *Babam için yarış, Kral, diye geçirdim içimden. Babam için kazanabilirsin.*

Recorah Nehri karşımızda uzanıyordu ve içine girmemek için Saadi'nin de benim de yakın bir zamanda yavaşlamamız gerekiyordu. Kral'ın atağı bizi bir kere daha burun farkı konumuna getirmişti ama canım sıkılmaya başlamıştı çünkü daha da hız yapabileceğimizden şüpheliydim. En iyi ihtimalle berabere kalacaktık. Ve Kral'ın benimle birlikte eve gelmesi gerekirken berabere kalmak yetmeyecekti.

Sonra kendimi birden önde buldum. Aklım karışmış bir şekilde Saadi'ye baktım ve onun atını yavaşlatarak kazanmama izin verdiğini gördüm. Kral durmak bilmedi ama tam nehrin kıyısına vardığımızda dizginlerini çekip onu yavaşlattım, başını yana doğru çekip eşkin ilerledikten sonra nehir kıyısında tırısa kaldırdım. Saadi yanıma geldi ve durduk, ikimiz de aynı anda atlarımızdan indik. Bir an sarf ettiğim gayret yüzünden eyere yaslanıp nefes nefese soluklandım, sonra da eyeri Kral'ın sırtından aldım. Tek kelime etmeden Saadi de atının eyerini aldı ve atları su içmeleri için serbest bıraktık. Kaslarım ağrarak, kendimi sırtüstü çimenlere attım ve bir ağacın dalları arasından griye çalmaya başlayan göğe baktım.

Üzerimi bir gölge kapladı, sonra Saadi de yanıma uzandı.

"Kazandın," dedi.

“Kazanmama izin verdin.”

Bir an bir sessizlik oldu... Bunu fark etmeyeceğimi sanmış olmalıydı. Soura omuzlarını silkerken çimenlerin hışırdadığını duydum. “Haklısın. İzin verdim.”

Açıksözlülüğü karşısında gülüp oturdum ve ona baktım. Ellerini başının altına koymuştu, bronz rengi saçları terden ıslanıp alnına yapışmıştı.

“Peki neden? Bunun seninle daha fazla vakit geçirmeme gerek olmadığı anlamına geldiğini biliyorsun.”

Dirseklerinin üzerinde doğrulup dikkatle yüzüme baktı. “Bu umurumda değil.”

Somurttum. Artık benimle vakit geçirmek istemiyor muydu?

“Ben seni hiçbir zaman benimle vakit geçirmeye *zorlamak* istemedim, Shaselle. Benimle vakit geçirmeyi *arzu etmeni* istedim.”

“Üstelik beyimiz şairmiş de,” diyerek kelime seçiminde titiz davranmamasıyla dalga geçtiğimde sırttı.

“Ayrıca zafer zaferdir. Kazandın ve şimdi her şeyin en iyisine sahipsin, babanın atını geri alacaksın ve istersen benden de kurtulabileceksin.”

Gözlerimin içinde muzip bir pırıltıyla iki elimi belinin yanında yere koydum. “Ama zaten kazanacaktım.”

Kıkırdayıp bir kez daha yere uzandı. “Utanmazın birisin.”

Ben de tekrar yanına uzandım ve ikimiz de sustuk ama zaferimin beni rahatsız eden bir yanı vardı.

“Söylesene, senin için kimin kazandığının ne önemi vardı? Yani sen kazanmış olsaydın bile beni bu pazarlığın dışında bırakabilirdin. Seninle bu iki günü geçirmek zorunda olmadığımı söyleyebilirdin.”

“Evet, bunu yapabilirdim,” diye onayladı. “Ama bana... Babanla ilgili anlattıklarından sonra onun atını geri almanı istedim. Rava onun hatırasına saygı göstermeliydi. Onu... *Onları*... Sizden almamalıydı.”

Gözlerime dolan yaşlar bir iğne gibi batıp canımı yakıyordu ve ben boğazımı biraz olsun gevşetebilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. Ne aptalca bir tepkiydi.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandığımda elimi avcuna alıp sıkıldığını hissettim. Mutlu bir şekilde iç geçirip o anın tadını çıkardım. “*Baban* nasıl bir insandı?”

“Bilemiyorum,” dedi hazırlıksız yakalanmış gibi.

“Ne demek bilemiyorum?” Her zamanki gibi merakıma yenik düştüğüm için soruyu düzgün bir şekilde soramamıştım ana hatamı anlayıp sorumu daha düşünceli bir şekilde yönelttim. “Sen küçükken mi öldü?”

“Hayır, hayatta.”

Başımı çevirip ona ağzım açıp bakakaldım, hiç anlayamamıştım. “Sizi terk mi etti?”

“Hayır.”

“Peki, ne o zaman?”

Çileden çıkmış bir halde doğrulup oturdum; elim hâlâ elinde bana öylece dalgın dalgın baktı.

“Cokyri’de çocukları babalar yetiştirmez. Böyle ağır bir sorumluluğu alabileceklerine güvenilmez. Ben benim babamın kim olduğunu hiç bilmedim.”

Bu hiç de beklediğim türden bir yanıt olmadığından olduğum yerde huzursuzlukla kıpırdanıp nasıl devam edeceğimi bulmaya çalıştım.

“Üzgünüm,” dedim zayıf ve ikna edici olmayan bir tonda.

Önce sessiz kaldı, gözlerini kararmakta olan göğsüne dikmiş yaşadığımız farklı tecrübeleri düşünüyor olmalıydı.

“Ben buna hiç üzülmedim. Annem iyi bir kadındı, beni o ve arkadaşları büyüttüler. Ama sana daha önce de söylediğim gibi, askeri rütbemi elde edebilmek için herkesten çok çalışmam gerekti ve bunun tek nedeni erkek olmamdı. Rava’nın yapabildiği her şeyi yapabilirim ama bu kimsenin umurunda olmazdı, onun bile. Böyle bir mücadele vermek insanın bazı şeyleri sorgulamasına neden oluyor.”

“Yani şimdi keşke babamın kim olduğunu bilseydim mi diyorsun?”

Yine düşündü. “Hayır. Keşke *seninkini* tanısaydım diyorum.”

Bir kez daha gözyaşlarına yenilmemek için başımı çevirmek zorunda kaldım. Beni nasıl olup da bu kadar derinden etkileyebildiğini anlayamıyordum.

“Benim babamdan pek hoşlanacağını sanmıyorum,” dedi sonunda gözlerimin içine bakarak. “Ben onu umut olmadığından bile çarpışma gücünü kendinde bulduğu için cesur bulurdum. Ama herhalde sen zayıf biri olduğunu düşünürdün.”

Doğrulup oturdu ve tüm içtenliğiyle gözlerimin içine baktı. “Bir şeyleri halletmenin yolu yordamı vardır ama bu genellikle ne şahsi ne de başka türlü bir savaş açmaktan geçmez.”

“Ama bazen savaş sen açmazsın,” diye yanıtladım. “Çarpışman gerekir yoksa koyun olursun. Ve koyunlar kurban edilir, Saadi.”

Kaşlarını çattı ve gereğinden fazla birbirimizin gözlerinin içine baktık, onun canını sıkacak bir söylediğini anladım. Sonra başını iki yana salladı.

“Şuradaki ışıkları görüyor musun? Onlara yıldız deniyor.”

Güldüm. “Ne ima ettiğini anladım. Geri dönmemiz lazım.”

Atlarımızı bulup eyerledikten sonra ikimiz de günün bitmesini istemediğimiz için şehre giderken yolda oyalandık. Ama şehrin kapısına geldiğimizde, endişelenmeye ve huzursuzluk duymaya başladım. Annem nerede olduğumu bilemezdi ve büyük ihtimalle akşam yemeğini de kaçırmıştım. Yine kendisine verdiğim sözleri tutmadığımdan bu sefer beni bağışlayacağını sanmıyordum.

Cokyrı’li muhafızların herhangi bir müdahalesiyle karşılaşmadan kaldırılan demir parmaklığın altından geçip huzurlu bir sessizlik içinde anacaddede ilerlemeye devam ettik. Şehrin batı yakasına giden yol ayrımına geldiğimizde Saadi’nin kuzeye doğru yönelmesini bekledim ama öyle yapmadı. Atından indi ve birlikte, atlarımız ardımızda evimi görünceye kadar yürüdük.

Ona, “Gitmelisin,” derken kabalık etmemiş olmayı umuyordum.

“Bırak da Kral’ı ahırına yerleştirmene yardım edeyim.”

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmediğimden bir an duraksadım, sonra bahçenin ucundaki ahıra arkadan gitmek için yürürken beni takip etmesini işaret ettim. Kralı binanın arkasında, kısıraklardan ayrı, kendi özel ahırına koyduktan sonra bir lamba yaktım ve elime bir kova aldım. Saadi ahırın açık kapısında durmuş beni izliyordu yanından geçip kovayı doldurmak için kuyuya yöneldim.

Geri döndüğümde, “Artık gitsen iyi olur,” diye mırıldandım, kimse-
nenin ne bizi ne de ışığı görmesini istemiyordum.

Başıyla onaylayıp lambayı kancasına astı ama gitmedi. Onun yerine kovayı elimden alıp Kral’ın bölmesinin içine yerleştirdi, içeri biraz saman attığını fark ettim. Ellerini silkeleyerek bana yaklaştı.

“Ailene atı seyis başımız itaatkâr bulmadığından ve sadece arada bir tay vermek için işe yarayacağını söylediği için iade ettiğimi anlatırsın.”

“Tamam, öyle söylerim,” diye bir şeyler gevelenirken bana söyleyecek bir yalan uydurduğu için ona minnettardım. Aygırı geri almaya o kadar odaklanmışım ki tekrar ahırlarımızda görüldüğünde ne diyeceğimi hiç düşünmemiştim. Sonra Rava’nın ahırların önünde durmuş fermanı eline vururkenki hali gözümün önüne geldi. Atı tekrar geri almayacağını kim garanti edebilirdi?

“Peki ya ablan? Sen ona ne diyeceksin?”

Yamuk bir şekilde sırtıttı. “Her şeyi Rava’nın idare ettiğini düşünüyör gibisin. Ahırlar onun idaresinde değil. Seyis başımız da atı arada bir üreme için kullanabileceğimiz sürece bir şey demeyecektir. Sadece atı geri aldığını orada burada birilerine söyleme, muhtemelen Rava’nın bundan haberi bile olmayacaktır.”

“Peki ama yanılıyorsan, ya öğrenirse ne olacak?”

“O zaman ona seninle bir dostluk ilişkisi geliştirdiğimizi söylerim. İstemedenden de olsa bir muhbir haline geldiğini anlatırım. Üreme hakları Cokyri’de mahfuz olma koşuluyla onu sana iade etmenin bu amaca hizmet ettiğini söylerim.”

Bir ayağının üzerinde kırk yalan söyleme becerisi karşısında ağzım bir karış açık ona bakakaldığımda bu söylediklerinin altında gerçeklik payı olup olmadığını düşünüyordum.

“Peki, amacın gerçekten de bu mu?”

Masmavi gözlerine bakarken içlerinde görebileceğim gerçeklerden korkuyordum. Ama bu sorumu yanıtlarken gayet içtendi.

“Öyle de denilebilir sanıyorum, ne de olsa senden bir sürü şey öğreniyorum.” Gülümseyip saçlarımı gözümün önünden çekti. “Ama bunlar Rava’nın ilgisini çekecek türden bilgiler değil.”

Eliyle yanağımı okşayıp yavaşça bana doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Ben de ona uyup ağzımı onunkine yaklaştırdım, içim titriyordu. Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi, dengemi sağlayabilmek için ellerimi göğsüne dayadığımda kalbinin avuçlarımda attığını hissettim. Sonra gitti.

Sersemlemiş bir halde orada öylece ne yapacağımı bilmez bir halde durup ıslak dudaklarımı dokundum, dudaklarının tadını hâlâ alabiliyordum. Hayatımda ilk kez öpülüyordum ve bu güzel olduğunu inkâr edemeyeceğim bir deneyimdi. Artık Saadi'nin bir Cokyri'li olması umurumda değildi, çünkü ona karşı beslediğim hislerden artık emindim. Bir fırsat daha bulursam onu yine öperdim.

Lambayı söndürüp eve koşarak gidip neşe içinde ön kapıdan girdim. Ancak bu ruh halim uzun ömürlü olamadı, annem yüzünde bir gülümsemeden eser olmadan hole çıkmıştı.

“Sonunda evin yolunu bulabildim, öyle mi?” diye beni fırçaladı. Havada buram buram yemek kokusu vardı, bu da ailemin yemeğini çoktan yediği anlamına geliyordu.

“Özür dilerim, anne, vaktinde gelmeye çalıştım...”

“Ah, *demek* vaktinde gelmeye çalıştın. Dışarı çıkmama hiç müsaade etmemeliydim, Shaselle! Nasıl bu kadar aptal olabildim?”

Normalde olmadığı kadar sinirliydi... Son zamanlarda fazla sözüne güvenilir bir insan olmadığımı biliyordum ama aşırı tepki gösteriyordu. Sonra Steldor ardında Dahnath ve benim meraklı ama konuşulanları dinledikleri için başlarının derde girebileceğinden çekinen kardeşlerimle birlikte görüşme salonundan çıktılar. Endişe etmelerine gerek yoktu. Annem bütün hıncını benden çıkarıyordu.

“Lania, bunu şimdi yapma istersen,” diyen Steldor gelip annemin koluna elini koydu ama annem kolunu ondan kurtardı.

“Bana neyi ne zaman yapacağımı söyleme, genç adam. O *benim* kızım ve bu meseleyi nasıl uygun görüyorsam öyle hallederim.”

Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldıran Steldor geri adım atarken gidip harmanisini almaktan bahsetti. Kısa bir süre ortalıktan kaybolduktan sonra bahsini ettiği giysiyi koluna atmış bir şekilde geri döndü, sonra yengesini gözlerinden ateşler saçmaya devam eden yengesini selamladı. Başını iki yana sallayarak yanımdan geçip kapıdan dışarı çıktı.

“Anne, üzgünüm ama yemeğe birazcık geciktim. Korkunç bir şey yapmadım ki.”

“Ah öyle mi? Peki mazeretin ne? Lord Grayden'ın ziyareti için burada olamayacak kadar önemli ne işin vardı?”

İşte o anda ne olduğunu anladım. İşte çıkarken unuttuğum ve bir türlü hatırlayamadığım şey buydu. Steldor o yüzden bize gelmişti, kalıp misafirimizle akşam yemeğinde bize eşlik etmek için.

“Ayrıca o üzerindeki de nedir?” Beni gözleriyle süzdü, sesi iyice yükselmişti. “At mı bindin sen?”

“Hayır, yani... Evet, ama...”

“Şunu mu anlamahyım, yapmanı özellikle yasakladığım bir şeyle uğraşmak burada ailen ve misafirlerimizle yemek yemekten daha mı önemliydi?”

“Hayır, bu doğru değil, öyle olmadı.” Ona kendimi biraz olsun haklı çıkarmak için Kral’dan bahsetmek istedim ama beni dinleyecek halde değildi.

“Ama sen yanlış bir şey yapmadın. Sadece kurallarına karşı geldin, müstakbel eş adayımı bizim ağırlayabileceğimizden o kadar emindin ki bizi bağışlanmayacak bir şey yaparak ona nerede bulunduğun hakkında yalan söylemek zorunda bıraktın ve eğer onu nerede olduğun konusunda ikna edememiş olsaydık ailenin şerefiyle de oynamış olacaktın!”

“Lütfen, yalvarırım beni dinle! Burada olmam gerektiğini unuttum. Beklenmedik bir şey oldu... Önemli bir şey ve ben...”

Annemin yüzünde öyle tehlikeli bir ifade vardı ki titreyerek o anda ortadan kaybolmak istedim.

“Sana bu sabah akşam yemeğe geleceklerini söylemiştim, Shaselle. Ya beni dinlemiyordun ya da bu gecenin senin için bir önemi yoktu. Hangisi?”

Burnumu çekip yardım almak için Dahnath’a baktım ama yüzünde hiç de anlayışlı bir ifade yoktu. Annem bana açıklama fırsatı vermeyeceği için iki seçenektен en affedilebilir olanını seçtim.

“Be... ben duymamışım.”

“Daha küçük olsan seni dizime yatırır döverdim ama artık Lord Grayden’dan kendin özür dilersin. İlk ziyaretlerindeki tavrından sonra geri gelmekle alicenaplık gösterdi. Üçüncü bir kez geleceğini sanmıyorum ama belki de bütün krallığına nasıl bir leydi olduğunu anlatmasına mani olabilirsin.”

Her ne kadar suçlu, kapana kısılmış ve değersiz hissediyorsam da yine de içimde hiddet kabarmıştı. “Peki, ben nasıl bir leydiyim, anne?”

Başını iki yana salladı. “Sana leydi de denilemez ya, Shaselle. Denilemez.”

Annem arkasını dönüp bu ortamdan uzaklaşmaya can atan kardeşlerimi merdivenleri gösterip onları odalarına çıkardı. Ben de onları takip etmeli miydim, bilmiyordum ama benim adımları da söyleyince hemen peşlerine takıldım.

Kapımı çarpar gibi kapatıp kilitledikten sonra arkasına yaslanıp ağlamamaya çalıştım. Yatağım orada beni bekliyor ve ailemin tüm fertlerinden daha davetkâr görünüyordu, ben de üzerine kıvrıldım, geceliğimi giymeyecek kadar bitkin hissediyordum. Bazı günler aldığım kararlardan hiçbiri doğru olmuyordu ve bugün o günler arasından sıyrılıp birinciliği alabilirdi.

Peki ya, Grayden’ın yemeğe davetli olduğunu unutmazsam ne olacaktı? Bana onunla yemek yemeği mi Saadi’yle yarışmayı mı tercih edeceğimi sorsalar ne yapardım? Bu soruyu cevaplamak umduğumdan çok daha kolaydı ve her ne kadar cevabım bu çelişkili tabiatımı ortaya koyuyorduysa da kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Elimde olsa Grayden’ı tercih etmeyeceğimi bilmek, kazaen onu ekmiş olmayı daha tahammül edilebilir hale getiriyordu. Genç adama bir özür borçlu olduğum doğrudu ama belki de ona bir iyilik etmiştim.

Yataktan yuvarlanarak inerek yıkanma çanağımın başına gittim, sonunda başımı yastığa koyacak kadar sakinleşmiştim. Ama gözüme fazla uyku gireceğini sanmıyordum. Annemle başım dertte olduğundan değil, o yarış tekrar tekrar yaşamak istediğimden. Ondan da önemlisi Saadi ile öpüşme anını yaşamak istiyordum; tekrar, tekrar, tekrar...

ALERA

23. BÖLÜM

AKILCI KARARLAR

Ekim ayının ilk sabahına uyandığımda aklımda parlak bir fikir vardı ve Cannan'a benimle kraliyet balo salonunda buluşması için haber gönderdim. Kral ve Kraliçe'nin dairelerinin bulunduğu koridorun sonunda yer alan elçi kabul salonundan balo salonuna bir geçiş olduğundan, kumandandan önce oraya varmış oldum. Koca ziyafet salonunu boydan boya geçip onu beklemek üzere doğu kanadındaki avlulara bakan balkona çıktım.

Mayıs ayında, ben Hytanica'lıları Başrahibe'nin kanunları konusunda yatıştırmaya çalışırken buraya çıktığımda olduğunun aksine bugün her yer huzurluydu ve etrafıma bakındım, bu bahçe Cokyrı'lilerin işgali sırasında fazla bir hasar görmemişti. Orta kısmında taşlar dizili bir patikanın bulunduğu alan zarar görmemişti; renkli taşlar iki katlı fiskiyenin etrafında birbirine geçen halkalar izlenimi verecek şekilde döşenmişti ve ben dalıp giderek annemin Krallığın genç ve soylu hanımlarının görgü kurallarını öğrenmeye devam etmesi için burada düzenlediği sosyal aktiviteleri anımsadım. Benim ve benimle birlikte yakın çevremdeki insanların hayatlarının savaştan ne kadar etkilendiğini düşünüp iç geçirdim. Reveina ve Kalem, Ulubey subaylarımızı katlettiğinde dul kalan dostlarımdı. Reveina'nın durumunda, kocasını kaybetmesi kısmen de olsa bir lütuf sayılabilirdi çünkü Şehir Muhafızları Komutanı kendisine çok kötü davranıyordu fakat gönlünü Tadark'a kaptırmış ve gelecekte onunla bir yuva kurup çocuk çocuğa karışma hayalleri kuran Kalem

yıkılmıştı. Ayrıca babasız kaldıkları için onlara uygun bir eş bulma görevini ağabeyleri ya da amcaları üstlenen bir sürü genç kız da vardı. Galen de bu durumdaydı, ikiz kız kardeşleri Niani ve Nadeja evlilik çağına gelmişlerdi. Ayrıca Steldor'un amcası Baelic de ardında yalnızca biri nişanlı olan dört kız bırakmıştı.

Ayak sesleri duyunca düşüncelerimden sıyrıldım, başımı çevirip baktığımda Cannan'ın bana yaklaştığını gördüm. Ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde yanıma geldi ve ben onunki kadar geniş omuzların bile bu kadar sorumluluğu nasıl olup da taşıyabildiğini düşündüm.

“Beni mi görmek istemiştiniz, Kraliçe Alera?”

“Evet, istedim. Halkımızın genel durumu hakkındaki fikrini merak ettim. Her gün Münacat Salonu'nda fakir ve çaresiz insanlar görüyorum ama sen dışarıda onların arasında epey vakit geçiriyorsun. Sence genel anlamda durumları nasıl?”

“Evler ve dükkânlar yeniden inşa edildiği için eskisinden daha iyiler.”

“Daha iyiler ama...”

“Her şey görecelidir, Alera. Cokyri'liler yeniden imar çalışmalarının bittiğini düşünüyorlar ama... Hytanica'lıların çoğunluğu aynı fikirde değil.”

“Anlamıyorum.”

Kumandan derin bir nefes verdi ve tırabzanın pürüzsüz ahşap yüzeyine yaslandı.

“Fatihler işgal ettikleri toprakları kendi istedikleri biçimde şekillendirirler. Binalar tekrardan yapıldı ama eski inşa edilmiş amaçları için kullanılmıyorlar. Ne de olsa ganimet kazananların hakkıdır. Bastion'a bir bak, Alera... Saray bile artık tek bir amaç için var. Kutsal yerler de muhtemelen imar edilmeyecek, belki de sırf bir iktidar ve tahakküm göstergesi olarak.”

“Kiliseler mi?” diye sorarken Steldor'un birkaç şey konusunda haklı olabileceğini kabul etmekten nefret ediyordum.

“İktidar ve tahakküm, Alera.”

Söylediklerini derinlemesine düşündüm. Geliştirmek her zaman iyileştirmek anlamına gelmiyordu. Ağır kış şartlarında on altı can kaybı vermek yirmi vermektan iyiydi ama bu yine de yüksek bir rakamdı.

“Yani halkın morali daha şimdiden bozulmaya mı başladı?”

“Sırf Hytanica’lı olmak bile bir insanı şüpheli durumuna getirirken insanın moralinin yüksek kalması zor. İnsanlar hiçbir açıklama yapılmadan yolun ortasında durdurulup aranıyor. Evlerin gece gündüz demeden altı üstüne getiriliyor ve gerçek ya da hayali suçlar için biçilen cezalar çok ağır. Halkımız kolay kolay sindirilmez, kafa tutuyorlar. Olan olayların çoğu ciddi şeyler değil, sadece taş atmak ya da yuhalamak gibi şeyler. Ama geçen gün bir Cokyri’li askere bir grup Hytanica’lı sokak ortasında saldırmış.”

Tırabzana tutunup başımı önüme eğdim. Böyle zamanlarda kat edilmesi gereken zorlu yollar bitmek tükenmek bilmiyor gibi geliyordu. Huzur nedir bileceğimiz günler de gelecek miydi?

“Bir şey yapmalıyız... Fark yaratacak bir şey,” diyerek Cannan’ın gözlerinin içine baktım. “Halkımıza bu dünyaya uyum sağlayabileceğimizi, hayatımıza devam edebileceğimizi gösterecek bir şey.”

“Aklından ne geçiyor, Alera?”

“Bir festival.”

Kararlıymışım gibi davranmaya çalıştım ama gerçekten de görüşüne ihtiyacım vardı. Bu fazla delişmen bir fikir olabilirdi, ne de olsa insanları bir araya toplamak onlara bira dağıtıp kutlama yaparak kendilerini yenilmez hissetmelerini sağlayacaktı. Bir felaketle sonuçlanabilirdi. Ama belki de tam da buna ihtiyaçları vardı.

Kumandan başını çevirip şehrimizin binalarına ve evlerine bakmak dışında tepki göstermedi. Sessizlik sinirlerimi germişti... Cannan’ın yanında insanın gözünün korkması kolaydı. Soğukkanlı hali, kendine güveni, kararlı kişiliği, boyu posuna ve neredeyse kara saçları ve gözlerine eklendiğinde, en korkunç canavarı bile sindirmeye yeterdi.

Dönüp bana bakıp başıyla beni onayladığını görünce yüreklendim. “Bir festival düzenlenmesi halkımızı hoşnut edecektir, Majesteleri. Çok akılcı bir karar.”

Gülümsedim, aklıma bir sürü şey gelmeye başlamıştı bile. Geleneksel olarak, Hasat Festivalimizde bir panayır kurulur ve turnuva düzenlerdi ve bu aylarca süren bir planlama gerektirirdi. Ancak artık böyle bir vaktimiz yoktu yine de Cokyri’liler ananelerimize uygun bir organizasyon yapmamıza izin verebilirlerdi.

Bunu düşününce birden ağızımdan, “Turnuva yapılmayacak, elbette,” sözleri çıktı.

“Evet, silah olmadan turnuva yapılması zor olur.” Kumandan’ın gözlerinde bunu eğlenceli bulduğunu anlatan bir pırıltı vardı. “Ama bir panayır kurulabilir.”

Birkaç dakika daha yan yana durup şehrin görüntüsünün tadını çıkardık. Güneş parlıyordu ve manzara bana çok etkileyici görünmüştü, bunun en önemli nedeni de yıllar içerisinde evler, dükkânlar, kiliseler ve okulların üzerinde yapılan çalışmalardı elbette. Ama bundan da önemlisi, Hytanica’nın zengin bir tarihi, gelenekleri vardı ve ben geleceğini şekillendirmekle yükümlüydüm.

Cannan sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Düşman elindeyken bile Hytanica güzel bir yer,” dedi. “Krallığınıza hakkını verin.” Kısa bir süre elini elimin üzerine koyduktan sonra bu işi nasıl organize edeceğimi düşünmek üzere beni yalnız bıraktı.

Önceki yıllarda, Hytanica Hasat Festivali, Recorah Nehri Vadisi’nin hakkında en fazla konuşulan, en büyük kutlamalarından biriydi. Komşu krallıkların esnaf ve tüccarları çok özel ürünler getirip burada sergiler; terziler hemen hazır edilmesi koşuluyla kendilerine verilen bir sürü siparişi yetiştirebilmek için dikişlerine yardım edecek genç kızları işe alırlardı; hanlar, hamamlar ve kiralık ahırlar gelecek misafirleri ağırlayabilmek için hazırlıklarını yapar ve şölen için yiyecekler hazırlanırdı.

Geçen sene, krallığımız kuşatma altında olduğundan festival yapılmamıştı. Bu sene de yapılması beklenmiyordu ancak ben yapılmasını sağlarsam hâlâ kutlama yapmak için bir sürü nedenimiz olduğu anlaşılacaktı. İşin doğrusu, hazırlıklar biraz aceleyle gelecekti, ne de olsa geçmişte çığırkanlar ve ulaklar her zaman ekim ayının sonlarına denk getirilen bu kutlamayı duyurmak için etrafa salınırlardı ancak şu anda bir aydan kısa bir süremiz kalmıştı. Fakat festival özellikle de koordine edilmesi en zor kısmı olan turnuva yapılmayacağı için yine de gerçekleştirilebilirdi.

Bu işi kivrılabilmek için annemden yardım almaya karar verdim ve ebeveynlerimin dairesine yöneldiğimde babamı görüşme salonunda bulmayı ummuyordum.

“Alera, gel, gel içeri,” diyerek beni karşılayarak bir koltuğa oturttu. Artık saçlarındaki akların sayısı artmış, pantolonu belini biraz daha

sıkar olmuştu ama yine de kral olduğu dönemdeki gibi aynı sıcaklık ve buyurganlığı etrafına yayıyordu. “Bu ne hoş bir sürpriz,” diye devam edip annemin yanına kanepeye geçti.

“Teşekkür ederim, baba. Seni gördüğüme sevindim, anne.”

“Bu ziyareti neye borçluyuz?” diye sorduğunda sarı, uzun saçlarını omuzlarına dökülecek şekilde açık bırakmış, mavi gözlerinde ışıltılar gezinen annemin ne kadar genç görüldüğüne hayret ettim, Miranna gibi duruyordu.

Onlara hemen fikrimden bahsettim, keyiflerinin yerinde olması beni yüreklendirmişti.

“Hazırlıklar için bu kadar az vaktimiz varken, Bastion tarafından desteklenecek bir şölen organize edebilir misin diye merak ettim anne? Tabii servis dışarıya açılacak her sene Noel arifesinde verdiğimiz ziyafet gibi.”

“Evet, elbette ben panayır alanı ve pazar yerine asılması gereken duyurular ve dekorasyonları hazırlattırırım.”

“Peki ya sen, baba? Burada Bastion’daki tamiratlarla meşgul olduğumu biliyorum. Sen buna ayıracak vakit bulabilir misin?”

“Batı kanadındaki üç kat da restore edildi. Geriye bir tek doğu kanadında eskiden Saray Muhafızları’nın kullandığı barakalar kaldı.” Bir an durdu, sonra da gülerek ekledi: “Sanırım o işi de Cokyri’liler benim uzmanlığım olmadan halletmeyi başarabilir.”

“Sen de panayırdaki hünerlerini sergileyecek soytarılar ve gösteri yapacak birilerini bulabilir misin?”

“Hemen etrafa bir haber salarım. Ben eğlencenin iyisinden anlarım, bunu herkes bilir.” Heyecanla ellerini birbirine sürterek Cokyri’lilerle daha az yüz göz olmak zorunda kalacağı bu eğlenceli göreve hazırlandı.

“Teşekkürler. İsterseniz gösteri yapacak kişileri seçmek için sabahları münacat salonunu kullanabilirsiniz.”

“Çok iyi olur. Bu harika bir fikir, Alera. Hasat Festivali’ni tekrardan yapmanın zamanı geldi de geçiyordu.”

Bana bakarken yüzü ışıldıyordu ve bu iltifatı karşısında yanaklarım kızardı, ailemin bu işe bu kadar hevesli olması beni mutlu etmişti çünkü Hytanica vatandaşlarının yüzünde tam da bu ifadeyi görmeyi umuyordum.

Sonraki birkaç gün boyunca, panayırın nereye kurulabileceği konusunda bir karara varmaya çalıştım. En iyi seçeneğimiz askeri sahaydı ama Rava'dan orayı kullanmak için izin isteme konusunda tereddütlerim vardı. Sonunda, Narian'ın dönmesini beklemeye karar verdim... Bence o da festivalin düzenlenmesini isterdi ve onun bir astı olan kişiyle mümkün olduğu kadar az irtibatla olmak istiyordum.

Bu telaşlı hazırlıkların üçüncü gününde, Hasat Festivali'ni halka duyuracak bildirinin bir taslağını hazırlamak üzere çalışma masama geçtim. İşimi bitirdiğimde metni ikinci katta yer alan kütüphanede çalışmakta olan yazmanlara gönderdim. Metnin birkaç kopyasını çıkarıp şehre ve Narian'm izniyle de komşu krallıklara dağıtacaklardı.

Ortaya çıkardığım işten memnun bir şekilde çalışma masamın üzerini düzenledim ve odadan ayrıldığımda akşam yemeğini ailemle yeme niyetindeydim. Tam o sırada Narian'ın ofisinden çıkan Rava bana doğru yürümeye başladı, yüzünde her zamankinden daha da az dost canlısı bir ifade vardı. Tek kelime etmeden elini kapalı kapıma indirip gözlerime tehditkâr bir şekilde bakıp bildirilerimden birini burnumun dibine soktu.

“Yazmanlarınla konuştum ve ilanları yasakladım.”

Geriye doğru bir adım atıp kararlı bir şekilde mavi gözlerinin içine baktım. “Neyi istersen yasaklayabilirsin. Ama bu bildiri *dağıtılacak*.”

Rava yavaş ve maksatlı bir şekilde parşömeni avcunun içinde kırıştırıp ayağımın dibine fırlattı.

“Bu bildiri yayınlanırsa buna pişman olursun,” diye beni tehdit ederek iğrenmiş gibi dudağını büktü. “Halk ayaklanmasına izin verecek değilim.”

“Sen bunu böyle mi görüyorsun? Ben bir ayaklanma planlamıyorum, Rava. Bir kez olsun bu krallıkta insanların yüzlerinin *gülmesini* istiyorum.”

“Bu *vilayet*in halkının gülmeden önce haddini bilmesi gerekiyor.”

“Bu durumda bu kararı verecek kişinin sen olmadığına şükretmeliyim.” Onun üstünlük taslamasına, küstahlığına ve despotluğuna yeterince tahammül etmiştim. Bastion ve bu vilayete hükmeden kişi olduğuna inanmaya artık bir son vermeliydi. “O duyuru halka ilan edilecek yoksa üzülen *sen* olursun.”

Parmaklarıyla bileğimi sıkıca kavradı. “Niyetin hakkında yalan söylüyorsan, *Başamir*,” dedi fısıldar gibi, “seni öldürürüm.”

Bu tehdidinde ciddi olduğundan şüphem yoktu ama geri adım atarsam kaybedecek çok şey vardı. Ondan ne kadar korkuyor olsam da bileğimi kavrar kavramaz ben de onunkini tuttum.

“Beni öldürmenin yanına kalacağını sanıyorsan, Rava, şimdiye dek bunu çoktan yapmalıydın.”

Başrahibe'nin gözündeki ne değerim vardı, bilmiyordum ama Narian'la yaptığı konuşmadan en azından Narian'ın onun için önemli olduğunu biliyordum. Rava ya da başka bir Cokyrı'lı bana zarar verirse onu kaybedeceğini biliyordu.

Rava korkudan titreten kısık bir sesle bir hayvan gibi hırıldadıktan sonra beni kapıya doğru itti. Omzuma birden bir ağırlık saplandı ama dönüp koridorun sonundaki ofisine yöneldi. Arkasından bakarken bileğim hâlâ zonkluyordu. Narian'ın onun hakkında söylediği alaycı sözler geldi aklıma... *Bir diplomat değildir, bu konuda haklısın.*

Narian ertesi gün, akşamüzeri, gayet dinlenmiş bir şekilde döndüğünde rahat bir seyahat geçirmiş gibi görünüyordu. Birbirimizi resmi bir şekilde selamladık ama gün bitince onunla mahremiyet içinde kimse bizi duymadan konuşabilmek için can atıyordum. Rava bunu bilmeseydi tehdidi sinirlerimi bozmuştu ve Narian'm bana onun yakında gideceği konusunda bir güvence vermesini istiyordum.

Her zamanki gibi gece olunca pencereden içeri girdi.

Yatakta oturup kitap okuduğum yerden ona, “Düşmekten hiç korkmuyor musun?” diye sordum. Pencerenin yerden yüksekliği rahat bir on metre vardı, hatta buraya gelmek için çatıya tırmandığı düşünülünce bu yükseklik daha da artıyordu.

“Hayır,” dedi belindeki kını çıkarıp yanıma oturmadan önce komodinin üzerine bırakarak. “Bir şeye baş koyduğun zaman korkuya yer yoktur.”

Ona öylece ağzım açık bakakaldım çünkü korkudan söndürülebilecek bir mum aleviymiş gibi bahsediyordu.

“Ama çok yükseklerde geziyorsun! Kayıp dengeni kaybedebileceğin hiç aklına gelmiyor mu?”

“Hayır,” diye yeniledi gülerek. “Ama galiba sen biraz sakarsın.”

“Boyun senin boynun,” dedim ona sokularak. “Ama kırıldığını görmek istemezdim.”

Kollarını bana sarınca göğsüne iyice sokulduğumda kalp atışlarını ve o düzenli nefes alıp verişini ne kadar özlediğimi fark ettim.

“Cokyri de işler nasıl gitti?” diye sordum.

“Beklediğimden daha iyi. Başrahibe Steldor’un yaptığı şeyi oldukça iyi karşıladı. Verilen cezanın da uygun olduğunu düşündü.”

“Ceza evet ama Rava’nın bunu uygulamakta kullandığı yöntem için de aynı şeyi mi düşünüyor?”

Sesini çıkarmayınca ondan ayrılıp oturdum, bir şeylerin ters gittiği hissine kapılmıştım. Doğruldu ve o gür altın sarısı saçlarından bir elini geçirdi.

“Alera, Başrahibe bu konuda bizim müttefikimiz değil.”

“Ne demek istiyorsun? Rava’nın senin emirlerine açıkça itaatsizlik ettiği gerçeğini nasıl göz ardı edebilir?”

Narian bir kez daha sessizce öylece durunca neler olup bittiğini anladım.

“Onunla Rava hakkında konuşmadın.”

“Hayır, konuşmadım,” diye açıkça itiraf etti.

Beni hiçe saydığını düşünerek ihanete uğramışım gibi hissettiğimden suratım asıldı.

“Üzgünüm, Alera ama üzüntümün sebebi Rava konusunu Başrahibe’ye açmamış olmak değil. Gitmeden önce bu konuda enine boyuna düşünüp tam bir karara varmamış olmak.”

“Düşünmek mi?” diye sorarken Rava’nın beni ölümle tehdit etmesi beni iyice germiştir.

“Sakin olursan açıklayacağım.”

Sinirlerim iyice bozulduğundan artık orada hiçbir şey yapmadan oturamayacağım için ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başladım.

“Çok hassas bir politik savaşın ortasındayız, Alera ve herkes üzerine düşen rolü oynuyor. Sen vilayetin sembolik başkanı, halkın sesisin. Başrahibe bizim amirimiz ve beni de kayırıyor, bunu bana güvendiği ya da saygı duyduğu için de yapmıyor, güçlü olduğum için yapıyor. O gücü bir daha asla kullanmamaya yemin ettiğimi bilmiyor, bu yüzden de Rava’yı

beni kontrol altında tutmak için maşa olarak kullanıyor. Rava onun dostu, kendi eliyle seçtiği kalkan kadını, sırdaşı. Beni bir tehdit olarak görürken dostunu görevden almak, yapacağı en son şey olacaktır.”

Bir an durup bana bakıp durumu tam olarak anladığımdan emin olmak istedi. Ben de durup gözlerinin içine baktım, haklı olduğunu kabul etmek istemiyordum, bu yüzden bir kez daha denedim.

“Rava’nın aleyhinde bir şeyler söylersem üzerinde yürüdüğümüz buz tabakası çatırdar. Başrahibe benden, senden şüphelenir ve bir şey yapıp yapmadığımızın bir önemi kalmaz, bizi görevden alır ve ondan sonra Hytanica’da hiçbir şey üzerinde bir kontrolümüz kalmaz.”

İlk kez durumumuzun vahametini tam olarak idrak ediyordum, sanki yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim. Başrahibe’ye güvenmekle, bana değer verdiğine, onun bizden yana olduğuna, Narian’la birlikte bu şehri eski haline getirebileceğimize, halkımın adil muamele göreceğine inanmakla aptallık etmiştim. Rava gözüme önemsiz bir oyuncu gibi görünmüştü ama artık kuklacı o, ipin ucundaki kuklalar da Narian’la bendik.

Kendimi yatağa atıp içine gömülmek istedim, gözlerim alev alev yanıyordu. “Sen yokken ben Hasat Festivali’nin hazırlıklarını başlattım. Rava bu kutlamanın yapılmasını istemiyor. Benden bunu iptal etmemi istedi.”

“Biliyorum. Geldiğimde yaptıklarını ve bu konudaki kararını benimle paylaştı.”

“Ve?”

“Sözünden dönmez. Konuyu Başrahibe’ye bildirmeye hazır.”

Başımın onayladım ama boğazım düğüm düğüm olduğundan akabinde söylediklerim zar zor duyuluyordu. “Peki, *sen* ne diyorsun?”

“Bence...” diyerek ellerime uzandığında o masmavi gözleri azimle parlıyordu. “Bence Başrahibe buraya bizzat gelip bunu durdurana dek festival hazırlıklarını sürdürelim. Politik ateşler körüklenmezse duman çıkarmazlar.”

Gülümsediğimde beni kollarına aldı, usulca öptü, sonra yan yana uzandık.

“En azından bu gece endişe etmemizi gerektiren bir şey yok,” diye mırıldandım.

beni kontrol altında tutmak için maşa olarak kullanıyor. Rava onun dostu, kendi eliyle seçtiği kalkan kadını, sırdaşı. Beni bir tehdit olarak görürken dostunu görevden almak, yapacağı en son şey olacaktır.”

Bir an durup bana bakıp durumu tam olarak anladığımdan emin olmak istedi. Ben de durup gözlerinin içine baktım, haklı olduğunu kabul etmek istemiyordum, bu yüzden bir kez daha denedim.

“Rava’nın aleyhinde bir şeyler söylersem üzerinde yürüdüğümüz buz tabakası çatırdar. Başrahibe benden, senden şüphelenir ve bir şey yapıp yapmadığımızın bir önemi kalmaz, bizi görevden alır ve ondan sonra Hytanica’da hiçbir şey üzerinde bir kontrolümüz kalmaz.”

İlk kez durumumuzun vahametini tam olarak idrak ediyordum, sanki yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim. Başrahibe’ye güvenmekle, bana değer verdiğine, onun bizden yana olduğuna, Narian’la birlikte bu şehri eski haline getirebileceğimize, halkımın adil muamele göreceğine inanmakla aptallık etmiştim. Rava gözüme önemsiz bir oyuncu gibi görünmüştü ama artık kuklacı o, ipin ucundaki kuklalar da Narian’la bendik.

Kendimi yatağa atıp içine gömülmek istedim, gözlerim alev alev yanıyordu. “Sen yokken ben Hasat Festivali’nin hazırlıklarını başlattım. Rava bu kutlamanın yapılmasını istemiyor. Benden bunu iptal etmemi istedi.”

“Biliyorum. Geldiğimde yaptıklarını ve bu konudaki kararımı benimle paylaştı.”

“Ve?”

“Sözünden dönmez. Konuyu Başrahibe’ye bildirmeye hazır.”

Başımla onayladım ama boğazım düğüm düğüm olduğundan akabinde söylediklerim zar zor duyuluyordu. “Peki, sen ne diyorsun?”

“Bence...” diyerek ellerime uzandığında o masmavi gözleri azimle parlıyordu. “Bence Başrahibe buraya bizzat gelip bunu durdurana dek festival hazırlıklarını sürdürelim. Politik ateşler körüklenmezse duman çıkarmazlar.”

Gülümsediğimde beni kollarına aldı, usulca öptü, sonra yan yana uzandık.

“En azından bu gece endişe etmemizi gerektiren bir şey yok,” diye mırıldandım.

“Ben hep endişe ediyorum.”

“Gerçekten mi? Pek de endişeli bir tipe benzemiyorsun.”

“Ben harekete geçemediğimde endişelenirim,” diyerek dalga geçip beni kendine doğru çektiği anda güç bulup baştan ayağa ısındığını hissettim. “Cennet ve cehennemle başa çıkarım ama arafta kalamam.”

“Cokyri’de bir dininiz olmadığını sanıyordum. Cennetle cehennemi nereden biliyorsun?”

Narian güldü. “İbadet etmiyoruz ama eğitimini alıyoruz. Muhtemelen inancınız hakkında senden daha çok şey biliyorumdur.”

Bir elimi göğsüne koyup kendimi yukarı kaldırıp mahsus ona içermiş gibi baktım. “Peki, o zaman düğün törenimizin nasıl yapılacağını söyle bana bakalım.”

“İşte onu bilmiyorum,” dedi sırtarak. “Sanırım Hytanica’nın evlilik törenleri bizim tüm tarihimizin iki katı kalınlığında bir cilt olur.”

“Çok komiksin!” diye kafasına hafifçe yastıkla vurup kendimi yine göğsüne bıraktığımda mutlu ve uykuya dalmaya hazırdım.

Gecenin bir yarısında uyanıp Narian’a baktığımda gözlerini tavana diktiğini gördüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum esnememek için elimi ağzıma bastırarak.

“Düşünüyorum.”

“Bana ne hakkında düşündüğünü söylemek ister misin?”

“Benim astım olacak kişi için adayları. Sanıyorum senin şu Hasat Festivalin Rava’yla aramızdaki meseleyi bir kırılma noktasına sürükleyecek. Olaylar bizim lehimize gelişip Başrahibe onu görevden alırsa yerine atanacak kişi benim seçtiğim biri olsun isterim.”

“Bu sabahı bekleyemez mi yani?” diye sordum ama aslında vereceği yanıtı biliyordum.

“Ben hazırlıklı olmaya inanırım.”

Başımla onaylayıp gözlerimi kapadım. Önceden sezmek, planlama yapmak, taktik ve karşı taktik geliştirmek Narian’ın başka bir yanı, doğasında olan şeylerdi. Ben tekrar uykuya dalarken, benim haberim bile olmayan kaç tane acil durum planını çoktan yapmış olduğunu merak ediyordum.

SHASELLE

24. BÖLÜM

DOST VE DÜŞMAN

Cezalı olduğum günlerde sefil bir haldeydim, bunun en önemli nedeni de kendimi suçlu hissetmem için atılan kızgın ve yan yan bakışlardı. Zaten böyle hissettiğim için üzerime yıkılan fazladan ev işlerini de gıkımı çıkarmadan yaptım, daha da sorumsuz olduğumun düşünülmesini istemiyordum.

Grayden'le yenecek akşam yemeğini bilerek kaçırmadığımı, Kral'ı eve getirmenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlayabileceğini umarak annemle birkaç kez konuşmaya çalıştım. Ama beni hiç dinlemiyordu. Sonuçta kendimi affettirmenin tek yolunun genç adamdan özür dilemek olduğunu anladım.

En güzel kıyafetlerimi giyip anacaddenin doğusunda yer alan, varlıklı kişilerin oturduğu semte yöneldim, uzak bir mesafe olduğu halde yayan gitmeyi tercih etmiştim. Bir faytonla da gidebilecek olsam da Cokyri'liler Hytanica'da karşılarna çıkan ne kadar iyi yetiştirilmiş at varsa el koymaktan, *çalmaktan* hoşlanıyorlarmış gibi görünüyordu ve babamın atlarına iyi yetiştirilmiş demek az kalırdı. Her biri bir at arabasına konuşulabilecek olsa da ne kırsığımı, ne erkek kardeşimin beygirini ne de Alcander'ı kaybetme riskini göze alamazdım.

Güneşli bir akşamüzeriydi ve serin bir meltem yüzümü yalayıp beni biraz kendime getiriyordu. Caddede Cokyri'li askerler görüyor olmasam kendimi eskiden olduğu gibi daha basit ve hoş günlere dönmekte olduğumuza inandırabilirdim; ekim ayı geldiğinde Hytanica'da herkesi

bir heyecan kaplardı çünkü hasat başlamış olurdu ve hem şehirde hem de kırsalda yaşayanlar kış için kilerlerini doldurmaklar uğraşırlardı. Delikanlılar senede bir düzenlenen turnuvada yarışmak için becerilerini geliştirmekle meşgulken, genç kızlar da onları uzaktan hayranlıkla izlerdi. Turnuvalar yapılırsa Lord Grayden bu sene yarışıyor olur muydu? Cannan amca askeri okulda başarılı öğrenciler arasında olduğunu söylemişti, turnuvada becerilerini sergileyebileceği bir yerdi. Belki de atlarla arası iyi olduğundan yarışlara katılırdı. Erkek olsaydım tıpkı babamın benim yaşlarımda yaptığı gibi kimse beni yarışlara katılmaktan alıkoymazdı.

Lord Landru'nun iki katlı evini ileride gördüğümde, yeni yerleştirilmiş taşlarına bakıp asilerin silahları evin hangi duvarına saklamış olabileceklerini düşündüm. Ön kapıya giden patikaya girdiğimde daha yavaş ilerlemeye başladı, sanki hâlâ yanmakta olan közlerin üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyordum. Ateş beni yakmayacak kadar sönmüş olabilir miydi? Yoksa yanıp kül mü olacaktım? Kapıya vardığımda yapmakta olduğum şeyin önemini idrak edip başaramayacağımdan korkarak derin bir nefes aldım. Sonra da sert bir şekilde kapıyı tıklattım. Şu durumda çekingenliğin bir manası yoktu.

Grayden kapıyı bizzat açınca göz göze geldik. Bir anlığına ikimiz de kımıldamadık, o da ben de utanmıştık... Beni kapısının önünde bulduğuna şaşırmıştı, bense kapıyı bir hizmetkârın açmasını bekliyordum.

Fark edilmesini istemediğim kadar gergin bir şekilde, "İçeri girebilir miyim, Lordum?" diye sordum.

"Nasıl isterseniz."

Kapının pervazına yaslanıp beni içeri buyur ederken çok da konuksever bir tavrı yoktu. İçeri adım attığımda geniş hole şöyle bir bakıp boğazımı temizleyerek birçok kez prova ettiğim kısa özrümü kendisinden dilemeye hazırlandım.

"Size bir özür borçluyum, Lord Grayden. Ailemin evinde davetli olduğunuz akşam yemeğine katılamadığım için çok üzgünüm. Beni mazur görmeyi istemeye hakkım yok belki ama umarım beni affedecek kadar yüce gönlüsünüzdür."

"Bu o sırada senin ne yapıyor olduğuna bağlı."

“Affedersiniz?” diye cırladım çünkü böyle bir karşılık vermesini beklemiyordum. Ne demem gerektiğine karar vermeye çalışırken bey-nimin içinde tilkiler dönüp dolaşıyordu. Daha güzel bir şekilde mi özür dilemeliydim? Yoksa gitmeli miydim?

Güldüğünde iyice kızardım. “Anneniz ve ablanız nerede olduğunuzla ilgili farklı şeyler söylediler. Bu da beni sizin nerede, ne yapmakta olduğunuzu bilmediklerine inandırdı. Bu esrarın çözülmesini isterdim.”

Söyledikleri karşısında şaşkına döndüğümünden ona dikkatli bir şekilde baktım, koyu kahverengi saçları teninin renginin daha da açık görünmesine neden oluyordu, mükemmel oranlı bir burnu, çok güzel yeşil gözleri ve davetkâr bir gülümsemesi vardı. Ona karşı dürüst olmamı istiyordu. Gerçeği bilmesi daha da kötü bir sonuç doğurmayacağı için şansımı denemeye karar verdim.

“Geleceğinizi unuttum.”

Sırtını dikleştirip bir elini ensesine götürdü. “En azından bir yalancı olmadığını öğrenmiş oldum.”

“Genelde yalan söylemem,” diye atıldığımda bir kez daha güldü.

“Pekâlâ, o zaman özrünü kabul ediyorum.”

“Çok nazıksınız.” Bir an tereddüt ettikten sonra karşısında tekrar reverans yaptım. “İyi günler, Lordum.”

Kaşları hayretle kalktı. “Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz?”

“Evet,” diye yanıtlarken sırtmamak için kendimi zor tutuyordum. “Benden kalmamı istemediniz.”

O bir şey diyemeden yanından geçip kapıdan çıktığımda yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek beni eğlendirmişti. Nereden bakılırsa bakılsın, iyi gitmişti... Bana verilen görevi yerine getirmekle kalmamış, aynı zamanda da listemden bir koca adayını daha çıkarabileceğimden kesinlikle emin olmuştum. Ne de olsa Lord Grayden’ın şimdiye dek hakkımda edindiği intiba pek iyi sayılmazdı. Ancak ne gariptir ki bu sonuç, beni sandığım kadar mutlu etmemişti. Nedense, bu genç adam bana eskisinden daha çekici geliyordu. Hakikaten de hercai bir mizacım olduğunu düşünerek iç geçirdim.

Annem, Lord Grayden’la aramızda geçen konuşmayı kendisine kelimesi kelimesine anlatmam konusunda ısrar etti ancak ben söyleyecek pek de bir şey bulamadım.

“Ondan kendisini yemeğe çağırdığımızı unuttuğum için özür dile-dim,” derken anneme yem atıyordum. “O da beni bağısladı.”

“Davranışın nedeniyle utanç içine düşen bizlerdik, Shaselle, Lord Grayden değil,” diye beni payladığında yerin ayağımın altından kaydığını hissettim.

Daha fazla bir şey demeden bana yine ev işleri verdi ama artık bana bakıp bakıp somurtmuyordu. Belki de bunu çabuk atlatabilirdim. Ailemle birlikte yemek yedikten sonra yatak odama çekildim, biraz nefes alabi-lecek bir yerde olmaya ihtiyacım vardı. Ama bu evde öyle bir yer yoktu, bana sadaka gibi verilen özgürlüklerim eninde sonunda can sıkıntısıyla sonlanıyordu. Eğitim gördüğüm zamanlar da aynı sıkıntıyı yaşamıştım, öğretmenler gelip saatlerce bana ders anlatıyordu. O zamanlar beni mutlu eden tek şey süvari birliklerinin komutam olarak kışladan eve geldiğinde babamla ata binmekti.

Zemin kat koridorunda annemin ayak seslerini işitince homurdandım. Daha yatmak için saat çok erkendi ve ben aşağıda kalmak istiyordum. Elime bir kitap alıp okuyormuş gibi yapmayı düşündüm ama aslında canım daha heyecanlı bir şeyler çekiyordu. Kalkıp giysi dolabıma giderek bir pantolonla botlarımı alıp, yün bir gömlek giyip üzerine de pelerinimi aldım. Yakalandığım takdirde başım belaya girecek olmasına rağmen dönüp pencereyi açtım ve bir kez daha meşe ağacından aşağı indim.

Yayan bir şekilde günün yirmi dört saati devriye gezen düşman askerlerinin dikkatimi üzerime çekmek istemediğimden evlerin gölgele-rinde saklanıp pazar yerindeki dükkânların arasındaki dar sokaklardan geçtim. Aklıma gidecek bir yer gelmişti ama oraya gitmek muhtemelen aptalca ve tehlikeliydi. Neden bilmiyordum ama böyle bir risk almak bana cazip gelmişti.

Kışladaki barakalar ilerideydi, oraya doğru seğirtirken cesaretimin bir Cokyri’li olduğumun düşünülmesini sağlayacağını umuyordum. Ama binalara yaklaştıkça bu fikir bana daha da ahmakça gelmeye başladı.

Düşmanın eline düşmek istemiyordum. Rava'nın karşısına çıkarılmak da. Arkamı dönmek için durdum ama geç kalmıştım.

"Hey, sen oradaki! Ne yapıyorsun?" Bir nöbetçi çevik ve belli bir amaca yönelik adımlarla bana doğru yaklaşıyordu. "Kendini tanı!"

Bana doğru bir lamba tutunca bir an ışık gözlerimi aldı, kalbim küt küt atıyordu. Hâlâ bu numarayı çekebileceğimi düşünerek Cokyri'lilerin aksanını taklit ettim. Vurguları daha sadeydi ama bizimkinden o kadar da farklı değildi ve ben nöbetçinin bunu fark etmeyeceğini düşündüm.

"Bir mesaj vermeye geldim."

"Ne mesajıymış bu?" Sesinde kuşku vardı, elini belindeki kılıcının kabzasına attı.

"Mesaj size değil."

Nöbetçi güldü. "Git buradan, küçük kız. Seni tutuklamak istemiyorum. Başına bela olmadığın sürece bunu gece nöbetinin bir eğlencesi sayarım."

"Mesaj Rava'dan geliyor," diye tekrar denedim, inatçı tabiatım korkumu yenmişti. "Erkek kardeşine."

"Mesajlar ana binaya verilir," derken artık beni göndermeye o kadar da kararlı değildi.

"Rava bana bu mesajı Saadi'den başkasına vermememi tembih etti. Bana subayların barakalarında olacağını söyledi."

Kadın bir an düşündü, bana kuşkulu gözlerle baktı ama sonunda lehime karar verdi.

"O zaman seni ona götürüyüm. Bu konuda ne diyeceğini görelim."

Nöbetçi beni kolumdan tuttuğu gibi binaya doğru götürdü. Kapıda iki muhafız vardı, ikisinden birine Saadi'yi çağrılarını söyledi.

Hava serin olmasına rağmen terlemeye başladığımı hissedebiliyordum. Saadi beni görmeyi reddederse herhalde beni bir yere kapatıp sabah Rava'ya teslim ederlerdi. Ama gelirse beni gördüğüne sevineceği ne belliydi? Oynadığım oyunu doğru bulmayabilirdi. Midem bulanıyordu her iki yanımdaki Cokyri'lilere bakıp birden fırlayıp kaçsam mı diye düşündüm. Kaçamazsam başıma gelebileceklerden çok korktuğum için şansın yüzüme gülmesini umup dua ederek bekledim.

Çok geçmeden ayak sesleri işittim ve barakaların kapısı açıldı. Saadi üzerinde bir pantolon ve yakası iliklenmemiş bir gömlekle çıkagelmmişti,

silah kemerini beline takmaya çalışıyordu, belli ki uykudan uyandırılmıştı. Onu uykusundan uyandırdığım için bana kızacak mıydı?

“Evet?” diye sordu beni onun yanına getiren nöbetçi.

“Onu tanıyorum,” diye cevapladı Saadi kadının yüzüne bakarak. “Kız kardeşimin getir götür işlerine bakıyor.”

Bir an gözlerimi kapadım, öyle bir rahatlamıştım ki. Saadi elinin bir işaretiyle muhafızı nöbet yerine gönderdi ve hemen arkasında duran adama harmanisini getirmesini söyledi. Harmanisi eline tutuşturulduğunda askeri sahayı geçerken bana eşlik etti, devriyelerin yanından uzaklaşana kadar da tek kelime etmedi.

“Demek, Rava’nın bana mesajı var, ha?”

Hiç düşünmeden, eğlenir gibi onu dürttüm o da gülüp bir adım geri sıçradı.

“Beni görmek istemiştin, unuttun mu?” dedim. “Ama bir yer ve zaman belirlemedin!”

“Sen de bunu benim için yapmaya karar verdin. Öyle olsun ama aklımdan neler geçirdiğini öğrenmek için ölebilirim.”

“Aklımdan bir şey geçmiyor.”

Anacadeye varmıştık ve o kıs kıs güldü. “Cokryi’li askerleri atlatıp sıkı güvenlik önlemleri altındaki bir kışlaya sızmayı başardın ama aklımdan yapabileceğimiz hiçbir şey geçmedi, öyle mi?”

“Doğru,” diye itiraf ederken bana gülüyor olması sinirimi bozmuştu. “Lütfen biraz yetişkin gibi davranır mısınız?”

“Shaselle, yaptığımız bu şeyin ‘yetişkinlik’ olmakla alakası yok. Beni görmek için evden gizlice çıktığını tahmin ediyorum ve benim de yarın saat beşte görevimin başında olmam lazım.”

Bir an durup ona döndüm, bakışlarımla ona meydan okudum. “Geri dönmek istiyorsan hiç durma. O askerlere de Rava’nın küçük kardeşinin uyku vaktini kaçırmadığından emin olmak istediğini söylersin.”

Kocaman sırttı, kafa tutan laflarım hoşuna gitmişti, bronz rengi saçlarını öne doğru taradı, bunu hâlâ sinir bozucu buluyordum. Ayrıca kalbimin pırpır etmesine de neden oluyordu.

“İnan bana, ben uykusuz çok geceler geçirdim.” Yanıma yaklaşip ellerini kalçalarımın altına koydu ve ben o anda ona doğru eğilip onu öptüm.

Beni kendine doğru çekti, ağzı ahırda olduğundan daha açtı ve dudaklarımın ayak parmaklarına kadar ürperdim. Sonra ondan uzaklaşıp haylaz bir şekilde tebessüm ederken bu kadar pervasız olabildiğim için kendimi seviyordum.

Elimi alıp parmaklarımın hepsini tek tek öptükten sonra beni cadede sürüklemeye başladı.

“Hadi, Shaselle.”

“Nereye gidiyoruz?”

Saadi bir şey demedi ama beni pazar yerine yönlendirdi. At üzerinde bir Cokyri’li asker yanımdan geçtiğinde beni bir dükkânın ön kapısına gölgelerin arasına gizleyip parmağını dudaklarına götürdü.

“Yapabileceğimiz bir şey buldum,” diye fısıldadı. “Bu kadar hazırlıksız geldiğine göre.”

Bir kez daha elimi eline aldı ve gözüm kapalı, mutlu bir şekilde onunla gittim, sonra evden kaçtığım zaman meyve ve şarap çaldığım dükkânının önüne geldik.

“Sen ne?..”

Kapıya sert bir tekme indirdi ve ben ahşap o sessizliğin içinde çatırdarken olduğum yerde sıçradım.

“Saadi!” diye tıslayıp Cokyri’li devriyenin geri gelip atını üzerimize sürmesini bekleyerek etrafıma bakındım.

Bana aldırmadan kapıyı ardına kadar açtı.

“Hadi ama. Rava’nın işlerini halleden hiçbir kız bu kadar korkak olamaz!”

İçeri girince, ben de ardından gittim, karanlığın içinde bir şeyler seçmeye çalışıyordum, bir sandığın ağzını açıp bir şişe şarap çekip çıkarmasını izledim. Şişeyi bana fırlattı, ben de gayet usta bir şekilde yakaladım. Bir tane daha aldıktan sonra dışarı çıktı, beni kaybetmemek için bileğimi kavradı.

Birlikte hızla sokakta ilerledik, sokağın anacaddeyle kesiştiği yerde durduk ve Saadi şarap şişesinin mantarını dişlerinin arasına alıp çekip çıkardı. Mantarı yere tükürdü, şişeyi dalga geçerek şerefe deyip kaldırıp başına dikti. Ağzını elinin tersiyle sildikten sonra şişeyi bana uzattı. Bir an tereddüt ettim ama ödleğ olduğumu düşünmesini istemedim fakat

böyle davranmamam gerektiğinin de farkındaydım. Kaşlarını havaya kaldırıncı şişeyi elinden kaptım, benimle dalga geçmesine izin vermedim. Şişenin ağzını dudaklarıma götürüp içtim, şarabın genzimi yaktığını hissettim ve o ellerini çırpıp beni alkışlarken yüzünde şimdiye dek hiç görmediğim kadar parlak bir gülümseme belirdi.

İlk şişeyi kısa bir süre sonra bitirmiştım, Saadi ikinci şişeyi de açmaya yeltendi ama tıpayı dişleriyle tam kavrayamadı. Kıkırdarak şişeyi elinden aldım ve mantarı dişlerimle koparmaya çalıştım; şişeyi elimden kapıp mantarını çıkarmadan içindekini içmeye çalıştı. Onu ittiğimde yalpalayıp şişeyi düşürmesiyle mantar dışarı fırladı ve şarap caddeye dökülürken biz gülme krizine girip birbirimizin kollarına düştük. Saadi biraz olsun kendine gelip omuzlarımdan tutup beni kendinden uzaklaştırdı.

“Shaselle!” diye bağırdığında ben yine kıkırdadım. “Şarabı döktün.”

“Hayır, hayır, hayır. Şarabı sen döktün.”

Saçlarımı geriye doğru attığımda, bedenimin üst kısmı da bu hareketi takip etti ve beni kolumdan yakalamasa herhalde gerisin geri parke taşları boylamış olacaktım.

“Endişe etme... Bir çözüm buldum.” Elini beline atıp kemerine bağlı olan bir su matarasını çözüp sanki efsanevi Kutsal Kâse’ymiş gibi bana sunduğunda ona alık alık baktım.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” dedi cırlak bir sesle kelimeleri ağzında yuvarlayarak.

“Su tabii ki, şapşal!” Ona yaslanıp yüzünü görmek için boynumu çevirdim. Neyse ki dengesini sağlamak konusunda benden daha iyiydi ikimizi de ayakta tutmayı başarıyordu.

“Sence ben burada gerçekten de su taşıyor olabilir miyim?” diye sordu.

Bir an nefesim kesilir gibi oldu ve bu yeni keşfine doğru bir hamle yaptım. Gülerek geri çekildi.

“Gel de al!”

Caddede peşinden gitmek için elimden geleni yaptım ama zikzaklar çiziyordum, o da yana kaçıp kaçıp matarayı kafasına dikiyordu.

“Hepsini bitireceksin!” diye bağırdım, sonra ona umarsızca bir işaret vermeye çalışıp artık yalnız olmadığımızı ifade etmek için kelime bulmaya çabaladım. Geriye doğru bir adım atmasıyla daha önce yanımdan geçip

giden Cokryi'li askerin atına gerisin geri bindirmiş oldu, sonra darbenin kuvvetiyle gayet zarafetten yoksun bir şekilde sırtüstü yere düştü.

Başını yukarı çevirip kadına baktı ama yerden kalkmaya hiç niyeti olmadığı belliydi.

"Atın ne sağlamış," dedi dili dolanarak. "Bu güzel at için seni tebrik ederim."

"Saadi, sen ne yapıyorsun?" diye mırıldandığında onu gördüğüm ilk anda Rava'ya götürüleceğimizi düşünerek duyduğum korkuyu dağıttı. Saadi'nin Cokryi'liler arasında ne kadar iyi tanındığını anımsamam gerekirdi.

"Ah!" diye ünledi. "Bir dostum!" Kolunu takati yokmuş gibi bana doğru sallayıp ayağa kalkmaya çalıştı. "O da benim dostum. Şu... şuradaki kız var ya. Önemli işler halletmeme yardımcı oluyor."

Kadın, "Bunu görebiliyorum," diye genç silah arkadaşıyla dalga geçti. "Sizi daha fazla tutmayayım. Fakat Saadi, yarın sabah ilk iş Rava'ya rapor vermen gerektiğini sana hatırlatmak isterim."

Başını hafifçe öne eğerek kadını selamladı. "Evet, o dediğini yapacağım."

Asker efkârlı bir şekilde iç geçirdi. "Ah, keşke yerinizde ben olsaydım." Atını öne doğru sürerken, "Gecenin tadını çıkarın," diye ekledi.

Kadın caddede ilerleyerek devriye gezmeye devam ederken Saadi başını bana çevirdi.

"Gördün mü bak, nasıl hallettim?" dedi gururla. "En ufak bir fikri bile yok."

Beynimin hâlâ uyuşuk olan kısımları ona bu konuda yanıldığını söylememe engel oldu, bu yüzden de sadece başımla onaylayıp kıs kıs güldüm. Cadde boyunca ilerlerken başka bir beklenmedik misafirle karşılaşmamaya çalıştık ve evimin bulunduğu şehrin batı kısmındaki yerleşim yerine yöneldik. Bizim ev görününce kolunu çekistirip ona yüksek sesle hişt dedim.

"Annem içeride," diye tısladım.

"Uyumuyor mu?"

Öksürür gibi kıkırdayarak elimle koluna bir tane indirdim. "Uyuyor!"

"Gidelim o zaman!"

“Nereye?”

“Evine. Görmek istiyorum.”

Elinden yakalayıp topuklarını yere çakılmış gibi yapınaya çalışarak ileriye gitmesini engellemeye çalıştım. “Hayır. Saadi, olmaz!”

“Şöyle bir dolaştırırsın sonra giderim. Söz.”

Mavi gözlerinin içi merakla parlarken beni ona karşı koyma gücünden de arzusundan da azat ediyordu ve pes ettim. Bahçe boyunca yanımda ilerledi sonra evin duvarının yanından sessizce, hafifçe eğilerek benim iki kez evden kaçmamı sağlayan o kalın gövdeli meşe ağacına gelince durduk.

“Burası benim yatak odamın penceresi,” diye fısıldadım yukarıyı işaret ederek, o da parmağımın gösterdiği yönü düzelitti. “Orada uyuyorum.”

Saadi bu söylediğim karşısında şaşırmamış gibiydi. Ağaca doğru gittim, üzerine çıkmak için beni biraz kaldırması gerekti. Boyu benden oldukça uzun olduğu için beni belimden tutup kaldırmakta zorlanmadı, bu da iyi bir fikirdi. Pencereden içeri ayağımı attığımda beni yakalayıp dengemi bulmamı sağlamamış olsa kesin düşerdim.

“Başardık,” dedi kıkırdayıp kendini içeri çekerek. “Bence bunu kutlamak gerek.”

Matarayı bana uzattı ve ben de ağzıma şarap döktüm, bir kısmı çenemden aşağı döküldü. Yatağa yuvarlandığımda şişeyi ona uzattım, o da içindekini başına dikerken geriye doğru düşüp yanıma uzandı.

“Sana bir şey diyeyim mi, Shaselle?”

“Bana bir şey demek istiyorsan de,” diye kıkırdadım. Çok komikti. Derin bir nefes aldı ve “Hytanica’lı Leydi Shaselle, ben size âşığım.”

Kahkahalara boğulduğumda karın kaslarımın ağrımasına mani olmak için ayaklarımı karnıma çektim. Yan dönüp bana bakarken başını eliyle destekledi.

“Ciddiyim,” diye ısrar ederek şapşal şapşal sırtıp bana baktı.

“Sen sarhoşsun.”

“Doğru ama sarhoşlar da âşık olabilir.”

“Bu çok aptalca!”

“Sana âşık olmak aptallık mı?”

“Şey, evet!”

“Neden?” diye sordu.

Ben de onun gibi uzanıp içi parlayan gözlerine baktım. “Çünkü sen bir Cokyri’lisin! Ve ne olursa olsun, Cokyri’liler yaptıklarını ödemeliler.”

“Nasıl olacak o?”

“Öleceksiniz,” diyerek parmağımla göğüs tahtasına vurdum. “Hani benim şu bıçağım vardı ya? O babamın değildi! Bizim evde bütün Cokyri’lileri öldürmeye yetecek silah var, herkesin evinde var.” Elimi şöyle bir havaya savurduktan sonra sırtüstü yatağa devrildim. “İşte bizi yeniden im... ima... inşaatla görevlendirirseniz böyle olur.”

Saadi doğruldu, artık gülümsemiyordu ve dediğimi anlamaya çalıştı. Ben ne demiştim? Bir an öyle bir panik oldum ki. Büyük sırrı ifşa etmiştim. Yalpalayarak ayağa kalktı onun ardından kalkmaya çalıştım ama yatak örtüsüne dolandım.

“Hayır, dur,” diye seslendim çünkü pencereye gidiyordu. “Saadi, geri gel!”

Sonunda kendimi yataktan kurtarmayı başarıp ona doğru uzandım ve o dışarı çıkamadan kollarımı beline doladım. Çırpınıp benden kurtulmaya çalıştı ama koluna yapıştım ve beni ittirip atmasına mani oldum.

“Shaselle, bırak!” diye emretti.

“Saadi, kimseye söylememelisin! Söz vermelisin!”

“Senin başını belaya sokmayacağıma söz veriyorum,” diye homurdandı. Bu cevabıyla tatmin olduğumdan onu bıraktım ve pencereden başını eğip geçerek ağacın dalma çıktı.

Bana istediğim sözü vermediğini anlamam birkaç saniyemi almıştı. O kafam bulanık halimle, bu bilgiyle ne yapabileceğini bir türlü kavrayamıyordum ama bilmemesi gereken bir şeyi öğrendiği gerçeği siste yanan bir fener ışığı gibi beynimde yanıp sönüyordu.

“Saadi!” diye bağırdım. “Beni gerçekten seviyorsan kimseye bir şey söylemeyeceğine yemin et!”

Bana bir şey demek için döndü ama o sırada dengesini kaybetti. Ağacın dalı çatırdarken düştü ve bedeni insanın içini kaldıran bir sesle yere çakıldı. İçime bir nefes çekip tuttum, ayağa kalktığını işittim, sonra da pencereden aşağı sarktım.

“Saadi?” diye fısıldarken göğüs kafesim sıkıştıyordu. Kendisini göremediğim halde onun sesini duyduğumda olduğum yerde zıpladım çünkü karanlıkta onu seçemiyordum.

“Söz veriyorum, Shaselle. Kimseye söylemem.”

İçimi öyle bir huzur kapladı ki ama sesinden acı çekmekte olduğunu anladım.

“Bir şeyin var mı?”

“Hayır, iyiyim ben.”

Sesi hiç de iyi gelmiyordu.

“Aşağı iniyorum,” diye tısladım.

“Hayır, inme. Orada kal. Ben düştüysen senin aşağı inmen daha da tehlikeli olabilir.”

“Bir yerine bir şey oldu mu?” diye bir kez daha baktım, ne halde olduğunu görememek sinirimi bozmuştu.

“Sadece bir yerlerim çizildi. Şimdi git de şarabı bünyenden uyu-yarak at.”

“Saadi? Gerçekten de çok güzel bir gece geçirdim. Teşekkürler.”

“Biliyorum. Sadece endişe etme ve git yat.”

“Ama Saadi? Ben de seni sevebilir miyim?”

“Sevebilirsin elbette. Ama bence kararını ayıkken ver.”

Penceremi kapatıp yatağıma gittim, geceliğimi giymeden yattım, oda hâlâ etrafımda dönüp duruyordu. Gözlerimi kapadığımda bile bu his yok olmasa da sonunda döne döne deliksiz bir uykuya daldım.

Sabah yaptığım ilk iş yatağımanın yanına kusmak oldu. Başım zonkluyor, her yanımda acıyordu ve ağzım kupkuruydu. Kendi kusmuğumun kokusu midemi bir kez daha kaldırdı ve ben var gücümle bu hisse karşı koyup yataktan kalkarken kolumla gözlerimi kapadım.

Dün gece neler olup bittiğini tam olarak hatırlayamıyordum, sanki garip bir rüya görmüş gibiydim; şakaklarım zonkladığından kendimi hatırlamak için daha fazla zorlamadım. Ancak her şey kafamda hayal meyal olsa da hatırlamam gereken önemli bir şey olduğunu anımsıyordum. Homurdanıp avuçlarımla şakaklarıma bastırarak kafatasımın çatlamasını önlemeye çalıştım. Hafızamdakiler gün yüzü görmeye başlarken

yalpalayarak ayağa kalktım ama bu hareketin bana verdiği acı nefesimi kesti. Yapmış olmazdım. Yapmamalıydım. Ancak düşmana silahlardan bahsetmiştim. Yerde ortaya çıkardığımı rezaletin etrafından dolanarak kendimi yatak odamın kapısından dışarı attım. Artık mide bulantımın bir önemi kalmamıştı.

Koşar adım merdivenlerden aşağı inerken damarlarıma pompalanan adrenalin baş ağrımı geçirmeye yardımcı oluyordu. Daha kimse kalkmamıştı. İşte bu iyiydi. Kapıdan dışarı çıkıp ahıra yöneldim.

Saat hâlâ erkendi... Belki de Cannan'ı konağından çıkmadan yakalayabilirdim. Kaşağı odasından bir gem alıp sıkı bir şekilde en uysal atımız olan Alcander'ın başından geçirdim, sonra da eyer koymaya gerek görmeden sırtına atladım. Birilerine ne yaptığımı anlatmam gerekiyordu. Belki de bir şeyleri düzeltmek için vakit vardı, Saadi'nin sözünü tutmasını sağlayacak bir şey. Bunun ne olabileceğini düşünmek istemiyordum ama Hytanica bir Cokyrı'liden daha önemliydi, ne kadar şeker ve çilli olursa olsun.

Caddeler kalabalıktı, insanlar gündelik işlerini yapıyor, esnaflar da dükkânlarını açmakla uğraşıyordu; çılgın bir hareketlilik vardı. Amcamın konağı bizimkinden fazla uzak olmamasına rağmen yolculuk bir türlü bitemedi. Sonunda kapısına vardığımda, atımı kaziğe bağlamadan evlerine giden patikadan içeri girdim. Ama ben daha at sırtından inmeden Cannan eşige çıkınca benim atımla birlikte bahçeden içeri girmiş olmamın hizmetkârları ayağa kaldırmış olduğunu düşündüm.

Kumandan beni içeri alıp koridorun sonundaki çalışma odasına götürdü, burası günahkârların içinde olmak istemeyecekleri bir yerdi. Steldor ve Galen burada uzun vaazlar dinlemişlerdi; ben de birkaç kez onlarla bir muzurluk yaptığımda ya da kendi başıma yediğim haltlar yüzünden aynı şekilde vaaz dinlemek zorunda kalmıştım.

Cannan kapıyı kapatıp bana döndü, böyle habersiz ve garip bir şekilde gelişim onu alarma geçirmişti.

"Ne oldu?"

"Üzgünüm," diye geveledim ağlamamaya çalışarak. "Çok üzgünüm, amca."

Benim özürlerimi dinleyecek sabrı yoktu. "*Ne oldu?*"

"Ben... Ben...." Onun o kara kudretli gözlerinin içine baktığımda, içimdeki korkak harekete geçti.

"Dün gece biri beni eve kadar takip etti. Bir Cokyri'li. Özür dilerim ama ben silahların saklandığı yere bakmaya gittim ve... O beni gördü. Biliyor."

Cannan'ın çenesi kasıldı. "Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Adı... Ben... Ben adından emin değilim ama ben tutuklandıktan sonra konuştuğun şu subay vardı ya, o."

"Burada kal," diye emreden Cannan bir hışımla odasından dışarı çıktı.

Birkaç dakikalığına amcamın ofisinde durduktan sonra uzanacak bir yer bulsam iyi olur diye düşündüm. Ne yazık ki yengem, Barones Faramay, holdeki kanepede oturuyordu. Beni görünce şaşırıp yanına oturmamı istedi, bu da o anda yapmak istediğim en son şeydi. Steldor'un kardeşini bebekken kaybettikten sonra aklını sıyırmış, bir daha da hiç toparlanamamıştı. Sonrasında, yapmacık bir şekilde gülümseyen, başkalarına muhtaç ve sıkıcı bir insan haline gelmişti ve kuzenime aşırı derecede düşküncü. Bu dünyada annemin tahammül edemediği belki de tek kadın Faramay'di. Şu anki halimden daha da kötü bir duruma gelmeme neden olabilecek tek kişi de oydu.

Şükürler olsun ki barones kısa bir sohbetin ardından halimi anlayıp aşçıdan biraz çorba istemek üzere yanımdan ayrıldı. Ben de bunu fırsat bilerek arka kapıdan bahçeye çıktım ve bir kısım güzelim çiçeğin üzerine kustum çünkü midem sabah kalktığımdan çok daha kötü bir şekilde bulanıyordu. Faramay bana bakmaya geldiğinde oğlunun da bazen böyle hastalandığını söyleyerek beni misafir odasındaki yatağa yatırdı. Bu sözleri karşısında sırtımdan edemedim fakat Faramay fark etmemiş göründü. Yanımda kalıp bana kitap okumaya karar verdi ve devamlı huysuzlanmama rağmen edebiyat konusundaki zevki uykuya dalmama yetti. Amcamın sesiyle uyandım. "Faramay, bizi yalnız bırakır mısın?"

Uykulu bir şekilde gözlerimi açtığımda güneşin yer değiştirdiğini ve ışıklarının artık batıdaki pencereden içeri süzülerek Cannan'm kapının eşiğinde duran cüssesini aydınlattığını gördüm. Faramay yanından geçip koridora çıkarken Cannan kapıyı usulca kapattı ve karısının az önce kalkmış olduğu sandalyeye oturdu.

“Şanslıymışız,” dedi gayet sakin ve ben kafamı karışık bir şekilde daha fazla bir şeyler anlatmasını bekledim. “Bahsettiğin şu asker var ya... Saadi... Dün gece ölmüş. Belli ki kimseye bir şey diyemeden ölmüş.”

Birden nefes alamadım, Cannan’a bakıyordum ama kalbim tuz buz olmuştu sanki. İstesem bedenim de tuz buz olur binbir parçaya ayrılırdı.

“Nasıl?” diye sorarken sesim çatlıyordu ve Cannan’ın boğazımdaki kuruluğu uykudan kalkmış olmama bağlamasını umdum.

“İç kanama, sanıyorum dostluğundan pek hoşlanmayan biriyle karşılaşmıştır.”

“Ah,” diye fısıldayıp başımı öne eğdim. Gözlerimi kapatıp bu korkunç dünyayı dışarıda bırakıp karanlıklara savrulmak istiyordum ama yapamazdım. Ellerime, yatak örtüsüne, zemine bakmadan duramıyordum, her şey normaldi. Ama işte amcam burada şu anda bana Saadi’nin öldüğünü söylüyordu. Ve hiçbir şey bilmiyordu, ne olduğu hakkında, *gerçekte* ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu gerçek olamazdı.

“Shaselle,” diye mırıldandı Cannan ve ben korkunç bir salise boyunca aklımdan geçenleri okumuş olabileceğini düşündüm. Başımı kaldırdım, gözlerimi kocaman açmıştım ve hiç kırpıyordum. “Bildiklerini unut. Bir daha da silahlara asla bakma. Bu olay bir felaketle sonuçlanmadıysa da sana bu işlerin içinde yer almaman gerektiğini anlatmaya yetmeli.”

Ayağa kalkarken sandalye gıcırdadı. “Faramay iyi olmadığını söylüyor. Annene haber yolladım. Şimdi biraz dinlen.”

Sonra gitti ve yalnız kaldım. Yan tarafa döndüm, ellerim buz gibiydi ve titriyordu. Güneş gittikçe batıyor batıyordu ve ben az sonra inecek karanlıktan ölesiye korkuyordum. İçimdeki boşluk gibi kapkara olduğundan beni de içine alacak bu karanlıktan. Ölmüşüm gibi hissediyordum ama sonra yüzümden ılık bir şeyin akmakta olduğunu hissettim, hissedebildiğim tek sıcaklık buydu. Gözyaşları.

ALERA

25. BÖLÜM SORUŞTURMA

Aramızdaki kıvılcımları neyin tutuşturduğunu bilemiyordum ama kısa bir süre sonra ellerim Narian'ın saçlarındaydı, dudaklarımız birlikte hareket ediyordu ve ben hızla düşünebilme yetimi kaybediyordum. Akşamüzeriydi ve çalışma odamdaydık, kapı kapalıydı ama kilitli değildi ve her an içeri bir Cokyri'li ya da Hytanica'lı girebilirdi.

Narian beni kaldırıp masama oturturken birkaç parşömen yere düştü ve bacaklarımı beline doladım. Biz öpüşürken güldüm, sonunda nefes almak için durmak zorunda kaldı.

“Ne?” diye sorduğunda yanakları al aldı çok mutlu ve kendinden geçmiş bir haldeydi.

“Biz ne yapıyoruz?”

“Bilmiyorum ama çok hoşuma gidiyor,” diyerek dudaklarını boynumda dolaştırdı.

Narian'ın yaptıkları kafamın içinde kelimeler bulmamı zorlaştırıyordu, gönülsüz de olsa bu durumu kekeleyerek itiraf etmek zorunda kaldım. “Narian, yakalanacağız... Farkında mısın?”

Nefes nefeseydi ve cevap verebilmek için durması gerekti, boynumun gövdemle birleştiği o derin çukurla ilgileniyordu. “Kendime... Engel... Olamıyorum... Umurumda... Değil.”

Hâlâ elim saçlarında olduğundan başını geri çekip dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdum. “Demek umurunda değil.”

Güldü. “Başrahibe ve Rava aşkıımızdan haberdar gibiler, yani birleri bizi bassa bile bu *güçü elinde tutanlar* için bir sürpriz olmayacak.”

Ağızından çıkanlara rağmen kapı açıldığında birden beni bırakıp geri çekildi. Beni masamda gayet uygunsuz bir pozisyonda oturur halde bıraktığı için bacak bacak üstüne atıp ona yan yan baktığımda şapşal şapşal eliyle ensesini ovalıyıp benden özür diliyordu.

İçeri dalan elbette Rava’ydı ve kapıyı bizi gördükten sonra çarptı, yüzünde gayet nahoş bir ifade vardı.

“Demek siz ikiniz vilayetin işlerini *böyle* hallediyorsunuz,” diye kükredi.

“Ne var, Rava?” diye sordu Narian kollarını göğsünde kavuşturarak.

Cokyri’li ikinci amir alışılmadık kadar alt üst bir şekilde kapının önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. “Sanırım dün gece işlenen cina-yetten haberiniz vardır.”

Kaba bir şekilde içeri dalmış ve bizi zor durumda bırakmış olma-sına rağmen dikkatimizi çekmeyi başarmıştı. Masamdan aşağı kayıp Narian’ın yanına geçtim.

Narian, “Ne cinayetinden bahsediyorsun?” diye sorduğunda Rava’nın ne cevap vereceğini bilemediğimden nefesimi tuttum. Rava bu kadar üzgün olduğuna göre, kurban Cokyri birliklerinde önemli bir yere sahip olmalıydı.

“Kardeşimin katledilmesinden.”

Şoke olmuş bir halde elimi ağzıma götürdüm, Narian’ın gözleri hem üzüntü hem de endişeden bulutlandı. Saadi Hytanica’lılar arasında en sevilen Cokyri’lilerden biriydi. Dün gece böyle bir felaketle sonuçlanacak ne olmuş olabilirdi?

“Rava, çok üzıldüm,” diye mırıldanırken sözlerimde samimiydim. Rava bile bir kayıbmı ne olduğunu hissedebilirdi.

“Üzülmelisin de!” diye kükredi yaralı bir hayvan gibi. “Bunu Hytanica’lılar yaptı. Saadi tuzağa düşürülüp sizinkiler tarafından öldürüldü. Kılıcını çekmeye fırsat bile bulamamış.”

Narian sakın bir şekilde “Ne biliyorsan bana anlat,” derken Rava’nın bana saldırmamasından hoşnut olmadığını ama öfkesini anladığını belli ediyordu.

“Bu sabah buldular. Kemikleri kırılmış, kan ve yara bere içindeymiş. Dün gece saldırmışlar.”

“Peki sorumlular... Tutuklandılar mı?”

“Elbette hayır!”

Rava gergindi, köpürüyordu ve Miranna’nın kaçırıldığı zamanki halimi anımsadım. O acı, kahr, yeis... Birkaç gün önce Rava beni ölümle tehdit etmişti ama şu anda içimden deli gibi sakinleşmesi için dua ediyordum.

“Onları yakalamalıyız,” diye devam etti. “Bunu yapanları bulmalı ve bedelini ödetmeliyiz. Onları bulamazsak bunun cezasını bu lanet şehirdeki tüm Hytanica’lılar ödemeli.”

“Rava, kaybın için çok üzgünüm,” dedi Narian onu sakinleştirmeye çalışarak. “Ve yapılması gereken her şeyin yapılmasını sağlayacağım. Ancak Saadi’nin bir tür kaza sonucu canını kaybetmediğine dair elimizde bir delil var mı?”

“Hayır,” diye itiraf ederken birden dikleşti ve Kumandan’a gözlelerinden ateşler saçarak baktı, sanki bir şey yapmayacağını tahmin etmiş gibiydi. “Bir delil yok. Ama biliyorum. Kardeşimin nasıl öldüğünü şu ramda hissedebiliyorum.”

Narian bana baktı, gözlerinden endişe akıyordu. Astı olan kişi aklını kaçırmış gibiydi.

“Bu konuyla ilgileneceğim,” dedi ona.

Rava şöminemin üzerinde duran bir vazoyu kapığı gibi yere çaldı. Vazo kırılıp tuz buz olunca çığlığımı bastırdım.

“Sen bu konuyu bir korkak gibi halledersin,” dedi alaycı bir şekilde dudak bükerek. “Soruşturma yapar ama bir sonuca varamazsın ve bu iş bir esrar perdesinin ardında sır olarak kalır. Hytanica’yı *ben* yönetiyor olsaydım bizden birinin ölümü böyle göz ardı edilmezdi. Bu vilayet Cokryi’nin hükmünde ve bu itlere bunun belletilmesi gerekiyor, hem de ilk ve son kez.”

Narian öne doğru ilerleyip halının üzerindeki cam parçalarını çizmesinin ucuyla ittirdi, sonra da durup Rava’nın yüzüne baktı.

“Hytanica’yı *sen* yönetmiyorsun, Rava. Saadi kardeşindi ve yastasın bunu anlıyorum. Kendine biraz zaman tanı. Ölüm nedenini ve ne yapılması gerektiğine ben karar veririm.”

O kesif sessizlikte acı, bir kalp gibi atıyordu, sonra Rava başıyla onayladı. “Öyle olsun, Kumandan. Saadi’nin cenazesıyla ben ilgilenirim. Ama onu Hytanica topraklarında defnetmeyeceğim.”

Rava arkasını dönüp Narian ve beni durumun hassasiyetinin gayet farkında bir şekilde birbirimize bakar halde bırakıp çekip gitti. Saadi’nin başına her ne geldiyse bu işin iyi bir şekilde sonuçlanması mümkün değildi.

“Konuyu araştıracağım,” diye mırıldanan Narian, Rava’nın arkasından dışarı çıktı.

Başamir olarak Saadi’nin ölümü aslında beni de ilgilendirse de akşam olmadan bunun Cokyri’lilerin meselesi olduğu ortaya çıktı. Rava’nın kardeşi yüksek mevkili bir subaydı, onların kültüründe bu bir erkek için alışılmadık bir konumdu ve onunla ilgili Bastion’da bazı dedikodular dolanıyordu. Cokyri’li askerler yanlarından geçen ben dahil her Hytanica’lıya düşmanca bakışlar atmaya başlamışlardı, bu yüzden de hem saygı göstermek istediğimden hem de gerginliği daha da tırmandırmamak adına bu konudan uzak durdum. Soruşturmayı Narian yürütüyor olmasa kaygılanırdım. Bu konunun tek iyi yanı genel anlamda politik bir mesele olmasıydı, bu yüzden ben de Hasat Festivali hazırlıklarını sürdürmeye devam ettim.

O günkü görevlerimi yerine getirdiğimde, yatak odama çekildim ve kasavetli bir halde Narian’ı ve bu sözde cinayet hakkında getireceği haberleri beklemeye başladım. Pencereden içeri girdiğinde elimdeki kitabı bir kenara fırlattım.

“Yazarın söyledikleri hoşuna gitmedi mi?” dedi benimle eğlenerek.

Sabırsız bir halde yanıma gelmesini işaret ettim, o da yatakta karşıma oturmadan önce silah kemerini çıkarıp komodine bıraktı.

“Rava’yla kardeşinin cesedini incelemeye gittim.”

Bunu düşünmek içimi kaldırdığından bir şey demedim. “Ve?”

“Kılıç ya da bıçak yarası yok. Herhangi bir silaha dair bir iz yok. Ya feci şekilde yumruklarla dövülmüş ya da oldukça yüksek bir yerden düşmüş. Atından da düşüp sürüklenmiş ve çifte yemiş olabilir. Yaralara ve kırılan kemiklere bakıldığında doktor büyük ihtimalle bir yerlerden düştüğünü söyledi ama kesin bir şey diyemedi.”

Bir nebze de olsa içim rahatlamıştı ve Saadi'nin ölümüyle ilgili ayrıntıların keyfimi yerine getirebiliyor olması çok canımı sıktı.

Kendimi zorlayarak, "O zaman bir kaza olduğu sonucuna mı varmamız gerekiyor," diyebildim.

"Öyle görünüyor ama Rava bu açıklamayı kolay kolay kabullenmez."

Narian'ın onunla uğraşırken neler yaşadığını ve Rava'nın neler hissedebileceğini düşünerek somurttum... Ne bir ipucu, ne bir neden ne de adalet. Korkunçtu.

"Onun için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordum.

Narian omuz silkti. "Yarın Saadi'nin öldüğü gece nöbette olan herkesi sorgulayacağım, belki de nerelerde dolandığını gören birileri olmuştur. Onun dışında, bizden bir şey istediğini sanmıyorum, cenazeyi Cokyrı'ye nakletmek hariç tabii. Arkadaşı değilim, sen de öyle. Başrahibe durumdan haberdar edildiğinde, Rava'yı teselli etmeye ve kardeşinin kaybını bir şekilde telafi etmeye çalışacaktır."

"O güne dek?" Lambanın etrafa yaydığı titreşen loş ışık insanın tüylerini ürperterek sorumu tamamlıyordu sanki: *Ona güvenebilir miyiz?*

"Doğrusunu mu söyleyeyim?" dedi Narian gözlerimin içine bakarak farkında olmadan kaygılarımı perçinliyordu. "Bunu düşünmek istemiyorum."

"Peki, senin içi yapabileceğim bir şey var mı?"

Alnı kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bildiğim kadarıyla Saadi yalnızca saygı duyulan değil, aynı zamanda da sevilen bir insandı. Onu benden daha iyi tanıyor olmalısın. Sen de onun kaybına üzölmüşsündür."

"İyi bir insandı." Geriye doğru uzanıp gerindi ve yastıkları başının altına koydu. "Saadi hedeflediğimiz şeyleri başarmanın imkânsız olmadığına beni inandırmayı başarmıştı, Hytanica'lılar ve Cokyrı'lilerin birbirlerini anlayabileceklerine ve işbirliği yapabileceklerine inanıyordu. Ölümü, özellikle de böyle şüpheli bir şekilde ölmesi bende yenilmişlik hissi uyandırdı."

Elini belime dolayınca yanma kıvrıldım, içine kapandığını hissedebiliyordum.

“Bazı açılardan, Alera,” dedi usulca, “Saadi ile burada görevli olan Cokyri’lilerin herhangi birinden çok daha fazla ortak yönümüz vardı.”

“Belki biliyorsundur, biz Hytanica’lıların Saadi gibi insanlar için kullandığı bir söz vardır. Onlara dost deriz.”

“İlginç,” dedi Narian ve ben onu daha da düşünmeye sevk edecek bir şey söylediğini anladım.

Sırtüstü uyuyamadığını bildiğimden, “Yorgun musun?” diye sordum.

“Hayır, öyle denemez.”

“Güzel. O zaman yerimden kıpırdamam gerekmiyor.”

Usulca gülüp başımın tepesini öptü.

“Senin için her şeyimi feda ederim,” diye mırıldanırken uykuya teslim oluyordum.

Ertesi sabah uyandığımda Narian her zamanki gibi yanımda yoktu. Kalktım, giyinip genelde her sabah ilk iş olarak yaptığım gibi Cannan’la görüşmek için ofisine yöneldim. Ben büyük merdivenlerden inerken, ana girişte Narian’la konuştuğunu görünce şaşırdım.

Beni görür görmez, “Gel,” dedi. “Münacat salonuna gitmemiz lazım.”

Bana cevap verme fırsatı vermeden, Narian’la beni bekleme odasından geçirip birkaç Cokyri’li askerin etrafta dolandığı salona götürdü. Gözlerim hemen tam karşımda eskiden tahtların bulunduğu yere konmuş olan koltukların birinde oturan Rava’ya kaydı.

Narian’la birlikte öne ilerlediğimizde, “Bize katıldığınız iyi oldu. Kumandan,” diyerek bizi kibirli bir şekilde selamladı. “Kardeşimin öldüğü gece nöbet tutan ve onunla temas etmiş bütün askerleri buraya topladım. Öyle görünüyor ki bu sözde kazada da Hytanica’lı maskaraların parmağı var.”

Bu sözleri karşısında damarlarımda kanım dondu ve yanımdaki Cannan’ın da gerildiğini hissettim. Manasız işlere kalkışmak bir şeydi ama Galen da Steldor da feci şekilde kışkırtılmadıkları halde hiçbir Cokyri’li subayı öldüresiye dövmezlerdi.

“Göreceğiz Rava ama şahitleri bizzat sorgulamak isterim. Sen de istersen kalabilirsin fakat bu soruşturmayı ben yürüteceğim. Düşüncele-

rini kendine sakla ve araya girme yoksa seni salondan attırmak zorunda kalırım. Anlaşıldı mı?”

“Evet, Kumandan.”

“Alera, Cannan, söz konusu olay Hytanica vatandaşlarını da töhmet altında bıraktığından istiyorsanız siz de kalabilirsiniz.”

Başımızla onay verdikten sonra ben de sandalyelerden birine geçtim, Cannan da yanımda durdu. Saadi'nin bana her gün verdiği raporlar sayesinde Cokyrı'lilerin hızla, emin ve korkunç bir şekilde cezalandırma yapmadan önce kesin kanıtlar topladıklarını biliyordum. Yine de bu soruşturmanın Rava'nın şüphelerini destekleyecek bir şekilde sonuçlanmasını hiç istemiyordum.

Narian subay barakalarındaki nöbetçilerden tutun da pazar yerindeki caddelerde gezen devriyelere kadar herkesi sorguladıktan sonra, bir şey kesin bir şekilde ortaya çıkmıştı... Saadi gecenin uzunca bir kısmını genç bir Hytanica'lı kadınla geçirmişti. Kimse adını ya da eşkalini tam olarak veremese de Saadi'nin bu kadın tarafından bir tuzağa düşürülüp öldürülmüş olma ihtimali vardı.

Cannan sessiz sakın otururken, ben korku ve endişeyle nöbet geçirir gibi bir donuyor bir alev alev yanıyormuşum gibi hissediyordum. Shaselle ve Saadi'nin birbirlerini tanıdıklarını biliyordum, ne de olsa yasadışı bir silahla yakalandığında onu bize getiren kişi Saadi'ydi. Bahsi geçen genç kadın Shaselle olabilir miydi? Saadi'nin ölümüyle bir ilişkisi var mıydı? Her ne kadar buna inanmak istemesem de bu soruşturma gittikçe bir kâbusa dönüşüyordu.

Cokyrı'lı askerlerden mümkün olan her türlü bilgiyi alan Narian onları gönderdi. Sonra da Rava'ya döndü.

“Ben bu Hytanica'lı kızı bulmaya çalışacağım ama sen bu işe karışmayacaksın. Saadi'nin ölümünün kaza eseri mi, yoksa kurulan bir pusu sonucunda mı gerçekleştiği konusunda kesin bir karara varılmadan önce gerçeğin ortaya çıkması gerekiyor. Ancak gerçek ortaya çıkana dek, hiçbir Hytanica'lı hakkında bir işlem yapılmayacak. Anlaşıldı mı?”

Rava meydan okuyarak bakıyordu ama bir şey demedi.

“Anlaşıldı mı, Rava?” diye üstüne basa basa sordu.

“Evet, Kumandan, sizin kararınızı bekleyeceğim.”

“Güzel. Gidebilirsin.”

Münacat salonunun karşısındaki ofisine doğru yürürken arkasından baktık, sonra Narian bana ve Cannan’a döndü.

“Konuşmamız lazım... Ofisine gidelim, Alera.”

Üçümüz birlikte çalışma odamdan içeriye girdikten sonra Narian kapıyı kapattı. Sonra da hepimizin aklının bir köşesine gelip yerleşen soruyu yöneltti.

“Yeğenin bu olaya karışmış olabilir mi, Cannan?”

“Karışmak mı? Sanmıyorum. Saadi ile aralarında bir ilişki olduğundan haberim yok. Ama o gece onunla mıydı; olsa bile ölümünde bir rol oynadığını sanmam. Shaselle birine bile isteye zarar verecek yapıda bir insan değildir.”

“Peki ya Steldor ve Galen? Onlar karışmış olabilirler mi?”

Kumandan başını iki yana salladı. “Hayır, bundan eminim.”

“Pekâlâ,” diye yanıtlayan Narian hayret verici bir şekilde Cannan’ın cevabını kabul etmeye hazırdı ve ben ikisinin arasında bilmediğim neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Sanki birbirleriyle ilişkilerini yeniden yapılandırıyorlardı, hatta neredeyse *müttefik* haline geliyorlardı. “Shaselle ile görüşmem gerekecek. Ama Bastion’da değil.”

Kumandan bir an duraksadı, Narian’ın nereye varmaya çalıştığını anlamaya çabalıyordu.

Sonunda, “Bırakın onunla ben konuşayım,” dedi. “Ne öğrenirsem öğreneyim her şeyi bütün açıklığıyla size anlatacağıma yemin ederim.”

“Onu ve ailenizden bazı başka bireyleri de töhmet altında bırakacak olsa bile mi?”

“Evet, öyle olsa bile size gerçeği anlatacağım.”

İki adamın gözleri birbirine kenetlendi ve Narian başıyla onaylayıp Kumandan’a güvenmeyi seçti. Kendimizi içinde bulduğumuz hiç de arzu edilmeyecek şartlara rağmen, bu iyi bir gelişmeydi.

SHASELLE

26. BÖLÜM KARA SAFRA

Bir süre sonra ağlayacak halim kalmamıştı ama hâlâ yatakta yatıyordum. Cannan annemin bana daha iyi bakacağını düşünerek beni eve getirmişti ama annem derdime derman olamazdı. Orada yattığım yerden pencereye bakarak kıpırdamamaya, gözlerimi kırpmamaya çalışıyordum. Bazen kollarımı bedenime sarıyor, zaman zaman da öylece donmuşum gibi hiç kıvıldamadan yatıyordum; buz kesmişim gibi hissediyordum. Sonra annem ya da Dahnath gelip benimle konuşmaya çalışıyorlardı. Ama sesim çıkmıyordu. Neyim olduğunu bilmediklerinden küçük kardeşlerimi yanıma yaklaştırmıyorlardı, ciddi bir hastalık geçiriyor olabileceğimden korkuyorlardı.

Evet, *hastaydım*. Kalbim, içim, vicdanım hastaydı. Belki de Saadi'nin arkasından aşağı inmiş olsam ona yardım edebilirdim. Belki onu eve getirmemiş olsaydım, bana aşkını ilan etmezdi ve ona silahlardan hiç bahsetmemiş olurdu. Belki şarabı içmeseydim, o da içmez ve dengesini kaybetmezdi. Belki içgüdülerime kulak versem, ona hiç yaklaşmazdım ve hala hayatta olurdu, kim olduğumu bile bilmezdi belki. Evet, en iyisi bu olurdu.

Her şeyden daha da öte, dehşet içindeydim. Birinin sırrımı öğrenebileceğini, sokakta karşılaştığımız askerin o gece Saadi'in yanında olduğumu hatırlayıp adımı Rava'ya verebileceğini düşündükçe dehşete kapılıyordum. Ahlaksızlığım, ağaca tırmandığımızda Saadi'den daha fazla sarhoş olmuş olmam da beni dehşete düşürüyordu. Bu sırrı kendime

saklarsam cehennemde yanacağımı ve bu konuda Cannan'a yalan söylediğimi, Saadi'nin bu işte bir suçu olmadığını hatırladıkça da dehşete kapılıyordum. Onu ölümüne ben davet etmiştim.

Asıl garip olansa Saadi artık yoktu. Ölüm kapıyı çalmıyordu, oradan geri dönüş yoktu, son bir kez daha sohbet etme şansı da vermiyordu.

Bana iyi olduğunu söylemişti. Bunu düşündükçe hıçkırıklara boğuluyordum, genzim yanıyordu. Bu acıların en beteri idi... Artık gözümde dökecek yaş kalmamıştı, ağlayacak takatim yoktu ama hâlâ ağlamak istiyordum. Neden iyiyim demişti? Beni korumak için mi? Onca kınğa rağmen elinden geldiğince evimizden uzaklaşmıştı, herhalde beni bir şeylerle ilişkilendirmemeleri için böyle yapmıştı. Ölmekte olduğunun; ciddi bir şekilde yaraladığının farkında olmalıydı. Ama bana bir şey dememişti. Sebebi beni sevmesi miydi?

Ama ben ona âşık değildim. Bunu biliyordum. Ama olabilirdim. Aslında, gerçekten de olabileceğime inanıyordum. Öyle olsaydı bile sonunda ikimiz de üzülecektik. Cannan evlenmemize asla izin vermezdi. Kalbim kırılacaktı ve hep ona özlem duyacaktım, Saadi'yle birlikte nasıl bir hayatımız olabileceğini kafamda kurup duracaktım. Şu anda hissettiğime çok benzer acılar içinde kıvranacaktım. Ama en azından o hayatta olacaktı. Birimizin ölmesi gerekiyorduydu bu kişi ben olmalıydım.

Bu düşünceler bazen farklı bir sırayla da olsa hep kafamın içinde dönüp duruyordu. O anda vicdanımın işkencesinden başka bir şey duymuyordum.

Kapı açıldı ama dönüp bakmadım. Hiç bakmadım. Annem yatağımın etrafından dolanıp gelip yanıma bir sandalye çekip oturdu, pencereye bakmamı önledi.

"Shaselle," diyerek dağınık saçlarımı yüzümden çekti. "Shaselle?"

Gözlerimin ferisi sönük bir şekilde ona baktım.

"Canım benim, lütfen konuş benimle. Lütfen bir şey söyle."

Dişlerimi sıktım, gözlerimin ucunda ateş gibi canımı yakan yaşlar akmaya hazır bekliyordular.

Hıçkırarak, "Pencereyi görmek istiyorum," demem o yaşların yanaklarımdan aşağı, yastığıma doğru süzülmesine yetti.

Annem beni teselli etmek için yanıma sokulduğunda, onun da yanaklarında yaşlar olduğunu fark ettim. “Ağlama. Hayır, ağlama, yavrum. Neyin var, bana onu söyle.”

Başımı ucunu elimle kavradığım yastığa gömdüm. Ona bunu nasıl anlatabilirdim? Kirli saçlarıma aldırmadan başımı okşadı, sonunda elini aşağı kaydırıp sırtımı sıvazladı.

“Shaselle, burada güvende olduğunu biliyorsun. Lütfen söyle, hasta mısın?” Bir an durdu, sonra üsteledi: “Başına bir şey mi geldi?”

Sesinden vereceğim cevaptan korktuğunu anlayabiliyordum. İşte o anda ona neyim olduğunu asla anlatamayacağımı anladım. Bu onu incitecekti. Bir Cokyri’li ile vakit geçirdiğimi ona söyleyemezdim, hele ki ölümünden sorumlu olduğumu ona kesinlikle anlatamazdım. Ona silahlardan da bahsedemezdim. Ettiğim sessizlik yeminini bir kez bozmuştum, bunu bir daha yapmayacaktım.

Başım öyle yastığa gömülü bir şekilde kafamı aşağı yukarı sallarken kendi kendimi boğabilir miyim diye merak ediyordum. İç geçirdi, ayağa kalkıp çekip gitti. Bir saat kadar sonra, elinde bir kâse çorbayla çıkageldi, sessizce komodininin üzerine bıraktı. Dokunmadım bile.

Karanlık çöktü, bu yalnız kalmak için en iyi ve en kötü zamandı. En iyi zamandı çünkü sonunda şehirde ve evimde el ayak çekilmişti... Kimse beni düşünmüyordu, kimse benden şüphe etmiyordu, kimse benimle neler olup bittiği hakkında konuşmaya kalkışmıyordu. En kötü zamandı çünkü gecenin karanlığı kâbuslarımdaki karanlıkla birbirine karışıyor ve ben kendimi, benliğimi, ruhumu kaybediyormuşum gibi hissediyordum.

Güneş bir kez daha doğana dek bir uyudum bir uyandım, dışarıda serin ve açık bir hava vardı. Penceremden görebildiğim kadarıyla gökyüzüne bakarken koridordan gelen sesler hüznümü biraz olsun dağıttı... Ayak sesleri, annemin ve bir erkeğin sesleri, açılan kapının gıcirtısı.

Ziyaretçilerim içeri girip yatağımın yanına geldiklerinde üç kişi olduklarını gördüm. Tek bir erkek sesi duymuştum ama iki erkek vardı. Şaşırمامam gerekirdi... Galen hiç şüphesiz Cannan’ın talimatları üzerine krallıktaki en iyi doktor olan kraliyet ailesinin doktoru Bhadran’ı getirmişti.

Annem ve Galen geride dururlarken Bhadran yatağımın yanındaki sandalyeye ilişti. Morali tamamen bozuk bir şekilde onu izliyordum.

Neden herkes pencereye bakmamı engellemekte ısrar ediyordu? Pencereyi görmeye ihtiyacım vardı.

“Günaydın, Shaselle,” dedi Bhadran. “Seni muayene etmeme izin verir misin?”

Cevap vermedim. Bunu yapmaya bile gücüm yoktu, zaten bu soruyu nezaket icabı sormuştu. Ben ne dersem diyeyim, beni muayene edecekti. Bir süre sonra bileğimi kaldırıp nabzımı yokladı.

“Evet, yaşıyorsun,” diyerek dalga geçtikten sonra annem ve Galen’a döndü. “Kalbi gayet güzel atıyor.”

Annem dua ediyormuş gibi avuçlarını birbirine bastırdı, herhalde ölüyor olabileceğimden korkmuştu.

Sonra Bhadran alnımdan elini çekerek, “Ateşi de yok,” dedi. Bataniyeleri kaldırıp kollarımı, bacaklarımı, karnımı ve sırtımı muayene etti. “Cildinde de bir kızarıklık ya da yara bere yok.”

Sesinde neyim olduğunu çözemediğini belli eden bir ton vardı, alnımı kırıştırmış bana bakıyordu.

“Shaselle, son günlerde hasta birinin yanında dolaştın mı?”

Başımı iki yana salladım, sessizliğimin birçok anlama gelebileceğini bilsem de bu umurumda değildi.

“Kustu mu?” diye sordu doktor anneme.

“Birkaç gün önce kustu. Ama ondan sonra bir daha kusmadı. Ama zaten pek bir şey de yemiyor.”

“Anlıyorum.” Bhadran bir kez daha derin derin düşünüp ayağa kalktı. “Bu kadar az belirti varken derdinin ne olduğunu teşhis etmem zor. Ancak, bu umursamazlık, üzgün ve takatsiz olma haliyle, iştahsızlık... Bunalımda olduğunu gösteriyor. Genelde sonbahar aylarında genç kızların başına gelir. Yani genelde bahar ve yaz aylarında pek rastlanmaz. Geçmişte kızınızın bunalıma girme eğilimi oldu mu?”

“Hayır,” diye fısıldarken annemin gözleri kocaman açılmıştı ve yaşlarla doluydu. “Ama... ama bu Baelic öldükten sonraki ilk sonbahar.”

Bir sessizlik oldu. “Kaybınız için üzgünüm, Leydi Lania. Kocanızın, Cannan’ın kardeşi olduğunu hatırlamam gerekirdi.”

Doktor tekrar bana döndü, annemi teskin etmek isteyen Galen da kolunu annemin beline doladı.

“Ona nasıl bir tedavi uygulamalıyız?” diye sordu genç adam.

“Korkarım ki kanını akıtmak tabloyu daha da ciddileştirebilir. Ruh hali değişken olabilir; daha fazla sıcaklığa ve suya ihtiyacı var. Çorba, banyo yapmak, losyonlar, yatağına sıcak su torbaları yerleştirmeli, gece gündüz de odada şömine yanmalı. Size bunun için verebileceğim bir ilaç yok. Kara safradan kurtulması lazım.”

Annem ağlamamak için nefesini tuttu. “İyileşecek ama... Bunu atlatacak, değil mi?”

“İsterse atlatır.”

Çatallı bir sesle “Bunalımda değilim,” diye fısıldadım. Bu doktor ne cüretle anneme ölebileceğimi ima ederek onu korkutabiliyordu.

Konuşuyor olmama şaşırın Bhadran, “Peki, sizce neyiniz var?” diye sordu.

Ne bedenem ne de ruhen hasta değildim. Yorgun ve üzgündüm, bunlarla başa çıkmaya çalışıyordum.

“Artık gitmelisiniz. Doktora ihtiyacım yok.”

Bir araya toplanmış yetişkinler durumdan emin olamadan birbirlerine baktılar, Bhadran bir şey daha demek için ağzını açtı.

Yine, “Lütfen!” derken daha ısrarcıyım.

Benim bu garip davranışımı yine de iyi karşıladı, geriye doğru bir adım atarak ellerini sanki barış sağlamak ister gibi havaya kaldırdı.

Anneme, “Dediğimi bir düşünün,” diye mırıldandıktan sonra odadan ayrıldı.

“Shaselle.” Hemen yanıma gelen annem, “Neyin var?” diye sordu.

Galen koluna girip kulağına bir şey fısıldadıktan sonra onu kapıya götürdü. Kapının kapandığını duydum ve yine yalnız kaldığımı düşündüm ama ahşap zeminde çizme sesleri vardı. Galen yatağının yanındaki sandalyeye oturdu, o munis kahverengi gözleriyle bana bakıyordu, bakışlarında hem endişe hem de kınama vardı. Huzursuz hissederek ona, pencereye sırtımı döndüm ama omzumu tuttuğu gibi beni durdurdu.

“Shaselle, dur. Lütfen artık dur.”

Dediğini yaptım ama onun sözünü neden dinlediğimi bilmiyordum.

“Cannan, Lania bir doktor çağırmasını istediğinde beni buraya gönderdi. Ben de Bhadran’ı getirdim ama o hasta olduğuna inanmıyor.

Benimle konuşabileceğini düşündü. Konuşmak ister misin, istemez misin, bilemiyorum ama en başta söyleyeyim bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. O Cokyrı'linin öğrendiği şeyler için kendini suçladığını biliyorum, elbette annene bundan bahsedemezdin. Ama Shaselle herkes senin için endişeleniyor. *Hiç kimse de seni suçlamıyor.*"

"Ben kendimi suçluyorum," diye sızlandım.

"Ne için? Cannan seni takip ettiğini, casusluk ettiğini, sonra da bir kazada öldüğünü söyledi. Bunda senin ne suçun var? Silahlara bakmamış olmam gerekirdi diye mi düşünüyorsun?" Galen bir an duraksadı ama sonra nazıkçe üsteledi, "Yoksa tamamen farklı bir şeyler mi oldu?"

Tekrar ağlamayacaktım. Ama o kadar yaklaşımtı ki, her şeyi çözmek üzereydi. Ona anlatamazdım ama aslında bilmesini istiyordum.

"Anlatmayacaksın," diye hıçkırdım. "Kimseye söylememelisin, Galen."

"Kesinlikle gerekmediği sürece kimseye bir şey demeyeceğim," diye söz verip yanıma sokulup usulca yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hele Lania'ya hiç anlatmayacağım."

"Ona silahlardan bahsettim," diye itiraf ederken sesim utanç verecek kadar tiz çıkıyordu. "Beni takip etmedi... Onunla isteyerek vakit geçiriyordum. Benimle evin içindeydi ve ona söyledim, sonra gitmesini engellemeye çalıştım ve o düştü."

"Düştü mü? Shaselle, burada mıydı ... Odanda mıydı?"

Başımla onayladım, artık en beter kısmımı itiraf ettiğim için kelimeler ağızımdan daha rahat dökülüyordu.

"Pencereden içeri girdik, biraz şarap içtik ve gitmeye çalışırken düştü."

Galen bir şey demedi ama yüzündeki ifade Recorah Nehri'nin azgın suları gibi değişip duruyordu şoke olmuş, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Shaselle, Ben.... Aman Tanrım."

"Bu bir hataydı!" diye feryat ederken içime şeytan girmiş gibi çırpınıyordum ve korkup ayağa fırlamasına sebep oldum. "Tanrı hataları hiç affetmez mi? Neden hiç... Tanrım..."

Hayat vücudumdan çekilmiş hissiz bir halde yatağa düştüğümde o anda beni yaşama bağlayan tek şeyin içimdeki kahr olduğundan emin dim. Sonra Galen gelip yanıma oturdu ve bana sarıldı.

“Senin suçun değil,” dedi tekrar tekrar beni bağrına basarak. “Senin suçun değil.”

Kollarında olduğuma şükrederek hıçkırarak ağladım ama içimden bir ses onun beni avutmasını bile hak etmediğimi söylüyordu.

“Ona yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu, Shaselle. Cokyril’leri yardıma çağırıysaydın kendini tehlikeye atmış olacaktın. O da bunu biliyordu. Bunu kabul etmek zor, kabul etmek suçlamaktan daha zor ama aslında bazen böyle şeyler olur.”

Ona inanmak istiyordum. Ama inanamasam da en azından, bu suçluluk girdabına kapılmış içine çekilirken yalnız değildim. Başımı suyun üzerine çıkarmayı başarabilmişim, nefes alabiliyordum.

Bir süre sonra sakinleştim ve Galen beni bıraktı ama gitmedi.

“Bana anlattıklarını Cannan’a söylemem lazım,” dedi usulca. “Narian bu subayın ölümü hakkında bir soruşturma yürütüyor, yanlış bir karara varmasına izin veremeyiz.”

Ona baktığımda, korku kalbimi kısılcasına aldı.

“Endişe etme. Cannan sana bir şey olmasına izin vermez, Narian da makul bir insan, bunun bir kaza olduğunu anlayacaktır.”

Kaskatı bir şekilde başımla onaylayıp gözlerimi kapadım. Muhtemelen Galen haklıydı ama yanılıyorsa vicdanımın hak ettiğimi söylediği cezayı alacaktım.

Galen gittikten sonra annemin getirdiği çorbayı içtim, sonra bir haftadır ilk defa yataktan kalktım. Giysi dolabıma gittim, başım dönüyordu ve çok bitkindim ama yine de kararlıyım. Geceliğimi çıkarıp üzerime bir pantolon ve gömlek geçirdim, sonra iğrenç bir haldeki saçlarımı atkuyruğu topladım, ardından da sersemlemiş bir halde sallana sallana koridora çıktım. Aşağı inerken çizmelerim meşe ağacını sıyrarak sesler çıkarıyordu çünkü dallarına ve gövdesine sıkı sıkıya tutunuyordum. Aşağı inince Saadi’nin kemiklerinin kırıldığı yeri inceledim.

Buna daha fazla dayanacak gücüm kalmadığında gözümdeki yaşları ve burnumu koluma silip Kral’ın özel ahırına girmek için arka kapıyı kullandım. Gururlu, ihtişamlı hayvana yemeği verilmişti ama hareket etmediği için huzursuzlanıyordu. Koridorun tabanından bir parça saman

alıp o kuvvetli boynunu okşayabilmek için ona doğrulttum. O aygıra her baktığımda babamı hatırlıyordum. Artık bana Saadi'yi de hatırlatacağıtı.

Kralı, olduğı yerde bırakıp dışarı çıktım ve sırtımı ahırın duvarına yaslayarak oturdum, çatının çıkması yüzünden gölgede kalıyordum. Annem beni orada buldu. Yataktan çıkmış olmama şaşırısa da tekrar hayata döndüğümü görmek onu rahatlatmıştı. Canım ne kadar yansa da düzeliyordum.

ALERA

27. BÖLÜM

O BİR DİPLOMAT DEĞİL

Sırtüstü, Narian'ın kolu belime dolanmış bir halde gözümü açtığımda uyuyakaldığımı anlamıştım. Saat kaçtı? Güneşin perdenin aralığından içeri girmeye çalışmasına bakılırsa epey geç olmuştu; o kadar geçti ki birisi görüşme salonumun kapısını vuruyordu.

Birden yattığım yerden fırlayınca Narian'ı da uyandırmış oldum. Hemen yataktan fırlayıp eşyalarını topladığında öyle uykulu bir hali vardı ki sonra nerede olduğunu, uyuyakaldığını ve birinin beni görmeye geldiğini anladı.

Silah kemerini kaptığı gibi kendini pencereden aşağı attı, açık alanda gözden kaybolmadan önce bana başıyla selam verdi ve çatıdan aşağı inmesi için sarkıttığı ipten gerisin geri tırmandı. Çatıya çıkacak ve benim dairemde yakalanmamak için kendisinininkine gidecekti. O gittikten sonra üzerime bir sabahlık alıp görüşme salonuna geçtim, koridorda her kim vardıysa hâlâ kapıyı çalması beni huzursuz etmişti. Geçmişteki tecrübelerime göre, beklenmedik ziyaretçiler kötü haber getirirdi ve aklıma hemen Saadi'nin ölümüyle ilgili soruşturma geldi. Kapıyı açtığımda Cannan'ı karşımda buldum.

“Hemen giyin,” dedi selam sabah etmeden. “Ana avluda bekleniyoruz.”

Ondan bir açıklama istemeyecek kadar eteklerim tuttuğundan hemen dediğini yaptım.

Büyük merdivenlerin başında Narian'la karşılaştık ve zemin kata inerken birbirimize neler oluyor dercesine bakışlar attık çünkü Bastion'ın

duvarları bir kez daha öfkeli haykırışlarla inliyordu. Kumandan bizi çift kanatlı masif meşeden kapılardan geçirip ana vvluya çıkardığında duvarların arkasında inanılmaz bir kalabalık toplanmıştı. Beyaz taşlı yolda telaşla ilerlediğimiz sırada gözüme avlunun setinde duran bir grup kişi ilişti, Rava ve bir düzine Cokyri'li asker.

Narian'ın emir komuta zincirindeki bir astı olan kişi kalabalığın önünde bir aşağı bir yukarı yürürken askerlerin yarısı aşağıdaki insanları ellerindeki kılıçlar ve kamçılarla tehdit ederek, kendilerine yaklaşımlarını önlemeye çalışıyorlardı. Ancak emrindeki dört kadın önlerinde harmani giymiş başlarında kukuletalar olan dört kişi tutuyorlardı.

Rava'nın ne yapmakta olduğunu farkına varınca elimi ağzımla kapadım ama zalimliğe eğilimini gayet iyi biliyordum. Gözlerim avlu setinin köşelerindeki nöbetçi kulelerine iliştiğinde mideme bir sancı saplandı, bu noktalara çıkan merdivenler yukarı çekilmişlerdi. İnsanlar adımı haykırınca Rava bana döndü ve güldü ama bu hiç de dostane ve iyi niyetli bir gülümseme değildi, çok tedirgin ediciydi. Benimle işi bittiğinde bakışlarını halka çevirdi.

"Üç gece önce Cokyri'li bir asker Hytanica'lıların elinde can verdi," diye haykırdığında halk arasında homurdanmalar, birkaç nefes kesilme sesi ve hiç de güzel şeyler söylemeyen bağırışlar duyuldu. "Ölen kişi benim kardeşimdi ve ölürken hiç kuşkusuz büyük acılar çekmiş. Bu cinayetin bedelini ödemesi gerekenler teslim olamayacak kadar korkaklar. Onlar suçlarının cezasını çekmeyebilirler ama benim gözümde it ittir. Siz sefil itlere, o cesur ve meydan okumayı seven dostlarınızın ne başardığını göstereceğim."

"Rava," diye bağırdı Narian. "O insanları hemen serbest bırakıp bana rapor ver."

"Bugün değil, Kumandan," dedi küçümseyerek. "Görevlerinizi yerine getirmediğinizde iş bana kalıyor. Yapılacak olanı yapmayacak kadar zayıf olduğunuzda o işi benim halletmem gerekiyor."

Bakışlarını Narian'dan çekip halka ateş saçan gözlerle baktığında Narian bir ok gibi yanımdan fırlayıp Bastion'a yöneldi. Korkudan zar zor yutkunurken Rava'nın elleri bağlı olan ilk Hytanica'lının omzuna

elini koyduğunu gördüm. Adam birden irkilince kalabalık sessizleşti, suratlarında kasılmış bir ifadeyle Rava'ya bakıyorlardı.

"Sizin bu *krallıktaki* dini kitabınız ne diyor," diye haykırdı, "göz göz diyor." Sözlerinin dondurucu havada yankılanmasını beklerken bir eliyle kurbanının harmanisini tuttu. "Kardeşim artık göremeyecek."

Adamın başındaki çulvalı çıkardığında izleyicilerden çığlıklar ve haykırışlar yükseldi. Midem bulanırken Cannan koluma girip beni tuttu, çenesi kaskatı kesilmişti çünkü artık adamın gözleri olan yerde iki tane kanlı boş çukur vardı.

Yaptığı şeyden zevk alan Rava kasıla kasıla ikinci esirinin yanına gitti.

"Kitabınız bir ne diyor 'dişe diş.' Kardeşim artık ne bir yemeğin ne de bir sohbetin tadına varabilecek."

İkinci adamın başındaki çulvalı çektiğinde ne olacağını biliyordum ama yine de bakmadan edemedim. Adam inledi, boş ağzı açık kalmış diş etlerinden kan sızarken etrafımda yine çığlıklar duydum.

Çaresizlik içinde Narian'a bakındım, bu işe nasıl olursa olsun bir son vermesini istiyordum. Rava üçüncü mahkûma yaklaşıırken Narian'ın Bastion'ın çatısından avlunun seddinin binayla birleştiği yere atladığını gördüm. Diğer insanlar merdivenleri duvara dayamak için Rava'nın sadık hizmetkârlarıyla boğuşurlarken Narian arkadan yaklaşıyordu.

Rava elini omzuna götürdüğünde üçüncü mahkûm korkudan iki büklüm oldu, durduğum yerden bile titrediğini görebiliyordum.

"Kiliseniz 'ele el,' diyor. Kardeşim artık ne kılıç ne de çiçek tutamayacak." Esirin başındaki çulvalı çekip çıkardı, sonra da omuzlarındaki harmaniyei çözüp yere bıraktı. Bileklerini kavrayarak kollarını kaldırıp ellerinin olması gereken yerlerdeki kırmızı kana bulanmış sargıları gösterdiğinde kusmamak için kendimi zor tuttum.

Rava beni korkudan tir tir titreten manyakça bir sırtışla, "Daha da önemlisi," diye vaazına devam etti, "dininiz cana can diyor. Kardeşimin hayatı sona erdi."

Rava esirlerin en küçük cüsseli olanının başındaki çulvalı da çekip çıkardığında bunun bir erkek değil genç bir kadın olduğu ortaya çıktı. Kalabalık artık öfkeden çılgına dönmüş bir şekilde protesto ediyordu ve Narian'ın çabuk olması için dua ettim. Ama daha hızlı davranmasına

imkân yoktu, Rava'nın sadık hizmetkârları ona yaklaşmasını engellemeye çalışıyorlardı, onlar bilse de bilmesede Narian gücünü kullanmamaya yeminliydi. Son istediği şey Ulubey gibi birine dönüşmekti.

Rava çırpınarak çığlıklar atmakta olan kızın arkasına geçti ve iki eliyle kurbanının kafasını tutarak kızın boynunu kırmaya hazırlandı.

Cannan birden, "Rava," diye haykırdı. "Bırak onu, ben de sana kardeşinin ölümünden asıl kimin sorunlu olduğunu söyleyeyim."

"Bunun bir kaza olduğunu iddia ederek zaten yalan söylediniz. Artık size neden inanayım?" derken sesi yeri göğü inletiyordu ve ellerini tir tir titremekte olan kızın üzerinden çekmedi.

"Ben adamlarımla ilgili her şeyi bilirim. Ve oğlumu korumak istedim ama artık kendisini koruması gerektiğini biliyorum."

Narian, Rava'yla arasında duran Cokyri'li askerinin yanından geçmişti... Rava'ya sadık askerler Narian'ın ancak yolunu kesebilirlerdi ama silahlı bir çatışmaya giremezlerdi çünkü böyle bir suçun sonucu idam olurdu. Nefesimi tutup Rava'nın, Cannan'ın söyledikleri sonucunda dikkatinin dağılmasıyla Narian'ın kendisine yaklaştığını fark etmemesi için dua ettim.

"Demek oğlunun kardeşimin katlinde bir rol oynadığını itiraf ediyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Daha Cannan bir şey diyemeden Narian uzun ve ince kılıcını çekip Rava'nın boynunun yumuşak tenine dayamıştı ve kız hıçkırıklar içinde patikanın taş zeminine çöktü kaldı. Öyle rahatlamıştı ki neredeyse ben de hıçkırıklara boğulacaktım, beni belimden tutarak desteklediği için Cannan'a müteşekkirdim.

Bizim tarafımızda avlunun içinden seddin üzerine merdivenler başarıyla yerleştirilmişti ve Narian'ın emri üzerine sedde çıkan Cokyri'liler suçluları tutuklayıp Hytanica'lıları yere indirmeye yardım ettiler.

Narian, "Doktor çağırın ve ailelerini bulun," diye emir verdikten sonra çelik gibi bakışlarını Rava'ya çevirdi.

Boğazına bir kılıç dayalı olmasına rağmen hiç de korkmuş görünmemesi insanın asabını bozan Rava, "Bir sorun mu var, Kumandan? Sadece sizin yapamadığınızı yaptım. Artık kardeşimin katli hakkındaki gerçeği biliyoruz." Sesi gittikçe daha boğuk ve tehditkâr çıkıyordu. "Bana teşekkür etmelisiniz."

“Artık bildiğimiz tek şey Camian’ın başka insanların katlini engellemek için masum oğlunun hayatıyla oynadığı.”

Kılıcını boğazından çektikten sonra, Narian, Rava’yı askerlere doğru itti.

“Götürün onu,” diye kükrediğinde Rava’yı kollarından tutup ellerine prangalar vurdular. “Zindana atın.”

Birlikleri emirlerine itaat ederken Narian elindeki kılıcı seddin taş zeminine fırlattıktan sonra kapıya doğru ilerlerken kendisine olumlu yönde tezahürat yapıldı. Aşağı atladığında, bir dizinin üzerine yere indi, Hytanica’lıların kendisine sevgi gösterisi yaptığını fark edemeyecek kadar sinirliydi. Tek bir kelime dahi etmeden Bastion’a yönelerek ben ve grubumuzun geri kalanı onu izlerken bizi ardında bırakıp gitti.

Rava ve yordakçıları zindana atıldıktan sonra kimse onu savunmak için bir şey söylemediği için Bastion’daki Cokry’li subaylara saygı duymaya başladım. Onlar bile yaptığının zalimlik olduğunu düşünüyorlardı. Onların da bizimle hemfikir olmaları Narian’ın Rava’nın ne ceza alacağını görmeyi beklerken öfkelerini bastıran Hytanica’lılara bu olayı telafi etmeye çalışmasında çok yardımcı oldu... Garipti... Ama Narian’ın kendisinden olan birine karşı koyması onunla halk arasında her an bozulabilecek bir mutabakat yaşanmasına neden olmuştu.

Başrahibe işgal sırasında kraliyet hazinelerine el koymuş, Narian ve bana işbirliğini teşvik etmek ve moralleri yükseltmek için bir miktar ödenek ayırmıştı. Genel anlamda, bu para yapılacak festival için kaynak sağlayacaktı ama bir miktarını Rava’nın mağdur ettiği ailelere dağıtmak üzere ayırdık. Elleri ve gözleri olmayan adamlar çalışamazlardı, ayrıca dişleri olmayan bir adam eskisi gibi yemek yiyemezdi. Bizim görevimiz insanlar için elimizden gelen tek şeyi yaparak bir şekilde rahat etmelerini sağlamaktı... Kelimeler ve parayla. Ailelerin her birine bizzat yazdığım taziye mektupları, parayla birlikte kendilerine, benim ve Narian’ım imzasıyla gönderildi, Narian’ın adını Cokry’lilerle Hytanica’lılar arasındaki derin uçuruma bir köprü kurmak, benim adımla da ödemelerin reddedilmemesini sağlamak için yazmıştık.

Narian'ın subaylarından ikisi bu paketleri dağıtmakla görevlendirildiler ve her ne kadar böyle bir şey yapmanın gerekliliğini anlıyor olsalar da Cannan onlara eşlik edeceğini söylediğinde içime su serpildi. Halkımız merhamette ve pişmanlıkta birlik olduğumuzu görmeliydi.

Ertesi gün aklımda yine Hasat Festivali vardı. Bu olayın ardından bir kutlama yapmak saygısızlık olarak mı algılanacaktı? Ayrıca Rava'nın böyle bir olayın halka güçlerini birleştirme fırsatı vereceği konusundaki endişelerini artık bir kenara bırakamazdık. İçin için kaynıyorlardı ve bir kısmı muhakkak sakat bırakılanların öcünü almaya kalkışacaktı. Sonuçta daha fazla ölüm olmasını istemiyordum.

Bu korkularımı ana girişte yakalayabildiğim Narian'la paylaşınca onun da aynı şeyleri düşündüğünü öğrendiğimde hiç şaşırmadım.

“Böyle bir risk olmasına rağmen, bence festivali iptal etmek akılcı olmayacaktır,” dedi ama ben bir gerekçe öne sürmeseydim bunu demekle yetinecekti. “Hytanica”lılar diken üstündeler ama bu kutlamaya hâlâ birkaç gün var. Taziye mektuplarının iletildiği haberi insanlar arasında yayılacak, gerilim düşecek ve festival heyecanı herkesi saracak. Kutlamayı iptal edersek insanlar iki kez mağdur olduklarını düşünürler ve vilayette en nefret edilen kişi haline gelirim. Beni sorumlu tutarlar.”

Narian sevilmemeye alıştı, yani bir insan buna ne kadar alışkın olabilirse o kadar alışkındı, ancak onu halkın gözleri önünde aklama konusunda elde ettiğimiz şuncacık ilerlemeyi de kaybetmek istemiyordu. Belki bunun bir nedeninin de evliliğimizin sürüncemede kalmasını istememesiydi.

Trompetler çaldığını duyduğumuzda da ikimiz de kafamız karışmış bir şekilde kapıya baktık. Dışarıda kraliyetten kimse yoktu, geldiği duyurulması gereken biri de yoktu. Bu keşmekeşin ne olduğunu çözmek için Cannan da ofisinden çıkmıştı ve üçümüz aynı anda ne olup bittiğini anladık.

“Başrahibe!”

“Neden gelmiş olabilir?” diye sorarken kalbim ritmini şaşırmıştı. Ancak Narian'ın cevap vermeye vakti kalmadan kapılar ardına kadar açıldı ve Cokry’li lider çevresinde beş kalkan kadın ve teşrifatçılardan oluşan maiyetiyle içeri girdi.

Başrahibe elini sallayarak çığırkanları ve trompetçileri gönderdi... Geldiğinin bu şekilde duyurulmasının hoşuna gittiğini hiç sanmıyordum. Bir hükümdarın geldiğini ve gittiğini duyurmak bir Hytanica geleneği; Cokyri'liler her şeyde gizliliğe önem veriyorlardı.

"Narian. Alera. Cannan," diyerek elindeki siyah at binme eldivenlerini çıkarıp bize yaklaştı. "Beni karşılamaya çıkmanız ne büyük bir nezaket."

Hızla etrafımızda toplanmakta olan ve kendisini eğilerek selamlayan kalabalığa şöyle bir baktığında bir kişinin yokluğunu fark ettiğini anlamıştım. "Rava nerede?"

"Şu anda burada değil," dedi Narian rahat bir şekilde.

Ona şöyle bir baktım, Başrahibe'ye yalan söylemek akılcı değildi ama işte tam o anda da her zaman her şeyi gözlemleyen Başrahibe'nin benim bu bakışımı gözden kaçırmadığını geç olsa da anladım.

"Benden gizlediğin bir şeyler var, Narian."

"Evet ama şu anda bunu konuşmanın, ne yeri ne de sırası."

Başrahibe'nin keskin bakışlar atan yeşil gözleri kısıldı. "Sırası ama daha uygun bir yere geçsek daha iyi olur," diyerek bekleme salonunun kapılarını gösterdi. "Alera, sen de gel."

Narian bizi bekleme odasından geçirerek münacat salonuna getirdiğinde Cannan geride kalmıştı. Ancak bizi Cokyri komuta merkezi olan ofisine götürmek yerine, benim ofisime yönlendirerek birilerinin konuştuklarımıza kulak misafiri olma ihtimalini düşürmeye çalıştı. İçeri girmeden önce, Nantilam bir an durup kendisine eşlik eden kalkan kadınlarına¹ burada kalmaları için gerekli hazırlıkların yapılmasını sağlamalarını emrettikten sonra eşikten geçip kapıyı arkasından kapattı. Kuşkulu gözlerle bir bana bir Narian'a bakıyordu, ben de bilerek Cannan'ın her zaman yaptığını yapıp masamın arkasına geçtim. Ayrıca Nantilam'la arama mesafe koymak istiyordum çünkü gözleriyle derimi yüzüyor gibi hissediyordum. Oysa Narian gidip tam karşısında durdu.

1 Kalkan kadınları: Kökeni İskandinav mitolojisinden gelir ve Skjaldmö olarak bilinir, İskandinav kültürü ve mitolojisinde savaşçı olmayı seçen kadınlara verilen addır. İngilizcede, özellikle fantastik kurgu jargonlarında savaşçı kadınlara yaygın olarak verilen bir terimdir. (ed.n.)

“Sizi beklemiyorduk,” derken açıkça ona ihtar ediyor gibiydi. Bir kraliyet ailesi üyesi olarak yetiştirildiğimden, birden irkildim çünkü birisi babama yani krala karşı böyle bir tavır sergilese bu bir hakaret olarak algılanır ve bu davranışta bulunan kişi en ağır şekilde cezalandırılırdı.

“Belli oluyor,” diye yanıtlarken Nantilam’ın sinirlerine hâkim olmaya çalıştığı belliydi. “Sana bir kez daha soruyorum, Rava nerede?”

“Zindanda.”

“Ne?” Nantilam şoke olmuştu... Beklediği onca cevap varken böyle bir şey duymayı hiç beklemediği belliydi. At binerken giydiği eldivenleri şöminenin önündeki koltuğun kenarına bıraktı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzündeki buz gibi ifadeye bakılırsa haklı bir gerekçemiz olmadığı takdirde Rava’nın yerini Narian’la ben alacaktık.

“Narian, ordumun kumandanı olarak sana bir sürü ayrıcalık tanıdım ama emir komuta zincirinde yardımcın olarak görevlendirdiğim kalkan kadını içeri tıkmak bunlardan biri *değil*.”

Üstünlük taslayan bir havası vardı ve Narian ona gözlerinden alev saçarak bakıyordu.

“Seni yanlış değerlendirmediysem eğer,” diye karşılık verdi Narian, “Rava’ya hiçbir zaman keyfi bir şekilde Hytanica vatandaşlarına işkence edip onları katletme yetkisi verilmedi.”

Nantilam onu dikkatle süzerek, Rava’ya davranışının bana olan sadakatinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlamaya çalışıyordu.

“Vilayete gelirken kabileme bir ulak geldi,” dedi gayet sert bir şekilde. “Saadi’nin ölümünü bildirdi. Rava’nın senin nazarında cezayı hak edecek ne gibi bir suç işlemiş olabileceğini bilemiyorum ama yastayken kendisine böyle davranılmaması gerekirdi.”

“O zaman onu Cokryi’ye geri götürsen iyi edersin. Onu burada serbest bırakmayacağım.”

Başrahibe Narian’ın verdiği karşılığı hiç mi hiç beğenmemişti, Narian’a yaklaşırken dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Elini başının yanına götürüp saçlarının bir tutamını avucunun içine aldı.

“Buna ben karar veririm,” derken sesi insanı korkutacak kadar sakindi.

Narian elini itince kaşlarından birini tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı. Kendimi davetsiz misafir gibi hissettiğimden en azından iç huzurum adına oradan ayrılabilmek için bir bahane üretmeye çalışıyordum.

“Kafilenize ulak mı geldi?” diye sorunca Nantilam’a benim de orada bulunduğumu hatırlatmış oldum. “O zaman buraya başka bir nedenle geliyordunuz?”

“Evet,” diyerek dikkatini bana verdiğinde bir hükümdarın o buyurgan ama kontrollü tavrıyla konuşmaya başlamıştı. “Rava bana bir festival düzenlemeye kalkıştığınızı bildirdi.”

O anda ağzımı hiç açmamış olmayı diledim. Destek olması için Narian’a baktım ama bir şey demedi, belki de diyemezdi. Yine de bu mesele elbette şöyle ya da böyle, bir şekilde ele alınacaktı, ayrıca Başrahibe kızgın da görünmüyordu.

“Evet, daha küçük çaplı da olsa Hytanica’nın Geleneksel Hasat Festivali’ni yine yapmaya karar verdim.”

“Rava benim buna bir son vermemi istedi ama ben bunun için bir gerekçe göremiyorum. Ben de sizin gibi, bu festivalin insanların moral-lerini yerine getireceğini düşünüyorum. Ancak ayaklanma çıkabileceği konusunda Rava’nın endişelerine de hak veriyorum ve varlığımın böyle bir aptallığa kalkışılmasına engel olacağımı düşünerek buraya geldim.”

“Sizi aramızda görmek bizim için onurdur,” derken planlarıma müdahale etmeyi düşünmediğini anlayınca rahatladım. “Gelmek istemenize çok sevindim.”

“Teşekkürler, Alera,” derken bana hafifçe gülümseyerek Narian’a kabalık ettiği için bir ders vermeye çalışır gibiydi. Gitmek üzere arkasını döndü, odadan çıkarken eldivenlerini de aldı. Münacat salonuna adım atmadan önce son bir kez Kumandan’a hitap etti.

“Narian, Rava’yı hemen serbest bırak ve odama getirilmesini sağla.”

Narian, “Bunu yapmayacağım,” derken gayet kati ve kararlı bir şekilde bunu reddediyordu.

Bu kati ve kararlı reddedişe nasıl bir tepki verileceği belliydi. Başrahibe kapıyı tekrar kapadı ve bir süre kapıya baktıktan sonra bize döndü, için için kaynayan öfkesi odadaki sıcaklığı artırmıştı.

“Yapacaksın, Narian.”

“Rava’nın ne suç işlediğini bile sormadın. Onu serbest bırakmayacağım ve Bastion’da elini kolunu sallayarak gezdiğini görürsem onu *bizzat* zindana geri sokarım.”

“Pekâlâ, o zaman bana ne yaptığını söyle. Gösterebiliyorsan buna bir gerekçe göster.”

Aralarındaki bu savaşın uzun süreceğini, prensip olarak ikisinin de pes etmeyeceğini biliyordum.

“Size ne suç işlediğini ben anlatayım,” diye körü körüne atılırken içgüdüsel olarak bu soruya benim yanıtlamamın en iyisi olduğunu biliyordum.

Başrahibe sinirlendiği için kaşları çatılmıştı... Sesini duymak istediği kişi ben değildim. Ama ne o ne de Narian konuşmayınca bunu sözlerime devam etmek için bir fırsat olarak gördüm.

“Rava’yı serbest bırakırsanız size bu şehrin sokaklarında fazla uzun bir süre sağ kalmayacağını garanti edebilirim. Bunu bir ceza ya da koruma olarak görebilirsiniz ama kalkan kadınınız zindanda kalmalı. Kardeşinin ölümü karşısında halkıma yaptıkları ne adildi ne de gerekçesi vardı. Medeni topraklarda yeri olmayan zalim, insanlık dışı, çağ dışı bir intikam güttü. Saadi’nin ölümünün bir kaza olmadığına dair herhangi bir bulgu elde edilemediği halde, üç tane masum Hytanica’lıyı alıp sakat bıraktı ve dördüncüsünü de Narian onu durdurmamış olsa öldürecekti. Buradaki varlığına en iyi anlatımla tahammül ediliyordu. Ama artık kendisinden açıkça nefret ediliyor. Ben yapılabilecek *tek* şeyin, aslında en doğrusu bu olmasa da onu Hytanica’daki görevinden azletmeniz olduğunu düşünüyorum.”

Kesif bir sessizlik oldu, Başrahibe’nin yeşil gözlerinde gördüğüm iyilikseverlik ya benim açıksözlülüğüm ya da Rava’nın zalimliği karşısında yerini hiddete bırakmıştı. Nantilam’ın bir kalbi vardı ve Rava’yı bu yüzden savunmuştu ama ağabeyinin canını da aynı nedenle almıştı. Benim gibi o da şiddeti ne arzuluyor ne de ona tahammül edebiliyordu ancak gerek gördüğünde de güç kullanmakta tereddüt etmiyordu.

“Narian, kutlamaların sorunsuz bir şekilde yapılabileceğinden emin misin?” diye sordu gözlerini yüzümden ayırmadan.

Narian, “Evet,” diye cevapladı ama onun da bu konuda en az benim kadar şüpheleri olduğunu biliyordum.

“O zaman ben yarın Rava’yla birlikte buradan ayrılacağım. Saadi’nin naaşım defnetmek için Cokyri’ye götüreceğiz. Kalkan kadınlarımdan bir tanesi Rava’nın yokluğunda yardımcın olarak görev yapmak üzere burada kalacak, Narian. Festival bittiğinde Cokyri’ye gelip rapor vereceksin. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı. Ancak yardımcım olacak kişiyi şu anda birlikte çalıştığım kişiler arasından benim tayin etmemin daha doğru olacağını düşünüyorum. Bir süredir burada bulunduklarından vilayeti daha iyi tanıyorlar.”

Narian’ın söylediklerine baktığımda aklımdan birinin geçtiğini anladım, bu subay Başrahibe’nin değil, *kendisinin* güvendiği biri olacaktı.

“Bu konuyu sabah görüşelim,” diyerek fazla bir tepki göstermedi. “Size iyi geceler dilerim.”

Kapıdan çıkıp giderken Narian’la gazabından pay almaktan nasıl olup da kurtulabildiğimize hayret etmiştim. Nantilam çok gururlu bir kadındı ancak son birkaç yıldır onun hakkında öğrendiğim birkaç şey vardı, yok yere savaş başlatmıyor ve kaybedeceği hiçbir savaşa girmiyordu.

“Hiç de memnun değil.” Narian dile getirmediğim soruyu böyle cevaplarırken sözleri belki de hayatımda duyduğum en yetersiz anlatımdı.

SHASELLE

28. BÖLÜM BEN DE İYİYİM

Kendimle savaş halindeydim. Savaşı bir yılan ve savaşçı canlandı zihnimde. İkisi de benim yüzümü taşıyordu. Bir yanımla güçlü olmamı ve Saadi'yi de, pişmanlığımı da bir kenara bırakmamı istiyordu, diğer yanımsa olan biten her şeyin benim kabahatim olduğunu söylüyordu. Ancak her iki taraf da kederliydi. Bir hastalık atlatmakta olduğumu düşünen ailem üzerime titriyordu, beni el üstünde tutarak mutlu etmeye çalışıyorlardı. Her ne kadar çabalarını takdir etsem de hiç farkında olmadan suçluluk duygumu pekiştiriyorlardı.

Rava'nın zalim davranışlarından sonra Cannan beni görmeye gelmiş, Narian'ın Saadi'nin ölümünün bir kaza olduğu kararına vardığını bildirmişti. Bana bu olaydan sonra olanlardan sadece Rava'nın sorumlu olduğunu söylemişti çünkü kimse Kumandan'ın vardığı sonucu kabullenmesini sağlayamamıştı. Amacı gerçeğin ortaya çıkması değil intikam almaktı. Ona inanmak istiyordum ama kalbimdeki sızıdan kurtulamıyordum.

Cannan'ın benim hayatın içine karıştığını görme arzusu birkaç gün sonra Steldor'un bizi ziyaret etmesiyle ortaya çıktı. Grayden ile Lord Landru'nun konağında resmi olmayan bir öğle yemeği yemem için bana eşlik etmeye gelmişti. Annem şoke olmuştu ama buna sevinmişti de.

"Lord Grayden onu tekrar görmek mi istiyor?"

"Kesinlikle," diye yanıtlarken Steldor bana kaçamak bir şekilde sırtıttı. "İki saat içinde. Genç adam bu konuda gayet ısrarcıydı."

Hayal kırıklığına uğradığımı belli etmemeye çalışarak, “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordum.

Annem bana surat asınca meseleyi daha fazla kurcalamadım, Grayden hâlâ ikimiz arasında hassas bir noktaydı.

“Dahnath, kız kardeşini yukarı çıkarıp hazırlanmasına yardım et. Resmi olmayan bir öğle yemeği mi dedin?”

Steldor başıyla onaylayınca Dahnath beni kolumdan tuttuğu gibi üzerinde uzun kollu bir gömlekle elinde çizmeleri aşağı inmekte olan Celdrid’in yanından geçirerek yukarı çıkardı.

Annem merdivenlerin başında kolunu göğsüne sararak Celdrid’i durdurdu. “Kaban!”

“Anne, bu gömlek sıcak tutuyor. Zaten ata bineceğiz!”

“Askerlerin bile kabana ihtiyacı vardır,” dedi Steldor anneme göz kırparak. “Hem askerler evden çıkmadan önce çizmelerini de giyerler.”

Celdrid kocaman gülümseyip merdivenleri koşarak çıkıp Dahnath’la benim yanımdan geçti çünkü kız kardeşim leydiler gibi hareket etmemiz konusunda ısrarcı davranıyordu.

Giysi dolabımı karıştırmaya başlayan Dahnath’ı boşa uğraştıracak takatim bile yoktu, benden hangi elbisemi giymeyi ve saçımın nasıl taranmasını istediğimi öğrenmek için elinden geleni yapıyordu. Ne gariptir ki, normalde onu deli etmeye bayılırdım. Sonunda ela gözlerime iltifat eden yeşil, uzun bir elbisede karar kıldım. Olur da Lord Landru bu öğle yemeğine katılırsa kıyafetimin yine “farklı” olarak tanımlanmasını istemiyordum.

Dahnath benimle işini bitirmeden önce Steldor’la kardeşim de at binmekten dönmüşlerdi, bu da ona yılanıp benim için bir at arabası hazırlayacak vakti tanımişti. Beni almak için kapıya geldiğinde eğilip elimin üzerine bir öpücük kondurarak imkânsızı başarmış... Kendimi güzel hissetmemi sağlamıştı. İşte o anda hüznün deryasında yüzen Celdrid’le neden onun ilgilendiğini anladım. Steldor da babam gibi karşındakini mutlu etmeyi bilen bir insandı ve şu anda bu becerisini benim üzerimde kullanıyordu.

Onunla önde oturmama izin verdi, bu aslında uygun değildi. Sonra batıdaki yerleşim bölgesine gitmek üzere anacaddeden geçip doğuda,

konakların olduğu bölgeye yöneldik. Bu kısa yolculuğumuz sırasında Steldor'un başını çevirip birkaç kez bana baktığını gördüm, bu da Galen'in itirafımı yalnızca Cannan'la değil aynı zamanda da en yakın dostuyla da paylaştığı anlamına geliyordu. Bu aslında beni rahatsız etmemiştir zaten ikisi bir kişi gibiydiler. Ama endişelerini gidermek adına konuşmaya çalıştığımda aslında Grayden'a saklamam gereken enerjiyi boşa harcamakta olduğumu biliyordum.

Steldor at arabasını Lord Landru'nun evinin önünde durdurduğunda aklıma bu genç adamdan özür dilemek için buraya daha önce yaptığım ziyaret geldi. Buna ve diğer her şeye rağmen, *yine de* beni görmek istemiştir. Bunu anlamak zordu ve ben bu öğle yemeğinin nasıl geçeceğini düşündükçe endişeleniyordum.

Atların dizginlerini hizmetkârlardan birine bıraktıktan sonra Steldor beni arabadan aşağı indirdi ve birlikte ön kapıya ilerledik. Beni teskin edecek bir şekilde bana gülümsedikten sonra, heyecanlanmaya başladığımı fark etmiş olacak ki hemen kapıyı çaldı. Grayden kapıyı açınca kâhyalarının yerine kapı açmayı alışkanlık haline getirmiş olduğunu düşündüm.

Dal gibi genç adam hafifçe eğilerek, "Leydi Shaselle," diyerek beni selamlayınca ben de karşılık olarak gayet nezaketli bir şekilde reverans yaptım.

Steldor bana eşlik etmekle görevlendirildiğinden, Grayden elimden tutup beni bu ihtişamlı evin kış bahçesine götürdüğünde arkamızdan geldi. Burada üzerine bir örtü ve tabaklar yerleştirilmiş küçük bir masa vardı. Grayden sandalyemi benim için çekip oturmamı bekledikten sonra kendi yerine geçti. Steldor için de bir sandalye vardı ama pencere kenarındaki tek kollu kanepeye daha çok ilgi gösteriyordu.

Grayden öğle yemeğinde bize eşlik edip etmeyeceğini sorduğunda, "Sizin ne yapacağınız beni öyle çok endişelendirmiyor," dedi Steldor. "Kendisini üzdüğün takdirde Shaselle'in rahatlıkla bir çığlık atabileceğinden eminim."

Grayden buna ne karşılık vereceğini bilemedi ama kuzenimin yaptığı espri karşısında gülmeden edemedim. Steldor sehpa da duran bir kitabı alıp kanepeye kurularak önümüzdeki bir iki saat, ya da daha doğrusu bu

yemek her ne kadar süreceksse o zaman zarfında bizi ve bu hayati görevi dikkate almamaya hazırlandı.

Hizmetkârlar hiç şüphesiz leziz bir çorba ve ekmek servis etmek için geldiler ama ne benim ne de Grayden'ın pek iştahı yoktu. Fazla bir şey de konuşmadık. Ne gariptir ki Steldor bunu ilginç buldu. Yemek sırasında gözleri birkaç kez bana kaydı ve ne kadar eğlenmekte olduğunu saklama ihtiyacı görmedi.

Sonunda müstakbel eş adayım, “Nasılsınız?” diye sordu.

“İyiyim,” diye cevap verdim.

Yine kesif bir sessizlik hâkim olunca içimden Steldor'un araya girip beni eve götürmesini umarak saniyeleri saymaya başladım. Ama böyle bir şey yapmadı; bizim bu halimizi izlemek onu eğlendiriyor olmalıydı.

“Peki, siz nasılsınız?” dedim kekeleyerek.

“Ah, ben de iyiyim.”

Güldük. “Siz de iyisiniz demek. Ne kadar da... Konuşkansınız.”

Bir an betim benzim attı, sözlerimi hakaret olarak algılayabilirdi. Birlikte geçireceğimiz zamanı bir felakete dönüştürmemek için hemen gönlünü almanın bir yolunu bulmalıydım.

Grayden kıkır kıkır gülererek beni bu utançtan kurtardı. “Amcanızın bana hasta olduğunuzu söylediğini hatırlıyorum. Doğru mu?”

Evet, durumun daha da mahcup edici bir hal alamayacağını düşünmüştüm ama...

“Amcam dürüst bir insandır,” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Elbette! Ben başka türlü bir şey ima etmek istememiştim.”

“Aslında ben de sizin şeyi ima ettiğiniz ima etmek istememiştim... Yani bir şeyi.”

Birbirimize baktığımızda Grayden'ın gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüm. Bu duruma ben de gülerdim ama burnundaki çilleri fark edince başımı öne eğip peçeteme bakmak zorunda kaldım. Anılarım beynime üşüşünce gözlerim doldu, onu hiç düşünmek istemesem de dimağımda yakışıklı, güçlü, karizmatik Saadi'nin görüntüsü belirmişti.

“İyi misiniz?” diye sordu Grayden.

Başımı kaldırıp ona bakarken daha neşeli bir şekilde konuşmaya çalıştım. “Evet, üzgünüm, gözüme bir şey kaçtı da.”

“Anlıyorum. Belki biraz temiz hava almak iyi gelir.” Birden ciddileşmişti ama en azından daha fazla soru sormamıştı. İznini ister gibi baktığı Steldor eliyle bize gitmemizi işaret ederken bana verecek bir tavsiyesi olduğu anlaşıldı.

“Oradayken daha yüksek sesle çığlık atmalısın.”

Grayden beni koridordan geçirip arka kapıdan dışarı çıkardığında karşımda bir bahçe bulmayı bekliyordum. Ama bahçe yerine kendi cennetimi buldum, muhteşem atlarla dolu bir ahırın yanında dizi dizi padoklar vardı.

“Korkarım ki buna tam anlamıyla temiz hava denemez,” diye espiyi yapan Grayden en yakındaki çite gidip yaslanarak beni kendisini takip etmek için ardında bıraktı.

“Yeterince temiz.”

Bu iyi yetiştirilmiş atlara ağızım açık bakarken Grayden’in da bana bakmakta olduğunu farkında değildim.

“Amcanız bana atları ne kadar sevdiğinizden bahsetmişti, Shaselle,” dediğinde daldığımı o esrik halden ayıldım.

“Cokyri’lilerin bunlardan haberi var mı?” diye sorarken Taether’ın yaptığı gibi beni ezmesine müsaade etmeyeceğimi ona anlatabileceğimi umuyordum.

“Birkaç tanesini götürdüler ama en iyi atlarımızı saklamayı başardık.”

“Ne kadar iyi yapmışsınız.”

Atların her birine tek tek dikkatle bakarak kaç yaşında olduklarını, eğitimlerinin ne aşamada olduğunu, huy ve mizaçlarını, üreme potansiyellerini anlamaya çalıştım. Nihayetinden uzun süren bir sessizlik olduğunu fark edebildim. Özür dilemek için Grayden’a döndüğümde, bana yeşil gözlerinde şefkat ve anlayışla baktığını görünce şaşırdım. Gülümsedi ve ufak bir kutu çıkarıp bana uzattı.

“Nedir bu?” diye sordum kafam allak bullaktı.

Omuz silkti. “Bir dostluk hatırası. Kabul edersen çok memnun olurum.”

Merak içinde kutuyu elinden aldım. İçinde mücevher olmasını beklediğimden yalandan bir sevinç gösterisi sergilemeye hazırlanma-

mıştım. Böyle bir hediye tatlı ve elbette güzel bir jest olacaktı ama ben böyle şeylerden etkilenecek kızlardan değildim.

Kutunun içinde gerçekten de bir mücevher vardı ama hiç de beklediğim gibi bir şey değildi. Altın bir zincirin ucunda başı havada dörtlü köşen altından küçük bir at figürü vardı. Aptallaşmış bir şekilde Grayden'a baktım ama sevincim hiç de yalandan değildi.

"Dediğim gibi amcanız bana atları ne kadar sevdiğinizden bahsetmişti," dedi çekingen çekingen. "Bunun babanızla ortak bir yanınız olduğu söylemişti."

"Ama ben... Anlayamıyorum. Size ne?.."

Ne kadar utandığımı görüp uzatıp elimi tuttu.

"Sizden bir şey istemiyorum, Shaselle. Sadece... Bir sorun olarak görülme alıştığınızı sanıyorum. Belki de bunu söyleyerek haddimi aşıyorum, gidiyorum ama aileniz sizin adınıza o kadar çok şey için özür diledi ki haliyle ben de bazı kanaatler oluştu."

Ne yapacağımı bilemediğimden hiçbir şey dememeye karar verdim.

"Bence siz, yalnızca sizi olmadığınız bir şeye dönüştürmeye çalıştıran insanlar için bir sorunsunuz."

"Bir leydi mi?" dedim acı bir alaycılıkla espri yeteneğimi geri kazanmıştım. Benimle hemfikir olacağından emin olduğum için tekrar çite yaslandım.

"Hayır," derken kanaatinden emindi. "Özgür bir ruhu geleneksel bir ev hanımına dönüştürmeye çalışmaktan vazgeçmeleri gerekiyor."

Ne kıpırdayabiliyor ne de bir şey diyebiliyordum. Gerçekten de ağzından çıkanlara inanıyor olabilir miydi? Erkekler kadınları tavlama için bir sürü oyun oynarlardı. Ancak kur yaptığı kadının boynunda at şeklinde bir kolye ucu görmek isteyecek babamdan başka bir erkek tanımamıştım.

"Size bir soru sormak istiyorum," dedi Grayden benim gibi çite yaslanarak. İlişkimizin ne tür bir boyut almakta olduğunu tam olarak kestiremediğinden bir an tereddüt etti. "Hasat Festivali yaklaşıyor. Bu festivale başkasiyla gitmeyi planlıyorsanız bana eşlik eder misiniz?"

Gözlerime yaşlar doldu. Bunun için bir neden yoktu... Peki ama neden Grayden farklılıklarım karşısında bu kadar anlayışlı ve hoşgörülü davranırken ağlıyordum ki?

“Haydi,” dedi usulca. “Sizi kuzeninizin yanına götürüyüm.”

Kendimi kadir kıymet bilmez bir aptal gibi hissederken bana eşlik etmesine izin verdim. Ona hediyesi için teşekkür etmemiştim, hâlbuki bunu yapmayı o kadar çok istemiştim ki. Ama o anda hislerimi anlatacak kelime bulamamıştım, bu yüzden ona kapıda mırıldanarak veda ettim.

Tıpkı Grayden’ı görmeye giderken olduğu gibi Steldor dönerken de kafasını çevirip çevirip bana bakınca, sonunda bunu neden yaptığını ona sormak zorunda kaldım.

“Gerçekten de Steldor, üzerimde güzel bir kıyafet olduğunu biliyorum ama o kadar da farklı görünüyor olamam değil mi?”

Konuyu açan ben olduğum için o da aklından ne geçiyorsa onu söyledi.

“Sen iyi misin? Lord Landru’nun evinden çıktığımızda... Pek kendinde... değil gibiydin ama çığlık attığını da duymadım.”

Bir kez olsun şunu söylerken yalan söylemediğimi hissettim: “İyi-yim, gerçekten de. Aslında, uzun zamandır hiç olmadığım kadar iyiyim.”

“Evet, sohbet etme tarzınıza bakılırsa Grayden ve sen birbiriniz için yaratılmışsınız.” Omzuna omzumla vurduğunda güldü. “Herhalde bütün o atları fark etmemişsindir? Kulağıma Grayden’ın arasının atlarla iyi olduğu çalındı. İnsanlarla ilişkileri Baelic’inki gibi olmayabilir ama sanıyorum atlar konusunda babana benziyor.”

“Fark ettim,” derken gülümsüyor ve günün güzel bir güne dönüş-tüğünü düşünüyordum.

Evime vardığımızda, Steldor bana ön kapıya kadar eşlik edip aileme neşeyle “iyi günler” diledi. Bana göz kırıp giderken kapıyı kapatarak beni anneme teslim etti.

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığımda annem “Öğle yemeği nasıldı?” diye sordu.

Ardımda kalan anneme “Çorba mükemmeldi,” derken aslında bu soruyu ne yediğimizi merak ettiğinden sormadığını biliyordum ama

Grayden hakkında konuşmaya henüz hazır değildim. Hızla odama giderek beni soru yağmuruna tutmasının önüne geçmiş oldum.

İçeri girdiğimde gözlerim tam karşımdaki pencereye takıldı ve iç geçirdim, o anda nefesimle birlikte tüm sevincim vücudumdan çıkıp gitti. Hiç unutamayacaktım; bu oda olanları bana hiç unutturmayacaktı. Tek umudum bir gün, nasıl olacak bilmesem de bu kâbusların sona ereceğiydi. Belki de bunun yolu onların yerine hayaller koymaktı, başka biriyle ilgili güzel hayaller. Çalışma masama gidip bir parşömen, bir tüy kalem ve mürekkep alıp yazmaya başladım.

Sevgili Lord Grayden, nazik davetinizi düşündüm ve Hasat Festivali'nde size eşlik etmekten onur duyacağım. Belki de bunu bir maceraya dönüştürebiliriz. Tekrar görüşmek üzere, Leydi Shaselle.

ALERA

29. BÖLÜM

BABA FİĞÜRLERİ

Narian haklıydı, festivalin ilk günü insanlar kendilerinden geçmişçesine mutluydular. Yaklaşık bir yıldır ilk kez, çocuklar caddelerde serbestçe koşturup duruyor, gülüyor ve oyun oynuyorlardı; genç ve yaşlı çiftler askeri sahada korkusuzca geziniyordu. Pazar yeri tüccarlar ve alışveriş yapanlarla kaynıyordu. Cokyri'li muhafızlar bir çember şeklinde alanın etrafını sarmışlardı ve alanı denetliyorlardı ama gün ilerlerken rahatlamışlardı... Arada bir birilerinin kavgaya tutuşması dışında bir olay çıkmayınca düşman askerleri bile bu festival sayesinde ortaya çıkan eğlence yiyecek ve genel anlamdaki heyecana kendilerini kaptırmışlardı.

Sabah şafak sökerken kalabalığın arasına karışmış, oyunlara katılıyor, satışı yapılan kumaşları, mücevherleri, baharatları, kokuları, kitapları ve ikramları inceliyordum. Kutlamalar iyi gidiyordu, hatta umduğumdan çok daha iyi gidiyordu, çünkü dışarıdan beklediğimden çok fazla sayıda tüccar gelmişti.

Öğlen olduğunda annem, babam, Miranna ve Temerson'la yemek yemek için buluştuk. Kutlamaların ilk günü için resmi bir akşam yemeği organizasyonu yapılmamıştı ancak bir sonraki akşam verilecek ziyafette herkese bedava yemek dağıtılacaktı, bu ziyafete Kumandan'ın Sofrası ismini vermiştim. Narian'la halkın arasında bir yakınlık kurulmaya başlamıştı ve ben insanların onu iyi niyetli ve şefkatli bir aracı olarak görmeye devam etmelerini istiyordum.

Öğle yemeği için bize katılanlar arasında Cannan ve eşiyle, Narian'ın Hytanica'lı ailesi de vardı ama küçük kızları yanlarında değildi. Semari ve yarı yaşında olduğu nişanlısı, kız kardeşimin yanına geçmişlerdi, Koranis, Alantonya ve oğulları Zayle ebeveynlerimin karşısında oturuyorlardı. Bana eşlik edeceğini düşündüğüm Narian'a bakındım bize ancak yemeğin sonunda katılarak beni hayretler içinde bıraktı. Aslında Baron Koranis ve ailesini Narian'ı düşünerek davet etmiş olsam da onların masadaki varlığı onu pekâlâ sofradan uzak tutmuş olabilirdi.

Durum her neydiyse ancak grubumuz resmi bir heyet halinde festivalin yapılmakta olduğu alanda tur atmak için masadan kalktığında yanıma geldi. Hepimiz sabah saatlerinde bireysel olarak kutlamalara katılmış olsak da birlikte görünerek herkese uyum içinde çalıştığımızı ve bu kutlamaları Cokyri'nin lütfu üzerine yaptığımızı hatırlatmalıydık.

Narian'ın yemeğe katılmama nedeni hakkındaki korkularım Koranis'le arasındaki mesafeyi korumasıyla doğrulanmış oluyordu. Sonunda her ikisi grubumuzun bir ucunda yer almaya başlamışlardı, bunun hiçbir anlamı yoktu, Koranis en yakın dostu olan babam, annem ve benim yanımda en ortada yürüyordu. Ancak bu durum hakkında yapılabilecek bir şey yoktu ben de dikkatimi bizleri selamlamak için iki yana dizilmiş olan insanlara verdim. Onlara el sallayarak başımla selam verirken, bahtımın güzel, yaşamımın mutlu geçmesini dileyerek elime tutuşturdukları çiçek demetlerini kabul ediyordum. Bazen çocuklar tek bir çiçek uzatıyorlardı ve ben de onlara Cokyri'li muhafızlarımdan birinin taşımakta olduğu heybeden bir şeker çıkarıp veriyordum.

Belki beş yaşında küçük bir kız, coşkuyla annesinin elini bırakıp bana doğru koştu ve birden yabancıların arasında kaldığını anlayıp birkaç adım uzakta durdu. Elinde eflatun renk bir çiçek vardı, koyu renk saçları el örgüsü bir saç bandıyla zapt edilerek yüzüne düşmesi önlenmişti, birden mavi gözleri hayretle açıldı.

Ona, "Tamam, bir şey yok," dediğimde elindeki çiçeği bana vereceğini düşünüyordum. "Korkma."

Sonra meraklı gözlerle bakarak, çekingen adımlarla bana değil de Narian'a yaklaştı. Narian yüzünde tam ne hissettiğini belli etmeyen bir ifadeyle kızın kendisine yaklaşmasını izlerken sanki ne gibi bir amacı

olabileceğini tartmaya çalışıyordu. Kız önünde durduğunda, dizlerinin üzerine çöküp çiçeği almasıyla etraftaki herkes neredeyse hep bir anda nefeslerini tutunca Narian'ın küçük kıza zarar vereceğini düşündüklerini anladım.

“Sen de babam gibi cesursun,” dediğinde herkes kıkırdadı. Küçük böyle bir ilgiye alışkın olmadığı için birden kızardı.

Narian'ın yüzünde bir tebessüm belirdi. “Sen de sevdiğim kadın kadar güzelsin.”

Kızın yanağına dokunduğunda kız kıkırdayıp koşa koşa annesinin yanma gitti. Etrafta bir alkış tufanı kopunca Narian herkesi başıyla selamladı. Gözlerinin içine bakarken, bakışlarını onunla geleceğimizi düşünerek kalbimdeki ışıltıyı saçıyordu. Bir gün ondan çocuklarım olacaktı ve o harika bir baba olacaktı.

Festivalin ilk günü bittiğinde erkenden daireme çekildim. Ayaklarım ağrıyordu, çok yorulmuştum. Narian birlikte attığımız turun ardından bizden ayrılmıştı ve ondan sonra onu görmemiştim ama yanıma geleceğini umuyordum. Geldi ama pencereden içeri girerken bile dikkati dağınık, aklı başka bir yerde gibiydi. Onunla sohbet etmeye çalıştım ama konuşan hep ben oldum çünkü nedense bana odaklanamıyordu. Aslında lafı konuşmamız gereken mevzuya getirmenin bir yolunu tam olarak bulamadığımdan, beni dinlediğinden emin olamasam da konuyu ona açtım.

“Ailenin bugün bize katılmasına sevinmedin mi?” diye sordum.

“Onları sen mi davet ettin?” derken ki ses tonuna bakılırsa doğru noktaya parmak basmışım.

“Evet. Bana mantıklı gelmişti.”

“Böyle düşünmüş olman normal,” diye yanıtladı ama bu sözlerinin gerçek hislerini yansıtmadığını biliyordum.

“Ailemin eski dostlarıdır, Narian. Hem belki senin de... Onları yeniden görmekten mutlu olacağımı düşünmüştüm.”

“Alera, *onlar* beni *istemiyorlar*.”

“Annen istiyor.”

Nihayet yüzüme baktı.

“Onunla senin hakkında konuştuk. Oğluna tekrardan kavuşmak için kocasından ayrılmaya bile hazır.”

“Bunun doğru olduğunu sanmam,” dedi ufak bir kahkaha atarak.

“Ama *doğru*,” diye ısrar ederken uzanıp elimle saçlarını okşadım. “Bunu bana kendisi söyledi. Buna inan.”

Narian bana bakarken yüzünde bir umut ışığı bir an parlayıp sönüp yerini o kuşkucu ifadeye bıraktı.

“Söylediğin doğru olsa bile,” dedi sonunda, “onunla, kardeşlerimle bir bağ kurabilmek için bunu önce Koranis’le tesis etmeyi başarmam gerekir.”

“Haklısın,” diye itiraf ederken Baron’un evinde yediğimiz akşam yemeği sonucunda aynı kaniya vardığımı hatırladım.

Yatakta yanıma oturup dizlerinden birini göğsüne çekti. “Koranis yakınımda bile durmak istemiyor. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de onunla bir ilişkim olsun istemiyorum. Ona saygı duymuyorum.” Narian gözlerime bakınca ona acıdığımı gördü. “Sorun değil, Alera. Bir aileye ihtiyacım yok.”

“Belki ihtiyacın yoktur,” dedim omuz silkip aramızdaki yorganın kumaşıyla oynayarak, “Ama bir ailen olmasını hak ediyorsun.”

Bir an bu söyledüğimin canını yakmış olabileceğini düşündüm ama aksine sözlerimle dalga geçti.

“Bir düşünsene... Koranis babam *olsaydı*, şimdiye dek ona dönüşmüş olabilirdim. Yabani ve kendini beğenmiş biri olsam da şatafatlı kıyafetler giyip kasıla kasıla yürüyerek dikkatleri dağıtır, kusurlarımı gizlerdim. Ah, ayrıca bu çok sevdiğin saçlarım var ya? Onlar da çoktan dökülmüş olurdu.”

Söylediklerinde gerçeklik payı olduğu için güldüm ama sonra sustum, nedense içinde bulunduğu durum beni ondan daha çok üzüyordu. Geriye yastıklara doğru yaslanıp beni izlemeye başladı.

“Biliyor musun, Cokyri’de babalar çocuklarını büyütmezler. Belki de böylesi daha iyidir.”

“Nasıl böyle bir şey diyebilirsin?” diye sorarken sesindeki kendinden emin kararlılık sinirimi bozmuştu, benden böyle bir tepki beklemediği için yattığı yerde tekrar doğruldu.

"Baban üzerinde baskı kurarak seni Steldor'la evlenmeye zorladı. Böyle bir şey yaşadktan sonra benimle nasıl hemfikir olmazsın?"

"Çünkü..." derken bir an bocaladım. "Bahamı yaptığı onca iyi şey için seviyorum. Çünkü ben çocukken beni güldürürdü. Ona baktığımda aklıma o anlar geliyor. Hataları değil."

"Ben onu senin yaptığın gibi affedemem."

"Beni affeder misin? Yani korkunç bir şey yapsam bile."

Narian hemen cevap vermeyince bir an huzursuz oldum ama mizacı gereği her şeyi tartıp düşünüyordu.

"Bilemiyorum," diye yavaşça cevap verdi. "Ama seni yine de severdim."

Bana baktığında, gözlerinde sonunda ailemin benim için ne ifade ettiğini anladığımı gördüm. Sonra yüzündeki ifade değişti ve ben zor bir konuyu açacağımı anladım.

"Peki, o zaman şunu bana açıkla. Aile olmak böyle bir şeyse, yani sen baban için her şeyi yapmay, annem de beni her koşulda bağışlamaya hazırsa, Koranis'in bunu yapamamasının nedeni beni kabul edememesi mi? O zaman kadınlar, sen ve annem, sevgi dolusunuz ama erkekler bu konuda sınıfta kalıyor."

"Evet ama *bütün* erkekler aynı değildir."

"İspatla o zaman. Baban seni bir evlilik uğruna sattı ve benim şimdiye dek bir baba figürü olarak gördüğüm herkes sırayla hayatımı cehenneme çevirip beni reddettiler."

Bir kez daha geriye doğru yaslanıp beni izledi, hazırlıksız yakalanmış olsam da kendimi haklı çıkarmaya kararlıyım.

"Cannan dürüst ve adil bir adamdır."

"Ama *Steldor* onun oğlu."

"Kusurları var elbette, evet..."

"Bütün erkekler gibi."

Bunalıp ellerimi havaya fırlattım. "Sözümü kesip duracak mısın?"

"Hayır," dedi özür dileyerek. "Devam et."

"Peki ya sen? Ben, yani sana âşık olan kadın, öyle olmadığını bildiğim halde senin korkunç biri olduğuna mı inanmalıyım?"

"Berbat bir baba olurdu," derken yan tarafına döndü.

"Ne?"

“Hadi ama Alera, bunu sen de kabul etmek zorundasın.”

“Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilim, özellikle de bu konuda sana hak vermiyorsam.”

“Neye dayanarak?”

Öyle bunalmıştım ki saçlarımı yolmak istiyordum. Ama yüzündeki şaşkın ifade beni daha da çileden çıkarıyordu.

“Çünkü seni bu akşam o küçük kızın yanında gördüm! Ona davranışın harikaydı. Bir yabancıнын çocuğuna bu kadar mükemmel davranabiliyorsan bizim çocuklarımıza niye farklı davranasın ki?”

“Bir çocuğu *yetiştirmek* onunla ayaküstü konuşmaktan çok farklıdır,” diye ifade etti. “Bana babalık eden olmadı, Alera. Ne demek olduğunu gösteren de olmadı.”

“Peki, sana beni nasıl seveceğini gösteren oldu mu?”

Bir an donakaldı. “Hayır.”

“Ama bu konuda çok iyisin. Bu yüzden de sus ve çocuklarımızın seni seveceğini kabul et.”

Narian’ın kaşları havaya kalktı ve gülmeye başladı. Elimi tutup beni kendine çekti ve ben de karşısına uzandım.

“Sana bağırdığım için özür dilerim,” diye mırıldanırken dudığına usulca bir öpücük kondurdum.

“İnsan bir yabancıyla yapacağı sohbetin nereye varacağını asla kestiremiyor,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Ama iyi ki o sohbeti etmişiz.”

İkimiz mutlu mesut bir şekilde arada bir öpüşerek yatarken ben saçlarını parmaklarıma doluyordum. Saçının dokusu, rengi, bende bıraktığı his hoşuma gidiyordu, onları boynun kenarından geriye doğru ittim.

Gülümseyerek “Beni gıdıklıyorsun,” dedi. “Beni uyutmamak niyetinde misin?”

“Hayır,” diye gülerек ona bakmak için dirseğimin üzerinde doğruldum. “Sadece...”

Boynundaki doğum lekesini görüp durdum, bir efsanede anılan *kanayan ayın işaretiydi*, ellerim titremeye başlamıştı.

“Ne oldu, Alera?” diye sordu endişelenmişti.

“Yok bir şey. Sadece...” Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım çünkü onunla bir hayat kurmayı ve çocuk sahibi olmayı hayal ederken bu hiç aklıma gelmemiştir.

“Sadece ne?” diye doğrulup elini saçlarıyla oynadığım yere, boynuna götürdü.

“Bir çocuğumuz olduğunda, ne olacak?.. Yani, Başrahibe mağarada esirimizken, Cokyri İmparatorluğu’nun gücünün doğan ilk kıza geçeceğinin düşünüldüğünü ama doğduklarında bu gücün ikiz kardeşiyle arasında pay edilmiş olduğunun anlaşıldığını söylemişti. Gücün birleşerek Başrahibe’nin ilk doğacak kızına geçebilecek olması bize Ulubey’le pazarlık etme şansını vermişti.”

“Evet ama bunun bizimle ne alakası var?”

“Senin de güçlerin var. Yani düşündüm de...”

Yüzünden bir gölge geçti. “Güçlerimin bana özel olup olmadığını düşünüyorsun. Doğacak çocuğumuza geçip geçmeyeceğini.”

“Evet ya da...” diye derin bir nefes aldım. “Yani senin bedeninden doğan çocuğumuza geçebilir mi, yani Cokyri İmparatoriçe’sinin durumunda olduğu gibi?”

Narian’ın yüzündeki ifadeye bakıldığında bu konuyu ilk kez düşündüğü belliydi.

“Bilmiyorum, Alera. Gücümün kaynağı kadim bir efsaneye ve doğduğum andaki koşullara dayanıyor.” Yüzüme dokunup, “Belki de bu efsanenin kaynağını yeniden araştırmamız gerekli, hem böylece alın yazım nedeniyle sahip olmak zorunda olduğum bu güç hakkında başka şeyler de öğrenebiliriz,” diye ekledi.

İçimi çektim. “Keşke London burada olsaydı. Senin doğacağını müjdeleyen, Cokyri’de bir yerlere saklanmış olan metinleri o bulmuştu. Daha neler yazdığını da bilir herhalde.”

Narian başıyla onaylayıp başka bir şey demeyince neler hissediyor olabileceğini düşündüm. Güçleri bir lütuf mu, yoksa lanet miydi? Bu gücün kendi çocuğuna geçmesini ister miydi? Hem bir çocuğun böyle güçleri olursa kız da oğlan da olsa nasıl bir hayat sürmesi gerekirdi? Sonra aynı soruyu kendime sordum, bu konuda ne düşündüğümün gayet emindim.

“Bunu bilmek iyi olurdu, Narian. Ama bir önemi yok. Ben yine de senden çocuğum olsun istiyorum ve senin sahip olduğun güçten korkmuyorum, çocuğumuza geçse ondan da korkmazdım.”

Başıyla onaylayıp tekrar geriye yaslandı. Yine ona sokulup düşüncelere daldım. Bir süre sonra uykuya dalacaktım ama sanırım aynı şey onun için geçerli değildi.

Festivalin ikinci gününde bir sürü gösteri vardı. Cambazlar, hokkabazlar, jonglörler, müzisyenler, şarkıcılar, dansçılar ve aktörler, kırbaç ve ateşle gösteri yapanlar, sihirbazlar, soytarlar. Listenin sonu gelmiyordu ve biz askeri sahaya tepeden bakan Kraliyet locasına kurulmuş bu temaşanın tadını çıkarıyorduk.

Çanak şeklindeki sahada, gösterilerin icra edilmesi için bize bakan iki sahne ve tepenin kuzey tarafına da izleyicilerin yerleşebileceği sıralar inşa edilmişti. Diğer izleyiciler yere oturmuşlardı, teraslı tepenin eteklerinden de seyirlik manzara rahatlıkla görülebiliyordu. Her yerden yükselen kahkahalar, tezahüratlar ve alkışlar Tanrı'nın lütfu gibiydi hem ruhumu hem de bedeni besliyorlardı. Kız kardeşim, babam ve Semari takdirlerini göstermek için hop oturup hop kalkarlarken annem, Alantonya ve ben memnuniyetimizi daha ölçülü ifade ediyorduk. Koranis ve Temerson, kalabalıkla birlikte yeri geldiğinde yuhalayarak, yeri geldiğinde “yaşa” nidalarıyla beğenilerini yüksek sesle ortaya koyuyorlardı. Davetimize bir tek Cannan ve Faramay icabet etmemişlerdi. Kumandan'ın nerede olduğunu sorduğumda hiç kimsenin bu konuda bir fikri yoktu, hal böyle olunca ben de durumdan endişe ettiğimi kimseye belli etmemeye çalıştım.

“Belki de rahatsızdır,” diye bir önermede bulundum.

“Onca senedir tanırım, bir gün bile hasta olmamıştır,” dedi babam kahkahalar atarak. “Bir gün bile işinin başına geçmemezlik etmemiştir. Hem hastalandığıysa bile bunu izin gününe denk getirmeyi bilir!”

Kafasının içindeki düşüncelere dalıp gitmiş görünen Narian hariç hepimiz bu espiye gülüp geçtikten sonra kutlamaları izlemeye devam ettik.

Bir saat daha geçmişti, öğle yemeğimiz Kraliyet locasında servis edilmişti. Yemek boyunca Narian'la rahat rahat sohbet ettiğim için babam

birkaç kez bize yan gözle bakmıştı ama bu konuda bir şey dememişti, belki de bunun nedeni annemin ona attığı bakışlardı.

Hizmetkârlar tabaklarımızı topladıktan sonra Temerson ayağa kalkıp gerindi.

Miranna'ya dönüp, "Sanırım ben biraz gezinsem iyi olur, umarım senin için sorun değildir sevgilim," dediğinde Miranna ona başıyla izin verdi, sonra da babama ve Koranis'e döndü. "Benimle başka gelmek isteyen var mı?"

Onlar da bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüler ve kısa bir süre sonra hepsi arkamızdaki kapıdan dışarı çıkmışlardı. Bu garip halleri karşısında kıs kıs güldüm, sonra Semari gelip Miranna'nın yanında Temerson'ın boşalttığı koltuğa oturdu. İşte o zaman Alantonya'nın yalnız kaldığını fark ettim. Bundan çok rahatsızmış gibi görünmüyordu ama yine de bunu Narian'a söyledim. Bana sanki ona tadı berbat bir ilaç içirmeye çalışıyormuşum gibi baktıysa da ayağa kalkıp Semari'nin gözlerini ona dikmesine aldırmadan annesinin yanına gitti.

Yanındaki boş koltuğu göstererek Alantonya'ya, "Müsaade eder misiniz?" diye sordu.

"Evet," dedi Alantonya şaşkınlıkla. "Elbette, buyurun."

Bana son bir kez baktı, benim onu onaylayarak başımı eğdiğimi görünce yerine oturdu.

Barones'e, "Kutlamalar hoşunuza gitti mi?" diye sorarak bir sohbet başlattı, ardından gitgide sesleri alçaldı, belli ki özel bir şeyler konuşmaya başlamışlardı. Neler söylediklerini duyamıyor olsam da her ikisi de gayet rahat görünüyorlardı. Sonra Alantonya uzanıp elini oğlunun koltuğun kolunda duran elinin üzerine koyunca Narian gülümsedi.

SHASELLE

30. BÖLÜM

İYİ ADAMLAR

Festivalin ilk gününü Grayden’la el ele geçirdim. Annem bu festivalde genç adama eşlik etmeme, Dahnath da Drael’le katılacağından çocuklara tek başına bakmak zorunda kalacak olmasına rağmen dünden razıydı. Pazar yerinde gezindik ve ben caddede yürürken gördüğüm Lord Taether’ı atlattım. Grayden’a bu talebimle yaşadığım talihsizliği anlattığımda ondan sonraki akşam yemeğinde de babasının üzerine şarap döktüğümü bana hatırlatarak güldü.

“Takdim edildiğimiz eş adaylarım arasından hiçbiriyle *seninkiler* kadar hafızalardan silinmeyecek tecrübeler yaşamadım.” Bir an durup düşündü, yeşil gözlerinde bir pırıltı vardı. “Ancak bu iki alışılmamış hadisenin ortak paydası elbette *sensin*.”

“Ne demek istediğini anlayamadım,” diye karşılık verirken boynumdaki zincirden sarkan altın atla oynuyordum, bana özgür bir ruh olma izni veren atla. Grayden ne yapmakta olduğunu fark edince gülümsedi.

Gün batarken panayırdan ayrılıp Grayden’ların evinde ailesiyle akşam yemeği yemeye gittik. Kendisinden küçük üç kardeşi, bu ufak tefek yapısını aldığı bir annesi ve elbette benim kendisine karşı tavrımı ne unutmuş ne de affetmiş bir babası vardı. Yemek boyunca bana bakıp somurtup durdu ve annemle kardeşlerimin iyi olup olmadıklarını sorarken benim ne halde olduğum umurunda değilmiş gibi davrandı.

Görüşme salonunda şarap değil de çay servis edildiğini fark edince Grayden’a, “Baban benden hoşlanmıyor, değil mi?” diye fısıldadım.

“Kin tutmaya meyillidir,” diye mırıldandı Grayden. “Bunu iyi bilirim... Ne de olsa on dokuz senedir bana kin besliyor.”

Elimi ağzıma götürüp kıs kıs gülünce Lord Landru bir kez daha kaşlarını çatarak bana baktı.

Hasat Festivali'nin ikinci gününde adım başı bir gösteri olduğundan tam bir karnaval havası vardı. Babamın katledildiği askeri sahaya Ulubey'in sesinin yankılandığı o dehşet anlarını zihnimde tekrar canlandıracağımdan korkarak teredditle yaklaştım. Grayden elimi tuttu ama kalabalıktan yükselen neşeli sesler, birden parlayan göz alıcı ışıklar, yemek kokusu, şarap ve bira ve hiç bitmeyen kahkahaların bu manzarayı değiştirdiğini görünce rahatlayıp bir korkumu daha maziye gömdüm. O ve ben yuhalamak, yılan gibi tıslamak, alkışlayıp tezahürat yapmak için tepenin eteğine oturduğumuzda kolunu omzuma attı. Tepki göstermedim. Umurumda bile değildi.

Akşam olduğunda, Kumandan'ın sofrasından gelen enfes kokular, iştahları kabartarak herkesi ziyafete davet ediyordu. Meşaleler yakılmıştı ve bir grup müzisyen bu neşeli havanın yemek boyunca da devam etmesi için enstrümanlar çalıyorlardı. Grayden ile birlikte sıraya girip bu cömert ikramdan payımıza düşeni almak için bekledik. Yaban domuzu, geyik, keklik, tavus, koyun ve bu gibi her türden et mangalların üzerinde cızırdarken yine sıcak çorba, kuru sebzeler ve yemeğe katık edilecek birkaç çeşit de ekmek vardı. Meyveler, içi tatlı yemişlerle dolu kekler ve şekerlemeler tatlı masasının üzerine tepeleme yığılmıştı. Şarap, bira ve bal likörü su gibi akıyordu. Bu gece kimsenin karnı boş bir şekilde uyumak için bir nedeni olmayacaktı.

Sıranın başında olanlar sondakilere servis yapılmadan önce yemeklerini bitirmişlerdi bile ve çok geçmeden genç kadınlar bir daire oluşturarak müziğe uygun bir ritimle dans etmeye başladılar. Grayden ve ben ellerimizde tabaklarımızla oradaki bir banka oturduğumuz sırada dans edenlere tezahüratlar başladı ve dans edilebilmesi için bir alan açıldı. Tıka basa doyduğumuzda birkaç çift pistte yerlerini almışlardı ve Grayden beni ayağa kaldırıp onların arasına sürükledi.

İçtiğim bira içimi ısıtmıştı, meşalelerin alevleri rüzgârda titriyor, garip gölgeler yansıtarak bende bir duygusalılık yaratıyordu. İki kez dans etmiştik ve müzisyenler bir ağıt çalmaya başlamamış olmasalardı mola vermek isterdim. Grayden beni kendine doğru çekti ama bu kez daha yavaş bir tempoda dans ettiğimiz halde nefes nefese halim bir türlü geçmek bilmiyordu.

“Sana bir şey diyeyim mi, Shaselle?”

“Dişlerinin arasında yemek artığı kalmış deme.”

“Hayır, şapşal,” dedi sırtarak. “Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Merak ettim de ... Yani, düşünüyordum da...” Derin bir nefes aldıktan sonra bir çırpıda içini döktü: “Amcamdan sana kur yapmak için izin isteyeceğim.”

“Ben zaten kur yapıyorsun sanmıştım. Yoksa bu bir sır mıydı?” Ona yakın olmak başımı döndürüyordu, kalbim tüy gibiydi, sevinçten havalara uçuyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden de onu alaycı bir şekilde iğnelemek istedim.

“Her şey adabına uygun olsun istiyorum.” Bir an durdu, gözlerimin içine baktıktan sonra usulca şunu ekledi, “Ama sana kur yapıyorsam, sanıyorum bazı şeylere hakkım var.”

Dudaklarına o kadar usulca bir öpücük kondurdu ki bir anda nefesim kesilir gibi oldu.

“Ne diyorsun, Shaselle?” diye mırıldanıp avuçlarıyla yanaklarımı tuttuğunda öyle şefkat doluydu ki. “Amcanla konuşabilir miyim?”

Onun koyu renk saçlarına, içi pırıldayan yeşil gözlerine kalkık burnuna baktığımda, takdim edildiğim diğer taliplerim, Saadi, annem ve Cannan’ın geleceğimle ilgili planları bir anda beynime üşüştü. Bütün olan bitenden sonra gerçekten de bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim, bunu hak ettiğimden de emin değildim. Ancak artık evlenmem gerekiyordu ve mutluluk kaderimde yazılıysa, bunun elimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

“Evet,” dedim arzu dolu bir tebessümle. “Kur yapmak ilgi çekici olabilir.”

Parmaklarımı parmaklarına dolayıp beni bir kenara çekerken yüzünde güller açıyordu. Sonra feci bir infilak oldu. Gökyüzü ateşlerle aydınlandı

ve birkaç noktadan korkunç bir patlama sesi duyuldu. Anneler çocuklarını alıp kaçarlarken, çığlık ve haykırıışları kulak zarımı yırtıyordu. Elllerinde kılıçlar olan Cokyri'li askerler kırık şişeler, tarım aletleri, palalar ve başka uyduruk silahlarla üzerlerine yürüyen Hytanica'lı adamlarla çarpışmaya başladığında kılıçlar ışık yansıtarak başka metallere değerek ses çıkarıyorlardı. Grayden elimi öyle sıkı kavramıştı ki neredeyse parmaklarımı kıracaktı ve beni bu oluk oluk akan kan, acı ve ölümle burun buruna kaldığımız yerden çekip uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bir şey demek için bana döndü ama tek kelimesini bile duyamadım... Etrafımızda bir keşmekeş vardı ama tam o anda kulaklarımı sağır edecek bir uğultuyla dizlerimin üzerine çöktüm ve bir anda dünyam karardı.

Sonra kendime geldiğimde Grayden'ın evinin ön kısmındaki görüşme salonundaydım, alnıma soğuk bir bez konmuştu ama oraya nasıl geldiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Etrafıma bakındığımda annesinin onunla ilgilenmekte olduğunu gördüm çünkü onu da bir kanepeye yatırmışlardı ama hiç kıpırdamıyordu.

Çatallı bir sesle, “Ne oldu?” diye sorduğumda annesi yanıma gelip bana içecek bir şey verdi.

“Bir şeyin yok,” diye beni yatıştırdı. “İkiniz de iyisiniz. Hiç kıpırdama.”

“Ama... Ben buraya nasıl geldim?”

“Sen de Grayden da bayılmışsınız. Neden ve nasıl olduğunu kimse bilmiyor ama bir sürü insan bayılmıştı. Cokyri'li kumandan herkesin tedavi olması için doktorları göreve koştuğu sırada Lord Landru ikinizi baygın halde bulup buraya getirmiş.”

“Eve gitmem lazım. Annem çok endişelenmiştir.” Ayağa kalkmaya çalıştım ama gerisin geri düştüm, başım zonk zonk zonkluyordu, öyle bir midem bulanıyordu ki elden ayaktan düşmüş durumdaydım, akşamdan kalmış olmayı şu halime yeğlerdim.

“Shaselle, iyi nisin?” Soruyu soran Grayden'dı, sesi çok zayıf ve sanki sersemlemiş gibi çıkıyordu. Annesi alnımdaki nemli bezi alıp ona bir şeyler içirmek için yanma gitti.

“Sanırım olacağım,” diyebildim.

Holden gelen bazı sesler işittim, sonra Lord Landru görüşme salonundan içeri girdi.

“Burada, Cannan,” dediğinde amcamın bana yaklaşmakta olduğunu gördüm, yüzünde hiç de alışık olmadığım kadar kaygılı bir ifade vardı ama kendimde olduğumu görünce rahatladı.

“Nasılsın, Shaselle?”

“Hiç daha iyi olmamıştım.”

İç i rahat ettiği için güldü. “Bir süre burada dinlen. Sonra geri gelip seni eve götüreceğim. Ama gayet iyi olacaksın.”

“Neler oldu, amca? Herkes öyle mutluydu ki sonra... Her şey birbirine girdi.”

“Biliyorum. Bir çatışma çıkarılmış... Korkarım ki Hytanica’lılar tarafından. Ama Cokryi’liler de bunu bekliyormuş. Elinde kırık dökük tarım aletlerinden bozma silahlarla neredeyse tamamı sarhoş Hytanica’lılar, gayet ayık, iyi şekilde silahlanmış ve eğitilmiş Cokryi’li askerlere karşı. Narian olmasa ortalık kan gölüne dönecekti.” Cannan başını iki yana sallarken bir şeyleri kafasında çözmeye çalışır gibiydi. “Ne yaptı bilemiyorum ama bir sorun çıkacağını sezmiş olmalı. Neyse hazırlıklıymış. Gökyüzüne bir tür zehir saçtı, hayır, zehir değil. Ama herkesin yerden ayağını kesen bir bileşim. İşte çatışma o anda son buldu.”

Elini yanağıma koyup dağılmış saçlarımı yüzümden çekti.

“Şu anda kendini pek iyi hissetmiyorsundur ama etkisinin birkaç saat içerisinde geçtiği söylendi. Sonra normal hayatına dönersin.”

“Kumandan, efendim?” Konuşan Grayden’di.

Amcam şaşkın bir şekilde ona bakakaldı. “Evet?”

“Bunu sormak için en iyi zaman bu olmayabilir ama Shaselle’e kur yapmama izin verir misiniz?”

Bir an bir sessizlik oldu, sonra yüksek sesle bir kahkaha atıldı.

“Size yeğenimle bir şans vermezsem aptallık etmiş olurum. Yani tabii bunu Shaselle de istiyorsa.”

“İstiyorum, amca,” diye onu temin ettikten sonra tekrar kendimden geçerken kafamın içinde Grayden ve Saadi’nin görüntüleri dönüp duruyordu. Sonra Kraliçe Alera ve Kumandan Narian’ı ön plana çıkıktı... Ben silah taşıırken yakalandığımda Narian ona ne kadar saygılı davranmıştı,

Alera'da onun gözlerinin içine nasıl bakıyordu. İşte o anda iki şeyden emin oldum. Alera ona âşıktı, öyleyse iyi bir adam olmalıydı.

Önceki gece olanlar yüzünden sinmeyi reddederek Grayden'la birlikte Hasat Festivali'nin son gününün tadını çıkarmaya niyetliydim. Annem beni evde tutmak için elinden geleni yaptı ama hava çok güzeldi zaten insanların aklıma gelen en kötü şey de olmuştu. Ayrıca, bugün turnuva yapılmıyacaktıysa da atlar yarışacaktı; o bile beni evde tutamayacağını, bu yarışları izlememe engel olamayacağını biliyordu.

Grayden ve ben yine tepenin eteğinde oturup atlarla binicileri değerlendirerek, favorilerimizi seçip kendi aramızda iddiaya tutuştuk. İnanılmaz bir kalabalık vardı ama içki dağıtılmadığından ortalık daha sakindi, Kumandan Narian kutlamaları tamamen iptal etmek yerine bazı kısımlarını kaldırmaya karar vermişti. Bir kez olsun onunla aynı fikirdeydim.

Yarışlar bittikten sonra, panayır canlandı ve Grayden beni bir tüccarın mallarının kapış kapış gitmekte olduğu bir tezgâha doğru çekti.

"Hadi gel!" diye seslendi. "Sana bir şey almak istiyorum... Hatıra olsun."

Güldüm çünkü beni çiçekler ve kurdelelerden örülmüş taçların olduğu bir tezgâha doğru çekiyordu ama onu durdurmak imkânsızdı. Tezgâhın önüne geçip para kesesinden metal bir sikke çıkardıktan sonra parayı tezgâha bakan kadına uzattı.

"Kur yaptığım kız için elinizdeki en güzel şeyi istiyorum," dediğinde asıl amacının bu sözleri söylemek olduğunu düşündüm.

"Hepsi çok güzeller, genç bayım. Hangisinin güzel olduğu sizin renk seçiminize bağlı."

Grayden bana bakıp karar vermeye çalıştı. Ben de ona yardımcı olmak için poz verdim.

"Yeşil," diye karar verdi. "Hayatımda gördüğüm en güzel ela gözlere sahip."

Sözleri beni şoke ettiğinden sustum ve kafamda garip bir şimşek çaktı. Gözlerimin güzel olduğunu söylemişti. Gerçekten de güzel olduğumu düşünüyör olabilir miydi?

“Shaselle?” diyerek bir an bocaladı, herhalde canımı sıkmış olabileceğinden korkuyordu. “Başka bir renk mi tercih ederdin?”

“Hayır, hiç de değil! Yeşile bayılıyorum!”

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve benim için seçtiği taci sırtımdan aşağı örülmüş saçlarımin üzerine güzelce yerleştirdim. Ona bakarken gözlerimin içi parlıyordu, dünya daha parlak, daha canlı ve çilesiz bir hal alıyordu, nasıl olmuşsa amcam Cannan bu işi başarmış, bana babamın tanımaktan gurur duyacağı bir genç adam bulmuştu. Grayden bana öyle hayran hayran bakmaya devam etti ama sonra ellerini birden omzuma koyup beni arkaya doğru çevirdi.

“Kuzenin orada duruyor. Haberi ona da vermek ister misin?”

Her zamanki gibi Steldor ve Galen göğüslerini gere gere, etraflarını çeviren genç kadınlarla flört ederlerken espriler patlatıp duruyorlardı. Elbette Steldor hanımlara daha fazla ilgi gösteriyordu, Galen zaman zaman onları hizaya getirmek için elini kaldırıp parmağındaki yüzüğü gösteriyordu.

Mutluluğumu paylaşmaya hevesli olduğumdan başımla onayladım ve Grayden beni onlara götürmek için elimi tuttu. Yanlarına yaklaşırken üzerinde zümrüt yeşili bir cepken, siyah pantolon ve baldırlarını saran siyah çizmeler olan Steldor’un tam formunda olduğu görülüyordu. Yanlarına gittiğimizde gür siyah saçlı, güzel bir genç kadını bir centilmene yakışır şekilde elini öperek uğurluyordu. Kadın önünde reverans yaptıktan sonra el sallayarak yanından ayrıldı. Onu daha önce hiç görmemiştim ama kalabalığın içinde gözden kaybolana dek Steldor onun arkasından baktı. Müstakbel eşini mi yoksa gönlünü eğlendirecek yeni birini mi bulmuştu? Umurumda değildi ama kıza karşı boş olmadığı belliydi.

“Shaselle!” diye seslenirken dikkatini bana çekmek için Galen’i omzuyla dürttü. “Eğleniyor musun?”

“Evet!” diyerek onlara haberi vermeye hazırlandım. “Grayden ve ben...”

“Baksana, Cannan’ı gördün mü?” diye araya giren Galen lafını kesip Steldor’un ilgisini kendi üzerine çekti. “Pardon,” derken özüründe pek de samimi değildi.

“Bizi arıyordu, değil mi?” Steldor bir anda ciddileşti ve ben ikisinin ne kadar bencil olabildiğine hayret ettim. Bize dönüp, “Kumandan’ı gördünüz mü diye sordular?”

“Hayır, bu akşam görmedik,” diye yanıtlarken öyle mutluydum ki hiçbir şey keyfimi kaçıramazdı.

“Önemli olabilir,” dedi Galen, Steldor’u dürterek, sesinde bir aciliyet vardı ve ben bir Galen’a bir Steldor’a baktım, tavırları kafamı karıştırmıştı.

“Herhalde öyledir.”

“Onu bulmalıyız.”

“Haydi.” Steldor kolunu Galen’ın omzuna attı ve ikisi çekip gittiler. Öylece hayretler içinde bakakaldım, benim varlığımı unutmuşlar gibi görünüyordu.

Meraklandığımdan Grayden’a dönüp, “Affedersin,” dedim. “Ama kuzenimle konuşmam lazım. Beni eve bırakır.”

“Seni benim bırak...”

“Hayır, hayır, gerek yok.” Ona gülümsedikten sonra yanağına hızla bir öpücük kondurup bu sinir bozucu ikilinin peşine düştüm, onlara kendimi dinletmeye kararlıyım. On dakika boyunca peşlerinden gittikten sonra yanlarında olduğumu fark ettiler ama o zaman bile yavaşlamadılar çünkü Steldor ileride babasını görmüştü. Cannan onlara doğru yaklaştı.

“İki saattir sizi arıyorum. Eğleniyor muydunuz?” Kumandan onları payladıysa da bu Galen’ın umurunda değildi.

“Evet, efendim,” diyerek arsız arsız sırttı.

Cannan neredeyse gözlerini devirdi, sonra da kısık sesle, “Yarım saat sonra konakta buluşalım. Anlaşıldı mı?” diye sordu.

Steldor ve Galen başlarıyla onayladılar, sonra Cannan beni gördü.

“Shaselle, sen panayıra geri dönmelisin,” derken sesinde bir ikaz seziliyordu.

Dediğini yapmam gerektiğini, Cannan’ın Steldor ve Galen’la kalmama izin vermeyeceğini biliyordum. Yine de bir şeyler oluyordu ve ben bunun bir parçası olmak istiyordum. Olduğum yerde kalıp, ona süklüm püklüm baktım.

“Shaselle,” diye beni uyardı.

Vereceği tepkiden korkarak, “Ben de gelmek istiyorum,” diye mırıldandım. “Ayak altında dolaşmam, başımı da belaya sokmam.”

Kumandan kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hayır, bu çok tehlikeli.”

“Amca, lütfen! Belki size yardımcı olabilirim. Belki birilerine haber göndermeniz gerekir. Hepiniz izleniyor olabilirsiniz ama kimse beni izlemiyordur.”

“Buluşacağımızı zaten öğrendi,” diyen Steldor benimle ilgili henüz bahis konusu edilmemiş bir noktaya parmak basıyordu.

“Yani onu uzak tutmanın bir manası yok,” diye bitiren Galen anlayışlı gözleriyle bana bakıyordu. Benim Saadi’yle ilgili itirafımı dinlediği için herhalde hâlâ güvendiğini bana göstermek istemişti.

Cannan kan bağı olan oğluyla, gönül bağı olan sorumluluğunu üstlendiği oğluna kızgın bakışlar attı. Ama beni hayretler içinde bırakarak da olsa pes etti.

“Gelebilir ama ayrıldığımızda biriniz onu evine bırakacaksınız. Kaybolmasını istemiyorum.”

Kumandan’ın kararı beni aşırı derecede heyecanlandırdığından, topuklarımın üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordum ama o taş edici bakışlarını bana çevirince donakaldım. Bunda sevinilecek bir şey görmemişti.

“Yarım saat sonra,” diye homurdanıp hatırlatarak yanımızdan ayrıldı.

Steldor’la gittim ve birlikte istemeye istemeye de olsa festivalin yapıldığı yerden ayrılıp tepeyi tırmanmaya başladık ve birkaç kez durup insanlarla hoşbeş ettik. Genç kalacağımızdan korkuyordum ama bu kuzenimin umurunda değildi.

“İnan bana, şu durumda gizlilik dakiklikten daha önemli,” diyerek bana zoraki gülümsedi.

Kalabalık azalmaya başladığında kalbimin atışı da sakinleşti çünkü artık daha hızlı ilerliyorduk. Pazar yerinden geçtikten sonra anacadeye çıktığımızda bir kez daha yavaşlamak zorunda kaldık.

“Çoktan geç kaldık bile,” diyerek onu tedirgin etmeye çalıştım.

“Babam ya öldüğümüzü ya da her zamanki gibi bir şeyler karıştırdığımı düşünecektir. Ben endişe etmediğime göre sen de etmemelisin.”

Gözlerinde hain bir kamaşma vardı, babasını böyle sinir etmekten zevk aldığı anlaşılıyordu, belki de bu kadar göz önünde bir kişi olmak hoşuna gidiyordu.

Omuz silkip Steldor'un büyüdüğü yere, Cannan'ın konağına varana dek sessizliğini korudum. Kapıyı dört kez tıklattıktan sonra Galen bizi içeri alıp kapıyı kilitledi ve ardından da bizi mutfaktan geçirip merdivenlerden aşağı kilere indirdi. Bu küçük ve sıkış tepiş yerde sadece bir meşale yanıyor, bir araya toplanan erkeklerin yüzlerini seçmemi zorlaştırıyordu.

Cannan, "Yine mi geciktin?" diye sorarken sesinde iğneleyici bir alaycılık vardı.

"Haydi ama baba. Yüküm vardı," Steldor geri dönüp bana bakınca benimle dalga geçtiğini anlayıp ona hafifçe vurdum.

Yanımda duran Galen, "Herkes burada," dedi. "Kapılar sürgülendi. Haberler nedir?"

Bu kısa sohbet esnasında gözlerim loş ışığa alışmıştı, etrafıma baktığımda diğer erkeklerin de kimler olduğunu gördüm: Kral Adrik, Baron Koranis, Lord Temerson ve daha da şaşırtıcı olanı, London. Başarısız isyan girişiminden sonra şehirdeki hiçkimse komutan vekilinden haber alamamıştı.

Eski Seçkin Muhafız cevabı veren kişi oldu. "Başrahibe Cokyri'ye döndü."

Temerson, "Ayrıca Narian'ın yarın festivalin sonuçları hakkında ona rapor vermesi gerekiyor," diye ekledi. Belli ki ayaklanma teşkilatının Bastion'daki gözü kulağıydı.

"Onun buradan uzaklaşması için de bir gün tanırırsak yolumuza çıkamaz," diye ileri sürdü London.

"O zaman ne yapacağımız belli." Cannan'ın sesi kendinden emin ve kararlıydı. "Daha fazla beklemeyeceğiz. Bundan iki gün sonra planı devreye sokuyoruz."

Amcamın söyledikleri karşısında içimi garip bir heyecan ve panik sardı ama etrafımdakilerin hal ve tavırlarında bir değişiklik yoktu. Bunu uzun zamandır planlıyor olmalıydı.

"Bu kadar uzun süre şehirde kalamam." Konuşan yine London'dı. "Burada görülmeyi göze alamam ayrıca Cokyri'ye gitmek için çok hızlı

at sürmem gerekecek. Narian ve Başrahibe'yi oyalamak için elimden geleni yaparım.”

Cannan başıyla onayladı ve London zemin kata ikişer basamak çıkarak varıp kapıyı açtığında gölgesi meşum bir kehanet gibi üzerimize düştü, kapı kapandığındaysa karanlık daha da tahammül edilmez bir hal aldı.

“Pekâlâ,” dedi Kumandan dikkatlerimizi tekrardan kendi üzerine çekerek. “Şehirdeki işbirlikçilerimize de London'ın çiftçileri silahlandığı haber edildi, hepimiz işaret verilmesini bekliyoruz.”

Koranis aşağı eğilip bir çuval çıkardı ve onu önümüzdeki kırıldı kırılacak masaya bıraktı.

“Fişekler,” diyerek çuvaldan ince uzun bir tüp çekip çıkardı. “Sar-terad Kralı bunları getirtmek için ta Alidovia'ya adam gönderdi; daha dün elimize ulaştılar. Bunları gökyüzüne doğru tutup aşağıdaki fitili ateşlediğinizde işaret verilmiş olacak.”

Elindeki bu garip görünümlü tüpü Steldor'a attıktan sonra, çuvaldan iki tane daha çıkarıp birer tane de Galen ve Temerson'a verdi.

“Bunları şehirde daha önceden belirlenen yerlere yerleştirin ve harekete geçmeye hazır olun,” diye emretti Cannan.

“Öyle olmak gerekecek,” dedi yeni bir ses... Aksanlı bir sestir bu. Hepimiz geriye çekilip birilerinin rap rap diye aşağı indiğini duyduğumuz kilerin merdivenin başında duran kişiye baktık. Etrafımdaki adamlar bıçaklarını çekmişlerdi ama kama gibi ufak tefek şeylerdi, yine de işe yararlardı.

Cokyri'li kumandan gayet sakin ve silahsız bir şekilde meşalenin aydınlattığı bir yere geldi.

“Ah, aman Tanrım,” diye iç çekti Kral Adrik ama diğer herkes sessiz ve gergin bir şekilde gözlerini düşmana dikmişlerdi.

Narian, Kumandan'a bakarak, “Bu iş burada bitti,” dedi.

Cannan'ın çenesi kasılırken ben de beni koruyabileceği umuduyla Steldor'un arkasına geçtim. Ancak tutuklanırsak o bile beni kurtaramazdı. Belki de saklanırsam... Ancak gizlenebileceğim bir yer yoktu. Kesinlikle kendimi en sakıncalı ve tehlikeli durumların içine atma gibi bir becerim vardı. Aslında ben bu işin bir parçası bile değildim ama şimdi hiç şüphesiz bunun parçası olduğum için hüküm giyecektim. De-

rin bir nefes alarak kendimi açıklık alana çıkmaya zorladım. Ne de olsa burada olmayı kendim istemiştin. Ölmem gerekiyorsa da en azından iyi insanların arasında ölecektim.

“Sen ne bildiğini sanıyorsun?” diye sordu Steldor ama Narian ona aldırış etmeden sadece Cannan’a hitap etti.

“Burada akliselim sahibi bir tek siz varsınız. Bu adamları bile bile ölüme göndermeyin.”

Cannan, “İdamlarına mı göndermemi tercih ederdiniz?” diyerek dayanağını çürütmeye çalıştıysa da Narian gözlerinde çelik gibi bir iradeyle hiç arınmadan Cannan’a bakmaya devam etti.

“Yalnızım, Kumandan. Shaselle o bıçakla yakalandığı günden beri sizi ve adamlarınızı takip ediyordum ve bu konuda Başrahibe’ye de silah arkadaşlarıma, hatta Alera’ya bile tek kelime etmedim. Size buradan, *canlı* olarak çıkma fırsatı veriyorum. Aptallık etmeyin... Bu şansını kullanın.”

Cannan elindeki bıçağı çizmesinin içine sokup Steldor, Galen, Adrik ve Koranis’e baktı. Hepsini gayet kararlı görüyorlardı.

“Ben bu odada korku sezinlemiyorum, Narian,” dedi başını iki yana sallayarak. “Biz yapmamız gerekeni yapacağız, sen de öyle yap.”

“Demek ölmek istiyorsunuz!” Narian’ın sesinde yakarış vardı, bu da bulunduğu görevin onu nasıl iki arada bir derede bıraktığını gösteriyordu. Bu adamların ölmesini istemiyordu. “Sizi tutuklarsam idam edilirsiniz. Bıraksam da başaramayacaksınız.”

Steldor alçak sesle konuşarak araya girdi. “Başarısız olmanızın tek bir yolu var, o da halkımıza reva gördüğünüz hayata boyun eğmek. Bunu onlara borçluyuz.”

“Siz onlara liderlik etmek zorundasınız, uğurlarına hayatlarınızı vermek değil. Başrahibe bu vilayeti gözden çıkarmayacaktır, bu konuda asla geri adım atmaz. O ve Ulubey bunu elde etmek için çok uzun zamandır büyük bir çaba harcadılar. *Bunu yapmayın.*”

Amcam Cokyrı’lı kumandana yaklaştığında yüzünde neredeyse anlayışlı denebilecek bir ifade vardı. Siyah gözleri kararlılıklarından bir şey kaybetmemişlerdi ancak genç adamı kelimelerle etkilemeye karar vermişti.

“Kimsin sen, Narian?” Bu garip bir soruydu ama Narian ne demek istediğini anlamış gibiydi. “Hytanica’ya ayak bastığından beri iki taraflı oynamaya çalıştın. Hytanica’lı kanı taşıyan biri için Cokyri’li olarak çok zaman geçirdin, ama bu burada bitecek, iyi ya da kötü. Arada kalmak diye bir şey yok, yapman gerekeni yap. Ya bizi tutuklat ya da izin ver, ne yapacaksak yapalım.”

Narian, Cannan’ın gözlerinin içine baktı ama kendine tepeden bakan bu adam onu korkutamazdı. Aslında bizden korkmasına gerek de yoktu, ne de olsa özel güçleri vardı. Ama o anda gözlerinin içinde bundan sonra ne yapacağını gösteren bir işaret görmek istedim.

“Pekâlâ, Kumandan. Ben de dediğiniz gibi... Yapmam gerekeni yaparım.”

Bize sırtını döndükten sonra, Narian merdivenlerden yukarı çıktı ve kilerin kapısında gözden kayboldu. Steldor hemen peşine düşmek için atıldı ama Cannan onun gömleğine yapıştı.

Kuzenim, “Bırak,” diye bağırdığında babası burnunun dibine girerek onunla yüz yüze durdu.

“Aptallık etme,” diye mırıldandı Kumandan. “Ona meydan okursan seni öldürür.”

Steldor pes edince babası onu bıraktı.

“Peki, o zaman ne yapacağız?” diye sordu Galen.

“Hiçbir şey değişmedi.” Cannan masanın etrafında dizilmiş mezara, hatta ötesine dek emirlerini yerine getirecek olan adamlara baktı. “Aynen planladığımız gibi ilerleyeceğiz. Narian bizi durduruncaya, durdurana dek devam edeceğiz.”

“Ama... Bu tehlikeli değil mi?” diye sordu Kral Adrik.

“Bu iş her zaman tehlikeliydi. Fakat ben Narian’a bir şans vermekten yanayım.”

Kumandan’ın sözlerinin ardından gelen sessizlik Cokyri’li kumandanın elinin bir işaretiyle hepimizin canlı canlı mezara gireceği kanaatimi pekiştirmeye yetti.

ALERA

31. BÖLÜM

TUTARSIZLIKLAR

Gecenin bir yarısı belimden yukarı doğru bir şey turmanıyormuş gibi hissederek uyandım. Narian gelmeyince yatağa yalnız girmiştım ama artık odada tek başıma olduğumdan emin değildim. Huzursuz olup gözlerimi yavaş yavaş açtığımda ellerini başının altına koymuş, yanımda sırtüstü uzanmıştı, tamamen kendindeydi ve gözleri açık tavana bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadığımda omuzlarımı silkti.

“Ben... düşünüyorum.”

“Evet, o kadarını görebiliyorum.” Çarşafı çektişirdim, sonra bir daha denedim. “Saat kaç? Sabah oluyor olmalı... Hiç uyumadın mı?”

Yine omuz silkti.

“Bunu *hayır* olarak kabul edeceğim,” deyip gülerek onu neşelen-dirmeye çalıştım.

Kolumu göğsüne atıp ona sokuldum, o da kollarından birini indirip beni sardı. Onun için endişelenmeye başlamıştım... Geçen akşam şölenin başlamasından kısa bir süre sonra kraliyete ayrılan özel locadan ayrılmış ve onunla birlikte ayrılan diğerleri geri geldilerse de o bizimle yemek yemek için geri dönmemişti. Belki de Koranis’le hiçbir surette temas etmek istemediğinden ya da Alantonya’nın ilk göz ağrısıyla konuştuğunu görürse Baron’un yapabileceklerini düşünerek annesini zor durumda bırakmamak için böyle yapmıştı. Ancak şölen bitip de içki ve dans faslı başladığında geri dönmüştü. İşte o noktada, hiçbir açıklama yapmadan

beni Bastion'a getirmiş ve burada kalmamı tembihlemişti. Birkaç saat sonraki yangın ve patlamalara rağmen dediğini yapmışım ve yine onun isteği üzerine bugün, yani festivalin son gününde de panayır yerine gitmemiştim. Geçen gece çıkan olayları kontrol altına almayı başarmıştı ama bu gece yine bir huzursuzluk çıkmayacağından emin olamıyordu. Şimdi de uyumuyordu oysa yarın sabah erkenden Cokyri'ye yola çıkacaktı.

Uyku mahmuru bir halde, "Dinlenmelisin, Narian," diye mırıldandım. "Aileni mi düşünüyorsun?"

"Alera, benim ailem sensin. İhtiyacım olan tek aile de sendin." Bir an tereddüt etti, sonra konuyu değiştirdi. "Ben... Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Yatakta doğrulup, "Elbette," diye yanıtladım, belli ki aklını kurcalayan şey düşündüğümden daha da ciddi bir mevzuyla.

"Benimle Cokyri'ye gel."

Ona şöyle bir baktım ama karanlıkta yüzündeki ifadeyi tam olarak göremiyordum. "Ne? Neden?"

"Görmeni istiyorum. Dağları. Artık her şey bitti. Oraya ne sıklıkta gider gelirim, bilemiyorum. Sadece... görmeni istiyorum."

"Peki," derken böyle garip bir istekte bulunması ve öne sürdüğü gerekçe kafamı karıştırmıştı, Cokyri'ye hep gidiyordu. Ama bu onun için önemliydiyse... Belli ki öyleydi... Onunla gidecektim.

Birkaç saat sonra Bastion'dan ayrıldığımızda ikimiz de bir daha uykuya dalmamıştık, Narian sabahın büyük çoğunluğunu biz yokken yerine bakacak yardımcısıyla görüşerek geçirmişti. Hiç dinlenmemesine rağmen benden çok daha iyi durumdaydı.

Bizim için sarayın avlusuna atlar getirildi ve bir muhafız alayıyla birlikte yola koyulduk. Cannan bize veda ederken beni eğilerek selamladı ve Narian'a başını saygılıyla eğdiğinde nişanlım da yüzünde gayet ciddi bir ifadeyle aynı şekilde karşılık verdi. Anacaddede ilerlediğimiz sırada insanlar durup bizi izlediler birkaç tanesi yanımızdaki Cokyri'li muhafızları görünce yere tükürdüler, birkaçı da bana seslendi. Üzerimde bir pantolon ve pelerininle ata binerken halka ne kadar garip göründüğümü biliyordum. Ama böyle uzun bir seyahatte insan rahat etmeliydi.

Şehrin kapısından geçip doğuya yöneldik, bunu biraz garip buldum çünkü Recorah Nehri'nin üzerindeki tek köprü güneydeydi. Suyun parlak yüzeyine yaklaştığımızda neden farklı bir yoldan gittiğimizi hayretler içinde anladım... Cokyri'liler ilk savaş sırasında yıkılan köprüyü kuzeydoğudaki anavatanlarına daha kolay ulaşabilmek için tekrar inşa etmişlerdi. Bu onların açısından bakıldığında mantıklı olsa da artık kaderimizin kendi ellerimizde olmadığını hatırlatan bir başka şeydi. Köprüyü geçtikten sonra ya doğuya dönüp Cokyri Çölü'ne doğru ilerleyecektik ya da kuzeye yönelip dağları aşacaktık. Saraydan kaçtığımızda ormanın içinden geçerek Niñeyre Dağları'na çıktığımızı anımsadığımda iki rotadan hiçbir gözüme çekici görünmedi. Biri sıcak ve tozlu, diğeryse dik ve tuzaklı çukurlarla dolu olacaktı.

Köprüyü geçtikten sonra kuzeye yöneldik, nehri takip ederek çölden uzak durduk. Narian dağ yolunu tercih etmişti. Kilwin ormanının gümrak ağaçlarına yaklaştığımızda, mola verip atlarımıza su içirirken kendimiz de bir şeyler yiyip içtik. Yorulmuştum ve her yanımda ağrıyordu ama Cokyri'li askerlerin çıtkırdım olduğumu düşünmesini istemediğimden şikâyet etmedim.

Yolculuğa tüm gücümüzle, bayır yukarı, düşmanın Cokyri'den buraya ve aksi yönde yayan seyahati kolaylaştırmak için açtığı patikadan tırmanarak devam ettik. Yine de zorlu, rahatsızlık verici ve dolambaçlı bir yoldu çünkü patika kayaların ve kalın gövdeli ağaçların arasından geçiyordu. Akşama doğru bir yaylaya çıktık, nehir üzerinde durduğumuz kayanın altından akıyordu ve ben düşmanın nehri buradan geçerek krallığımıza kuzeyden saldırdığını fark ettim.

Muhafızlarımızdan birkaçı bölgede gözcülük yapıyordu ama ne aradıklarını bilemiyordum. Burada tehlikeyle karşılaşılabilineceğini düşünmek zordu ve ben devamlı diken üstünde olmanın Cokyri'lilerin gerçekten de mizacında olup olmadığını merak ediyordum. Hiçbir konuda işi şansa bırakmıyorlardı ve sanki devamlı bir saldırı bekler gibi teyakkuz halinde olmak için yaratılmışlardı.

"Narian," diye seslenip atından indiği yere gittim. "Cokyri ne kadar uzakta?"

"Bir yarım gün daha at sırtında gitmemiz gerekiyor. Cokyri şu iki dağın zirvesinin arasında." diyerek bize gitmekte olduğumuz yeri gösterdi. "Bu gece burada konaklayıp yarın yola devam edeceğiz." Daha fazla açıklama yapmadı ama bu kararı beni rahat ettirmek için aldığını anlamıştım. Yeterince hızlı gidilip ve gerektiğinde çaba sarf edilirse bu aslında bir günlük yoldu.

Benim için bir çadır kurmasını izlerken diğer herkesin toprağa serdikleri battaniyeler üzerinde yatacağını fark ettim. Çoktan bir ateş yakılmıştı ve muhafızların bir kısmı yahni yapmak için birkaç tavşan avlamışlardı bile.

Yarın nelerle karşılaşabileceğimi düşünerek iç geçirdim.

Narian çadırın kapağını benim için açık tutarken, "Başrahibe seninle birlikte geleceğimi biliyor mu?" diye sordum.

Gayet sakin bir şekilde, "Hayır, bilmiyor," diye yanıtladı. "Yıkanmak ister misin? İstersen senin için su ısıtabilirim."

Konuyu değiştirmeye çalışıyordu ama buna izin vermeye niyetim yoktu.

"Sence bu akılcı bir hareket mi? Başrahibe'yi haberdar etmemeyi kastediyorum?"

"Bence uygun. Ne de olsa o da Hytanica'ya gelirken bizi haberdar etmemiştir. Bu durumda beklemediği bir şeyle başa çıkmaktan başka çaresi kalmayacak."

Son sözlerinin ardında bilmediğim bir gerçek olup olmayacağını düşünerek surat astım.

Yine, "Su?" diye sorduğunda başımla onayladım, bu konuda daha fazla üsteleyemeyecek kadar yorgundum.

Yahni hazır olduğunda karanlık çoktan çökmüştü ve Narian'la ben yemeğimizi çoğu kadın olan muhafızlarla birlikte kamp ateşinin etrafında yedik. Fazla konuşulmuyordu ama ılımlı bir hava hâkimdi ayrıca Narian'ın askerleriyle böyle rahat bir şekilde sohbet etmek garip bir şeydi. İşte o zaman, Narian dışında hiçbir Cokyri'liyi insan olarak görmediğimi, onların da bir hayatı aşkları, küçük ya da büyük, benzer endişeleri olabileceğini düşünmediğimi fark ettim. Ayrıca anavatanlarını

özledikleri de belli oluyordu. Bir tercih hakları olsa, fatihlerin kaçının fethettikleri topraktan vakit geçirmeden çekip gideceğini düşündüm.

Sabah erkenden kalkıp Cokyri bölgesinin içlerine doğru ilerledik. Akşam yattığım yer yüzünden her yanım tutulmuştu, bu da zeminin ne kadar sert, benimse ne kadar rahat yerlerde uyumaya alışkın olduğumu gösteriyordu. Atlarımızı ağaçlarla kaplı bir tepeye sürdüğümüzde üzen-
gilere ayaklarımı basarak ilerlemeye, tırmanış nedeniyle atın üzerinde hoplayıp zıplamamı engellemeye çalıştım. Ancak ağaçlar seyrekleşmeye başlayıp düşman imparatorluğun surlarla çevirili kalesini gördüğümde bütün sıkıntıları uçup gitti. Cokyri'yi hayalimde hep karanlık ve hayattan yoksunu bir yer olarak canlandırmıştım; halkının medeniyetsiz ve duygusuz olduğuna inanarak büyümüştüm. Ancak karşımda uzanan şehir insanı huşu içinde bırakıyordu ve büyük bir deha örneği olarak etrafındaki dağların koyu gri renkli taşlarından inşa edilmişti. Surların arkasında ihtişamlı kuleler yükseliyordu ama bir tanesi batmakta olan güneşin yaydığı ışıklarla beyaz ve altın rengi bir şekilde parlayarak dikkat çekiyordu.

Narian'a baktım, atını durdurmuş o çok sevdiği şehre bakıyordu. Burada büyümüş ve on sekiz yıllık hayatının çoğunu bu şehirde geçirmişti... Bütün çocukluk anıları buraya aitti ve her ne kadar o burada korkunç şeyler yaşamışsa da çok güzel bir yerdi.

"Nefes kesici," diye mırıldandığımda başıyla onayladı ve yüzüne bir tebessüm yerleşir gibi oldu sonra eliyle kabilemize ilerleme işareti verdi.

Dik bir iniş yerine dolana dolana daha az eğimli bir şekilde uzun bir sürede aşağı inebileceğimiz bir yoldan gidiyorduk... Cokyri kalesinin kapısına varana kadar sanki daireler çize çize aşağı indik. Nöbetçiler bizi görür görmez geçmemize müsaade ettiler, Narian'ı büyük bir saygıyla karşılamışlardı. Hytanica'da kendisinden ne kadar nefret ediliyorsa Cokyri'de de kendisine o kadar hayranlık besleniyordu. Şehre geldiği haberi hızla yayılmıştı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar sonunda Hytanica'yı fethetmeyi başaran genç Kumandan'ı görmek için sokağa dökülmüşlerdi. Çok fazla kişinin bakmadığına şükrediyordum çünkü kimliğimi bildikleri takdirde büyük ihtimalle bana küçümseyerek bakarlardı ve buna tahammül edip edemeyeceğimden emin değildim. Ayrıca o anda

şaşkın şaşkın etrafıma bakınıyordum çünkü yanından geçip gitmekte olduğumuz evler ve dükkânlar anavatanımdakilerden çok farklıydılar. Bütün caddeler taşlarla döşenmişti, tertemiz ve pırıl pırıllardı. Binaların çoğunun sundurmaları ve sütunlu revakları vardı pencereler de kemerliydi. Bazı yapılar devasaydı ve içlerinde çocukların koşup oynadığı avlular vardı. Bunlar okul muydu? Yoksa toplu olarak yaşamak için mi düzenlenmişlerdi? Yine binaların çoğunun ön kapılarında kabartmalar vardı... Anlamadığım semboller ve sözcükler.

Kısa bir süre sonra uzaktan gördüğüm o parlayan beyaz ve altın rengi yapıya ulaştığımızda son varış noktamızın burası olduğuna sevinmiştim. Duvarla çevrili bahçesinin demirden kapısının önünde atlarımızı durdurduğumuzda Narian atından inip benim de aşağı inebilmem için atımı tuttu bana her şeyin yolunda olduğunu ifade eder bir şekilde baktı. Sonra beni binaya buyur etti, yanımda o olmasa durup etrafı seyrederdim. Yakından bakıldığında bu sarayı andıran yapının güzelliğini anlatacak söz bulmak zordu. Üç katlı yapının yanlarında sağ ve solumda yüzlerce metre yüksekliğinde iki kanat yer alıyordu. Ana girişinin kolonları ve basamakları beyaz mermerden yapılmıştı ve duvarlara çok incelikli ve usta işi bir şekilde altınla zarif desenler kakılmıştı. Geniş pencerelerinin kemerlerinde insanın gözünü kamaştırdığı için bakmanın neredeyse imkânsız olduğu türlü türlü değerli taşlar ve neredeyse taparcasına sevdikleri hükümdar için insanların bıraktığı çiçekler ve taşlar binanın dibine ve basamaklarda atılmıştı.

Narian, geniş bir yola geldiğimiz sırada, “Başrahibe’nin tapınağı,” diyerek aklımdan geçenleri doğruladı. “Hoşgeldin.”

Birkaç kez yutkunarak boğazıma oturan yumrudan kurtulmaya çalıştım. Daha önce kendimi hiç bu ülkede hayal etmemiştim, hele ki hükümdarının tapınağında ağırlayacağımı asla düşünmemiştim. Bir yanımlı içgüdüsel olarak korkmuştu çünkü burası *Cokyrı*’ydi. Ama Narian yanımdaydı ve bana zarar gelmesine asla izin vermezdi.

Yaklaştığımız çift kanatlı kapı hizmetkârlar tarafından ardına kadar açıldı ve içeri girdik. Tapınağın dış tarafındaki ihtişam içindekinin yanında solda sıfır kalıyordu. Göz alabildiğine uzanan giriş salonunun zemini mermerdendi, kubbeli tavandan neredeyse Hytanica’nın eski taht

odasındaki platform büyüklüğünde bir avize sarkıyordu. Tam karşımızda iki yanında enfes duvar resimleri olan çift kanatlı, altın tırabzanla mermer bir merdiven uzanıyordu. Bir prenses olarak yetiştirildiğim halde ben bile etkilenmiştim.

İçeri girmemizi sağlayan hizmetkârlar harmanilerimizi aldıktan sonra genç bir kadın öne çıktı.

“Benimle gelin,” diye bizi buyur etti. “Seyahatinizden sonra yıkanıp üzerinizi değiştirmek istersiniz.”

Gergin bir şekilde Narian’a baktım ama bana gülümsedi.

“Hadi, Alera. Gidip kendine bir çekidüzen ver. Birazdan tekrar görüşeceğiz.”

Başımla onayladıktan sonra hizmetkâr beni duvarlarının kenarına oturacak yerler iliştirilmiş, ortasında yere gömülmüş bir havuz bulunan bir odaya götürdü. Benim için misk kokulu bir banyo hazırlanmıştı ve bedenimin ne kadar gerildiğini ve kaslarımın sızladığını ancak o sıcak suyun içine yatınca anladım. Başımı geriye atıp hizmetkâr kadının saçlarımı yıkayıp taramasına izin verdiğimde kendimi bırakıp iyice rahatlarsam uyuyakalacağımı biliyordum.

Cildimin suda kalmaktan büzüşmesine izin vermemenin en doğrusu olacağına karar vererek bir havlu istedim ve tadını çıkardığım bir lüks-ten vazgeçtim. Ben kurulanırken hizmetkâr bana ön tarafı asimetrik bir şekilde kapanan yumuşacık, beyaz bir gömlek ve vücuduma oturmayan bir pantolonla, yumuşak tabanları olan potinler getirdi. Seyahat ederken giydiğim kıyafetlerin götürüldüğünü fark edince bana verilen kıyafetleri giydim, sonra da gelip beni Narian’ın beklediği giriş salonuna götürdüler. O da yıkanmış ve benimkine benzer bir kıyafet giymişti ama onun üzerindeki kıyafetler siyahtı.

“Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sorarken sesimin duvarlardan yankılanmasından huzursuz olmuşum.

Şifreli bir mesaj verir gibi, “Görev,” dediğinde yüzümde sorularla ona bakınca, “Başrahibe’yle akşam yemeği yiyeceğiz,” dedi.

“Başrahibe’nin Hytanica’dan ayrılırken ne halde olduğu düşünüldüğünde gayet sakin görünüyorsun.”

“Burada yanımda olman daha iyi hissetmemi sağlıyor. Seni görmeyi beklemediğinden bu onu bana bağarmaktan alıkoyabilir.”

Güldüm ve koridor boyunca birlikte ilerlemeye başladığımızda, ayak seslerimiz de seslerimiz gibi insanın içini ürpertecek şekilde duvarlardan yankılanıyordu. “Demek seninle gelmemi bu yüzden istedin.”

“Belki.” Gülümseyerek beni merdivenin sol tarafındaki bir kapıya yönlendirdi. Kapıyı çalmadan sırtını dayayıp ittiği sırada beni de kendisiyle birlikte içeri çekti.

Girdiğimiz odada yüksek sırtlı meşe ağacından sandalyelerle çevrili uzun bir masa vardı ve zemin yine mermerdendi. Masanın üzerine dizilen altın şamdanların üzerindeki mumlar ihtişamlı bir şekilde yanarak, iki kişilik servis açılmış cilalı ahşap zemine gölgeler vurmasına neden oluyordu. Üzerinde kan kırmızısı renginde işlemler olan ve sırmalarla bezeli siyah bir tunik ve pantolon olan Başrahibe, sıradağ manzarasına bakan geniş bir pencerenin önünde ayakta duruyordu. Beni gördüğünde sağ tarafındaki bir kapıdan içeri girmekte olan hizmetkâra bakarak parmaklarını şaklattı. Adam bana baktıktan sonra hemen arkasını döndü, herhalde bir servis daha açmak için gerekenleri almaya gidiyordu.

Narian derin bir nefes aldıktan sonra parmaklarını benimkilerin arasından geçirip beni odanın ortasına doğru sürüklerken bir ilişkimiz olduğunu ilan etmeye hazırlanıyordu. El ele tutuştuğumuzu gördüğünde bundan hoşnut olmadığı belli olsa da Başrahibe, Narian’ın sevgi gösterisini dikkate almıyormuş gibi göründü.

“Alera,” diyerek beni selamladı. “Ne hoş bir sürpriz.”

Hizmetkâr masaya bir tabak, şarap kadehi ve çatal bıçak eklemek üzere geri döndüğünde bunları Narian için açılan servisin tam karşısına yerleştirdikten sonra telaş içinde odadan çıkıp gitti.

Başrahibe, “Buyurun,” diyerek bizi masaya davet etti.

Narian’la ben sandalyelerimize yerleştiğimizde, Nantilam masanın başında yer alıyordu, bu düzenlemeyi özellikle yaptırmış olmalıydı. Tepsiler içinde tabaklar gelip yemek servis edildiğinde, gözlem altında olduğumuz izlenimine kapıldım çünkü o serin sular gibi bakan yeşil gözleri her şeyi görüyor gibiydi. Narian’m bana özür diler gibi bakışlar attığının da gözünden kaçtığını sanmıyordum.

Sonunda Nantilam, “Narian... Bana yolculuğunuzdan bahset,” diye sorduğunda bana hitap etmediği için sevinmişim çünkü varlığı altında ezilmiştim. Efsanevi bir tanrıça gibiydi; güzel, soylu ve güçlüydü, el kol oynatışında bile farklı bir hava vardı. Ben ondan biraz daha uzundum, içimden keşke annemin zarafetine sahip olsaydım diye geçirdim, ne de olsa şu anda tüm Hytanica’yı temsil ediyordum ve daha iyi temsil edilebilirdi.

“Olaysız geçti,” diye yanıtladı Narian. “Sıradandı. Umarım sizin birkaç gün önceki yolculuğunuz da öyle geçmiştir.”

“Evet, benimki de rahat bir yolculuktu,” diye yanıtladı Başrahibe. “Tabii benim kafamı kurcalayan bir sürü şeyle birlikte yanımda bana eşlik eden Rava vardı.”

“Rava nasıl?” diye sordum.

“İyi. Burada tapmakta kalıyor ve hazır olduğunda yine kalkan kadının görev yapmaya başlayacak.”

Başımla onayladığımda odanın içi tabakları çizen çatal bıçak sesleriyle doldu. Nantilam’ın, hiç utanmadan gözünü dikmiş Narian’a baktığını görünce saniyeleri saymaya başladım çünkü her geçen saniyeyle birlikte bu yemeğin sonuna daha da yaklaşmış oluyorduk.

Narian birden çatalını bıçağını masaya bırakıp sandalyesine yaslanıp ona hitap etti. “Festival gayet iyi gitti.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Herhangi bir huzursuzluk, çatışma filan olmadı mı?”

“Ufak tefek bir şey oldu ama ciddi bir şey değil.”

Birden gerildim çünkü Nantilam’dan bir şeyler saklıyordu ama sebebinin ne olduğunu bilmiyordum.

“Güzel. O zaman yemeğini bitir.”

“Sanırım bu kadar dikkatle izlenmek iştahımı kaçırdı.”

Bu cesur bir çıkıştı ve Başrahibe’nin gözlerindeki bakış normalde bu tür saygısızlıkları hoş görmediğini belli ediyordu. Sessizce orada oturup gözlerini Narian’ın gözlerine dikti, ikisinin de bakışlarını birbirlerinden kaçırmaya niyetleri yoktu. Belki de Narian kendine bile itiraf etmek istemeyeceği kadar Nantilam’a benziyordu.

“Alera seninle birlikte geldiğinde her şeyin yolunda gittiğini sanmıştım,” diyerek konuyu toparlarken oldukça sert bir şekilde konuştu.

“Herhalde Başamir vilayette huzursuzluk varken oradan ayrılmaz. Bu konuya değinmek istiyordun, Narian, öyle değil mi?”

Konuşmalarının altmetnini anlamıyordum ama birbirilerine güvenmiyormuş ve düşmanmışlar gibi bakıyorlardı.

Narian ona “Alera’ya dağları göstermek istedim,” derken kafam karıştıysa da bu kelimeleri özellikle seçtiğini biliyordum. “Hytanica’da her şey olması gerektiği gibi.”

Yemek boyunca gerilim sürdü ve Başrahibe masadan kalkabileceğimizi söylediğinde buna memnun oldum. Bir hizmetkâra bana odama kadar eşlik etmesi söylendi ve Narian kapıya kadar benimle geldi.

Narian koridora çıkıp kurtulamadan önce, “Narian, biraz konuşalım,” diye seslendi Nantilam.

Gayet resmi ve nazik bir şekilde, “Bütün gün yoldaydım,” diye cevapladı. “Sabah konuşmayı tercih ederim.”

Başrahibe tavrını hakaret olarak algılamıştı ama ben yanlarında olduğum için öfkesine hâkim oldu.

“Pekâlâ,” derken kendini zor zapt ediyor gibiydi. “O zaman yarın sabah *erkenden* görüşürüz.”

Narian başıyla onayladıktan sonra Nantilam’ın hizmetkârlarından birinin eşliğinde yemek salonunu terk ettik. Mermer merdivenleri çıktıktan sonra kadın beni Narian’ın gittiği kanattan farklı bir kanada doğru yönlendirdi. Onunla konuşmam lazımdı ama anladığım kadarıyla bizi birbirimizden ayırıyorlardı.

Gece uyumam için bana tahsis edilen odaya girip giysi dolabına yöneldiğimde ayaklarım ahşap zeminin üzerine serilmiş olan kalın bir halıya gömülerek ilerledim. Dolabın kapısını açtığımda her şeyimin valizlerden çıkarılıp dolaba asılmış olduğunu gördüm. Sayvanlı yatağa ve üzerine serilmiş altın rengindeki yatak örtüsüne baktığımda üzerine benim için bir gecelik de bırakılmış olduğunu gördüm. Cokyri’liler nasıl misafir ağırlanacağını iyi biliyorlardı.

Bitişikteki yıkanma odasına girip yatmaya hazırlandım ama zihnimin susacağı kadar bitkin değildim. Başrahibe’ye yorgun olduğunu söylerken dürüst bir cevap vermiş olabileceğini düşünsem de Narian beni ziyaret etmeye gelecek mi merak ediyordum, ne de olsa birkaç gündür doğru

düzgün uyumuyordu. Her ne kadar gayet konforlu bir yerde kalıyor olsam da Miranna'nın aylarca bu tapınakta esir tutulduğunu aklımdan çıkaramadığımdan dinlenebileceğimi sanmayarak iç geçirdim. Bu şehrin bir yerlerinde Ulubey'in sarayı vardı hatta belki de bu tapınağın bir parçasıydı. Sırf meraktan ve ahlında kız kardeşimin neye katlanmak zorunda kaldığını öğrenmek ve *anlamak* için bu yerleri görmek istiyordum.

Yaklaşık bir yarım saat kadar sonra kapım tıklatıldığında birden irkildim, kalbim küt küt atıyordu. Kim beni görmeye gelmiş olabilirdi ki?

“İçeri girin!”

Narian hemen içeri girip kapıyı usulca kapattığında kendi kendime güldüm. Odama normal yoldan girmesine alışık değildim.

Yanıma oturduğunda ona, “Yuvanın nasıl bir yer olduğunu hiç bilmiyordum... Tüm Cokyri... Çok güzel,” diye itiraf ettim. “Bize tarih öğretilirken bunlardan hiç bahsedilmiyor.”

Efkâr basmış gibi, “Gerçekten de güzel,” dediğinde aklından neler geçtiğini merak ettim.

“Sen hakikaten de burada, bu tapınakta mı büyüdün?”

Başıyla onaylarken farkında olmadan bileğini ovuşturuyordu ve ben bir süre onu izledim.

“Ve burayı seviyorsun,” diye özetledim.

“Sanırım seviyorum. Burası benim evim. Ama senin yanındayken özlemiyorum.”

Beni öpüp kendini yastıklara doğru atarken beni de kendisiyle yanına çekti.

Ona bakmak için başımı kaldırıp, “Narian,” diye mırıldandım. Öyle yakışıklıydı ki o altın sarısı saçları ve masmavi gözleri öyle güzeldi ki beni öpüp bana dokunması için yanıp tutuşuyordum. Ama ona sormak istediğim şeyler vardı. “Başrahibe'yle aranızdaki sürtüşmenin sebebi nedir?”

Yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. “Ailevi bir anlaşmazlık diyelim. Benim hislerimin değiştiğini... Artık ikimizi bir arada görmesinden rahatsız olmadığımı kabullenmek istemiyor. Ulubey'in ölümünden beri beni geri kazanmaya çalışıyor, diyebiliriz. Onun yanında mutlu olmadığımı biliyor. Ama beni çoktan kaybetmiş olduğunun farkında değil... Burası sonsuza

dek benim evim olarak kalabilir ama bir daha asla yuvam *olmayacak*. Hayatımın bu kısmı bitti. Sadakatimde değişiklik oldu.”

“Bunu daha önce hiç söylememiştin,” derken benden sakladığı önemli bir şeyler varmış gibi hissediyordum. “Yani artık Hytanica’ya sadık olduğunu.”

“Ben bile yakın geçmişe kadar bunun farkında değildim. Ama artık Hytanica’ya sadığım.”

Çok metin ve kararlı görünüyordu... Bu da beni rahatsız ediyordu. Başrahibe akşam yemeğinde ne demişti? *Herhalde Başamir vilayette huzursuzluk varken oradan ayrılmaz*. Böyle bir şey yapmamıştım, öyle değil mi?

“Narian...” demiştim ki sözümü kesti.

“Sen her zaman Hytanica’ya sadıktın ve hiçbir şeyin aramıza girmesini istemiyorum. Bu yüzden de kararımı verdim, Alera. Bu iyi bir şey.”

Endişelerimi bir kenara bırakıp başımla onayladım çünkü elbette haklıydı. Ayağa kalkıp kolunu çekştirerek onu harekete geçirmeye çalıştım.

Güldü. “Sana yorgun olduğumu söylemiştim, hatırlasana!”

“Evet, ama burada olduğumuza göre bana bir şey göstermeni istiyorum.”

“Neymiş bu şey?” Ayağa kalktığında onu kapıya doğru sürükledim.

“Miranna’nın nerede tutulduğunu görmek istiyorum.” Buna ne tepki vereceğini bilmediğimden korkup heyecanlanmış bir çocuk gibi geceliğimin ucunu kavramıştım, bu konuyu ona usturupluca açmanın bir yolunu bulamamıştım.

Bir an durup yüzümü ona çevirdi. “Alera, gerçekten de görmek istiyor musun?”

“Burada ona iyi bakıldığını söylemiştin,” diye diklendiğimde ses tonumda az da olsa bir suçlayıcılık vardı. “Bu doğruysa benden saklamamı gerektiren bir şey yok demektir.”

Narian beni bıraktı. “Sana yalan söylemedim. Başrahibe Miranna’nın rahat etmesini sağladı. Ama o yine de bir esirdi. Sadece bunu görmeye hazır olduğundan emin olmak istedim.”

“Hazırım.”

İsteğime uyarak beni odadan dışarı çıkardı ve yan yana birkaç koridordan geçip bir merdivenden aşağı indirdi. Yanımda burayı avcunun içi gibi bilen Narian olmasa bu labirent gibi yerde çoktan kaybolmuş-tum. Biraz daha dönüp dolandıktan sonra, kendimi dar, karanlık bir koridorda buldum.

Narian, “Tapınağın bu kısmı fazla kullanılmaz,” diye açıklama yaparken, burayı biraz önce kendim görmek istemiş olsam da yaptığımız şeyin ne kadar tüyler ürpertici olduğunu düşündüğümde birden içim kalkmıştı. Kız kardeşimin hücrelerini hapishanesindeki bir misafir olarak ziyaret edecektim.

Bir meşale yakmak için Narian’ın sadece meşalenin altındaki kolu çektiğini görmek beni şaşırttı... Cokryi’liler bir düzenek vasıtasıyla kıvılcım çıkarmanın yolunu keşfetmişlerdi. Bize en yakın olan kapıyı açtığı anda karşımda basit ama rahat olacak bir şekilde düzenlenmiş bir oda buldum. Burada yerlerde kalın halılar yoktu ve benim kaldığım misafir odasından daha küçüktü ama içinde bir yatak, bir masa ve hemen bitişiğinde de bir yıkanma odası vardı.

Narian kapıda durup içeri girmeme izin verdiği sırada, “İşte burası,” dedi.

Odanın ortasında durup içeride tutulmanın nasıl bir his olduğunu anlamaya çalıştım. Pencere bir garipti, bayağı yüksekteydi ve demir parmaklıklarla kaplanmıştı. Kız kardeşimin bu dört duvarın arasına tıklmış olduğunu bilmesem belki de bu oda beni bu kadar rahatsız etmezdi. Bir yanım Miranna’nın büyük ihtimalle aylar boyunca bakarak kafasının içine nakşettiği detaylara daha yakından bakmak istiyordu ama kendini koridora atmak isteyen öteki yanım galip geldi.

Boğuluyormuşum gibi hissederek Narian’a, “Hadi gidelim,” dedim.

Beni bu labirentin içinden tekrar geçirdiği süre zarfında merdivenlerden yukarı odalarımızın olduğu kata çıkana de hiç konuşmadık.

Sahanlıkta yanımda durup, “Misafir odasına geri mi dönmek istersin?” diye sordu.

Geçmiş ardımızda bıraktığımız için kendimi daha iyi hissettiğimden başımı iki yana salladım. “Senin daireni görmek istiyorum.”

“Ne? Neden?”

Yüzündeki ifadeyi görünce güldüm. “Neden mi? Çünkü sen burada büyüdüñ! Çocukluğun burada geçti. Bana göstermek istemezsen anların ama bana senin hakkında bir sürü şey anlatıp seni daha iyi tanımamı sağlar.”

Başının arkasını kaşıdı. “Peki... Gidelim o zaman.”

Tereddüt ettiğini hissederek, “Görmemi istemiyorsan sorun değil,” diye yineledim.

“Hayır, tamam. Gerçekten, sorun değil.”

Şaşkın bir halde ikinci kattaki odanın tam aksi yöndeki kanadına doğru ilerledik.

Dairesine vardığımızda içeri girip onu takip etmem için kapıyı açık bıraktı. Eşikten geçip koridora açılan kapıyı kapatıp karşıma çıkan mekânı incelemeye başladım: Benim Hytanica’daki odama benzer çok zevkli döşenmiş bir yerdi, bir şöminesi ve Narian’ın gidip oturduğu geniş ve rahat bir kanepesi vardı; birkaç koltuk, üzerine parşömenler yayılmış ahşap oyma bir masa ve bir sürü kitabı ağırlayan iki raf. Bir duvarda ağır perdeler vardı ve kalın halının üzerinde yürüyüp onları iki yana açtığımda neden kapalı durduklarını anladım... Arkalarında bir sürü pencere vardı. Başımı kaldırdığımda tavanın resimli olduğunu ve bu dekorun kapının her iki yanına kadar indiğini gördüm. Atlar, şafak ve günbatımı, lacivert bir gökyüzünde yıldızlar, soylu kadınlar ve erkekler, mitolojik yaratıklar ve bir Cokyri bayrağı birbirlerine geçiş yapan tek bir muhteşem sanat eseri halinde resmedilmişlerdi. Hytanica’da usta dokumacılık işi duvar halıları yer alırdı ancak şimdiye dek bu resmin güzelliğiyle boy ölçüşebilecek bir şaheser görmemiştim.

Narian benim etrafı incelememden memnun oluyordu, bu yüzden masaya yaklaşıp üzerindeki parşömenlere bakıp en üsttekileri şöyle bir gözden geçirdim; bir sürü yazışma, bazı notlar, haritalar ve savaş taktikleri vardı. Yan tarafta ana odaya açılan ama bir duvarla ayrılmış yatak odasını görünce iznini almak için ona baktım ve başıyla onaylayınca içeri girdim. Yatağı bir yükseltinin üzerinde köşeye yerleştirilmişti, sadece tek bir taraftan bir ağa tırmanılarak içine girilebiliyordu. Bir asker için formda kalma fırsatı, bir çocuğaysa eğlenme şansı tanımış olmalıydı.

Arkamdan gelip kemerli kapının altında durup özel yaşam alanını incelememi izledi.

“Bakabilir miyim?” diye sorup giysi dolabına ilerledim çünkü Cokyri’de neler giydiğini merak ediyordum ve yine bana izin verdi.

Bir Narian’a bir de giysi dolabındaki kıyafetlere bakarak ikisi arasındaki farkın nedenini anlamaya çalıştım. Benim tanıdığım Narian gayet pratik şeyler giyen, her zaman bir asker gibi davranan, rahat etmeyi ve bulunduğu ortamda fark edilmemeyi önemseyen bir adamdı. Ancak dolabında Steldor’un veya babamın gardırobunda bulmayı bekleyeceğim türden, gayet zengin işlemlerle bezenmiş, nadir bulunan kumaşlardan yapılma bir sürü şatafatlı kıyafet vardı. Kapıların birinde özel günlerde kuşanılan kılıçlar ve Hytanica’da gördüklerimden çok daha değerli mücevherler taşıyan raflar vardı.

“Narian, bütün bunlar...” derken hayretler içinde başımı iki yana sallıyordum.

“Çok komik, biliyorum.” Yatağının olduğu yere gidip ağa yaslandı.

“Hayır!” diye ünledim. “İnanılmaz derecede güzeller.”

Çok usta bir işçilikle yapılmış bir yakut yüzüğü işaret ettim. “Bunu evlilik yüzüğüm olarak takabilirim,” dedim ona kocaman gülümseyerek.

Geriye bir tek girişteki odanın bir ucundaki yıkanma odası kalmıştı, bu yüzden geri dönüp oraya da bir göz attım. Benim Hytanica Sarayı’nda gördüğüm lüks tanımı ne banyonun genişliği ve derinliği ne de yerleri kaplayan alışılmadık mozaiklerle kıyaslanabilirdi. Ama asıl dikkatimi çeken merhemler, bandajlarla dolu olan raflar ve bizim doktorlarımızın muayene odalarındaki andıran duvara yaslanmış uzunca bir masa olmasıydı. Birçok açıdan bir prens gibi büyümüştü ama bu oda bana geçmiş hakkında giysi dolabındaki onca lüks kıyafetten çok daha fazla şey anlatıyordu.

Görüşme salonuna döndüğümde birden üşüdüm. Narian bir kez daha kanepeye kurulmuştu, ben de şömineye yakın olmak istediğim için gidip ayakucuna iliştim. Doğrulup bacaklarını iki yanıma koyup sırtıma masaj yapmaya başladı. Birkaç dakika sonra ellerini aşağı doğru kaydırıp kollarını belime sardı, ben de geriye kaykılıp ona yaslandım. Sıcak ve güven vericiydi, tek istediğim buydu. Bazen onsuz bir dünya hayal

edemiyordum, onunla olmak hayatımda şimdiye kadar hiç yaşamadığım kadar güzel bir histi. İşte bu da böyle anlardan biriydi.

“Burada hiç mutlu oldun mu?” diye sordum usulca.

Bir süre düşündükten sonra, “Evet,” diye yanıtladı. “Burada, tapı-
naktaydım.”

Miranna’nın tutulduğu hücreyi görmek bana pek de iyi gelmediyse de içimde tekrar Narian’ın fazla detaya girmeden değindiği Ulubey’in sarayını görme merakı kabardı. Ama beni oraya götürmesini istemedim, bunun ne bana ne de ona bir faydası dokunacaktı. Orayı unutmaması gerekiyordu.

“Peki, o zaman bana çocukluğundan bahset. Mutlu olduğun bir anı anlat.”

Gözlerimi kapadım, konuşmaya başladığından göğsünden yayılan titreşimleri hissedebiliyordum.

“Tavandaki resmin yapıldığı zamanı hatırlıyorum. Ya altı ya yedi yaşındaydım. Başrahibe bu görevi bir sanatkâra vermiş ve ona renkli ve eşsiz, beni eğlendirecek bir şey yapmasını tembih etmişti. Onu izlememe izin veriyorlardı ama o yaşlarda...”

“İzlemek yetmez,” diye ne anlatacağını tahmin edip güldüm.

“Ressam merdivendeydi ve paletini eline almıştı ama boyalarının çoğu yerde duruyordu. O daha ağzını açıp bana bir şey diyemeden boyaları *her yere* saçmışım. Saçlarım, giysilerim, yerler, bir şaheser yaratmaya çalıştığı duvarlar batıp çıkmıştı.” Şu anda bana sadece bir hikâye anlatmıyordu, her şeyi gözünde tekrar canlandırarak o anı yeniden yaşıyor gibiydi. “Unutmuştum, boyalara dokunmamamı söyledikleri aklımdan çıkıp gitmişti. Nan sinirden küplere binmişti... O akşam bir ziyafet verilecekti ve ben...”

“Nan mı?” diye sorduğumda bir an gerildi.

“Küçükken Başrahibe’ye öyle derdim.”

Bunu düşünüp gülümsedim, ona iyice sokulup, “Devam et,” dedim.

Hikâyeyi anlatmaya devam etti ve huzur içinde onu dinleyerek kollarında uykuya daldım.

SHASELLE

32. BÖLÜM

KAZANÇ VE KAYIPLAR

Her şey bir işaretle değil, gecenin bir yarısı çıkan bir yangınla başladı. Temerson'ı fişegini ateşlemek üzere askeri sahanın bir ucuna göndermişlerdi ancak önce barakaları ateşe vermesi gerekiyordu. İçerde mahsur kalan Cokyri'li askerlerin çığlıkları gecenin içinde sokaklarda yankılanarak erkekler, kadınlar ve çocukları uyandırdı. Sonra üç fişek her biri farklı yönlerden sessizce gökyüzüne yükseldi. Gökyüzünde patlayıp etrafa kül ve kıvılcımlar saçarak Hytanica'yı ayaklanmaya çağırdı.

Kısa bir süre sonra bağrıışların ardından patır patır ayak sesleri duydum ve evimizin temeli sarsıldı. Ön kapıdan dışarı çıkıp evin babamın çalışma odasının bulunduğu kanadına gittiğimde gördüğüm manzara karşısında olduğum yerde çakılıp kaldım. Erkekler evin temelinden girmiş, silahları birbirlerine fırlatıyorlardı, benim farkımda bile değillerdi. Zula tamamen boşaldığında, belli bir yere doğru olsa gerek çekip gittiler. Mahallemize şöyle bir baktığımda onlara diğer zulalardan silahlar almış başka erkeklerin de katıldığını gördüğümde şehrin genelinde manzaranın aynı olduğunu biliyordum.

Bir an hiç kıpırdamadan durup ne yapmam gerektiğini düşündüm. Aslında cevap gayet basitti... Annemin, kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı ve benim görevim onların emniyette olmasını sağlamaktı. Ama heyecan kanıma girmişti. Eve girersem saatler boyunca onlarla birlikte bir haber gelmesini bekleyecektim, bunun da kimseye pek bir faydası

dokunmayacaktı. Dışarıda daha faydalı olabilirdim, bilgi toplar, savaşın nasıl gittiğini kendi gözlerimle görebilirdim. Evet, en iyisi bu olacaktı.

Enerjim ve algılarım tavan yapmış bir halde, sokaktan aşağı Cannan amcamın evine yöneldiğimde Steldor ve Galen'ı orada bulmayı umuyordum. Çatışmaya girmeme izin veremeyeceklerini bildiğim halde, bana yine de bir silah sağlayacaklarını umuyordum; sonra kendime güvenli bir yer bulup olan biteni izlerdim çünkü babamın intikamının alındığını görmek istiyordum, adamlarımızın düşmanı ilk ve son kez yenmesinin tadını çıkarmak istiyordum.

Ama tam ben oraya yaklaşmışken birden karşıma düzenli bir şekilde ilerleyerek mahallede asi arayan bir Cokyri birliği çıktı. Hemen yakınlardaki bir evin sundurmasının altına sığınıp hızla altında emekleyerek iç tarafa ilerlediğimde beni görmemiş olmaları ve bulmamaları için dua ediyordum. Yaptığım çok tehlikeli bir şeydi; öyle ki ölebilirdim bile.

Şehri saran uğultu gittikçe artıyordu, bir noktadan sonra gürültü yüzünden beynim zonklamaya başladı... Yeri döven ayak sesleri, çığlıklarla haykırımlar, silahların birbirine vurması, dehşet içindeki hayvanların tiz çığlıkları, har har yanan ateşlerin kükremesi ve yanan ahşabın çıkardığı çatırdama sesleri. Sonunda cesaretimi toplayıp saklandığım yerden çıkıp doğruca askeri sahaya yöneldiğimde amacım bütün bu mahvı ve karmaşayı kendi gözlerimle görmektir. Midemin bulanması ve dehşete düşmem çok uzun sürmedi. Her köşe başında bir çatışma vardı, meşale ve yangınlardan yansıyan ışıktaki adam adama mücadele edenlerin hareketleri kesik kesik seçilebiliyordu. İnsanı allak bullak edecek bir şekilde et, kas ve kemikleri lime lime eden kılıçlarla kamalardan ortalığa kan saçılıyordu; acı içindeki iniltiler kan dolmuş genizlerdeki gargara seslerine karışarak beynime hücum ediyordu. Yalpalayarak kendimi bir duvar kenarına atıp çöktüğümde aklımı kaçırmamak için ellerimle kulaklarımı tıkadım. Muhteşem intikamımızı hiç de böyle hayal etmemiştim. Bu insanın havsalasının almayacağı bir dehşetti.

Sonra etrafımdaki binalar patlamalarla sarsıldı... Cokyri tozu birçok insanı tek bir patlamada öldürebiliyordu. Bunun daha fazla bir parçası olmaya dayanamayacağımı anlayınca dehşet içinde caddede koşmaya başladım. Gözümün ucuna çarpışmakta ve ölmekte olan adamlar ilişirken

ateşler her yeri sarmıştı, artık düzenli bir çatışma ihtimali kalmamıştı. Çığlık ve haykırışlar kesilmek bilmiyordu, insanın kalbini paramparça eden bir çığ gibiydi. Duman ve kan kokusu tahammül ötesiydi. Yayılan ısıdan alnımda boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı ve terimi sildiğimde nemle birlikte koca bir kir tabakasını da silmiş oldum. Burası artık benim şehrim değildi, öyle hissetmiyordum. Bu bir kâbustu. Bu zamanda yolculuk yapıp geçmişe babamın öldüğü güne gitmek gibi bir şeydi.

Kardeşi. Elini uzattı...

Ayaklarımla yeri döve döve ilerliyordum. Şu anda babamı düşünecek vaktim yoktu. Eve varmalıydım... Zaten başta alevlerin kapkara gecenin içinde yükseldiğini gördüğümde evden hiç çıkmamalıydım. Sonucun ne olacağını kestirebileceğimi düşünmek aptalca ve tehlikeli bir fikirdi.

Ben yanlarından geçerken evler çatırdayarak yıkılıyordu, alevler bu nemsiz ve rüzgârlı havada hızla yayılmıştı, tekrardan inşası aylar süren evleri yerle bir ediyordu ve bunlardan biri benim evim de olabiliyordu. Bir ara sokaktan deşilmiş bağırsaklarını tutarak yalpalayan, kanı parmaklarının arasından akan bir adam fırladığında kenara çekildim. Görmemek için gözlerimi sıkı sıkıya kapayıp ilerlemeye çalıştım ama ayağım moloza takılınca yerin parke taşlarına düşüp çenemi ve ellerimi sıyırdım. Kafam ve boynuma bir ağrı saplandı, sonra kahredici çığlıklar duydum ve biri beni tekmeledi.

Yan tarafıma yuvarlandığımda öyle korkunç manzarayla karşılaştım ki gerçek olamazdı ama olduğunu biliyordum. Cokyri'li bir kadın asker ateş almıştı, acı içinde çılgınlar gibi kendini oradan oraya atıyor, yürek parçalayıcı dehşet çığlıkları bütün o gürültüyü bastırıyordu. Titreyerek başımı kollarımın arasına gömdüm ve ölmesi için dua ettim. Çığlıkları kesildiğinde ayağa kalkmaya hamle ettim, o sırada elime bir metal değdi. Kamayı kaptığım gibi yine koşmaya başladığımda kafamın içinde tek bir kelime bir kalp gibi atıp duruyordu. *Ev. Ev. Ev.*

Damarlarıma pompalanan adrenalin beni bitip tükenmekten koruyordu. Neredeyse şehrin yarısını katetmiştim ama yavaşlama ya da durma ihtiyacı hissetmiyordum. Batıdaki yerleşim bölgesi karşımdaydı ve ben caddede şimşek gibi ilerlerken bir şeyin yolumu kesmemesi

için dua ediyordum. Kılıç darbesiyle ölmek istemiyordum. Ölmeyi hiç istemiyordum.

Evimiz tam karşımdaydı ama bu duman bulutunun ardında zar zor seçebiliyordum. Beynim dönmüş bir halde eve giden patıkaya saptığımda kapının kırıldığını gördüm. Sonra üzerinde üniforma olan bir Cokyri'li, kardeşimi tekmeleyerek ve çığlıklar atarak evimizin önüne çıkardı.

“Hayır!” diye haykırdığımda Cokyri'li asker başımı kaldırıp beni gördü ve ben üzerine atlayıp elimdeki kamayı karnına soktum. Askerle birlikte yere yığıldığımda ellerimde ılık, yapış yapış bir ıslaklık hissettim. Adam nefes almaya çabaladı ama birden kaskatı kesildi, artık hareket etmiyordu.

Bedenini kendimden uzaklaştırdığımda kamayı böğründe bıraktım ve ayağa kalktığımda, her yanımda tir tir titriyordu. Celdrid bir yandan ağlayıp bir yandan emekleyerek kapıya gitmeye çalışıyordu, sonra bir adam onu göğsünden yakalayıp yukarı kaldırdı. Onu ikinci bir kez kurtarmak için hamle ettim ama adam kolumu yakalayıp adımını söyledi. Steldor'du. O olduğunu anlayınca dizlerimin bağı çözüldü, neredeyse yere kapaklanacaktım... Hayattaydı ve bizi koruyacaktı.

Kuzenim telaş içinde bizi içeri soktuğunda alnından kan sızmakta olan annem ayağa kalkıyordu.

Kollarında korku ve dehşet içinde debelenip duran Celdrid'i idare etmeye çalışan Steldor, “Diğerleri nerede?” diye sordu.

“Tanrı'ya şükürler olsun!” diye haykıran annem oğlunu kollarına aldı. “Çocuklar kilerdeler. Onları oraya gönderdim.”

“Üçünüz yanlarına gidin,” diye emretti Steldor. “Orada başka hiçbir yerde olamayacağınız kadar güvende olursunuz. Çabuk.”

Bizi mutfaktan kilere inen merdivenlere doğru iteklediğinde ona şöyle bir baktım. Gömleği yırtılmış ve kanlı, çizimleri çamur içinde, saçları terden sıırıslılamdı. Bize yardım etmek için kılıcını kınına sokmuştu ama kabzasında kan vardı... Ölüm kalım savaşı veriyordu.

Steldor bizi kilerin basamaklarından zorla indirirken, “Diğerleri nerede?” diye sordum. “İyiler mi biliyor musun?”

“Hayır, herkesin ne durumda olduğunu bilmek imkânsız.”

Kilerin toprak zeminine indiğimizde annem Celdrid'i Dahnath'a teslim etti. Diğer kızlar bir battaniyeye sarılıp köşeye sinmişlerdi. Kuzenime baktığımda bir sese dikkat kesildi. Sol elinin parmağını dudaklarına götürüp susun işareti yaparken sağ eliyle kılıcının kabzasını kavradı. Grayden merdivenlerin başında belirdi.

"Shaselle!" diye seslenerek yanımıza geldi.

"Bir şeyi yok," dedi Steldor. "Onların yanında kal. Merdivenlere aşağı inilmesini güçleştirecek kutu, şişe gibi şeyler koyun ve herkesi şarap mahzenine indir. Kapıyı içeriden sürgüleyip arkasına bir şeyler yığın ve ben geri gelene kadar da oradan çıkmayın."

Son birkaç basamağı inerken Grayden, "Dönecek misin?" diye sordu.

"Evet."

Bu sözü verdikten sonra Steldor merdivenleri uçar gibi çıkıp kapının kapanmasıyla gözden kaybolduğunda yukarıdan gelen ışık da gürültü de kesildi.

Annem, Grayden ve ben içeri girilmesini engellemek için elimize geçen her şeyi kapının arkasına yığarken, Dahnath Celdrid ve küçük kızları şarap mahzenine indirip ağlamamalarını sağlamaya çalıştı. Ardından biz de indik, kapıyı kapatıp sürgüledikten sonra kimsenin bu engelleri aşamamasını umarak sandık ve kasaları kapının arkasına yığdık. Elimizden geleni yaptıktan sonra ben annemle, Dahnath ve bir araya sokulmuş çocukların yanına gittim, konuşmaktan korkarak birbirimize sarılıp oturduk. Ganya bana iyice sokulmuştu, küçük bedeni tir tir titriyordu ve ben onu sıkıca sarıp vücudumun sıcaklığını onunla paylaştım.

Artık herkesin nefes alıp verişini dışarıdaki uğultudan çok daha net bir şekilde duyabiliyordum. Hâlâ boğuk çığlıklar, arada bir patlama ve çatışma sesleri işitiyorduk. Grayden kılıcını sıkıca kavrayarak ayakta durup gerekirse bizim için çarpışmayı bekliyordu. Ona baktım, gözlerim artık odaklanamıyordu, kaale almadığım tükenmişlik hissi birden üzerime çullanmıştı. Bu dehşet, panik ve belirsizliğin ortasında, uyku beni çağırıyordu ve ben de sonunda ona teslim oldum.

ALERA

33. BÖLÜM

HYTANICA KANI TAŞIYAN BİR COKYRI'Lİ

Dışarıda ağır bir hava vardı. Bir şey yanıyordu. Bir şey tutuşmuştu. Sonra birden telaş içinde bir ok gibi ayağa fırladım. Gözlerim odaklanırken nerede olduğumu anımsadım... Narian'ın dairesindeydik... Beni kapıya doğru sürüklüyordu.

Öksürerek çatal çatal bir sesle, “Neler oluyor?” diye sordum ama bir cevap alamadım. Sorumu yanıtlamak yerine beni koridorun sonundaki merdivenlere doğru sürüklemeye başladı. Devasa pencerelerden dışarı baktığımda her yer kıpkırmızı ve duman içindeydi sonra rüzgâr esip dumanı dağıttığında binalarda yangın çıktığını gördüm. Birden paniğe kapıldım, kalbim öyle bir atıyordu ki patlayacak sandım.

“Narian!” diye haykırdım ama yine cevap vermedi. Onunla gitmekten başka bir seçeneğim olmadığından aşağıdaki ana salona giderken düşe kalka arkasından ilerledim. Hızla giriş salonuna ilerlediğimizde beni birkaç kanatlı kapının olduğu tarafa, sola doğru çekti. İçeri girdiğimizde Başrahibe elmaslar, zümrütler, yakutlar ve safirlerle süslü, ihtişamlı ve heybetli bir tahtın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Etrafında altı tane kalkan kadın vardı, bunlardan biri de Rava'ydı.

“Majesteleri, burada kalmalıyız. Tapınağın taşları sizi yangınlardan korur,” diye ısrar etti Narian'ın bir astı olan kişi. Bu her ne kadar makul bir öneriydiyse de, Başrahibe bunu hiç de memnun olmamıştı.

“Hayır, hemen Hytanica’ya gidip bu vilayetin kesin ve son kez hakkından gelmeliyim. Bu onların küstahlıklarına son göz yumuşum olacak.”

Nantilam’ın sözleriyle göğsüme darbe almış gibi oldum, bakışlarını bize çevirdiğinde gözleri bir mızrak gibi beni delip geçti.

“Sen!” diye gürlledi gözlerinde har har yanan ateşlerle Narian’a bakarak. Narian beni yanından ayırmadan, hiç çekinmeden ona doğru ilerledi. “Senin bundan haberin vardı! Nasıl bir rol oynadığını itiraf edersen belki hayatını bağışlarım.”

Narian elini omzuma koyup bana olduğum yerde beklememi söyledikten sonra kendisine annelik etmiş kadına birkaç adım yaklaştı. Ben de taş kesilmiş gibi bir başıma durup Başrahibe gibi Narian’ın bu soruya vereceği yanıtı bekledim. Neler oluyordu? Narian ne yapmıştı?

“Ben bunun bir parçası değilim,” diye ilan etti.

Nantilam aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi kapattı. Öfkeden deliye dönmüştü, yeşil gözleri dışarıdaki alevler kadar gerçek ateşler saçıyordu.

“Ama bana anlattıklarından fazlasını biliyorsun.” Sesi öyle kısık ve tehditkârdı ki ardından şimşek çakacak bir gökgürültüsünü andırıyordu.

“Hytanica’lıların çıkardığı ilk ayaklanmanın amacının hedef saptırmak olduğunu biliyordum, yakalananlar canlarını feda etmeye hazırdılar. Şu anda, idam ettirmek istediğin adamlar krallıklarını geri almak için son kez savaşıyorlar.”

Bu haber ve kendi aptallığım karşısında başım dönüp duruyordu. Ben bunun nasıl farkında olamamıştım? Bunun olacağını nasıl görememişim? Narian kendisiyle birlikte Cokyri’ye gelmem için yalvardığında bile gözlerim bir şeyi görmüyordu. Görmek *istememiştim*. Ama belirtiler vardı. Şu anda Hytanica’da insanlar ölüyorlardı. Biri, muhtemelen London, vilayetten isyan haberi getirecek ulakların şehre girmesine ve Başrahibe’nin destek kuvvetleri göndermesine mani olmak için burada yangın çıkarmıştı. Kapana kısılmış ve çaresiz durumdaydık, nehrin öte yanındaki savaşın boyutlarını ancak tahmin edebilirdik.

“Bir şeylerin ters gittiğini sezmiştim,” diye içten içe köpürüyordu Başrahibe. “Alera’yı yanında gördüğüm anda bunu anladım. Sen bir hainsin, Narian.”

Yüzünde çok katı bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Ben hain değilim. Benden istediğin her şeyi yaptım. Sen ve Ulubey için Hytanica’yı fethettim, aylardır şehri istediğin gibi idare ediyorum, sana karşı bir komplonun içinde olmadım.” Narian alçak bir sesle ama tehditkâr bir tavırla konuşuyordu. “Bugün olanların suçlusu ben değilim... Hytanica’lılara aslında onların olan bir şeyi geri almaları için *adil* bir şans vermekle elime ne geçecek. Asıl günahım onları durdurmaya çalışmamış olmam.”

Nantilam sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca gözlerini ona dikti.

Sonunda hiddetle, “Seni dinledim,” dedi. “Seni sevdim, sana güvendim ve kardeşimin ölümünden sonra seni kaybetmemek için savaş verdim.”

Narian, “Bana asla güvenmedin,” diye karşı çıkarak laflarını ağzına tıkp söylemek istediği şeyleri söylemesine mani oldu. “Haklıydın da. Bir ihanetin bedelinin ancak ihanetle ödenebileceğine inanıyorsun. Sen bana tahayyül edilebilecek en korkunç şekilde ihanet ettin. Tüm hayatım boyunca bana yalan söyledin, beni eğittin ve senin için ne değerim olduğunu bana hiç söylemeden beni bir silah gibi kullandın.” Mavi gözleri kamaşırken, safir parlaklığı Nantilam’ın zümrüt rengi alevler saçan bakışlarına meydan okuyordu. “Ama artık beni kullanamayacaksın, bir savaş beyine *dönüşmeyeceğim*. Bence ödeştik.”

Başrahibe’nin hiddeti öyle dehşet verici bir boyuta ulaşmıştı ki kendine hâkim olmak için sarf ettiği çaba nedeniyle bedeni titriyordu. Kalkan kadınları tahtının yanında durduğu yerden korku içinde olan biteni izlerlerken ben de dizlerimi bitiştirip ayakta durmaya çalıştım. Sonra Narian’ın suratına elinin tersiyle öyle bir tokat attı ki Narian geriye doğru sendeledi.

Narian elini yanağına götürürken Başrahibe, “Buna pişman olacaksın, Narian,” diye yemin etti. “Hytanica’lılar başaramayacak. Liderlerinin idam edilmelerine mani olup bir kenara çekilmenin bedelini ödeyeceksin.”

“Başarılı olma ihtimalleri yüksek. Başka türlü olabileceğini düşünme. Bu iş artık bir halat çekme oyunu olmaktan çıktı, *Majesteleri*. Artık bir satranç oyununa dönüştü. Ve bildiğiniz gibi Cannan ve London her zaman usta taktisyenler olmuşlardır.”

“London?”

“Evet, hâlâ hayatta ve iyi durumda. Sanıyorum şu anda bizi kuşatan bu karmaşanın sorumlusu da o.”

London'ın adı geçtiği anda Narian'a baktım, daha fazla bir şeyler demesini isteyen kalbim sancıyordu. Ama Nantilam'ın yüzündeki ifade birden değişti, arkasını dönüp tahtına doğru ilerledi.

“Yani sen Hytanica'lılara hiç yardım etmedin... Onları silahlandırmadın, yapacakları darbe için birliklerimizi farklı yerlere yerleştirmedin ve askerlerimizi başlarında kudretli bir lider olmadan terk edip gitmedin, öyle mi?”

“Hayır, bunları yapmadım. Bütün birliklerimiz yerli yerinde ve buraya gelmeden önce de emrettiğin gibi her zamanki önlemleri aldım.”

“O zaman Hytanica'lıların gerçekten de ne yapabileceğini görmek ilginç olacak. Ağabeyime yıllarca kafa tutmuş bir kumandan olan Cannan ve London'ın... Evet, London gibi bir adama nadir rastlanır. Onunla düşman olmasaydık, ondan çocuğum olsun isterdim.”

Nantilam'ın bu sözleri karşısında bir an kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama Narian hiçbir tepki göstermeden karşısında dikilmeye devam etti. Başrahibe Narian'ın gözlerinin içine bakıp onu bir süre daha süzdü.

“Büyüyünce hep nasıl bir adam olacağını merak ederdim, Narian. Sen ne istersen ona inan ama benim için hiçbir zaman yalnızca işimi görececek bir araç olmadın, eşsiz bir amaca hizmet eden bir vasıtaydın ve bu yüzden paha biçilmez değerdedin. Seni kollarıma verdiklerinde bir bebektin ve ben de ağabeyimin izin verdiği derecede sana oğlum gibi davrandım. Şimdi senin de nadir rastlanan bir erkek olduğunu görüyorum.”

Nantilam hükmeden bakışlarını bana çevirdi.

“Ve sen, Alera, bunun nedeni şüphesiz sensin. Cokyr'i'de doğmuş olsan, herhalde benim yanımda yer alır, güvenilir kalkan kadınlarımdan biri olurdun çünkü bu şerefe layık olacak kadar cesur ve mahirsin. Evet. Hytanica'da böyle bir şey bulmayı beklemiyordum.”

“Peki, o zaman sadede gelelim,” diye parladı Narian. “Benim büyürken olduğunu düşündüğüm bilge ve adil hükümdar gibi davran. Cannan ve adamları birliklerimizi def etmeyi başarırlarsa sonucu kabullen ve Hytanica'yı özgür bir ülke olarak tanı. Alera ile barış antlaşması yap. Cokyr'i'nin ihtiyacı olan ekinleri ve malları iste ama onlarla *ticaret* yap.”

“Tarihi baştan yazamazsın, Narian,” diyerek yaklaştı. “Hytanica Kralı bize saldırdığı gün fethedilmek istemişti. Ben daha taç giymeden bu sefer için hazırlanmaya başlamıştım.”

Narian, “Tarihi baştan yazamazsın ama geçmişe de takılıp kalmak gerekmiyor,” diye tartışmaya devam ettiğinde Nantilam’ın gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. “Sonunda, Ulubey’in savaşının tarihimizle fazla bir alakası yoktu. O Hytanica’yı hükmetmek için fethetmek istiyordu. Senin görevin hiçbir zaman bu olmadı... Sen halkının onurunu ve mirasını korumak için savaştın, imparatorluğun büyümesi ve refahı için yapılması gerektiğine inandıklarını yaptın. Şimdi bu emellerini gerçekleştir... Cokyri için en uygun olanın Hytanica ile barış yapması olduğunu kabul et.”

“Askeri birliklerimin kumandanı olarak bana tavsiye mi veriyorsun yoksa beni tehdit mi ediyorsun?”

Narian başını hürmetle eğerek, “Tavsiye veriyorum,” derken sesi ve duruşu kurnaz bir caydırıcılık almıştı. “Ancak bir tercihte bulunmam gerekirse karşına çıkmaya hazırım.”

Başrahibe ayağa kalktı ve ilk kez yüzünde bir kararsızlık gördüm. Narian ona karşı savaşırsa Hytanica ile yapılacak savaşlar uzun ve kıyasıya geçecek, zafer kazanılıp kazanılmayacağı belli olmayacaktı. Ulubey’in gücü ona geçmemişti ve Nantilam bir kız çocuğu doğurana kadar da ortaya çıkmayacaktı, bu yüzden şimdilik üstünlük Narian’daydı.

Nantilam uzun bir süre ona kızgın bakışlar attı; öfkesiyle, gururuyla, içgüdülerıyla cebelleşiyordu. Sonunda başıyla işaret verdi.

“Alera ile konuşacağım. Yalnız.”

Odanın kapısı kapandıktan sonra Başrahibe bana yaklaşmamı işaret etti. Dediğini yaptım ama saygı gösterisinde bulunmadım, bir hükümdar bir başka hükümdara boyun eğmezdi. Ama bir şey de demedim çünkü önce o konuşmalıydı. İnanılmaz derecede sakin bir şekilde bekledim çünkü ona saygı duyuyordum ama artık ondan korkmuyordum.

“Hytanica ile bir barış antlaşması yapabiliriz,” dedi bana doğru yürüyerek. “Ama bu Narian’ın düşündüğü kadar kolay bir şey değil.”

Konuşmamıza yön vermesini bekleyerek susmaya devam ettim, bunun nedeni ona kafa tutamayacağımı hissetmem ve benden çok daha tecrübeli olduğunu bilmemdi.

“Ülkelerimiz birbirlerini mahvolmanın eşiğine getirdiler,” diye devam ederken pencereye gidip dışarıdaki yangın felaketine baktı. “Her iki taraf da çok şey kaybetti ama barışın kalıcı olması için her iki tarafın da bir zafer kazanması gerekir.”

Beni şöyle bir baştan ayağa süzerek değerlendirdi. “Sürgünde o mağaradayken senin hakkında yanıldığımı sanmıyorum. Birlikte çalışabiliriz ama Hytanica’nın bazı tavizler vermesi gerekiyor.”

“O zaman taleplerinizi dile getirin.”

“Ekinlere, tarım aletlerine, tohuma, tarımcılık ve sulama bilgilerine ihtiyacımız olduğunu biliyorsunuz. Bunların karşılığında size değerli taşlar ve metallerle bizim kullanmakta olduğumuz ancak sizin hâlihazırda bilmediğiniz icatlar sunabilirim. Ancak başka endişelerim de var. İlki belki de en önemlisi: Ülkeni seni bir hükümdar olarak tanıyacak mı yoksa bir kralın başa geçmesi için yaygara mı koparacaklar?”

Sorusu karşısında bir an afalladım ama bana hakaret edilmesini de sineye çekecek değildim. Krallığının tarihini de vilayetin yönetiminin bir türlü oturtulamadığını da gayet iyi biliyordu.

Gözlerimi gözlerine dikip, “Evet, tanıyacaklar,” dedim. “Son altı aydır, halkım benim böyle bir rol oynamama alıştı. Onların endişelerini giderdim, acılarını dindirdim, şehrin tekrardan inşa edilmesi konusunda yol gösterici bir tutum sergiledim, dış ticaretin tekrardan tesis edilmesini sağladım ve Hasat Festivali gibi geleneklerimizi yeniden hayata geçirdim. *Ben* onların taç giymiş ve soyundan gelen kanı hakkıyla tahta geçmiş kraliçesiyim. Ayrıca sizi bir kralın taç giymeyeceği konusunda temin de edebilirim çünkü ben kendimi Narian’a adıyorum. Ama Cokyri’de de olduğu gibi askeri birliklere liderlik etmeyeceğim.”

“Peki ya diğerleri... Cannan, London, Steldor ve öbürleri... Onları kontrol edebilecek misin?”

Gayet dürüst bir şekilde, “Hayır,” diye cevapladım. “Etmek de istemem. Ama arkamdan iş çevirmezler. Beni asla satmazlar. Sürgündeyken

bir arada çalışmayı ve birbirimize güvenmeyi öğrendik. Her zaman onların *tausiyelerine* kulak vereceğim ama kararları alan kişi ben olacağım.”

“Pekâlâ, o zaman. Belki de barış yapılabilir.”

Odayı boydan boya kat ederek gidip tahtına kurulduğunda bir kez daha ardından gitmek zorunda kaldım. Krallığı sırasında babamı yakından gözlemleme fırsatım olduğu için şu anda bana rol kestiğini biliyordum. Asıl bilmediğim şey buna neden ihtiyaç duyduğuydu.

Nantilam elleriyle tahtının kollarını tutmuş beni izliyordu, ben de kendimi onun hamle yapmasını beklemeye zorladım. Nihayet konuştuğunda, çoğunluğu tek taraflı geçmiş olan konuşmamız sırasında değindiği bir konuya geri döndü.

“Barış yapılması mümkün, Alera ama dediğim gibi her iki tarafın da zafer kazanması şart. Ticaret de söz konusu olabilir, krallığınız bağımsızlığına da kavuşabilir. Ama Cokyri hükümdarı olarak iki şeyi tesis etmem şart.”

“Peki, nedir bunlar?” İlk kez endişelenmiştim ve o anda aklıma Cannan’ın Cokyri’lilerin insanları yönlendirme becerileri hakkındaki sözleri geldi.

“Öncelikle, dağlarda ve ormanın içinde açtığımız yollar kapatılmayacak, böylece ihtiyacımız olan şeylerin sevki güçleşmemiş olacak. Aynı şey mühendislerimin Recorah Nehri’ne inşa ettiği köprü için de söz konusu. İkinci olarak Cokyri vatandaşları ve resmi elçileri arama ve zan altında kalmadan Hytanica’ya girip çıkabilecekler. Bizlere de Emotana, Sarterad ve Gourhan Krallıklarının vatandaşlarına davranıldığı gibi davranılacak.”

Bir an tereddüt edip bu talebi enine boyuna düşündüm. Bu bir güven meselesiydi. Sonuçta, ben kendi askeri liderlerime ihtiyatlı olacakları konusunda güvenmeyi seçmiştim.

“Kabul, ancak aynı şartlar Cokyri’yi ziyaret etmek isteyen Hytanica’lılar için de geçerli olmalı.”

Başrahibe’nin gözleri kısıldı ama konuştuğunda hislerini sesine yansıtmadı.

“Pekâlâ. Bu da üzerinde anlaşmaya varmamız gereken son bir mesele kaldığı anlamına geliyor, Alera ve belki de bu en önemlisi. Narian Cokyri’de kalmalı.”

Kalbim kulaklarımda atarken afallamış ve öfke içinde ona bakakaldım, bunu talep ederek fazla ileri gitmişti. Narian onun adamıydı ama Hytanica'da doğmuş ve Hytanica'lı olmayı seçmişti ve evlenecektik.

"Narian bir pazarlık unsuru değil," diyerek çıktım. "Sanki bir malmış gibi anlaşmanın bir parçası olamaz."

"Antlaşmada bundan bahsedilmeyecek ama yine de bu mevzu pazarlığa açık değil. Narian'ın elinde kontrol etme niyetinde olduğum bir güç var. Bunu yapabilmem için burada kalması gerekiyor. Zamanı geldiğinde, onun için uygun bir eş seçeceğim ve ondan çocuk yapacak. Narian'ın gücünü nereden aldığını biliyorum ama soyuyla birlikte devam edip etmeyeceğini bilmiyorum. Böyle bir riski göze alamam. Onun çocukları Cokyri'li olarak büyüyecek."

Küçük dilimi yutmuştum, gözüm dönmüştü, ödüm patlamıştı, infial halindeydim... İnsanın göz açıp kapayıncaya dek bu kadar duyguyu bir anda hissetmesinin mümkün olduğunu bilmezdim.

"Narian ve ben bu şartları asla kabul edemeyiz."

"Ülkelerimiz arasında kalıcı bir barış tesis edilecekse bunu kabul etmek zorunda." Nantilam öne doğru eğildiğinde yüzünde hırçın bir ifade vardı ve işte o zaman Cannan'ın onun hakkında söylediği her şeyin doğru olduğunu anladım. "Onu buna ikna etmek sana düşüyor."

"Bunu yapmayacağım, zaten yapamam."

"Bu bir hükümdarlık sınavı, Alera. Herkesin iyiliği için bir kişiyi feda edebilir misin? Krallığının iyiliği için kendi mutluluğundan vazgeçebilir misin?"

"Bugün bir zafer kazandıysak aramızda bir antlaşma yapılmasına gerek kalmayacak," diye gözü pek bir çıkış yaptım. "Bağımsızlığımızı elde etmiş olacağız."

"Çok kısa bir süreliğine." Yüzündeki ifade katılaştıkça sesindeki o samimi ton da kaybolup yerini tehdide bıraktı. "Gözümü kırpmadan saldırırım. Sizden her zaman sayıca ve donanım bakımından üstündük. Bir sonraki kez ülkenizi işgal ettiğimde, askeri liderlerinizin birini bile sağ bırakma aptallığını yapmayacağım. Halkınız köle haline gelecek, öyle bir sindirilecekler ki bir daha bir Cokyri'linin gözünün içine bile bakamayacaklar."

Yaydığı o kudretli hava beni darma duman etmesine rağmen ona gözlerimi dikmeye devam ettim. “Narian ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğiz,” derken elimden geldiği kadar kararlı bir şekilde konuşmaya çalıştım. “Sizin zafer kazanma şansınızı tamamen ortadan kaldıracak ve Cokyri yenildiğinde ben senden iki kat daha iyi bir hükümdar ve kadın olacağım.”

“Hiç sanmıyorum,” derken sesinde kurnaz bir tavır vardı ve bu hiç hoşuma gitmemişti. “Sence Narian’a bana karşı koyma şansını verir miyim?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Annesine güvenip sözümü dinlemiş ve ona sunmuş olduğum içkiyi çoktan içmiş olmalı.”

“Sen ne yaptın?” derken duyduklarım karşısında dehşete kapılmıştım, nefes almakta zorlanıyordum.

“Şu anda kendisine sunduğum zehir yüzünden acı içinde kıvranıyor olmalı. Onu kurtarabilecek tek kişi de benim. Görüyorsun ya, onu nasıl kaybedeceğini seçme şansın var. Ya onu bana teslim eder ya da ölüme terk edersin.”

Gerisin geri sendeleyerek ilerlerken düşünemiyordum, böyle canavarca bir şey yapmış olabileceğini aklım almıyordu. “Neden? Bunu neden yapasın? Bunu *nasıl* yaparsın?”

“Çünkü ben herkesin iyiliği için bir kişiyi feda *edebilirim*.”

“Nerede o?”

“Dairesinde. Zehir tesirini göstermiş olmalı ama belli etmeyecektir. Acısını nasıl saklayacağını çok iyi bilir. Terlemeye ve üşümeye başladığında hastalandığını zannedecek. İşte o zaman yaklaşık üç saati kalmış olacak. Bunu aklında tutmanı tavsiye ederim.”

Arkamı dönüp taht odasından koşarak kaçtığımda kader eteklerimi çekiştiriyordu ve ben merdivenlerden yukarı Narian’ın odasına fırladım. Ona ne diyeceğimi, ne yapacağımı ve Başrahibe’nin harekete geçirdiği bu çarkları nasıl durduracağımı bilmiyordum. Tek bildiğim onu ölüme terk edemeyeceğimdi.

SHASELLE

34. BÖLÜM

DOLU DOLU YAŞAMAK

Kapının güm güm vurulmasıyla uyandım. Başta sanki başım zonkluyor gibiydi, sanki veba olmuşum gibi ağrıyordu. Ama sonra gözlerimi zar zor açtığımda, kılıcını hazır edip kapıya dönen Grayden'ı gördüm.

Güçlkle ayağa kalktığımda ona yardım edip etmemekte karasızdım, sonra onunla birine vurabileceğimi, kırdıktan sonra uçlarının keskin olacağını bildiğimden elime bir şarap şişesi aldım. Elimin altındaki en iyi şey buydu.

Adamlar içerideki kapıyı zorlarlarken homurdanıyorlardı. Barikatımız bir süre işe yaradı sonra sandıklar paldır küldür yere yığılırlarken müthiş bir gürültü kopup feci bir toz kalktığında yüreğim ağzıma geldi.

Grayden telaş içinde annem ve çocukları, “Çekilin çekilin!” diye uyarırken benim gibi bir şişe kapmış olan Dahnath yanıma geldi. Kapıdan içeri yayılan kör edici ışıktaki karşımızda dost mu düşman mı var bilemeden gözlerimizi kırparak bekledik.

Bir adam, “Kimse var mı?” diye seslendiğinde şişe elimden düşüp ayağımın dibinde tuz buz oldu.

“Galen!” diye haykırp Grayden'ın yanından geçtim. Dahnath elimdeki şişeyi yere bıraktı annem de duvarda sindiği yerden ayrıldı, hepimiz neler olduğunu öğrenmeye hevesliyedik ama korkuyorduk da.

Galen bana elini uzatıp, “Haydi,” dedi. Beni cam kırıklarına basmayayım diye kucaklayıp merdivenlerden çıkarmaları için Drael ve tanımadığım adama teslim ettikten sonra aileme döndü.

Yukarı çıktığımda durup evin haline baktım ve gördüğüm manzara karşısında şoke oldum. Yağmalanmıştı, her şeyimiz yerlere saçılmış ve kırılmıştı. Sandalye ve mobilyalar kıymıklarına ayrılmıştı, penceremizdeki camlar ayağımın altında çıtır çıtır eziliyordu. Ama en azından evimiz hâlâ yerli yerinde duruyordu; Herkesin bunu söyleyebileceğinden emin değildim.

Yanıma geldiğinde, “Galen, her şey... Her şey bitti mi?” diye sordum. Grayden ve ailem de etrafıma toplanmıştı, Dahnath nişanlısına sıkı sıkıya sarılmış vereceği cevabı duymak istiyordu.

“Temerson ordularının neredeyse üçte birini barakalarda ateşe verince sayıca Cokyri’lilerden üstün olduk. Şehrin kapısını kapattık ve köylüler destek kuvvetlerin ilerlemesine mani oldular. Ama daha da önemlisi, Narian bu işten uzak durmayı tercih etti.” Sırtıp yüzündeki kirin bir kısmını sildi. “Evet, bitti. Canan, London ve bizimle savaşan herkesin sayesinde başardık. Hytanica yeniden bağımsızlığına kavuştu.”

Etrafımızı saran onca ölü ve yıkıma rağmen damarlarımdan huzur akıyordu. Herkes gülümsemeye başladığında Galen yorgun, dehşetengiz, kendinden geçmiş ve kesinlikle muhteşem bir kahkaha attı. Sonra da bizi ön kapıya yönlendirdi.

Biz dışarı çıkarken annem Celdrid’i kucığına alıp yüzünü omzuna bastırdı. Ben de Ganya’yı yanımdan ayırmadım, küçük çocukların hiçbirinin bu katliamı görmelerine gerek yoktu. İlk gördüğüm ceset hayatına son verdiğim Cokyri’li askerinkiydi ve Galen onu hemen ayağıyla itip yoldan çekti. Ancak bu manasız bir davranıştı... Sokaklar yüzlerce cesetle doluydu.

“Steldor, o iyi mi?” diye çekinerek sordum çünkü kuzenim bizi almaya geleceğine söz vermişti.

“Evet, iyi. Beni sizi bulmam için gönderdi. Teslim olan ya da esir alınan Cokyri’lilerle uğraştığı için kendisi gelemedi.”

Elini sırtıma koyan Grayden, “Can kaybı?” diye sorarken hepimiz adına konuşuyordu.

“Steldor bir sayım yapıyor. Cokyri’lilerin kayıpları daha büyük.”

Suratım asıldı çünkü Steldor birçok şeyin başına geçmiş gibi görünüyordu. Bunları aslında Muhafız Alayları Komutanı’nın halletmesini beklerdim.

“Steldor, Cannan amcayla birlikte mi çalışıyor?” diye atıldım.

Galen bir an duraksayınca ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir sorun vardı.

“Bazı adamlarımız hala kayıp.”

“Adamlarımız mı?” dedim boğulurcasına ama aslında Galen’in kullandığı kelimeler her şeyi anlatmaya yetiyordu.

Yine de başıyla onayladı.

“Kim?” diye üsteledim.

Galen’in üstüne bir hüznün çöktü. “Ben ve Steldor’un bazı arkadaşları. Ama başkaları da var... Kumandan da kayıp.”

Bunu öyle yabancılaşmış bir şekilde söylemişti ki amcamı adıyla değil unvanıyla anarak benim gibi mideme saplanan korku ve acıyı hissetmemeye çalışıyordu. Derin bir nefes alıp paniklememeye çalıştım. Cannan’ın akıbetini bilmiyorduk, bu da hâlâ hayatta olabileceği anlamına geliyordu. O ve London bu isyanı planlayan beyin takımıydı. Belki de komutan vekilinin yanındaydı; Belki de Narian ya da Başrahibe’yle uğraşıyorlardı, belki çoktan anlaşma şartları üzerinde konuşuyorlardı.

Amcamın yokluğuna bir açıklık getirecek onlarca neden bulsam da temel bir gerçek kalbimi parçalıyordu... Kumandan ne yapıyor olursa olsun, bizim onu bulmaya çalışacağımız gibi o da Steldor ve Galen’ı bulmaya çalışırdı. Sonra da diğer hepimizi arardı. Ama akıbeti bilinmiyordu... Ne canlısı ne de ölüsü vardı.

Galen’in verdiği bu allak bullak edici haberin ardından annem ve Dahnath Drael’le birlikte çocukları tekrardan tahrip olmuş evimize soktular. Enkazı kaldırmaya başlayacaklarını biliyordum çünkü annem endişe ve üzüntüyle böyle başa çıkıyordu. Grayden ve ben, Galen’la gidip Hytanica’lıların yaralılarına yardım edip ölüleri kaldırmakta olduğu sokaklar boyunca yürüdük. Arada bir birisi yanımızdan gelip geçerken Galen ve Grayden bizi savunmaya hazırlanıyorlardı. Birkaç Cokyri’li hâlâ kaçmaya çalışıyordu ama Hytanica’lıların eline düşüyorlar ve icaplarına bakılıyordu. Böyle bir şey olduğunda içimi korku kaplıyor, başımı indirilme ve yakılma korkusu olmadan bir sürü mavi ve altın sarısı renkli bayrağın dalgalanmakta olduğu binaların çatılarına çeviriyordum.

Anacaddeye dönüp kuzeye saraya doğru ilerlediğimizde moralim biraz olsun düzelmeye başladı. Bütün bu yıkım ve ölüme rağmen, bu Hytanica

için bir zafer bir günüydü. Galen'a bu anlamda bir şey söylerken birden durdu, yüzü küle döndü ve kelimeler dudaklarımda donakaldı. Elini omzuma koydu ve ben kafam karışıp gözlerimi ona çevirdikten sonra baktığı yere döndüm. Caddenin acımasız taşlarında diz çöken Steldor'u gördüm, yanında birkaç adam daha vardı, aklım iyice karıştı. En yakın dostuna rastlayan Galen'ın sevinmesi gerekmez miydi?

Steldor'un ne yapmakta olduğunu göremedim ama ayağa kalktığı anda adamlar da üzerinde bir beden olan bir sedyeyi kaldırdılar. Hiç kıpırdamadan yatmakta olan adamın cüssesini, neredeyse siyah denebilecek saçlarını ve siyah deri cepkeni üzerindeki armayı gördüğümde boğazıma bir yumru oturdu.

Steldor'a doğru koşmaya çalışırken olmamasını umduğum şeyler aklımdan geçip duruyordu ama Galen beni göğsüne bastırdı. Sedyedeki cesede bir şey anlamıyormuşum gibi bakarken bu görüntü beynime nakşoluyor, gözlerimden yaşlar akıyordu. Cannan'ın kolları göğsünde kavuşturulmuş ellerine aşağı doğru duracak şekilde kılıcı tutuşturulmuştu. Hepimizin ihtiyacı olan kanıt buydu. Ben hıçkırıklara boğulurken Galen beni talibimin kollarına bırakıp en yakın arkadaşına doğru ilerlerken sanki kaskatı kesilmişti ama yine de ilerliyordu. Steldor ayak seslerini duyunca başını çevirdi, o kara gözleri umarsız, çaresiz ve yapayalnızdı.

Cannan, Steldor gibi Galen'a da babalık etmişti ve iki genç adam yan yana durup Hytanica'lı askerlerin naaşı saraya doğru taşınmasını izlediler ve gözden kaybolana dek yerlerinden kıpırdamadılar. İkisi de kaybolmuş görünüyordu, ne diyeceklerini ne yapacaklarını bilemiyorlardı, sonra birbirleriyle kardeşlere yakışır şekilde sıkı sıkıya sarılıp kucaklaştılar. Uzunca bir süre, tıpkı ölmüş olan babaları gibi hiç kıpırdamadan öyle kaldılar.

Artık ayakta duramayacak halde olduğumdan Grayden'ın kollarına düştüğümde bana sarılıp sonunda beni gerisin geri eve götürdü. Daha on sekiz yaşında olduğum halde hayatın en acı gerçeğiyle karşı karşıya kalmışım gibi hissediyordum: Hayat hep bir adım ileri iki adım geriye ve her kazanç bir kayba neden oluyordu, her sevinç gözyaşlarıyla sonlanıyordu. Sonuçta hayatta umulabilecek en iyi şey bu dünyayı doğdunuz günden daha iyi şartlarda terk etmektir. Hayatı gerçekten dolu dolu yaşamaktır. Ve ah, Canan, Başkumandan, işte tam da böyle bir hayat sürmüştü.

ALERA

35. BÖLÜM ELVEDA

Içeri girdiğimde Narian'ı huzursuz bir şekilde görüşme salonunda bir aşağı bir yukarı yürürken görünce kaygılarım tavan yaptı. Acı içinde kıvrandığı için mi devamlı hareket ediyordu? Odada etrafıma bakındığımda boş bir şarap kadehi ve yarısı içilmiş bir tas çorba gördüm.

“Nefes nefesesin, Alera,” dedi gülümseyerek. “Umarım bu Nantilam’la görüşmenin iyi geçtiği anlamına geliyor.”

Bir an tereddüt ettim, nasıl başlayacağımı, benden ne istediğini, ne yaptığını ona nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Ona son bir kez daha ihanet ettiğini söyleyip söylememe konusunda kararsızdım.

“Nasıl hissediyorsun?” diye atıldığımda güldü.

“Ben iyiyim ama sen değil gibisin. Gel de konuş benimle.”

Elimden tutup beni kanepeye doğru götürdüğünde kolumdan çekip yanına oturttu. Sonra arada bir yaptığı gibi acıyla irkilince bir rahatsızlığı olduğunu anladım. Saçlarını okşayıp ona belli etmeden ateşi olup olmadığını kontrol ettikten sonra Başrahibe’nin taleplerini anlattım.

“Sorun şartlarında değil, Narian ama sen Cokyri’yi yuvan olarak kabul edip burada kalmadığın sürece Nantilam anlaşılmaya yanaşmıyor. Gücünü kontrol etmek istiyor, şimdi ve gelecekte, hatta soyunu bile.”

“Alera,” dedi gayet sakin bir şekilde iki elimi de avuçlarının içine alarak. “Bu kararları vermek ona kalmadı. Ayrıca biraz da geç kaldı.”

“Anlamıyorum.”

Sersemlemiş bir şekilde bana bakarken kolunu sıyırdı ve hemen dirseğinin altında bütün kolunu çeviren bir dövme gösterdi... Bu Cokyri'li bir erkeğin istediği bir kadına bağlandığını temsil eden bir semboldü. Ona baktım, baktım ve ağlamaya başladım. Kaşları hayretler içinde havaya kalktı ama yine de beni kollarına aldı.

"Böyle bir tepki beklemiyordum," diye yorum yaptı dili dolanarak, "ama artık bir terslik olduğundan eminim."

"Sen... Kendini... Nasıl... Hissediyorsun?" diyebildim hıçkırıklar arasında.

"Bunu bana daha önce de sordun, iyiyim ben."

Sonunda ağlamamı bastırabildiğimde sözcükler ağzımdan döküldü.

"Ayaklanma başarılı olsa bile, Başrahibe sen Cokyri'de kalmadığın sürece anlaşılmaya yanaşmayacak. Anlaşma sağlanamadığı için de Hytanica'ya tekrar saldırıp bu sefer bütün askeri liderlerimizi öldürüp halkımı köle edecek. Ayrıca kendi seçeceği bir kadına bağlanmanı ve bir çocuğunuz olursa Cokyri'li olmasını istiyor."

"Bütün bunları anladım ama bu sefer onun istediği olmayacak. Bunun için endişelenmene gerek yok. Onunla baş edebilecek kadar güçlüyüz, Alera."

"Ama değiliz." Bir kez daha ona verilen yiyeceklere baktım ve aklımdan geçenleri okuduğunu anladım. "Başka çaremiz yok, Narian çünkü içeceğini ve yiyeceğini zehirlemiş ve seni bir tek o iyileştirebilir. Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum, tek bildiğim seni ölüme terk edemem!"

"Şişşt," diye beni sakinleştirip bağrına bastırdığında nasıl olup da bu kadar sakin kalabildiğini anlayamıyordum. Oysa ben her geçen dakikayla birlikte daha da panikliyordum.

Sonunda iyice sakinleştiğimde, o hâlâ söylediklerim konusunda ne yapabileceğimizi bulmaya çalışırken yine de başımı göğsünden ayırmadım.

"Demek Nantilam, bütün bilgeliğiyle, Hytanica'nın bağımsızlığını benim Cokyri'de kalmama bağladı ve yediklerime zehir katarak beni gayet etkin bir şekilde bu kavganın dışında bıraktı, öyle mi?"

Bir an sarsılıp başımla onayladım.

"Burada kalırsam, anlaşma imzalayacak ama kalmazsam Hytanica'yı bir daha asla bağışlamayacak ve ben de buna engel olamayacağım."

“Evet,” diye nırıldandım.

“Yani bizi birbirimizden ayırıyor, hayatımın geri kalanında ne yapacağımı bana dikte ediyor ve bizim buna uymamız gerek, aksi takdirde Hytanica’yı tarihe gömecek, öyle mi?”

“Evet. Ve vaktimiz gittikçe azalıyor.”

Dehşet içinde başını iki yana salladı. “Hakkını teslim etmem lazım, Alera. İsteddiğini elde etmek için acımasızca her şeyi yapmaya hazır.”

“Bu iş ciddi, Narian.” Tavrı sinirlerime dokunmaya başlamıştı. Durumun ne kadar vahim olduğunu anlıyordu elbette ama bütün bunlar bir oyunmuş gibi davranıyordu.

“Ciddi olduğunu biliyorum ama bana kalırsa tek bir seçeneğimiz var. Ben sensiz yaşamak istemiyorum, Alera. Sensiz yaşamayacağım.”

Doğrudum ve mavi gözlerinin derinliklerine baktım. “Ne demek istiyorsun?”

Öne doğru eğilip beni şefkatle öptüğünde nabzım hızlandı. Sonra elimi göğsüne koyup kendimi geriye çektim.

“Söylesene, Narian.”

“Pekâlâ. Bütün kalbimle inandığım üç şey var. Hytanica bir Cokyri saldırısına karşı koyabilir, Nantilam’ın hayatımı kontrol etmesine daha fazla müsaade edemem ve seni ölmeden bırakmam.”

Gözleri benimkilere kenetlenmiş bir şekilde benim gömleğimin düğmelerini açmaya başladı ve ağır ağır omuzlarımdan aşağı indirdi. Bu kez ona karşı koymadım.

“Benim isteğim,” diye usulca konuşmaya devam etti, “son saatlerimi sevdiğim, bağlandığım kadının kollarında geçirmek.”

“Peki, nasıl hissediyorsun?”

“İnan bana, Alera, şu anda hiçbir acı hissetmiyorum.”

Gömleğini açıp parmaklarımı kaslı göğsünde dolaştırırken gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Beni şöminenin önündeki halıya götürdüğünde yere diz çöktü, benim de çökmemi sağladı. Neredeyse bana taparcasına kıyafetlerimi üzerimden çıkarırken dokunuşu sıcak ve nazıktı, sonra gömleğini ve pantolonunu çıkardı, teni ve altın sarısı saçları şöminenin ateşinden yansıyan ışıktaki parlıyordu. Nabzım ve nefesim hızlanırken beni önce gözleriyle sonra elleri ve ağzıyla okşadı.

Tenime, “Seni seviyorum, Alera,” diye fısıldadıktan sonra kendimi tamamen ona ve bende yarattığı hislere teslim ederken onun da aynı şeyleri hissettiğini biliyordum. Bu anı kafamda çok kurmuştum ama hiçbir çekince, korku ve baskı olmadan bir insanın kendisini bir başkasına teslim etmesinin insanı böyle göklere çıkaran bir his olduğunu asla tahmin etmemiştim. Tüm kalbinizle sevip güvendiğiniz ve size aynı hisleri katbekat besleyen bir insan...

Yaklaşık bir saat sonra üşümeye ve terlemeye başladı ama Narian, Nantilam’dan yardım istememekte kararlıydı.

“Ama ben gidince sana ne olacağından korkuyorum, Alera. Sağ salim Hytanica’ya döndüğünden emin olmam lazım.”

“Sen ne diyorsun?”

“Hâlâ vaktimiz varken buradan ayrılmalıyız. En azından seni evine yakın bir yerlere bırakmalıyım. Fazla yaşamayacağımı bildiği için Başrahibe’nin bizi durdurmaya kalkacağını sanmıyorum.”

Sözleri içimde bir umut kıvılcımı çakmasını sağladığından dediklerini başımla onayladım. “Belki de sen at süremeyecek kadar hasta olmadan Hytanica’ya varabiliriz... Belki de bizim simyacılarımız zehrin ne olduğunu anlayıp bir panzehir hazırlayabilirler.”

“İstersen umut edebilirsin ama Hytanica’da Cokryi’deki bileşime benzer bir şey olduğunu sanmıyorum. Yine de gitmeliyiz.”

Şahsi eşyalarımı almak için bir koşu odama gittiğim sırada Narian atlarımızın eyerlenip ön kapıya getirilerek seyahate hazır edilmesini emretti. Atlara binip oradan ayrılmaya hazır hale gelmemiz bir yarım saatimizi daha aldı, Narian harmanisinin üzerine bir battaniye sarmıştı, bu da durumunun daha kötüleştiğini gösteriyordu. Başrahibe arka fonda durmuş, gidişimizi izlerken Narian’ın öleceğini biliyordu. Nasıl böyle vicdansız olabildiğine şaşıyordum, özellikle de sevdiğini iddia ettiği birine karşı.

Şehirde gri bir hava hâkimdi, kül parçaları havada uçuşuyordu ve burun deliklerimden içeri girip ciğerlerimi yakıyordu. Çektiği acıların üzerine Narian’ın bir de bunlara katlanması gerekmiyordu ama bu konuda yapılabilecek fazla bir şey yoktu. Enkazlar ve moloz yığınlarıyla kaplı caddeler izin verdiğince elimizden gelen en hızlı bir şekilde atlarımızı

sürmeye çalışıyorduk. Yanından geçtiğimiz Cokyri'lilerin dikkatlerinin dağınık olması nedeniyle benim bir Hytanica'lı olduğumu fark etmemelerine seviniyordum. Hytanica'lı olduğumu anladıkları takdirde fazla uzağa gidebileceğimi sanmıyordum.

Sonunda şehirden çıkmayı başardığımızda, hava temizlendi ve yolculuğumuz daha kolay bir hal almaya başladı, bunun nedeniyse yokuş aşağı iniyor olmamızdı. Narian bir süre kendini daha iyi hissetti, serin meltem ve ciğerlerine giren temiz hava onu kendine getirdiği için şükrediyordum. O olmadan, bana tamamen yabancı bu arazide tek başıma yolumu bulamazdım.

Cokyri'ye gelirken konakladığımız, Recorah Nehri'nin bir kayanın altından aktığı noktaya vardığımızda, Narian atının boynuna yaslanıyordu. Feci şekilde ateşi vardı ve şuuru bir gidip bir geliyor, bazen de sanrılara kapılıyordu. Buraya kadar gelebilmiş olduğumuza sevinerek ama daha ileri de gidemeyeceğimizi bilerek atlarımızı durdurdum. En azından burada, sevdiği iki toprağın sınırını teşkil eden yerde ölecekti.

Atımdan inip ona yardım etmeye gittim. Bilinci yerinde değil gibiydi ve neredeyse aşağı yuvarlanıyordu, o anda kalbimi parçalayan acıya tahammül etmek neredeyse imkânsızdı. Yere düşmüş yaprakların üzerine bir battaniye serip onu elimden geldiğince rahat ettirmeye çalıştıktan sonra çalı çırpı toplayıp ateş yaktım. Onun için elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra, yanma oturup bedenini esir alan soğuğu kovalamak ve yaban hayvanlarını bizden uzak tutmak için arada bir ateşi besledim. Ama hep hazır oldaydım, ne kadar zamanı kaldığını düşünüyordum.

Gece ilerlerken, aklıma ölüm döşeginde gördüğüm başka anlar, sevdiğim insanların yaralandığı ya da hasta olduğu zamanlar gelmeye başladı... London, Steldor, hatta yine bir keresinde Narian. Bu adamlar Başrahibe'nin sihirli gücü sayesinde bütün bunları atlatmayı başarmıştı. Narian'ın hayatını bu sefer tehlikeye atanın Başrahibe olması trajikomikti, hem de haksızlıktı.

Sonunda, Narian'm solukları gittikçe daha yavaş ve sakin bir hal almaya başlayınca artık acı çekmediğini düşünerek kendimi teskin etmeye çalıştım. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu, onunla daha çok zaman geçirmek istiyordum, bir aile kurup birlikte hayat sürmek, onunla

yaşlanmak istiyordum. Başrahibe'nin hayatlarımızla Tanrı gibi böyle oynamaya hakkı yoktu, bunun için ondan nefret ediyordum. İç çekip yanaklarındaki yaşları silerken Narian'ın o yakışıklı, güzel yüzünü hafızama kazıdım. Parmaklarımı elmacık kemikleriyle çenesinde gezdirip dudaklarına gelince durdum. Hiç düşünmeden eğilip onu öptüğümde gözlerini açtı.

Bir anlığına kendine gelip, "Seni hep seveceğim, Alera," diye mırıldandı.

"Ben de seni hep seveceğim." Yanına sokulup kolumu göğsüne attığımda mümkün olduğunca benimle kalmasını istiyordum. Uykuyla resmen dalaşıyordum ama sonunda bitap düştüm ve yeis içinde uykuya daldım.

Biri omzumu tutmuş sarsıyordu ve yavaş yavaş uyandığımda üzerime eğilen London'ı gördüm. Birden doğruldum, sonra uzanıp yüzüne dokundum, bir hayalet gördüğüme emindim.

"Alera, her şey yolunda. Seni sağ salım eve götürmeye geldim."

Başımla onaylayıp dizlerimin üzerine kalktığımda sesimde bir telaş vardı. "Başrahibe Narian'ı zehirledi. Hytanica'ya destek birlikleri gönderirse onlarla savaşmasını istemiyor."

London kalbinin atıp atmadığını, göğsünün kalıp kalkmadığını, nefes alıp almadığını ve sıcak olup olmadığını anlamak için elini Narian'ın göğsüne koydu.

Bana dönüp, "Hâlâ yaşıyor," dedi. "Ne zaman zehirlendi?"

"Yaklaşık on saat önce. Çok fazla vakti kalmış olamaz. Başrahibe'nin bana zehir hakkında söylediklerine kalsa şimdiye dek ölmüş olması gerekiyordu."

"Düşündüm de. Nantilam'ın şifa gücünün bir miktarı hala içinde olabilir."

"Ulubey onu öldürmeye çalıştıktan sonraki tedavisi yüzünden mi?"

London başıyla onayladığında birden içimi bir umut kapladı. London'ın Ulubey'in işkencesine dayanmasını sağlayan da Nantilam'ın şifa gücünden geriye kalanlar olmuştu.

"Bu yüzden ölmesi daha fazla zaman alıyor olmalı," diye devam etti London. "Şansımız varsa, onu öldürebilecek dozu hesaplarken hata yapmıştır. Ama zehri bünyesinden atmasına yardım etmeliyiz, Alera."

“Nasıl?”

London atına gidip matarasıyla battaniyesini alıp bana uzattı.

“Ona mümkün olduğu kadar çok su içir de damar yollarındaki zehir seyr etsin, elimizdeki bütün battaniye ve harmanileri de üzerine örtelim. Çok ateşi var, zehrin bir kısmını terleyerek atsin.”

London ateşi beslerken ben Narian’ın üzerini örtemeye başladım. Sonra kendi harmanisini de çıkarıp bana fırlattı.

“Faydası olabilecek bazı bitkiler toplayacağım. Yıllar içinde Cokyri bileşimleri hakkında birkaç bir şey öğrendim, herhalde şimdi bunu yapabilse Başrahibe bu bilgiyi benden söküp almaya çalışırdı. Sen burada kalıp ona bakmaya devam et. Bir de Alera, onunla devamlı konuş. Güçlü biri, sesini duymak için çaba harcayacaktır, sana geri dönmek için elinden geleni yapacaktır.”

Başımla onayladım ama sonra birden atıldım, “Sanırım Başrahibe sana âşık, London.”

“Renkler ve zevkler tartışılmaz. Tabii aptallıklar da.”

London bahsettiği bitkileri aramak için gecenin içine karıştığında Narian’ın üzerine örttüğümüz şeylerin üstüne onun harmanisini de ekledim. Sonra başını kaldırıp su içmesini sağlamaya çalıştım, ona geleceğimizden, birlikte geçireceğimiz hayattan bahsettim. Yaklaşık on beş dakika sonra London geri geldi. Bitkilerin önemli bölümlerini hiç vakit kaybetmeden ikinci bir mataranın içine koyup bir karışım hazırladıktan sonra Narian’a içirdi.

“Herhangi bir gelişme var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“O zaman bekleyip göreceğiz.”

Kamp ateşinden yansıyan ışıktaki London’ı inceledim. Her zamanki gibi olduğunu görmek içime su serpti, hiç yaşlanmıyordu, o gümüş rengi saçları çivit mavisi gözlerini kısmen kapatıyordu.

“Nerelerdeydin?” diye sordum.

“Cokyri’de,” diye yanıtlarken pis pis sırıttı. “Dikkatleri dağıtıyordum.” Bir an durdu, sonra alevlere bakarak devam etti: “Ondan önce dağlardaydım, Cannan ve diğerlerine elimden geldiğince yardım ediyordum. Genelde kelle koltukta geziyordum.” Omuzlarını silkip bir eliyle bir türlü

söz geçiremediği saçlarını topladı. “Bildiğin gibi, başıma ödül koymuşlardı, aranıyordum ama tabii istediğim anlamda da aranmıyordum.”

Keyfim yerinde olsa bu alaycı esprisine gülerdim ama şu anki durumda yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdum.

“Geldiğin için sağ ol. Bizi bulduğun için teşekkürler.”

Başıyla onaylayıp kolunu omzuma attı. “Biraz uyu, Alera. Durum kötüleşirse seni uyandırırım.”

Olduğum yerde birkaç dakika öyle durduktan sonra yanımda olmasının verdiği güvenle Narian’ın yanına uzandım, onunla usulca konuşmaya başladım, olur da bir yıldız gibi ellerimden kayıp giderse yanında olmak istiyordum.

Gün doğduğunda Narian’ın kıpırdandığını hissettim. Doğrulup oturup ona, sonra da ateşte bir yahni pişirmekte olan London’a baktım.

“Atlatacak,” dedi London. “Sana güçlü olduğunu söylemiştim.”

Narian’ın gözleri açıldı ve bana baktı. Çatal çatal bir sesle “İşte tam da görmek istediğim yüz,” deyince onu öptüm. London’a bakıp, “Seni gördüğüme şaşırdım,” dedi.

Narian’ın oturmasını yardım ettim, London da ona yahni getirdi.

“Ben ikinizi biraz baş başa bırakayım,” dedi. “Ama iki saat içinde yola koyulacağız. Başrahibe Narian’m öldüğünden emin olmak için muhafızlarını gönderebilir. Bir ceset bulamadığında çayımı yudumlu-yor olmak istemiyorum. Ayrıca Hytanica’yı artık kimin yönettiğini de öğrenmemiz lazım.”

SHASELLE

36. BÖLÜM ANMA

Gün batarken ailem ve Hytanica'nın belki tüm halkı, Başkumandan'ın naaşının yığılmış odunların üzerine yerleştirildiği askeri sahaya toplandı, rahiplerimiz ruhu için dualarını çoktan etmişlerdi. Askerler bütün gün naaşının başında nöbet tutmuştu ve halkımız gün boyunca bitmek tükenmez bilmeyen bir nehir gibi buraya akan ederek ona saygılarını göstermişlerdi. Birçoğu odunların yanına andaçlar bırakmıştı... Farklı türden silahlar, sikkeler, işli mendiller, savaşta ele geçirilmiş ganimetler ya da turnuvalarda kazanılmış ödüller, askeri madalyalar ve amblemler. Küçücük çocuklar bile gelip kendilerince özel değeri olan çiçekler, notlar, oyuncaklar ve benzeri şeyler bırakıyorlardı. Celdrid de öne çıkıp aslında babamın Steldor'a ve Steldor'un da kardeşime verdiği kılıcını bu andaçların arasına bıraktığında bir yandan hüznülenip bir yandan gururlandırdım. Celdrid'in belki de en kıymetli şeyiydi. Yanımızda durmak için geri gelirken Steldor'a baktı, kuzenim de ona bir asker selamı verdi.

Kumandan'a saygısını göstermek isteyen her birey bunu yaptıktan sonra, herkes sessiz bir şekilde durdu, bu dinginlik bile bir saygı duruşuydu. Elem kudretli, birleştirici bir güç olabiliyordu. Bir yanda, kalabalıktan ayrı bir yerde, Steldor ve Galen üzerlerinde askeri üniformaları, yüzlerinde metanetli ifadelerle ateşi yakmak için ellerinde yanan meşalelerle hazır bekliyorlardı.

Kraliyeti temsilen Kral Adrik sonunda sessizliği bölerek öne çıkıp bir konuşma yaptı. Kraliçe Alera henüz Cokyri'den dönmemişti, bu da kalabalığın yas içindeki sessizliğinin başka bir nedeniydi.

Selef kral genzini temizleyerek konuşmaya başladığında davudi sesi rahatlıkla bütün sahada yankılanıyordu.

“Görev ve adanmışlık nedir bilen, güçlü ve şefkatli, cesur ve bilge bir adamın anısını onurlandırmak için burada toplandık. Krallığına ve ailesine her şeyden çok önem veren ama müşkül durumdaki her vatandaşı da ailesi bilen bir adam. Sadakatinden asla şüphe edilmeyecek bir şekilde kral ve kraliçesine otuz yıl hizmet eden bir adam. Mirası oğlu ve değdiği her hayatla birlikte yaşamaya devam edecek bir adam. Başkumandan unvanı vermekten ve dostum demekten gurur duyduğum bir adam. O çok sevdiği krallığına hizmet ederken son fedakârlığını yapan bir adam. Bu gece onun hayatını kutlarken cenaze ateşinin ışığının karanlıkta umut vaat eden bir fener gibi yanarak tüm Recorah Nehri Vadisi'ne Hytanica'nın yeniden bağımsız olduğunu ilan edelim.”

Halk tezahürat ederken Steldor ve Galen öne çıkıp ziftle kaplanmış odunları meşalelerle tutuşturdular. Bir kükremeyle alevler aynı coşkun tutkuyla hayatını yaşamış adama layık bir şekilde göğe yükseldi.

Kasım ayında gece ayaz olduğundan annem ufaklıkları bir yarım saat sonra eve götürdü. Kral Adrik ve Kraliçe Elissia, bir gam denizinde yüzdüğünden, hareket etmekte, gözyaşı bile dökmekte zorlanan Faramay'ı himayelerine aldılar. Steldor'un anneleri için bu gece güçlü durması gerekmediğini düşündükçe şükreliyordum. O ve Galen bizleri teselli etmeden önce kendi yaslarını tutmalılardı.

Grayden'la ben, Dahnath, Drael ve birçoklarıyla birlikte nöbet tutar gibi tepenin eteklerine oturup cenaze ateşinin yanıp kül olmasını izledik. Sabahın ilk ışıklarıyla, hafif hafif neredeyse sihirli denilebilecek bir kar yağmaya başladı ve ayın ışığı yere düşen karlara vurarak etrafı aydınlatıp her şeyin yepyeni görünmesini sağladı.

Amcamın ölümü aileme bir darbe daha indirmişti. Dağılmış parçaları toplamaya, enkazı kaldırmaya ve anılara tutunmaya alıştıysak da ölen kardeşler ailemizin direkleri, Hytanica ordusunun güçlü liderleri ve krallığımızda iyi ve şerefli ne varsa onun timsalleriydiler. Ama bu kez,

bütün bu elem ve kedere rağmen umut vardı... Geriye kalan közler gibi kor kor yanıp parlıyordu. Bu topraklar yine bize aitti, vilayeti çevreleyen setler yıkılacak ve halkımız bir kez daha şehrin kapısından korkusuzca ve kuşkuya maruz kalmadan geçip gidecekti.

Ürperdiğimde Grayden kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. Amcam bana babamın koşullarına uygun bir koca bulacağına söz vermişti. Zaten Başkumandan ne konuda başarısız olmuştu ki?

ALERA

37. BÖLÜM

KUMANDAN VE KRALİÇE

Sehrin uğursuz bir şekilde kapalı duran kapısına vardığımızda akşam olmuştu. Narian, London ve ben nöbette birileri var mı diye durup bekledik, birileri varsa Hytanica'lı mı Cokyrî'li mi görmek istiyorduk. Asap bozucu yolculuğumuzun ardından bu sorunun cevabını tez elden öğrenmek isteyen London, kılıcını çekip atını kapıya sürerek dikkat çekmek istedi ve atını döndürüp aynı şeyi bir kez daha yaptı.

Ne yapacağımızı bilemediğimizden Narian'la birbirimize baktık, sonra da dikkatimizi bir merdivene tırmanan ayak sesleriyle birinin geldiğinin belli olduğu burcun üzerine verdik. London atını benimkinin yanına getirdiğinde ağzım kupkuru bir şekilde dizginleri kavradım. Birazdan kimin galip geldiğini anlayacaktık.

Gözcü kulesinde bir adam belirip bize baktı. Tek bir kelime etmeden kafasını diğer taraftaki yoldaşlarına çevirdi.

“Kraliçe!” diye bağırduğında sorumuzu cevaplamış oldu. “Kraliçe geri döndü!”

Yavaş yavaş yukarı kaldırılan demir parmaklıklar inlerken London, Narian ve ben savaşın enkazını incelemek üzere atlarımızı sürmeye başladık. Bir kez daha tahrip olmuş evlerin üzerinde çıkan yangınlar sonucunda meydana geldiğine şüphe olmayan iyice alçalmış gri bir duman vardı: hanların, dükkânların ve diğer iş yerlerinin kapıları menteşelerinden sarkıyordu ve anacadde kırmızı kahverengi bir pislik ve kül tabakasıyla kaplanmıştı. Ancak bu fiziksel kaosa rağmen şehirde sükûnet hâkimdi,

terkedilmiş görünüyordu ve ben çatışmaların şiddetli geçmiş olma ihtimalini göz önünde bulundurarak kaç kişinin sağ kalmış olabileceğini düşündüm. Birden kalbimi bir korku sarıp kısırağımı ileri sürmeme bile engel oldu ama atım içgüdüsel olarak öndeki atları takip ediyordu.

Şehrin kuzey ucuna ilerleyerek Bastion'a yaklaştığımızda insanlar görmeye başladık. Hâlâ ayakta kalmış olan evlerden ve dükkânlardan dışarı insanlar çıkıyordu. Ara sokaklardan ve samandan yapma iğreti döşeklerden sendeleyerek kalkıp beni görmeye çalışıyorlardı. Ve gördüğüm hemen hemen herkesin yüzünde bitkin ama zafer kazanmış bir tebessüm vardı.

Atlarımızı kimsenin durdurmaya kalkışmadığını görmek içimi rahatlattı... Narian'ın emniyeti için gerçekten de endişeleniyordum. Bastion'a, sanırım artık yine saray demeliydik, göğsümün sıkıştığını hissettim... Atlarımızdan inip onları kapıları ardında kadar açık avluda bıraktık. Görebildiğim kadarıyla, ayaklanma sırasında atalarımın evi zarar görmemişti, hiç şüphesiz askerlerimiz onu korumuştur. Ancak insanı huzursuz eden bir sessizlik hâkimdi.

London yanımızdan ayrıldı ve ben yaşamak zorunda kaldıkları yüzünden zayıf düşmüş ve hâlâ toparlanamamış olan Narian'a avluyu geçip ön kapıdan içeri girmekte bize yardımcı olabilecek herhangi bir hizmetkâr ya da askerle karşılaşmadığımızdan tek başıma yardım ettim. Ana girişte dinlenmek için durup gözlerimizin bu zifiri karanlığa alışmasına izin verdik, yanan bir meşale yoktu ay ışığı da taş binanın içine sızamıyordu. Burası benim evim olsa da ışık, ses ve hareket olmadığı için kendimi bir yabancı gibi hissederek ürperdim.

Narian ağırlığını tırazanlara verirken büyük merdivenleri tırmandık ve ben keşke eyerlerimizdeki heybelerde duran tayınlarımızdan geriye kalanları da yanıma almış olsaydım diye düşündüm çünkü her adımda güç kaybediyordu. İkinci kata vardığımızda kraliyet balo salonuna yöneldik, içinden geçip bütün krallığı ayaklarımızın altına seren bir manzarası olan balkona çıktık. Ama bu noktadan bakıldığında bile fazla bir hareketlilik görünmüyordu. Gözlerim herhalde askeri sahada olacak, yanmakta olan bir ateşi seçti. Bunun bir cenaze ateşi olabileceğini aklımdan geçirmeden edemedim.

Ertesi sabaha dek yapılacak başka bir şey olmadığından, Narian ve ben daireme döndük. Görüşme salonumdaki kanepeye kendini attığında ben de gidip şöminede bir ateş yaktım, oda insanın iliklerini donduracak kadar soğuktu. Ateşin yeterince hararetili yandığına kanaat getirince gidip yanına oturdum ve çok geçmeden ikimiz de yorgunluktan sızıp kaldık.

Ertesi gün sabahın ilk saatlerinde gürültü patırtı ve ayak sesleriyle uyandım. Narian'ı şiddetle ihtiyaç duyduğu ilacı alması yani uyuması için kendi haline bırakarak dairemden çıkıp koridorlar boyunca ilerleyip büyük merdivenin tırabzanlarından sarkıp aşağı baktım. Aşağıda, ana girişte hizmetkârlar, aşçılar ve diğer uşaklar Hytanica muhafızlarıyla birlikte ortalığı toparlamaya gelmişlerdi. Benim orada olduğumdan habersiz kendi aralarında konuşuyorlardı. Böyle normal bir anı yaşamamanın tadını çıkararak onları izlemeye devam ederken aşağı mı insem yoksa görüşme salonuma, Narian'm yanına mı dönsem diye düşünüyordum.

“Alera! Dönmüşsün!”

Miranna arkasında Temerson ve ebeveynlerimle koridorda bana doğru ilerliyordu. Dün akşam ben her ne kadar sarayın tamamen boş olduğunu sansam da ailem herhalde geç bir vakitte üçüncü kattaki dairelerine geri dönmüşlerdi. Onları tek tek kucaklayıp neşe içinde hoş beş ettikten sonra halkımızın sarayın önünde toplandığını düşünerek bana balo salonun balkonuna kadar eşlik etmelerini istedim.

Parıl parıl parlayan güneşe rağmen soğuk kasım havasında birden ürperdim çünkü görüşme salonumdan çıkarken üzerime bir pelerin almayı akıl etmemiştim. Sanki bir sihir yapılmış gibi omuzlarıma bir pelerin bırakıldığını hissettiğimde hiç görmesem de Narian'ın aramıza katıldığını biliyordum. Sırf varlığı bile bana cesaret vererek kafamı toparlamamı sağladı. Ana avluyu doldurup anacadeye taşmış olan Hytanica'lı kalabalığa baktım. Derin bir nefes aldıktan sonra, onların susmasını sağlamak için elimi havaya kaldırıp konuşmaya başladım.

“Herkes bilsin. Dost ve akrabalarınıza söyleyin. Hytanica *Kraliğının* Kraliçesi olmaktan gurur duyduğum haberi tüm Recorah Nehri Vadisi'nde yankılsın!”

Coşkun tezahüratlar, kalabalıktan bir bir yükselirken birkaç dakika boyunca bu zaferin bize yaşattığı sesin ve manzaranın tadını çıkardım. Sonra kalabalığı susturmak için bir kez daha elimi havaya kaldırdım.

“Kumandan Narian’ın Hytanica’ya sadık bir vatandaş olarak yanınızda durduğu bilinsin. O olmasa, Cokyri’ye gidip buraya sağ salım dönemezdim. O olmasa, Başrahibe’yle kalıcı bir barış için görüşmeye oturamazdık. Yakında her iki ülke için de adil bir ticaret anlaşmasının imzalanacağına inanıyorum. Bunlar bir yana, bugün burada ve bundan sonra sonsuza dek Cokyri tahakkümü altında olmayan bir insan olarak karşınızdayım.”

Bu sözlerim karşısında kalabalık zafer sarhoşluğu yaşarken Narian’ın elini tutup havaya kaldırdım. İnsanlar bizim âşık olduğumuzu bilmiyorlardı. Cokyri geleneklerine göre birbirimize bağlandığımızı ve yakında Hytanica kanunlarına uygun olarak evleneceğimizi de. Ama bu ileriye dönük bir adımdı ve şimdilik yeterliydi.

Gözümün ucuyla annemin de bize desteğini göstermek için Narian’ın yanına geçip elini tutup havaya kaldırdığını gördüm. Ailemin geri kalanı da onun gibi bize destek verince babam annemin, Miranna ve Temerson da benim yanıma geçince gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Narian’ın o buğulu mavi gözlerine baktım, birbirimize gülümsedik, sonra da halkımıza baktım, o da artık bu birleşmiş kraliyet ailesinin bir üyesiydi. sevdiğimiz adam aramızdaydı.

Sesler kesildiğinde bu neşenin ardına gizlenen hüzne hitap ettim çünkü gözünü budaktan sakınmadan ve pes etmeden çarpıştıkları halde bu gün aramızda olmayanları da saygıyla anmak gerekiyordu.

“Bağımsızlığımız için nasıl korkunç bir bedel ödendiğinin hepimiz farkındayız. Savaşta kaybettiklerimizi unutmayın. Onlara kalbinizde bir yer açın ve saray avlusunda düzenlenecek bir anma töreninde bana katılarak onları onurlandırın. Bu ülke için canlarını feda etmiş olanları asla unutmayın.” Durdum, ardından kaybettiğiniz sevdikleriniz için bir saygı duruşu yaptım. “Ailelerinizle kucaklaşın. Evlerinize dönün. Artık huzur içinde olacaksınız,” diyerek bitirdim.

Söylediğim onca şeyin arasında en büyük tezahürat bitap ama zaferle kendinden geçmiş halkım tarafından bu cümlelerime yapıldıktan sonra Narian'la ben ardımızda ailemle saraya girdik.

“Baba,” dedim herkes dağılmadan önce. “Benim için Steldor’a haber yollar mısın? Kendisini kraliçenin kabul odasında bekleyeceğim.”

Eski kocamla çalışma odamda karşılaşmak istemiyordum, kralken orası onun ofisiydi. O duvarların arasında her ikimizin de bir sürü anısı vardı. Ancak geçmiş en kısa sürede geride bırakmam ve Narian’la arasındaki meseleye bir son vermem gerekiyordu.

Babam başıyla onayladığı halde kıpırdamayınca ona meraklı gözlerle baktım.

“Alera, daha yeni geri döndün ayrıca yolculuğun sırasında sana hiçbir haber ulaştı mı bilmiyorum.”

“Pek bir şey bilmiyorum.” Ona bakarken gözlerim dehşetle büyüdü. Belki de dün gece yanan ateş gerçekten de bir cenaze ateşiydi. “Steldor?..”

“Steldor hayatta ve iyi. Ama Cannan. O... Kumandan çarpışmada hayatını kaybetti.”

Babamın sözleriyle göğsüme bir yumruk yemiş gibi oldum. Gözlerime dolan yaşlarla etrafımdaki yüzlere baktım, yere düşersem birinin beni tutması gerekecekti. Narian çaresiz bir şekilde yanımda dururken Miranna beni kollarına aldı. Beni daha sonra avutacağını biliyordum ama buradaki hiç kimse hâlâ ilişkimizi bilmiyordu ve bunu ilan etmenin ne yeri ne de sırasıydı.

Kral selefi, “Üzgünüm, Alera,” diye devam ettikten sonra kendi duygularını bastırmak için boğazını temizledi, ne de olsa Cannan onun hem dostu hem de kumandanıydı. “Steldor’u çağırtaım.”

Büyük merdivenlerden bir kat aşağı inip ön kapıdan dışarı çıktım. Derin bir nefes aldıktan sonra, Narian’ı ve ailemin geri kalanını bırakıp babamın arkasından oturma odasına yöneldim. O anda birden durdum, içimde kumandanın odasına gitme dürtüsü uyanmıştı çünkü kapıdan içeri girdiğimde onunla karşılaşmayı umuyordum. Babamın sözleri her ne kadar kulaklarıma işlemiş olsa da henüz zihnime ve kalbime ulaşmayı başaramamıştı. Nasıl olur da Cannan ölmüş olabilirdi? Bu dürtüye kulak vererek bekleme odasından geçtim.

Kumandanın ofisinin kapısı açıldı. Oda, içindeki anılar dışında boştu ve ben sendeleyerek zar zor bir sandalyeye çöktüm. Gözlerimi kapadığımda, içim acı ve kahrıla doldu. Cannan sarayda, hayatlarımızda bunca yıldır öyle güçlü bir varlığa sahip olmuştu ki sanki krallığımızın kalbi sökülüp atılmış gibi hissediyordum. Otuz yıldır Muhafız Alayları'nın kumandanlığını yapmıştı, bir kez olsun görevinde başarısızlık göstermemişti; savaşta aldığı candan çok daha fazlasını kurtarmıştı ve Steldor'u bugünkü cesur, gözü pek, fedakâr adama o dönüştürmüştü. Oğlu birçok açıdan babasına çok ama çok benziyordu.

Kapının tıkatılmasıyla dalgın halimden sıyrıldım ve başımı kaldırdığımda eşikte duran Steldor'u gördüm. Ofise şöyle bir göz attı, çok sakın görünüyordu ama aslında çok derin ve dinmez bir acı çekmekte olduğu belliydi.

"Seni burada bulacağımı söylediler," dedi.

"Nasılsın?" diye sorarken gergin bir şekilde ellerimi ovuşturuyordum.

"Olabileceğim kadar iyiyim sanırım."

"Peki ya Galen?"

"Onun Tiersia'sı var."

Başımla onaylarken gözlerimi ondan kaçırdım. Dürüst bir cevap verdiğini, amacının beni üzmemek olmadığını biliyordum ama yine de içimi hüznün kapladı. Onun da hayatında birisinin olmasını istiyordum... Sevmeyi hak ediyordu. Ama o kişi ben olamazdım.

"Haydi, kabul salonuna geçelim," önerisinde bulundum çünkü Cannan'ın ofisi gelecek hakkında konuşmamıza müsaade etmeyecekti ama bunu yapmamız gerekiyordu. Steldor kenara çekilip önden gitmeme izin verdi. Babasının ofisine son bir kez bakıp aklına nakşettikten sonra saygıyla kapıyı kapattı.

Sarayın ön cephesindeki kabul salonuna vardığımızda, tıpkı evliliğimizin iptalini isteyeceğini bana söylediği gün olduğu gibi konuşmak için doğu avlusuna bakan cumbalı pencereye doğru yürüdük. Ama bu kez ona bir şeyler söylemesi gereken kişi bendim. Ellerimi avuçlarına koyduğumda bana biraz şaşkınlıkla baktı.

“Babanı kaybettiğimize çok üzgünüm. Onunla ne kadar yakın olduğumuzu biliyordum. Dirayetini ve rehberliğini hepimiz arayacağız. Krallığımız bir zafer kazanmış olabilir ama Hytanica onsuz eksik kalacak.”

Steldor bir şey demeden metanetle pencereden dışarı baktı. Sonra iki kez başını eğip derin bir nefes aldı ve duygularına gem vurdu. Şimdi, benim yanında olduğu ve ben onu bağırma basıp ağlamasına izin vermek istediğim halde bile gurur yapıyordu, şu an bunu yapsa bile bir an bile onun zayıf olduğunu düşünmezdim. Bir elini siyah saçlarından geçirip bana baktı, hiçbir şey demeden konuyu değiştirmem için yalvarıyordu, ben de istediğini yaptım.

“Ailenin geri kalanı nasıl?”

“Kayıplarımızın arasında bir de iyi haberimiz var. Shaselle’in bir talibi çıktı.”

“Seçimini onaylıyor musun? Ne de olsa ailenin reisi artık sensin.”

“Zevkler ve renkler tartışılmaz.” Benim her şey normalmiş gibi davranışına şükrediyor görünerek sırtıttı. “Ashında Lord Grayden iyi bir adam... Babamın onayını almıştı, sanırım Baelic’in de alırdı. Vakti geldiğinde düğünlerini yapacağımızı umuyorum.” Yine gülümseyecek gibi oldu. “Artık ailenin diğer üç kızı hakkında endişelenmem gerekiyor.”

Güldüm ve ellerini benden çekeceğini hissettiğimde parmaklarını parmaklarıma doladım. Yapacağım teklife ne tepki vereceğini bilmiyordum... Ve kendisi bunu itiraf edebilecek olsa da olmasa da şu anda rahatlamaya ihtiyacı vardı.

“Steldor,” derken halim tavrım tekrar ciddileşmişti. “Galen’i gördüğümde onu tekrardan Saray Muhafızları Komutanı olarak atayacağım.”

“Mükemmel bir karar.”

Başımla onayladıktan sonra devam ettim. “Ancak ordumuzun tekrardan kurulması gerekiyor. Güçlü ve tutkulu bir lidere ihtiyacı var, Cannan ve onun bıraktığı mirasa layık olacak birine. Başkumandan olmayı senden daha çok hak eden birini düşünemiyorum.”

Hemen cevap vermedi ama bakışları ellerimize kaydı ve eskiden sık sık yaptığı gibi ellerimi dudaklarına götürdü.

“Ne yapacağımı bilmiyorum, Alera,” derken sesinden akan hasret kafamı karıştırdı. “Biliyorum duymak istediğin sözler bunlar değil ama

bana seni sevmediğim bir an bile yokmuş gibi geliyor. Ve her ne kadar senden uzak durmaya çalışsam da... Şimdi bile, seni sevmem için bana daha çok neden veriyorsun.”

Buna diyecek bir sözüm yoktu, nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Bir an tereddüt etti, öne doğru bir adım atıp dudaklarıma usulca, şefkat dolu bir öpücük kondurdu.

“Şimdi,” diye fısıldadı, “sana söylediğim her şeyi unutmali ve *sevdiğin* adama gitmelisin. Bense, Muhafız Alayları komutanı görevini üstlenecek ve babamın mirasına layık olmaya çalışacağım. Bana düşen bu oldu.”

Elimi bırakıp kapıdan gittiğinde dokunuşunun sıcaklığını gerekenden daha uzun bir süre hissettim.

Steldor babasının ofisinde çalışmayı seçti ama hiçbir şeyi değıştirmedii; bunun nedeninin hem geçmişe özlem hem de Cannan’a benzemesi olduğunu düşündüm. Şehri hemen kontrolü altına alıp, Şehir ve Saray Muhafızlarını topladı ve onları Galen’in emrine verdi. Şehrin yeniden inşası için adamlar görevlendirildiğinde bunun son olması için dua ediyordum. Belki bundan daha da önemlisi halkın, kadın, erkek, çocuk demeden seddi yıkmasına izin vererek hem sembolik bir davranış sergilenmesini sağlamış hem de savaşın açtığı yaraları kapatacak önemli bir adım atmış oldu.

Savaşta canını kaybeden Hytanica’lıların son listesini bana veren de Steldor oldu, aklımdaki anıtı yaptırmak için bir tek bu listeye ihtiyacım vardı. Bu işi kral sefelinin, yani babamın ve savaşta babasını kaybetmiş olan Temerson’ın halletmesi en yakışık alanıydı. Ana avludaki kan lekelerine bulanmış ve yanma izleri taşıyan beyaz taşları kaldırtacaklardı ve yerine Cokyri Seddi’nden geriye kalan taşları döşeyeceklerdi. Krallığımızı korumak ve geri almak uğrına hayatını kaybeden her erkek, kadın ve çocuğun isimleri bu yeni yola kazanacaktı. Böylece sarayın avlusundan ön kapıya kadar yürüyen herkes hayat tarzımızı korumak için yapılan fedakârlıkları anımsayacaktı.

Hytanica hiyerarşisindeki yerinden tam olarak emin olmayan Narian artık ofis olarak taktik odasını kullanmıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, korkudan değil ama Cannan’a olan saygısı yüzünden Steldor’un

yoluna fazla çıkmamaya çalışıyordu. Efsanevi kumandana duydukları saygı tek ortak noktaları olsa da Cannan nişanlıma saygı duymaya başlamış olduğundan gün gelip Steldor ve Narian'ın birbirleriyle yıldızlarının barışacağını umuyordum. Narian'ın üstlenmesi gereken göreve, bu işe en uygun kişi olduğundan çoktan karar vermiş olduğum halde Steldor'a bu konuda hiç üstelemiyordum. Eski Cokyrı'lı kumandanın Hytanica'nın tekrardan inşa edilen askeri akademisinin başına geçebilecek en uygun aday olduğu kararına kendisinin varmasını istiyordum.

Bu sırada Narian bana Başrahibe'yle barış görüşmelerine hazırlanma konusunda yardım ediyordu. Tavsiyesi üzerine esir alınan iki Cokyrı'lı subayı Nantilam'a bir mesaj iletmek üzere anavatanlarına göndermiştim. Gelecek ay içerisinde bir barış konferansı düzenlenmesini beklemek makuldü.

Yaklaşık bir hafta kadar sonra görüşme odamdan dışarı çıktığımda uzun bir zamandır kayıp olan korumamı sırtını duvara yaslamış bir halde buldum, sanki kapımın önünde durmasında hiçbir gariplik yokmuş gibi davranıyordu.

“London!” diye bir çığlık attım, “seni tekrar görevinin başında görmeyi beklemiyordum.”

“Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır çünkü bana ihtiyacın olabileceğini düşünmüştüm,” dedi gülererek. “Sanırım artık bir savaş suçlusunu değilim.”

“Tam aksine... Bir savaş kahramanısın. Ama Narian'ı şehre getirdikten sonra seni hiç görmedim. Bunca zamandır nerelerdeydin?”

“Başka bir işi halletmem gerekiyordu.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verip önüne baktı ama yüzündeki sırtışı saklayamadı. “İyi olduğumu bilmeyi hak eden başka bir kadın daha vardı.”

Hemen sağ elinin üçüncü parmağına baktım, altın bir alyans taktığını görünce yüzüme bir tebessüm yerleşti ve kalbim hafifledi.

“Tanda senin gibi bir erkeği olduğu için çok şanslı.”

Hiç de kendisinden beklenmeyen bir şekilde London ona olan duygularını itiraf etti. “Onca yıldan sonra, bir daha onu yanımda bulabilecek kadar şanslı olabileceğimi hiç düşünmemiştim.”

Tanda'nın korumam üzerindeki etkisi bu muydu, hatta bu iş onların birbirlerine kur yapmaya başladığı döneme mi dayanıyordu? Onun eskisi gibi gergin olmamasını, daha açık olmasını ve rahat davranmasını sağlayan aşk mıydı? Benim sevgim de Narian'ın üzerinde aynı etkiyi mi yapmıştı?

London'ı yıllardır olmadığı kadar mutlu görmek bir karara varmama sebep oldu. Doğru muydu değil miydi bilemiyordum ama Narian ve ailesini bir araya getirmek zorundaydım.

Bana çalışma odama kadar eşlik ettikten sonra London diğer görevlerini yerine getirmek için yanımdan ayrıldı ve o anda Steldor'un artık onun kumandanı olduğunu idrak ettim. Bu garip gelse de Muhafız Alayları'nın yeni komutanının tecrübeli adama bir danışman olarak sık sık ihtiyaç duyacağını sanıyordum, ne de olsa London Cokyrî'lilerin askeri liderlerimizi ortadan kaldırma harekâtından sağ kurtulmayı başarmış tek Seçkin Muhafız'dı.

O gün yapmam gereken birkaç işim olsa da ilk önce en mühim olanı hallettim. Masamın arkasına geçtiğimde Koranis, Alantonya ve çocuklarını sarayda bizimle akşam yemeği yemeye davet ettim. Narian, Başrahibe'yle ilgili bütün çekincelerinden kurtulmuştu... Ailesiyle de aynı şeyi yapmasını istiyordum.

Akşam yemeği saati gelmeden kısa bir süre önce veliaht prenses olduğum zaman kaldığım daireye yerleşen Narian'ı ziyaret etmeye gittim. Tekrardan korumam olarak görev yapmaya başlayan London kapıyı tıklattığında Narian içeri girmem için bana seslendi. Ancak görüşme odasına adım attığımda ortalıkta görünmüyordu. Salonu geçip eski yatak odama girdiğimde beni karşılayan meltem bana balkon kapılarının açık olduğunu fısıldıyordu.

Narian dışarıdaydı, tırabzanlara yaslanmış, şehre ve uzaklardaki tepelere bakıyordu. Yanına gidip elimi omzuna koyup başımı sırtına yasladım.

"Dağları özleyecek misin?" diye sordum ve başımı bana çevirip kollarımı belime dolarken ellerimi göğsüne koymuştum.

"Onları hâlâ görebiliyorum, Alera ama farklı bir açıdan. Ve sanırım nihayetinde bir gün orayı tekrar ziyaret edeceğim."

Başımınla onaylayıp onu usulca öptüm. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Meraklı gözlerle bana bakarken boynumdaki nişan yüzüğünü çıkarıp parmağıma taktım.

“Artık aşkımızı kimseden saklamayacağım.”

Gülümseyip beni kollarına aldı, sonra dairesinden çıkıp birlikte ikinci kattaki ziyafet salonuna vardığımızda London başını saygıyla eğerek yanımızdan ayrıldı. Narian’la ben tam zamanında el ele tutuşarak içeri girdiğimizde herkes gelmişti. Bir anda sohbet kesildi ama etrafımızdaki insanların şaşkın bakışlarına aldırış etmeden gayet sakin bir şekilde yan yana duran sandalyelerimize yerleştik. Taviz vermez tavrımız sayesinde misafirlerimiz merak içinde birbirlerine baktıkları halde bir şey sormaya cesaret edemediler.

Sonunda konuşan kişi her zaman kıpır kıpır olan kız kardeşim oldu. “Düğün ne zaman?”

Lafı dolandırmadan sorduğu bu soru karşısında misafirlerimiz hararetle bir sohbe daldılar ve ben Narian’a doğru eğilip hiç de uygun olmayan bir şekilde onu dudaklarından öptüm.

O anda gelecek hakkında fazla bir şey bilemezdim; Başrahibe’yle bir anlaşmanın ne zaman imzalanacağını, halkımızın Narian’ı ne zaman bağrına basacağını, düğünümüzün ne zaman olacağını ve hayatın bundan sonra bize neler göstereceğini de bilemezdim ama artık herkesten ve her şeyden saklanmak zorunda değildim. Onun yerine sevgi, kabulleniş ve umut dolu o derin mavi gözlere dalmıştım. Sonsuza dek dalıp gidebileceğim o masmavi gözlere.

Son